

SONJA MASSIE

VĂN HÓA dịch

**BẾN
THIÊN ĐƯỜNG**

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA THÔNG TIN

Mục lục

GIỚI THIỆU

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

GIỚI THIỆU

Tác giả Sonja Massie đã được đông đảo công chúng biết đến với nhiều tiểu thuyết được viết nên nhờ vào bối cảnh lịch sử, trong đó nhiều tác phẩm của bà đã được dựng thành phim và được sự đón nhận nồng nhiệt của quần chúng.

Tác phẩm “Bến thiên đường” có tựa đề song song là “Far anh Away” của bà cũng là một trong số những tác phẩm được dựng thành phim với nhan đề “Ngàn trùng xa” được phát hành năm 1992; lấy bối cảnh trên đất nước Ailen, tiểu thuyết viết về mối thù truyền kiếp của dòng họ Donnelly với dòng họ của ông Daniel. Khi tổ tiên của ông Daniel đi xâm lấn đất đai của gia đình Donnelly. Chàng Joseph là một người con của dòng họ Donnelly đã được giao trọng trách đi trả thù gia đình Daniel, nhưng vì những đấu tranh nội tâm nơi chàng nên chàng đã không thể giết ông Daniel. Trải qua các tình tiết ly kỳ trong tác phẩm cuối cùng Joseph đã gặp con gái của ông Daniel, cô tên là Shannon. Những lần gặp gỡ giữa hai người và cuộc phiêu lưu của họ khi sang Mỹ để khai khẩn đất đai cuối cùng họ đã nảy sinh tình yêu. Mặc dù trải qua nhiều sóng gió song tình yêu của họ vẫn chiến thắng tất cả, Joseph và Shannon đã vượt qua được hận thù và rào cản giai cấp để đến với nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Tiểu thuyết nói lên sức mạnh của tình yêu, của cái thiện và chứa đựng những giá trị nhân văn sâu sắc. Xin được gửi tới bạn đọc để cùng khám phá và chiêm ngưỡng.

1.

Quý dữ chặt đầu bọn lãnh chúa chết tiệt này đi! Chặt hết, có bao nhiêu chặt hết bấy nhiêu. Rồi nghiền nát chúng ra như cám!

Chửi xong, Patrick, gã thợ mộc trong làng cầm vai bia lên tu một hơi dài, đoạn toét miệng cười, khuôn mặt tròn quay sáng rỡ. Gã nhìn quanh một vòng trong quán rượu, mắt ánh lên vẻ thỏa mãn. Từ trước tới nay, trong đám người thân quen chuộng cái nghệ thuật chửi rửa này, ít ai chửi một cách hay họ độc đáo như gã. Gã im lặng, thách thức bất cứ ai chửi hay hơn.

– Ước gì đàn quạ đen bu vào rửa ráy chúng, ước gì chúng bị nổi mào đay khắp người, ngứa ngáy mà không có móng tay để gãi!

Ryan, em của Patrick, ngồi chễm chệ trên một ghế đẩu cao bên quầy rượu, mồm ngậm ống vố, nhả khói cuồn cuộn vào không khí đã sặc mùi cay của than bùn đang cháy trong lò sưởi, và mùi thum thum của áo quần len dạ còn ẩm ướt.

– Ước gì quy dữ nuốt chửng chúng nó đi, và xiết dương vật vào cổ chúng nó!

– Ước gì lửa âm ti thiêu đốt chúng mãi cho tới ngày tận thế, mà không cho chúng một giọt bia nào để làm giảm bớt cái khát muôn đời ấy! – Denis bổ sung thêm.

Denis là một tá điền có mái tóc màu hung đỏ, mặt sần sùi đầy vết hoe, đang chuồi cái ca bằng thiếc về phía người chủ quán. Ông này liền rót đầy bia cho gã.

Nửa tá khách nhậu, theo gương của Denis, chìa cốc ra lấy bia và đã cảm thấy khó chịu vì cái ý nghĩ phải chịu án phạt muôn đời mà không có lấy một giọt bia mát lạnh nào để xoa dịu.

– Các bạn nên giữ mồm giữ miệng thì hơn, Danty Duff nói. Ông ta là người vớt rong biển dạt vào bờ, tóc hoa râm, đang ngồi phía đầu quầy bên kia. Ông và Joe Donnelly, bạn ông, đã chiếm chỗ sớm hơn, và uống rượu

nguyên chất nhiều hơn bất cứ người bạn nào khác mà không hề hấn gì. – Các bạn biết đâu giữa chúng ta, lỡ có thằng thối mồm nào đó chỉ điểm thì sao. Nếu các bạn cứ nói bô bô cho sướng miệng trước bất cứ ai như thế này, thì rồi sẽ lâm vào cảnh khốn đốn như bọn Galway, chứ chẳng phải chơi đâu. Như thế chẳng khác gì đánh đu trên một cái xà ngang đã mục.

Joe Donnelly mặt đầy nếp nhăn vì suốt ngày dang nắng để lấy than bùn làm chất đốt, bật cười đập vào lưng bạn:

– Hề... đồ nhát gan như thỏ đế, còn thua cả một bà góa già rưng rưng!

Danty Duff né tránh cú đập của Joe, khiến ông ta suýt té ngã vì quá đà. Joe nói tiếp:

– Cậu sợ cả chính cái bóng của cậu nữa, Danty ạ. Chúng ta phải là những con người hành động, như... các chàng trai của đại úy Moonlight, họ tổ chức các vụ đánh cướp với tầm vông, gậy gộc và những bó đuốc vung cao. Họ sẽ giành lại được độc lập cho quê hương của chúng ta, chắc chắn như thế.

Các thực khách vỗ tay nồng nhiệt hoan hô vang dội cả cái quán rượu cổ lỗ, từ cái trần thấp có đà ngang đến tận nền nhà lát đá, rải rác mấy cọng rơm đây đó. Đó là cái lý do tại sao dân làng tụ tập mỗi ngày tại quán rượu của ông O'Manion. Không phải họ tới đó để uống bia – vì họ có thể uống ở nhà. Không phải họ đến đó để sưởi ấm, hoặc để tăng cường nghị lực nhờ ngửi mùi ra-gu thịt cừu đang hầm trên bếp lò. Cũng không phải để có được vài giờ yên tĩnh, tránh phải nghe miệng lưỡi lách phách của các bà vợ, hoặc trò hề của lũ trẻ con ồn ào...

Họ đến quán rượu chỉ là để gặp lại bạn bè khích lệ họ sống dũng cảm hơn, hào hùng hơn và mạnh mẽ hơn; để gặp những con người thách thức nhau thoát khỏi cảnh đói nghèo mà họ đã bị áp đặt, và cầm khí giới để chiến đấu cho tự do. Lâu nay họ chỉ đánh giặc mồm, chỉ phun ra những lời nguyền rủa, để nhẹ bớt tâm tư. Thế nhưng, lịch sử đã chứng minh, lời nói có khả năng thúc đẩy lòng người Ai Len hành động. Và ngày nổi dậy đã gần kề, mọi người ai cũng biết điều đó.

– Vậy thì Joe Donnelly, hôm nay cậu đã làm gì để lấy lại mảnh đất mà Thượng đế đã ban cho cậu từ tay tên lãnh chúa? – Danty hỏi, vẻ mặt khó chịu – Cậu đã cầm cây đuốc đốt sau đít hắn ta, hay là cậu đã ôm hôn mông hắn khi hắn cười con ngựa đẹp đi ngang qua đây?

Denis can thiệp vào:

– Có thể cậu ta chấp nhận hôn đít con ngựa quèn của hắn – nói đến đây, Denis nhìn thấy đôi mắt của Joe Donnelly long lên vì giận dữ, liền tiếp – Xin lỗi cậu, Joe, tớ nói thế mà không có ác ý gì cả, thề danh dự đấy!

Trong làng, lão Joe có tiếng là người dễ bị chạm tự ái. Chỉ Danty là bạn từ tấm bé của lão là có thể châm chọc hay nhục mạ lão mà không bị ăn đòn.

Người chủ quán vừa đẩy hai vại bia đầy ắp đến trước Joe và Danty, vừa nói:

– Này, các bạn. Các bạn nghĩ sao, nếu chúng ta được nghe các nghệ sĩ thượng thặng hát lên một bài ca để chúng ta được vui tai và nhẹ lòng?

Lời nịnh hót đã làm tan biến mất nỗi giận hờn. Danty và Joe liền cất lời hát một ca khúc mà họ đã thuộc nằm lòng từ thưở bé.

...

Đám khách trong quán lại tiếp tục uống, thưởng thức chất đẳng thú vị của rượu bia đang làm mát cổ họng họ. Những cây đèn dầu có tim bắc chiếu ánh sáng chập chờn lên những chiếc bàn vuông thô kệch và phản chiếu trong tấm gương lớn đã rạn nứt treo phía tường sau quầy hàng vì cuộc ẩu đả trước kia giữa Joe và Danty.

Tâm hồn của dân làng tạm thời lắng dịu nhờ đã nguyên rửa, và quên đi trong chốc lát nỗi lo âu của cuộc sống, để thưởng thức bài ca du dương của hai chàng ca sĩ.

Nhưng sự yên lặng bỗng bị đập tan. Tiếng ồn ào náo động ngoài đường đã làm cho mọi người bật đứng dậy, hấp tấp chạy đến bên cửa sổ nhìn xem chuyện gì đã xảy ra. Những tiếng là hét phẫn nộ vang lên từ đám người đi bộ, giày lấm bùn đất. Người ta nghe cả tiếng một con ngựa hí vang vì sợ hãi.

– Kìa, các bạn hãy xem! Một tên lãnh chúa xuất hiện ở đằng kia kìa - Ryan là toáng lên, giọng hớn hở – Phải cho hẳn một bài học mới được.

Joe và Danty ngừng hát, nốc một hơi cạn vại bia và phóng ra ngoài. Họ nóng lòng được đánh lộn, chứ không chịu làm khách bàng quan như các người bạn khác.

Lời nguyện rủa của họ đã mang lại kết quả, còn nhanh hơn là họ tưởng. Huân tước Geoffroy Hampton, chủ nhân tòa dinh thự Hampton, đang ngồi chễm chệ trên cái ghế băng bọc da của cỗ xe ngựa bóng loáng. Một cô xe tuyệt đẹp, gã xa phu cũng láng coóng trong bộ trang phục màu đen viền bạc. Nét mặt hẳn ta hơi sừng sốt. Cả chủ lẫn tớ đều cảm thấy mình đang rơi vào một tình huống còn hơn cả sự bực mình.

Đám dân quê vây quanh lấy cỗ xe ngựa lộng lẫy một cách hỗn độn vô trật tự, kẻ thì cầm cuốc xẻng, người thì cầm gậy gộc, lòng sôi sục căm thù tích tụ bởi bao nhiêu năm tháng. Áo quần họ mặc quá lâu ngày chưa thay, họ đã trải qua biết bao thử thách và đau khổ, chịu đựng bao nỗi buồn phiền.

Họ nhận nhạo trên đường, chặn xe không cho qua. Gã xa phu quát ngựa vun vút, nhưng chiếc xe chỉ nhúc nhích đôi chút giữa lũ người mỗi lúc một đông hơn, phần nộ hơn.

Một phụ nữ là lớn:

– Thằng heo kia, mày là một thằng khốn nạn. Mày ăn quá nhiều mỡ nên mập phì!

Vị lãnh chúa khoanh tay trên cái áo khoác bằng nhung xanh, lót lụa đen, trợn mắt lườm bà ta.

Một tá điền lưng còng có đứa con nhỏ trần truồng đang đeo theo chân gã mà kêu khóc, gã rống lên:

– Mày là tai họa cho xứ sở của chúng tao, cái xứ sở không bao giờ là của mày. Mày xuống hỏa ngục cho quy dũ nướng mày đi!

Một bà già tay không vũ khí, cúi xuống lượm một viên đá cuội, nhắm cỗ xe mà ném tới, trúng chiếc mũ chóp cao bằng xa-tanh đen của lãnh chúa,

làm nó rơi xuống đất. Đám đông liền dành nhau đập dẹp nó, chỉ một chốc là tiêu tan.

Joe thúc cùi chỏ vào hông bạn, bảo:

– Danty, đưa vũ khí cho tao, tao giết thằng chó này.

Joe cãi lại:

– Khí giới, khí giới nào? Tao đâu có khí giới gì, chỉ có cái điều cày này thôi. Nếu mày muốn lấy đập chết hẳn, thì lấy.

– Joe, đã vậy thì để tao cho tên chết bầm này nghe chút triết lý của tao.

Rồi Joe lấy hai tay bụm miệng làm loa, là to:

– Đây, tên lãnh chúa kia, mày là một tên khốn nạn. Mày là kẻ không có tim không có óc. Mày chỉ biết có tiền, có vàng...

Danty hất đầu tán thành, nói:

– Joe, mày đã đánh nó một cú choáng váng rồi đấy!

Lối nói đậm mùi nguyên rủa đã làm bùng lên lòng hận thù của đám đông, họ xô nhau tiến lên, xiết vòng vây quanh nhà quý tộc bất hạnh; ông này thọc tay vào túi áo, rút ra một khẩu súng ngắn bằng bạc.

Ông ta cho mũi súng ngắm ngay Joe Donnelly. Khi thấy nét mặt anh ta thần thờ, khiếp hãi, thì bật cười hỏi:

– Đây ông bạn, can đảm của ông biến đi đâu cả rồi?

Một sự im lặng nặng nề đè lên đám đông. Không ai dám thở mạnh nữa, họ nhìn ngón tay ông lãnh chúa khế xiết cò súng. Joe tái mặt, nhưng không dám nhúc nhích. Anh ta luôn nghĩ rằng, khi Chúa chưa gọi thì con người chưa thể chết được. Trong khi ấy, anh ta dường như nghe có tiếng đội thiên thần hợp xướng, có đọc tên của anh ta.

Người đàn bà đã ném đá nhà quý tộc, trong lúc liêu lĩnh quá trớn, đã mon men đến bên cỗ xe và nói:

– Thừa nhà quý tộc, nếu ngài giết ông Joe, thì chúng tôi sẽ giết ngài, giết ngay tại đây đấy.

Vị lãnh chúa lượng sức đám đông và đánh giá. Rồi không một lời cảnh cáo, ông chĩa mũi súng lên trời và bắn một phát.

Nghé tiếng nổ, con ngựa nhảy lồng lên trước, kéo cỗ xe theo. Đám đông nằm rạp cả xuống, không khác gì một đám lúa bị máy gặt đi ngang qua. Joe Donnelly bổ nhào xuống đất, trán đập vào một viên đá trên đường.

Danty cúi xuống bạn, quên cả ông lãnh chúa đang chạy trốn cũng như đám nông dân hỗn loạn. Ông ta kêu lên:

– Ôi, Joe có sao không? Máu mẹ chảy tùm lum đây rồi nè!

Chỉ còn lại bà già đã ném đá, bà thấy rõ hiện trường. Bà gỡ cái khăn quàng của bà để làm vải băng cho Joe. Danty lấy cái khăn buộc quanh đầu của người bị thương.

Joe mở mắt, ông vẫn tỉnh táo, nhưng cũng biết rõ vết thương là nặng. Ông níu vào cánh tay bạn, như người đuối sức, nói:

– Danty ơi, hãy đưa tôi về nhà. Tôi muốn tắt thở giữa đám con tôi.

*

Joseph Donnelly ngược mắt lên trời, vui mừng đón nhận một ngày tốt lành. Sau buổi sáng âm u, buổi chiều hứa hẹn trời quang đặng; những đám mây trắng được tia nắng mặt trời xuyên qua lấp lánh, như một tấm vải hoa viền vàng phủ trên những cánh đồng cỏ màu anh lục bảo. Ngất ngưỡng trên lưng một con lừa già, Joseph đi theo con đường đầy cát bụi, tinh thần bình thản, không một chút âu lo. Cuộc đời anh chưa gặp nhiều thử thách, nếu có chẳng thì anh cũng đã vượt qua một cách can đảm. Kiểm điểm lại, anh rất tự hào.

Cho đến lúc đó, anh chưa có thành tựu gì để được nổi tiếng, mà người ta cũng chưa treo cổ anh vì những hoạt động của anh trong thời buổi nhiễu nhương này, thì cũng là một điều đáng kể.

Ở đoạn con đường rẽ ngoặt, Joseph thấy có hai thiếu nữ đang đi tới phía mình, tay họ mang những giỏ trứng. Một cô tay xách thêm một cái lồng gà, bên trong có hai con gà Nhật nhỏ. Vừa thấy Joseph, mặt cả hai cô gái quề ửng hồng như mặt trời xế trưa.

Joseph mỉm cười chào, tận hưởng hiệu quả của gương mặt xinh trai của mình, nó luôn luôn ảnh hưởng đến phái yếu. Với mái tóc đen mun, và tia nhìn mơn trớn, tinh nghịch, lóe lên nơi hai đồng tử long lanh, Joseph tự biết mình xinh trai, rất xinh nữa là khác. Điều này khiến anh tự tin và gần như muốn hóa thành tính kiêu căng phách lối.

Các cô gái quê cười khúc khích khi Joseph cất mũ chào họ. Chàng cười với họ, nụ cười đã làm xiêu lòng biết bao cô gái trong làng. Anh nói:

– Chào các cô. Sắc đẹp của các cô đã tô điểm thêm cho con đường chúng ta đi đây!

Các cô cười khúc khích, cúi đầu và lén nhìn anh từ dưới vành mũ. Anh cũng cúi đầu thật thấp, thật duyên dáng, nhưng cử chỉ này đã bị cắt đứt vì con lừa bỗng cất bước chạy nước kiệu. Joseph phải cực nhọc lắm mới giữ được thăng bằng trên lưng lừa.

Bấy giờ anh mới nhận thức được rằng, thật khó mà giữ được vẻ lịch sự trên lưng lừa trong lúc này. Anh giang hai cánh tay ôm choàng lấy cổ con lừa, hai chân kẹp lấy cái bụng căng phồng đầy cỏ của nó, và rửa sa sa vào tai nó:

– Đồ ngu, đồ chết tiệt! Trước khi trời tối, tao sẽ lột da mày!

Đến khi chàng kỵ mã lấy lại được thế ngồi, và con lừa lại bước đi từng bước thong thả, thì các cô gái đã cách xa và Joseph cũng đã hết đường sửa chữa. Tiếng cười của hai cô gái văng lại từ xa, chẳng khác gì tiếng của đàn ngỗng rừng kêu lên vì điên hoảng.

Ờ hay, mắc mớ gì mà lo lắng họ nghĩ về mình thế nào? Anh thở dài suy nghĩ: Chao ôi, đàn bà! Muôn đời đàn bà đã làm cho đàn ông điên đầu, mà cuộc đời không cos họ hóa ra buồn ter lắm sao!

*

Joseph khó khăn kiểm giữ con lừa nặng nhọc leo lên con đường dốc, dẫn tới ngôi nhà khiêm tốn của gia đình Donelly. Ngôi nhà bé tí bằng đá, chỉ trở có một cửa sổ và một cửa lớn sơn màu đỏ chói. Nó đứng giữa cánh đồng lúa mì, nghiêng về phía bờ biển hiểm trở nhìn ra đại dương. Thật ra, mảnh

đất không trồng trọt thứ gì khác, mà chỉ để khai thác đá làm nhà, kết dính bởi đất bùn và khá nhiều mồ hôi của Joe Donnelly, cha của Joseph. Ông ta đã cất lên cái lều tranh này khi ông mới trưởng thành, trước khi có bà đưa con và trước khi vợ ông chết.

Luôn luôn, mỗi khi Joseph đi lều hoặc đi bộ trên con đường này, lòng anh tràn ngập niềm tự hào vì ngôi nhà do chính tay cha anh cất lên, dù nó có nhỏ nhoi đơn giản. Năm ngoái, cha con anh đã lợp lại mái nhà; tuy chỉ là một túp lều, nhưng do tự tay cha con anh làm lấy. Joseph đã đổ ra khá nhiều mồ hôi cũng như vài giọt máu cho căn nhà này, nên khi anh nghĩ đến việc mình sẽ thừa hưởng nó, anh cảm thấy hạnh phúc.

Sự vui mừng và hãnh diện tan biến ngay khi Joseph nhìn thấy hai thằng anh lười biếng đang ở ngoài sân, chúng gầy và cao, đang có tay vờn người đánh nhau. Cả hai đã chén choáng hơi men, nên đánh hụt vào không khí hơn là đánh trúng nhau.

Thằng Paddy ngừng tay, chỉ vào Joseph nói với thằng Colm:

– Xem ai đến kìa! Đó là thiên ân của Chúa ban cho thế giới đấy!

Thằng Colm mĩa mai hỏi:

– Joseph, mày cũng bởi đất bùn mà ra chứ?

Theo thói quen, thằng em út có rúm người lại trước cảnh chế nhạo không dứt này. Dường như hai thằng anh tự tin là Chúa Trời đã trao cho chúng cái quyền làm nhục em mình như chúng thường cao rao.

Joseph nhảy từ lưng lều xuống, tháo hai thúng than đen treo nơi hông lều, mang vào cái chái kế bên nhà. Anh nói:

– Theo ý tôi, nếu không ai chịu đi lượm than bùn thì lấy gì mà sưởi ấm đây! Người khôn ngoan đã bảo: "Mày hãy làm lụng như có lửa đốt dưới da mày, và đừng có quên điều đó".

Câu cách ngôn này đã làm cả bọn cười rộ lên. Thằng Colm vừa họ vừa nói:

– Paddy, mày có nghe không? Cậu bé này có đầy cả bụng kinh sử đấy!

Con lừa vụt chạy đi, Joseph kéo giầy cương ghì nó lại.

– Đứng yên nào, đồ bẩn thỉu! – Vừa nói, anh vừa huýt gió ra hiệu.

Colm cười ha hả, đưa năm tay lên tuyên bố:

– Đừng để bị hạ. Can đảm lên! Paddy cũng đưa năm tay lên:

– Chỉ chỗ đánh đi!

Joseph nhún vai, tiếp tục đưa than bùn vào cái chái bên hông nhà và xếp thành đồng gọn ghẽ.

Anh nói:

– Như thế đủ rồi, hai cậu! – Rồi anh hất cằm về phía hàng rào sau nhà, chỗ làm kho. – Có con dê cái ở đó... Ra đó mà tình tự.

Hai tên lỏng không cười rộ, không ngừng thách đố. Colm nhảy nhót chung quanh Joseph, tìm cách chặn đường, nói:

– Này chú em thân yêu, lại đây. Chỉ chơi cho chảy chút máu thôi, không đòi hỏi gì nhiều.

Hắn thụt vào hông Joseph, làm than bùn bay ra tứ tung. Sau đó hắn lượm mấy mảnh gạch ném trúng vào xương ống chân Joseph. Nhưng Joseph vẫn gan lì, chẳng nói một tiếng. Anh hít một hơi dài, rồi bình thản nói:

– Tao không thèm đánh với mày!

Câu nói vừa dứt thì một quả đấm tổng vào mũi Colm, đánh bay tên này ra sân. Chiến tranh giữa mấy anh em đã bùng nổ.

Những cú đấm trọ quai hàm, đầu gối phóng vào hông, bàn chân quất vào ống cẳng, hàm răng cắn vào bất cứ chỗ nào cắn được.

Paddy rống lên:

– Đồ con hoang, mày thử đánh tao liên tiếp coi nào!

Joseph tổng một cú móc tay thật mạnh vào hông Paddy. Lại thêm một cú móc tay trái nữa.

– Đồ con hoang? Mày dám bôi bẩn vong linh của mẹ đã khuất sao? Mày mới là thứ con của đĩ điếm.

Mặc dù Joseph có tài năng ưu tú về quyền Anh, rõ ràng anh đã bị số đông hơn đánh quy. Tính cương nghị có đáng tán dương đến đâu, thì anh cũng đang đi vào con đường tự sát. Mũi anh vãi máu, cái đó là anh đã tự tìm cho mình. Nằm sóng sượt trên mặt bùn, anh còn hăng tiết lồm cồm đứng dậy, sẵn sàng ăn thua nữa.

Colm hét lên:

- Chịu thua đi, đồ ngu! Chúng tao đã đánh mày đến gãy răng rồi!
- Tao tập trung sức lực lại để đập tan xác cả hai đứa bay, ngay bây giờ.

Bỗng có tiếng xe bò lọc cọc chạy đến làm gián đoạn cuộc đấu. Chiếc xe bò chạy thật nhanh, hết tốc lực. Colm nói:

- Xe của ông cụ Danty. Ông ta tìm đâu ra chiếc xe đó nhỉ?

Paddy nói thêm:

– Tại sao ông cho xe chạy như bị quỷ rượt vậy? Joseph đi lần ra đường, một cơn đau không phải do ăn đòn làm ngực anh bị thắt lại. Anh cảm thấy như có cái gì đó bất ổn, bèn hỏi to:

- Bác Danty, cái gì vậy?

Ông già cho xe chạy ào vào sân như một cơn gió, là lên:

- Cha chúng mày... bị thương rất nặng...

Ông Danty đang nằm trên chiếc giường rơm của ông Joe, phì pha ống vố, nói:

– Cha chúng mày đã lăn vào cuộc chiến như một con sư tử chống trả quân thù. Năm mươi tên võ trang bằng súng đáng sợ. Cha chúng mày đã đánh gục hết tên nọ đến tên kia chỉ bằng hai quả đấm. Tao cũng giết được một số kha khá. Đó là sự thật, có Chúa làm chứng.

- Danty, dậy đi!

Joseph vắt xấp vải bột nước vào thau, và đặt nó lên vết thương trên trán cha. Ông Danty thì thầm:

– Thấp hèn như bác, bác vẫn giữ được phần lịch sử ngày hôm nay cho tương lai.

– Cha ơi, cha thấy thế nào? – Joseph hỏi.

Ông già Joe mở mắt, một đôi mắt vô hồn, nhìn con:

– Joseph, linh hồn cha đang ra đi!

Joseph uể oải thối cho than trong lò bùng lên, dòi ấm nước để cho nó mau sôi. Vết thương ghê quá, phải rửa cho thật sạch trước khi dùng kim và chỉ đen khâu lại. Anh đáp lời cha:

– Xin cha đừng nói vậy!

Joseph thất vọng liếc nhìn hai thằng anh đứng có ro trong góc, im lặng, hai tay khoanh trước ngực. Anh xem xét gương mặt cha lần nữa, chỉ thấy màu xám tro, và anh sợ cha già đã nói lên sự thật.

Ông già Joe vặn lại:

– Cha nói đúng đấy con ạ. Cha đang hấp hối đây, chắc chắn như hai với hai là bốn. Mẹ kiếp, con đừng cãi cha.

Joseph còn cố vắt nước vào vết thương và lau cho sạch. Anh nghĩ: Không còn gì quan trọng nữa. Hiện tại chẳng còn gì để làm, dù khi cha thở hơi cuối cùng trước mắt mình, cũng không ngăn lại được.

– Chúng con thương cha. Chúng con còn cần đến cha, anh nói.

– Còn cần đến cha hả? Con nói gì vậy? Cha đã chẳng cho các con được cái gì cả, các con ạ. Một túp lều tranh trên một mảnh đất cằn cỗi đầy đá sạn, nó cũng chẳng thuộc về cha con chúng ta đâu, dù chúng ta đã kho nhọc để tạo dựng ra nó. Cha nói thật, cha vui lòng ra đi.

Ông Joe nhắm mắt và hít vào một hơi rất mạnh. Joseph luôn tay xuống gáy cha, nâng đầu của ông lên, nhưng đầu ông rũ xuống như đầu của một người say rượu.

Ông Joe nói một cách gượng gượng:

– Tất cả những gì cha muốn, là tổ chức đám ma cho vui vẻ. – Hai mắt ông mờ đi... Tiếng nói của ông đứt hẳn, ngực ông thoi phập phồng.

Colm và Paddy rón rén bước tới gần ông như những tên kẻ trộm tọc mạch xem coi thân thể ông đã hết sống chưa. Danty làm dấu thánh giá cầu

nguyện.

– Xin Chúa thương xót linh hồn ông Joe Donnelly. Xin Chúa cho ông được an nghỉ trong Chúa.

– Cha ơi! – Joseph kêu lên.

Anh ôm cha vào lòng với muôn vàn tiếc thương, muôn vàn kỷ niệm. Cha anh đã dạy cho anh câu cá, bày cho anh nhảy các điệu múa, dạy trồng khoai lang, dạy uống rượu uity-ky. Muôn ngàn kỷ niệm diễn qua trong tâm trí anh, muôn ngàn nhớ nhung, muôn ngàn điều yêu dấu.

Colm và Paddy cúi đầu buồn thảm, không đầy mấy giây sau, chúng lên nhìn nhau.

Paddy lẩm bẩm:

– Chắc là phải bán bớt đi một hay hai thứ lặt vặt trong nhà, vì cha đã qua đời.

Joseph ngó trừng trừng vào mặt hai thằng anh. Xác cha chưa kịp lạnh mà chúng đã tính chuyện chia gia tài.

Paddy nói:

– Sự đau xót là chuyện riêng tư của mỗi người. Cám ơn, chúng tôi không cần mách bảo. Ông già đã đặt một cục nợ to lớn trên lưng, và còn tiền phải trả định kỳ.

– Gặt hái xong, chúng ta sẽ giải quyết nợ nần. – Joseph cãi lại.

Paddy khịt mũi, coi thường:

– Này, này, mùa hè ngó bộ hơi dài đấy.

Colm hóm hỉnh:

– Joseph, chàng trai quý phái đầy tham vọng. Cậu trồng khoai, rồi cậu đào lên lấy.

Joseph nhẹ nhàng đặt cha nằm lại trên nệm rơm. Anh thầm thì:

– Cha ơi, xin cha đừng để ý. Chúng nó là một lũ không có tim.

Đặt cha xuống xong, Joseph quay người lại tống một cú đấm vào Paddy đứng gần bên.

Ông già Joe tưởng đã chết, lại cất tiếng:

– Phải đấy, chúng là những con bò con! Colm sừng sốt kêu lên:

– Lạy Chúa nhân từ!

Ba anh em đứng sững như trời trồng. Ông già Joe vụt mở mắt. Với những giọt nước mắt vui buồn lẫn lộn, Joseph kêu lên:

– Lạy Thiên Chúa toàn năng! Cha còn sống!

– Không đâu, Joseph – ông già chống chọi – cha chết một trăm phần trăm rồi.

– Nhưng cha đang nói với con, và mắt cha đang ngó chúng con kìa.

Ông già thở ra:

– Con hay cãi quá! Cha đã chết cứng rồi. Cha đang bay lượn trên đường về thiên đàng, rồi sực nhớ còn một điều cần phải nói với con.

– Vâng, xin cha cứ nói.

– Ừ, cha phải nói với con. Hai thằng anh con đần độn, đâu có đáng để cho cha từ thiên đàng về đây gặp chúng nó. Con, đến gần đây, mở rộng tai ra, cha có điều muốn nói.

– Vâng, cha muốn nói gì ạ?

– Đó là... đất, – ông già thều thào.

– Thưa cha, con chưa hiểu.

Joseph nghiêng đầu xuống gần miệng cha hơn. Ông già rống lên một tiếng thật lớn:

– Đất! – Joseph giật mình, búng cả tai. – Đất, con ạ, đất!

Joseph quỳ xuống bên cha, nói:

– Thưa cha, con không hiểu...

– Đất, tất cả là ở đó. Con ơi, con phải nghe cha... con là một đứa con trai khác thường. Cha tin con là xương thịt của cha, vì con có ngữ điệu dễ nghe

rất giống cha, đó là do cha truyền lại cho con đấy. Nhưng tương lai của con đã làm cho cha lo lắng, con ạ.

Joseph cúi sâu hơn nữa, nét mặt càng phân vân:

– Cha từ Thiên đàng trở về chỉ để nói với con bấy nhiêu thôi sao?

Ông già lắc đầu buồn bã:

– Đầu óc con nhồi nhét qua nhiều thứ lộn xộn. Khi còn trẻ, cha cũng vậy. Nhưng những giấc mơ trong một góc khốn nạn của thế giới này, rồi cũng chỉ kết thúc trong một vại bia mà thôi.

– Thừa cha, mộng ước của con không phải thế. Một ngày nào đó con sẽ làm chủ đất ruộng của con và...

– Đó chính là điều cha muốn nói với con. Con người không có ruộng đất, thì không mơ ước gì được đâu. Không ruộng đất, làm sao xây tổ ấm. Không tổ ấm, con không thể nào lấy vợ, không có vợ...

Ông già Danty can thiệp:

– Anh lẩn thẩn rồi, bạn già ơi.

Đôi bạn thân bật cười rộ lên như hai đứa trẻ. Rồi Joe đưa bàn tay run rẩy lên kéo cô con trai xuống:

– Khi cha ở vào tuổi con, cha mơ mình chiến thắng, thế hệ của cha sẽ khôi phục lại mảnh đất mà người ta đã cướp giật của tổ tiên. Cha đã già và cha bỏ cuộc... Cha thổi giấc mơ của cha lại cho con. Nếu con biết hành động, nhờ ơn Chúa, từ trời cao cha sẽ mỉm cười nhìn xuống con!

Ông già Danty làm dấu thánh giá:

– Xin Chúa ban cho linh hồn anh sự an nghỉ, Joe Donnelly!

Joseph thêm:

– Xin Chúa đưa linh hồn cha về nước Thiên đàng! – nói xong, Joseph cúi xuống hôn lên má cha già.

*

Trong túp lều tranh của nhà Donnelly, ngọn lửa trong lò sưởi bùng cháy, bập bùng chiếu sáng đêm đen, bà con và bạn bè của kẻ đã qua đời tụ họp lại để qua đêm thức canh đám tang. Trong thị trấn nhỏ, chỉ một đám cưới thôi cũng rền rang hơn nhiều đám ma. Theo thống kê, số người chết nhiều hơn là các cặp kết hôn.

Lửa dồn khói đầy nhà. Trong nhà, phía sau cánh cửa được chắn ngang bởi một bức màn đen, làm cho khói ùn tắc lại dày đặc hơn. Một đêm canh thức đám tang, phải có thức ăn dồi dào, rượu mạnh và thuốc lá đầy đủ mới đúng nghĩa. Đám ma của Joe Donnelly, bà thứ đó cũng được cung cấp đầy đủ cho đám người sống buồn rầu.

Đám phụ nữ trùm những tấm khăn san bằng ni nặng nề, đi đây đi đó giữa đám khách mời, bưng dọn bánh ngọt mới ra lò và châm đủ thuốc lá để họ nhồi vào ống điếu. Bên cạnh cỗ quan tài còn để trống, ông già Danty luôn mồm bập bập cái ống vớ to và nốc những cốc rượu mạnh đầy. Rượu mạnh đã kích thích ông ta vốn miệng lưỡi, cang miệng lưỡi hơn. Ông tâm sự với linh mục Rolan, một giáo sĩ tuổi tác, dễ nóng giận, gập díp gì dẫu nhỏ đến mấy, ngài cũng có mặt và làm vui cho mọi người bởi câu chuyện đã thấy thiên đàng của ngài. Linh mục đã kể lại chuyện thiên đàng thật tỉ mỉ: Thánh Phêrô, các thiên thần, Đức Chúa Trời và toàn thể các thánh.

Cha Rolan lúc lắc mái đầu bạc phơ, cãi lại một cách nghiêm túc:

– Cái đó thì có gì là lạ lùng. Tôi cũng đã chết khi tôi nhận một viên đạn vào chính giữa quả tim, có phải thế không nào.

Số đông bốn đạo của Cha Rolan xem Cha có vẻ như một thiên thần, với quầng hào quang là đầu tóc bạc phơ của Cha, nhất là khi mặt trời buổi mai chiếu xuyên qua cửa kính, tạo quanh Cha một vòng hào quang vàng ánh. Những con chiên kém lòng sùng kính, lại cả quyết là Cha đã cố ý đứng vào chính giữa luồng ánh sáng đó. Nhưng không có gì minh chứng thuyết nào là xác đáng cả.

Ông già Danty nheo một mắt, tỏ dấu nghi ngờ. Ông nói:

– Thiên hạ, ai cũng biết là người ta đã bắn vào bàn chân Cha.

Cha Rolan lại nhún vai, nói:

– Có thể lắm... Nhưng mắc mớ gì chúng lại không nhắm vào trái tim.

Cuộc chuyện trò ngưng bật khi Joseph Donelly từ phòng sau đi ra. Đám đông tránh đường nhường lối cho anh đi ngang qua. Gương mặt trịnh trọng và đẹp đẽ của anh với hai mắt đo ngầu vì khóc, anh đi thẳng đến bên cỗ quan tài, đưa tay vuốt ve má cha, rồi trịnh trọng đặt trên cái ghế đầu cạnh bên xác cha một cái ống vố đã nhồi thuốc.

Từ bên kia căn nhà, Colm và Paddy đang lờ mờ tiến lên với vẻ mặt xảo trá.

Colm nói trước:

– Chúng ta phải bàn bạc về những vấn đề quan trọng.

– Bây giờ không phải lúc, Joseph gạt đi.

– Nhưng cha ra đi để lại nợ nần chúng ta phải trả.

– Anh em chúng ta khỏi phải trả đi! – Paddy kết thúc.

Joseph nhìn hai thằng anh với đôi mắt sắc bén. Dòng máu nóng của dòng họ Donelly trong anh bùng lên. Anh nói:

– Chúng ta phải trả nợ sau vụ mùa.

Colm ưỡn ngực làm ra vẻ quan trọng:

– Chúng tôi có nhiều tham vọng lớn hơn.

Paddy tiếp:

– Chúng tôi sẽ đi khắp năm châu kiếm việc làm. Chúng tôi sẽ xóa sạch cảnh nghèo hèn cơ cực.

Colm đặt tay lên vai Joseph, nói:

– Joseph, hãy đi với chúng tôi. Đất ở đây đã chết khô rồi. Một con chó mù cũng chẳng thềm đặt chân đến.

– Trên tất cả, đất này không phải của chúng ta. Mà là của Daniel Christie, bá tước Clara.

Joseph vung tay gạt bàn tay của Colm trên vai mình. Mọi người trong nhà nín thở, hồi hộp chờ một cuộc đấm đá. Dòng họ Donnelly có tiếng giải quyết các cuộc cãi vã bằng các cú đấm. Đêm canh thức này được đãi ăn uống, đãi hút thuốc thỏa thích, chỉ còn thiếu một cuộc ẩu đả ra gì nữa thôi.

Joseph kết thúc một cách bình tĩnh đáng sợ:

– Thời vàng son của các lãnh chúa sắp hết. Đất này là của tao. Tao sẽ ở lại đây cho đến khi chết. Vấn đề đã nhất quyết rồi.

Joseph quay lưng đi, và theo nghi thức địa phương, anh đặt một đĩa muối lên ngực cha mình.

Colm và Paddy liếc trộm nhau, nháy mắt ra hiệu thỏa hiệp. Joseph, nó chiến đấu, đó là điều không chối cãi gì nữa.

*

Joseph đi đầu đoàn đám ma, vừa đi vừa lẩm bẫm:

– Cha ơi, hôm nay trời cũng để tang cho cha đấy! bà người con và ông bạn tốt nhất của Joseph Donnelly là Danty Duff, khiêng quan tài đưa ông đến nơi an nghỉ cuối cùng. Bạn bè và người quen biết theo sau, một đám người rách rưới gồm đàn ông, đàn bà và trẻ con, hết thầy đi chân đất. Những người khóc mướn, hai kẻ lảm lời ở lang bên, kêu khóc, than vãn, tỏ lòng mến thương không bờ bến, mang nặng trong tâm nỗi nhớ tiếc thiết tha.

Một đêm sương mù mong manh lạnh buốt sà xuống đoàn người đưa ma tản mát trên đường. Joseph rút đầu vào cổ chiếc áo ngoài cho khỏi lạnh. Sự giá buốt của vùng Bắc cực bao bọc lấy anh, làm anh rét đến tận tim, và anh tạ ơn trời vì cả người mình đã trở nên tê cứng. Ngày hôm sau anh sẽ cảm thấy thấm thía nỗi mất cha, nhưng sáng hôm nay anh đang cố cầm giữ nỗi đớn đau xa cách cha mình. Thế nhưng, sự đau xót lại chụp xuống anh còn sớm hơn, sau khi đoàn người đã đặt cha anh xuống mộ huyệt.

Hãy nguyên rủa bọn lãnh chúa! Lỗi tại chúng nó! Linh hồn đời bại của chúng đáng chịu nung đốt trong lửa hỏa ngục.

Bỗng mọi người nghe vọng lại từ xa tiếng vó ngựa, vừa mau vừa mạnh. Đoàn người ngựa chạy nước đại, đang tiến thẳng về phía đám tang. Trên

đình đời đã hiện lên năm tên lính, dẫn đầu là một gã đẹp trai với vẻ mặt buồn ủ dột, mình mặc áo choàng đen đang tung bay theo gió.

Không ai bảo ai, đoàn người đưa đám cúi gục đầu và lầm lũi bước đi.

Ông Danty thì thầm với các bạn:

– Đó là quân thù, đừng thèm nói gì với chúng. Đất nước này là của chúng ta, chúng ta xem như chúng không có mặt!

Bọn lính và tên chỉ huy mặc đồ đen tiến ngay đến đám rước và cùng kèm ngựa lại ngay trước quan tài.

– Đứa nằm trong quan tài tên là gì? – Tên cầm đầu hỏi, trong khi con ngựa tung tăng như hăm dọa trước cô áo quan. Không một ai hé môi, nên hẳn ta nói tiếp – Trả lời cũng vô ích thôi! Hãy nghe ta nói đây. Tên ta là Stephen Chase, ta đến đây cho gia đình Christie ủy nhiệm. Nhân danh họ, các người bị xử phạt, đây giấy tờ đây. – Hẳn mở áo choàng cho thấy một dây súng ngắn dắt quanh thắt lưng, và lấy một tờ giấy giở ra – Tiền trả định kỳ thuê mướn đất này chưa nộp, đó là chưa kể bà lần khát nợ.

Trên yên ngựa, hẳn ta nghiêng mình ném tờ giấy lên nắp áo quan, rồi quay ngựa bỏ đi. Những tên khác thúc ngựa phóng theo, đi về phía nhà họ Donnelly.

Joseph sợ đến thắt cả tim. Anh hỏi:

– Bác Danty, trong giấy viết gì vậy?

Danty đọc những lời định mệnh. Ông đáp:

– Đây là lệnh trực xuất.

Joseph bỏ dở việc dẫn đầu đám tang, chạy theo đám lính, là to:

– Không! Lũ kẻ cướp, không!

Joseph cử động hai chân như một người đang mang gánh nặng, trái tim đập liên hồi. Hai hông anh đau nhói trước khi kịp tới căn nhà, ở đó toán lính đã xuống ngựa để hành động. Chúng vút ra khỏi túp lều tranh số của cái ít ỏi của gia đình anh và dồn thành đồng trước sân.

Joseph hét lên:

– Các ông không có quyền. Tuyệt đối các ông không có quyền làm một việc như thế!

Stephen quay về phía Joseph, vạt hai vạt áo choàng ra, đặt tay lên hai khẩu súng ngắn. Hắn cũng hét lên:

– Mà đừng được mó tay vào đó, chỗ này phải được phá bỏ để lập trại chẵn thả súc vật.

Joseph cố nuốt mật đắng từ bao tử cuộn lên, anh nói:

– Chính cha tôi đã cất lên căn nhà này, bây giờ các ông lại dỡ xuống trong khi xác cha tôi chưa kịp lạnh ở trong hòm! Các ông ơi, các ông không có tim sao?

Chase mỉm cười, một nụ cười lạnh lùng, chai đá mà đôi mắt không biến đổi. Hắn mĩa mai vắn lại:

– Chúng mày phải biết ơn chúng tao đã chờ cho ông chết mới làm việc này!

Joseph ngó chăm chăm vào đôi mắt của người đối diện, anh đọc được trong đó hận thù và óc bè phái mà bọn quý tộc đã ấp ủ chống lại mình và những người cùng số phận. Về phần Stephen Chase, gã xem Joseph chỉ là một tên hạ cấp. Đối với dòng máu quý phái của giai cấp, Joseph chỉ là loài sâu bọ không hơn không kém.

Nỗi cuồng nộ dâng lên trong lòng anh như mật đắng, anh khạc ra và nhổ đánh toẹt trúng vào má Stephen Chase. Lập tức sáu khẩu súng của bọn lính chĩa vào anh như một tên phản động.

Chase rút trong túi ra chiếc khăn tay thô ren, đưa lên má chùi bãi đờm. Hắn ném cái khăn dơ đi với một vẻ miệt thị và chậm rãi tuyên bố là tất cả những gì xây cất ở đây đều thuộc chủ quyền của ông Daniel Christie. Hắn dẫn giọng nói:

– Ở đây mà chỉ là một kẻ chiếm dụng. Mà hãy lo cút đi sớm, không thì tao sẽ ra lệnh bắn bỏ.

Một tên lính chạy ra khỏi nhà, tay cầm cây đuốc đang cháy. Một cuộn khói đen dày đặc tuôn ra từ khung cửa sổ nhỏ.

Joseph là lên, đôi mắt cay xè:

– Đừng có đốt! Tao nguyện rửa cả bọn chúng mày! Hai cây súng trường thúc vào sườn anh, anh cố nuốt hận xuống. Chase lại tuyên bố:

– Chúng mày chẳng có nghĩa lý gì hết. Phải đối xử với tội mày như một đám mọi rợ mới đúng.

Rồi hắn giật cây đuốc từ tay một tên lính, tiến tới căn nhà và châm vào mái tranh. Một ngọn lửa màu da cam liếm cỏ khô và bùng cháy phừng phừng.

Joseph ngoảnh mặt đi, không chịu đựng nổi thảm kịch ấy. Ở phía xa, đoàn người đưa ma cũng bị chấn động và bất lực như Joseph. Anh lại thấy Colm và Paddy nét mặt hí hửng, chúng xem như chúng là người ngoài cuộc. Từ giây phút ấy, Joseph chỉ còn cảm thấy căm ghét chúng cũng như căm ghét mọi người.

Không một lần ngoái lại, Stephen Chase nhảy lên lưng con ngựa hồng của hắn phát tay ra hiệu cho bọn lính. Toán người lên ngựa, ra roi chạy nước đại, vượt qua đoàn người đưa đám ma và leo lên đỉnh ngọn đồi thấp.

Khói hăng tràn vào đây phổi Joseph, làm đôi mắt anh cay xè. Hai dòng lệ không ngăn được đã chảy xuống trên má anh. Anh quay lại để nhìn căn nhà lần chót, và rùng mình khi thấy phần bên trong nhà sụp đổ đánh ầm, tạt lửa ra đến phía anh nóng hừng hực.

Cha anh đã ra đi, cả căn nhà của tuổi ấu thơ của anh cũng biến mất. Giữa bốn bức tường cháy đen, anh có thể nhớ lại một số kỷ niệm, hồi tưởng lại những buổi chiều mùa đông ảm đạm quây quần với nhau bên lò sưởi, hút thuốc hay đàn ca những điệu dân gian. Và bây giờ, đến phiên ngôi nhà cũng biến mất, rồi tới lượt anh, dấu tích cuối cùng xác thực của những năm thời xuân trẻ.

Cũng giống như bao mái nhà của các đồng bào Ái Nhĩ Lan khác, ngôi nhà của anh chỉ còn là một vỏ ốc cháy thành vôi trống rỗng, trống rỗng như

người ta hết còn gọi nó là tổ ấm nữa.

Joseph vừa rời bỏ những đồ nát còn âm ỉ khói để nhập vào đám người đưa ma. Hiện tại anh phải xua đi mọi vấn đề ra khỏi tâm trí. Giờ này, anh chỉ còn nghĩ đến việc chôn cất cha anh.

2.

Joseph đang ngồi, ngó ra biển cả, thu mình lại để tránh làn gió lạnh và ẩm ướt từ đại dương thổi vào. Anh đã từng ngồi hết giờ này sang giờ khác trên cùng một vách đá này, hai mắt nhìn sóng biển, nghĩ đến những cuộc hành trình mạo hiểm và anh hằng mơ một ngày nào đó sẽ thực hiện.

Nhưng sáng sớm hôm ấy, những mộng mơ của Joseph đã đổi hướng, ít lãng mạn hơn. Sáng sớm hôm ấy, anh nghiên ngắm những dự kiến giết chóc.

Gương mặt xinh trai của Joseph phủ đầy cay đắng; nét nhìn của anh thường tươi sáng bây giờ lại giống một con người bị lụy. Người ta đã cướp đi của anh nhiều thứ một cách phũ phàng, và đầu óc anh chưa lường được mức độ của sự mất mát đó. Bây giờ anh ăn rất ít, ngủ lại càng ít hơn ngày trước, chỉ còn một ý nghĩ duy nhất giữ anh đứng vững: đó là sự khao khát báo thù.

Joseph nhìn xuống bãi biển, quan sát những người vớt rong biển trên bờ cát và hong lửa cho khô. Nước lên tới mắt cá, họ dùng những cây sào dài trên có buộc một thanh ngang như hình chữ thập để kéo rong vào bờ. Một cuộc sống cơ cực, thật vậy, nhưng nhờ đó mà trên bàn có khoai lang để ăn – nếu nhà có bàn – và có một ca bia để đổ vào bụng.

Joseph nhận ra ông lão Danty Duff đang sử dụng cây sào một cách khéo léo. Ông vớt rong biển từ hồi mới lớn, và có thể ông còn với suốt đời cho đến ngày ông ngã soài chết trên bước chân in lên bãi cát. Ít có ai thuộc hạng người như ông Danty hay Joseph có thể thay đổi được nghề nghiệp hay cuộc sống.

Dẫu vậy, Joseph vẫn tin tưởng một ngày nào đó mình sẽ thay đổi cuộc sống của mình. Từ đó về sau, anh đẩy giấc mơ này vào sâu tận đáy lòng. Bao nhiêu ưu tư khác quan trọng hơn đã lấn bước những ước mơ thầm kín của anh. Đó là những vấn đề danh dự.

Joseph đi xuống bờ đá, hướng về phía bãi biển, không biết đến những cô gái đi trước mình, lưng mang gùi đầy rong biển, đong đưa một cách thú vị, hai mắt long lanh thích thú. Hai cô cười rúc rích quay đầu nhìn Joseph. Lần đầu tiên không phải là thói quen anh làm ra vẻ kênh kiệu, vượt qua mặt hai cô mà không liếc mắt nhìn.

Thấy Joseph, ông lão Danty quay lại bờ biển, bước đi làm tóe nước. Ông cầm cây sào xuống bãi cát và thân mật ôm con trai của bạn, người bạn đã qua đời. Ông là toáng lên:

– Ôi, các cô gái, các cô gái! Joseph này, thế giới đầy rẫy những cô gái xinh đẹp, dịu dàng, duyên dáng... cháu có thấy thế không hả?

Joseph sịt mũi:

– Bác Danty, cháu có gì để hiến cho các cô ấy đâu! Không đất đai, không nhà cửa, không tiền bạc để hứa hẹn, cháu chỉ biết lam dẫu thánh giá mà thôi.

Ông Danty vỗ vào vai Joseph, nói:

– Ôi, Joseph! Cháu xinh trai như quý sứ vậy! Cái đầu cháu bảo cháu thế đấy à? Con chim sẻ đất cổ đen có tiếng nói riêng của nó. Sự đau xót của cháu rồi sẽ qua đi, một ngày nào đó cháu sẽ xem mọi sự bằng một đôi mắt khác. Chúng ta hy vọng điều này sẽ đến gần thôi.

Joseph quay gót bỏ đi, bước những bước dài rời bờ biển, mặt cúi gằm, hai tay đút sâu vào túi. Ông Danty đuổi theo hụt hơi mới bắt kịp.

– Bác Danty, cháu ở đây như một con sư tử bị nhốt trong chuồng, bác ạ! Hai thằng anh của cháu sẽ đi theo toán công nhân sửa đường. Đối với chúng, cuộc đời đang lên; còn cháu, cháu chẳng thấy tương lai ở đâu hết. – Joseph thành linh dừng chân lại khiến ông Danty đắm sầm vào anh. Anh quay mặt nhìn ông hỏi:

– Tên lãnh chúa Christie là ai vậy, bác? Cháu sẽ đòi hãn sự công bằng. Hãn sẽ phải đền sự thiệt hại mà hãn đã gây ra cho gia đình nhà cháu.

Hai mắt ông Danty hấp háy. Ông nhón gót thì thầm vào tai Joseph:

– Câu trả lời đơn giản thôi: giết hẳn! Đặt hẳn vào mồ. Đó là chỗ của hẳn và cha mẹ hẳn. Thật ra bác đã nghĩ đến chuyện này trong những lúc vót rong, bác sẽ nhận lấy công việc ấy. Nhưng bác không nỡ làm cháu cụt hứng.

Joseph đảo mắt nhìn quanh bờ biển cát nóng. Không có một ai. Hãy coi chừng khi nói đến chuyện giết người, anh tự nhủ. Một tên mật vụ đang rình mò, có thể treo cô một con người lên giá.

Bác Danty này, cháu xin thu nhận với bác là cháu cũng đã có ý nghĩ như thế. Nhưng cháu cần bác giúp đỡ để thực hiện.

Ông Danty reo lên:

– Không có gì phẫn khởi cho bác bằng tia sáng giết người lóe lên trong đồng tử của một thanh niên!

– Ông Danty và Joseph đang ngồi bệt dưới đất trong lều của ông, chung quanh bề bộn nào là lưới cá, nào là thùng gỗ. Ông nói, cái đó hâm nóng con tim của bác khi thấy ngọn lửa anh hùng vẫn bùng cháy trong lòng đám con cháu của miền Erin cổ xưa!

Joseph bỗng thấy phân vân và sợ hãi. Anh thừa nhận:

– Từ trước tới nay, cháu chỉ biết giết gà và lợn. Ông Danty cười hô hố, đâm vào lưng Joseph:

– Đừng có nhát! Cháu hãy nhậ cả heo lẫn gà vào một con người duy nhất, đó là thằng Christie. Hẳn đã thu tô của bà con ta và làm nhọc con ngựa hẳn cười. Hãy cho hẳn ném mùi chết chóc, cháu ạ!

– Cháu chưa bao giờ thấy mặt hẳn.

– Cháu hãy lấy đó làm hên. Có nghĩa là hẳn cũng chưa bao giờ chạm mặt cháu, và khi cháu đến gặp hẳn, hẳn sẽ không biết đâu. Hẳn ở cách đây rất xa... lối một trăm sáu mươi cây số.

– Bác Danty, đến một trăm sáu mươi cây số sao bác? Thế là ở phía bên kia thế giới rồi!

– Nếu cứ ngồi ru rú ở xó bếp, thì trở thành anh hùng sao được!

Ông Danty đứng lên và tới một cái thùng có nắp đậy. Ông cạy cái nắp thùng ra, một mùi mắm cá với dưa chua tỏa ra khắp cả căn lều.

Joseph nói:

– Cám ơn bác, cháu không có đói. Rong biển muối, phải không bác?

– Cái cháu sắp thấy không phải là rong biển đâu...

Ông dỡ cái nắp thùng, để xuống trên đồng dây thùng và xích sắt, đoạn thò tay vào lấy ra từng mảnh của một cây súng cổ. Sau cùng, ông lôi ra một cái bao da đựng thuốc súng và đạn ghém, ném tất cả vào lòng Joseph.

Một nụ cười rạng rỡ nở ra trên gương mặt già nua khắc khổ của ông lão. Ông nói:

– Này con trai của bác, nó đến từ Birmingham, ngang qua Ballyshannon mới tới được đây. Đồ lậu đấy. Không phải là vật tầm thường.

Joseph nghi hoặc trong lòng, nhưng anh cô tăng lờ, nói:

– Ôi, nó rỉ sét hết cả rồi, bác ơi! Mà cháu sợ súng lắm! Chỉ với một thanh củi thôi, cháu cũng đu đập vỡ so của hãn rồi!

– Một khúc củi! – Ông già nói, vẻ bất bình – Hồi nào tới giờ có vị anh hùng nào giết con quý với một thanh củi đâu!

Bỗng Joseph cảm thấy hay hay, anh nói:

– Bác Danty, bác nói là một vị anh hùng, bác không khoác lác đấy chứ? Cháu mà là một anh hùng sao?

– A, cháu của bác, bác đoán chắc với cháu. Cháu sắp thay đổi dòng lịch sử. Tên cháu rồi đây sẽ luôn ở trên môi miệng của mọi người. Những nhà thơ hát rong sẽ đặt một bài ca ngợi cháu, các cô gái nhìn thấy cháu sẽ ngất xỉu – mà đã có một số cô ngất xỉu rồi đấy - suốt đời cháu sẽ không bao giờ phải trả tiền một cốc bia.

Joseph đứng lên, chậm rãi và trang trọng, với tay lấy cái mũ đội lên đầu. Anh nói:

Người ta có tán dương cháu đôi chút, thật đấy, cháu không phản đối. Đôi khi cháu tưởng tượng cháu được sinh ra để làm những công việc trọng đại.

Ông Danty ngồi thẳng người lên, một niềm hãnh diện làm rực sáng gương mặt ông; ông cảm thấy đứa cháu này, con của bạn ông, đã hâm nóng lòng ông. Ông nói:

– Còn cha cháu nữa, Joseph, đừng quên ông ấy.

– Ông kêu lên ngọn lửa trong lòng Joseph – Cha cháu sẽ mỉm cười với cháu trên trời cao.

Rồi ông cầm lấy khẩu súng, ưỡng ngực, hát hàm và hô to:

– Phải đấy, đại úy Moonlight!

Ông Danty hôn lên thái dương của Joseph, và tiếp:

– Cháu cũng chẳng biết "Đại úy Moonlight" có ý nghĩa gì, phải không? Đừng có làm bộ làm tịch nữa. Đó là mật mã của những người chống đối. Bây giờ thì cháu đã nghe rõ rồi, đừng có hờ môi nghe cháu. Tuyệt đối không được nói với ai hết.

– Không nói với một ai hết, cháu xin thề. Joseph huơ súng lên một cách dũng cảm.

Nòng súng rơi xuống đất, vang lên tiếng sắt thép, mang theo phần lớn lòng can đảm của Joseph Donnelly.

*

Dân làng vội vã ra khỏi nhà để xem Joseph đi ngang qua trên mình con lừa gầy tong teo. Cây súng ló ra khỏi túi đeo yên ngựa.

Ông Patrick, thợ đóng thùng là to:

– Joseph! Đại úy Moonlight!

Ông O'Manion từ cửa quán rống lên:

– Đi giết lãnh chúa đấy hả? Joseph miễn cưỡng nói lớn:

– Các ông hãy im đi. Không để cho ai biết cả!

Không dễ gì từ chối sự khâm phục của mọi người.

Người thợ đóng móng ngựa, đang xem xét móng một con ngựa cái, hò reo:

– Bắn bễ óc thẳng con hoang đó đi, cậu Joseph! Bắn một viên trúng ngay giữa hai mắt nó! Giết sạch súc vật, bò ngựa của nó đi!

Joseph đọc được sự thán phục trong mắt của những người này, và tìm chàng mở ra. Như thế là anh hùng đó sao! Chớ chi anh cảm thấy trước nỗi vui mừng của mọi người hôm nay, thì anh đã trở nên anh hùng từ lâu rồi.

Bà vợ và cô con gái của người thợ may bước ra cửa gặp anh. Cô gái xinh xắn ném một bông hoa vào người Joseph rồi mỉm miệng cười duyên dáng. Anh nghiêng mình tỏ lòng cung kính, tay ngả mũ chào.

Rồi, vừa quay ngó lại, Joseph thấy ông Danty Duff lão đảo từ quán rượu đi ra, tay cầm cái ly vai đựng bia, đưa lên cao như chào từ biệt.

– Chúc cháu mạnh khỏe, Joseph!

– Bác Danty, hãy chúc phước lành cho cháu, anh đáp lại. Anh bỗng cảm thấy cần được một người già cả chúc phước lành.

– Joseph, bác chúc sức khỏe cháu tăng lên gấp mười, chúc cháu trở về với bà con bình an vô sự.

– Bác Danty, cháu cảm ơn bác.

Joseph thúc vào hông ngựa, ngẩng đầu cao, lên đường.

Đứng mãi trước quán hàng, tay còn cầm vai bia, ông Danty nhìn theo Joseph, thở dài:

– Tạm biệt cháu thân yêu, con trai của bạn ta – ông nốc một hơi bia, rồi thêm: Con là một phiên bản của cha con, con giống cha con như đúc. Chúc con gặp được mọi sự an lành.

Joseph thúc lừa đi dọc theo con đường đầy bụi mù và ngang qua trước cái lều tranh bị đốt vốn là tổ ấm của anh trước kia. Anh nhìn thấy cái sườn nhà sụp đổ, càng làm cho anh quyết chí báo thù hơn. Tên lãnh chúa phải chết.

Joseph thấy xa xa một toán phu đang sửa đường, những con người lam lũ làm việc mệt nhọc, xúc từng xẻng đất lấp các ổ gà. Anh nhận ra trong số đó có hai khuôn mặt bản thiêu, và thầm thở dài.

Paddy vừa là to, vừa chỉ vào người cười con lừa gãy.

– Nếu không phải là Zozo, thì còn ai vào đấy?

– Lại còn cây súng nữa!

Nụ cười mỉm mĩa mai của Colm đã làm cho cơn giận của Joseph bùng lên. Một lũ khốn nạn. Không ai bị chúng mày bôi bác tàn nhẫn hơn tao!

Paddy đứng tựa cán xẻng, đưa tay vệt mớ tóc dẫm mồ hôi trước trán, nhìn Joseph. Colm thì vừa đi tới gần con lừa, vừa ưỡn ngực, nói:

– Tôi cá là thằng Joseph sẽ bắn trúng vào cái hòn đá, rồi trở về bước thấp bước cao, vừa đi vừa khóc!

Colm chụp vào lưng quần Joseph níu lại, làm cho đám phu sửa đường cười vang.

Joseph giả vờ tươi cười với hai thằng anh. Anh nói:

– Tôi không muốn đánh lộn với hai anh.

Câu nói này xưa rồi. Lần này hai thằng anh đã sẵn sàng ẩu đả. Chúng xô Joseph ngã khỏi lưng lừa và hè nhau đánh Joseph chí tử. Bọn hiếu kỳ bu vào hoan hô ầm ĩ. Cuộc ẩu đả biến thành một sự kiện lớn trong tháng. Colm và Paddy đập Joseph dờ sống dờ chết, nhưng rồi cũng đỡ anh ngồi lên lưng lừa lại.

Joseph thúc con lừa tiến lên, để đáp lại con lừa làm một cú trung tiện thật to. Bọn phu làm đường lại nổ lên một trận cười ròn rã. Thằng Colm đập bàn tay đánh bốp lên mông con lừa tội nghiệp, nó bắt đầu chạy nước kiệu, làm Joseph giật mình bám vào cổ nó.

Thằng Colm là to lên:

– Còn gặp lại! Chúng ta còn gặp nhau lại trong đêm canh thức xác mày!

*

Mặt trời đã lặn từ lâu sau dãy núi đồi nhấp nhô mà Joseph cứ tiến lên, tiến lên mãi. Anh cho lừa đi xuyên qua những bờ rào bằng đá, những lâu đài cổ xưa đổ nát, những nhà thờ và những tháp hình tròn, chứng cứ gãy guộc và thảm lạng của lịch sử vùng Ai-len phong phú và hào hùng. Con

cháu của xứ Erin cổ xưa đã từng đánh bao nhiêu trận chống lại đám dân Viking và Saxon, chống lại đói rét và bạo quyền. Chiến thắng có mấy trận, mà chiến bại thì vô kể. Thi nhân bảo các đồng cỏ Ai Len mà còn xanh tươi là nhờ bao đợt sóng băng máu đào đã tưới lên quê hương.

Joseph lắng tai nghe, tìm cách phân tách những tiếng rên rỉ của bao linh hồn phiêu bạt, đang khi anh cho lừa đi qua những con đường ngập ánh trăng.

Anh cho lừa rẽ trái, băng tắt qua thảo nguyên để thu ngắn quãng đường đi, trước khi con lừa dẫm vào vùng cỏ cao um tùm. Anh lục túi xem khúc bánh mì có còn ở đó không. Vùng này có tên là "đồng chết đói"; nhiều người đã chết ở đây trong cơn đói hãi hùng. Theo truyền thống, không ai đi ngang qua đó mà trong túi không có một khúc bánh mì, để kính nhớ những người đã chết đói ở chốn này.

Joseph nghĩ đến những người này, đàn ông, đàn bà, trẻ con, đã chết do cách đối xử táng tận lương tâm của các lãnh chúa của họ. Anh cảm thấy mình gần gũi với họ hơn bao giờ hết. Ít nữa anh sẽ tranh đấu để được tự do cho cha và những người bất hạnh này. Những gã người Anh phải đền tội do bàn tay của Joseph Donnelly.

Anh quay người lại và điều mà anh trông thấy đã làm cho anh ngộp thở. Một người đàn bà xinh đẹp cười trên lưng một con ngựa trắng, dáng dấp cao sang như một nàng công chúa hiện ra từ một câu chuyện thần tiên.

Dưới ánh trăng, mái tóc người thiếu phụ tung bay trong gió như một áng mây bạc. Váy nàng tốc lên đến đầu gối, hai chân dài kẹp hai bên hông con bạch mã đang thở hổn hển.

Người thiếu phụ không trông thấy Joseph. Nàng nhìn thẳng về phía trước, những cử động của thân thể nàng cũng như con ngựa quý, lao đi.

Con tim của Joseph đập mạnh trong lồng ngực như muốn vỡ ra. Khi người và ngựa của nàng vượt qua anh, cách xa anh quãng một tầm đá ném, thì Joseph nghe một tiếng cười nổ ra ròn rã, tiếng cười điên dại, như không nén được, đã làm cho anh khó chịu. Anh bỗng mơ được thông dong như

nàng tiên dưới ánh trăng ấy, được tự do không một chút vướng bận như nàng, được phóng ngựa trong bóng đêm với làn gió tạt vào mặt và con tim chấp cánh bay như phượng hoàng. Chao ôi, Joseph ước gì mình được tự do như nàng, trút bỏ mọi âu lo... chỉ một chốc lát thôi!

Nàng đã đột ngột biến mất cũng như nàng đã đột ngột xuất hiện, chỉ còn tiếng vó ngựa xa dần, chứng tỏ nàng là một thực thể chứ không phải là do anh tưởng tượng.

Joseph tâm sự với con lừa, tạo vật duy nhất đang ở bên anh. Anh nói vào tai nó:

– Một ngày nào đó tao sẽ giống nàng, tao sẽ cưỡi cơn gió đêm giống như nàng.

Con lừa lắc lắc hai tai như chẳng thèm nghe, và lại phóng ra sau một cái trung tiện thật kêu.

– Một ngày nào đó ta cũng sẽ có một con ngựa giống như thế - Joseph tiếp tục nói, hai chân thúc vào hông con lừa – Còn mày, mày sẽ ở dưới lòng đất, đó là chỗ của mày.

Rồi thoát một cái, chàng suy nghĩ: có thể ta sẽ có một người vợ như nàng. Rồi chàng vội vàng xua đuổi ý nghĩ ấy đi. Có một số giấc mơ không thể tới gần được, dù đối với một gã vừa giàu tưởng tượng vừa tự mãn như chàng.

Những phụ nữ như nàng không có thật. Các nàng chỉ phóng ngựa ngang qua đồng cỏ tràn ngập ánh trăng, tay chân để trần, mái tóc tung bay trong gió... và vào một đêm nào đó các nàng sẽ chạm mặt trên con đường lổ chỗ ánh trăng những giấc mơ đêm của một chàng trai trẻ.

Joseph cho lừa trèo lên mai đến trước cánh cửa nhỏ của một quán rượu bên đường, chàng nhảy xuống, và sau khi vất vả với con lừa bướng bỉnh chỉ muốn chuồn đi, chàng cột nó vào dóng. Khi Joseph bước vào trong quán, bà người đàn ông bản xứ liếc nhìn chàng tìm hiểu và biết chàng là một người xa lạ.

– Xin Chúa ban phúc lành cho mái nhà này và tất cả những gì có ở đây – Joseph lẩm bẩm theo thói quen của những người sùng đạo.

– Chúc mừng ông bạn mới tới – người chủ quán đáp lại, tay rót cho chàng một cốc lớn rượu bia – Tôi tên là Kevin, và bà người này là Peter, Matthew và John. Họ không có tư cách để tự giới thiệu, nhưng họ biết lý rượu mời đầu tiên dành cho khách viễn phương.

– Xin cảm ơn về lý rượu mời của ông, nhưng xin ông cho phép tôi được trả tiền.

Peter bình phẩm:

– Ồ... một thanh niên biết từ chối lý rượu mời! Đúng là khách đường xa. Anh đến từ phương Bắc, phải không?

– Hay là hướng Tây? – Matthew hỏi.

– Chắc là phương Đông, đúng vậy không? – John nói.

Joseph không trả lời, cứ ngồi nhâm nhi lý rượu bia.

– Từ hướng Nam vậy? – Peter lại hỏi.

Joseph thầm vái cho họ làm thinh. Chàng chỉ muốn yên ổn để uống cho xong lý rượu bia mà nẫu tươi mát này.

– Tôi không muốn làm méch lòng các bạn, nhưng việc riêng của tôi, xin hãy để cho tôi – Joseph nói.

– Thật là một con người khôn ngoan, quá khôn... – các chàng thanh niên gật gật đầu tán thưởng.

Joseph đâu có biết tiếng cười rúc rích chế giễu của họ và những cặp mắt tò mò của họ trong lúc họ trở lại uống bia, hút ống vô và tán gẫu.

Bỗng cánh cửa bật mở, một người đàn ông béo lùn, tuổi cỡ năm mươi, ào vào như một cơn gió. Ông ta phục sức thanh lịch, mặc dù phong cách thô bạo, khó chứng minh được là con nhà quý tộc.

– Xin chúc phúc lành cho tất cả mọi người! – Ông ta vừa nói vừa nhìn theo cái mũ của ông bay vào giữa quán rượu.

Rõ ràng là ông ta đã chệnh choáng. Dù cường tráng đến như vậy, ông ta cũng không đứng vững được trên đôi giày ống của mình.

– Ngài có mạnh khỏe không? – Người chủ quán cất tiếng chào, đưa tay lôi chai rượu uýt ki mua lậu dưới quầy ra và rót đầy cái cốc có chân.

– Nói đúng ra là tôi đang cảm thấy bực bội! – Ông khách phàn nàn, làm ra vẻ hiền lành. Ông nốc cạn một hơi lý rượu mạnh, làm như chọc thềm các người trong quán, kể cả Joseph. – Tôi sống trong một ngôi nhà sặc mùi chán nản và tù ngục. Bà vợ của tôi thì cứng cổ như một con lừa cái, nó cấm tôi uống rượu, còn con gái tôi thì hứa hôn với một thằng khờ. Tôi khao khát được mạo hiểm, các bạn ạ! Giá như tôi có được một cặp cánh, tôi sẽ bay lên các vì sao!

Nếu ông ta ực thêm một lý nữa như đã ực lý thứ nhất, thì ông ta đâu cần cánh để bay, Joseph thầm nghĩ và đưa mắt nhìn mọi người trong quán rượu đưa lý lên để mời nhau cạn chén.

Peter nói lớn:

– Chúc sức khỏe ngài! Thưa ông Christie, xin chúc sức khỏe ông!

Cổ Joseph nghẹn lại, làm rượu phun cả ra trên quầy. Christie - thằng tội phạm, thằng giết người, thằng ăn trộm, thằng đốt nhà, đang ở trước mặt kia, ngay dưới mũi chàng! Trời có mắt, đã nộp hấn cho ta ngay tại nơi hấn ở!

Run lên vì giận dữ và vì e sợ, Joseph tảng lờ như không biết, trong khi kẻ thù bất cộng đái thiên của chàng mặt đã xuống sắc, đã uống đánh ực lý rượu thứ hai và đang chờ người chủ quán rót lý thứ ba.

Đúng vào lúc Joseph tưởng mọi người trong quán rượu đã thấy rõ chàng đang run lên vì giận dữ, thì Christie tiến tới vỗ đánh bộp lên vai chàng, nói lớn:

– Này anh bạn, bạn còn quá nhỏ để dùng rượu giải sầu! Cái gì đax xúi giục bạn tới cái xó xỉnh này của thế giới vậy?

Vì Joseph không trả lời – mà trả lời làm sao được khi con tim đập mạnh đến tận cuống họng – ông chủ quán bèn trả lời thay:

– Anh chàng trốn tập thể đấy. Christie trịnh trọng tuyên bố:

– Trong trường hợp này, có hai vấn đề: hoặc là vì kinh doanh, hoặc là vì tình ái. Nếu là vì tình ái, thì anh bạn trẻ mảnh khảnh ạ, anh nên cầu Chúa giúp đỡ! Tình yêu thường là thất bại.

Joseph ngó xéo Christie, cái nhìn đầy cay đắng.

– Tôi không có tình ái lãng nhãng. Cái đó thì không!

– Nếu vậy thì anh làm kinh doanh cũng giống như tôi. Dù vậy, tôi cũng cảnh báo anh, nó chỉ đem đến cho tôi toàn là mặc cả, thỏa hiệp, như một đám sương mù dày đặc. Tôi sẵn lòng bán tống bán tháo tất cả đi để có lấy một giờ tự do.

– Tự do là một món hàng hiếm có – Joseph lăm bắm trong góc phòng, vừa uống rượu bia.

Ông lãnh chúa gật gù nói:

– Quả vậy, quả vậy...

Ông ta đưa ly rượu lên, hướng về Joseph để mời cạn chén. Hai mắt ông ta ánh lên một vẻ quý quyết; có thể nói được rằng, người ta nghĩ ông là trẻ con trong thân xác một người lớn, song trí thông minh không chấp nhận sự biến thể này.

Trong phút cốt, Joseph bị chấn động vì ở ngay trước mặt mình là một con người, một sinh vật sống động. Một con người mà chàng có ý định giết chết. Rồi trong tâm trí anh hiện ra cảnh căn nhà của thân phụ bị thiêu hủy, đã củng cố quyết tâm của chàng.

– Ôi! Cuộc sống lâu dài và hạnh phúc! – chàng nhìn thẳng vào mắt viên lãnh chúa và nói.

Chàng nhận rõ sự mỉa mai cay độc trong lời nói của mình. Chàng quan sát xem viên lãnh chúa có nhận thức được hàm ý của câu nói không.

Nhưng ông ta mỉm cười, một nụ cười nồng hậu, thân tình và đầy khoan dung độ lượng.

– Xin Chúa ban phước lành cho anh, chàng trai ạ. – Ông nói – Rõ ràng anh là một chàng trai dũng cảm. Anh từ đâu đến đây vậy?

Hai tiếng đồng hồ sau khi một chai rượu ụyt-ki đã cạn, cửa quán mở ra và Daniel Christie chệnh choáng bước ra ngoài.

– Chúc các bạn một đêm an giấc, tất cả – ông ta nói giọng lè nhè trong khi bước lảo đảo về phía con ngựa và tìm cách lên yên.

– Đứng yên nào, – ông nói với con ngựa. Ông xô chân vào bàn đạp, bị trật ra ngoài, mất thăng bằng và ngã xuống đất. – Ôi chao, cái đầu của tôi! – Ông đứng lên, vỗ vỗ cái trán đã va vào vó ngựa, và nói: Này ngựa, lại đây, lần này thì ông sẽ cương con đấy!

Ông mò mẫm tìm được giây cương và dắt ngựa đi. Nhưng khi ngựa và người xa dần trên con lộ, đổ ai nói chắc được: người dẫn ngựa hay ngựa dẫn người. Con ngựa xem ra đã nắm vững được nghệ thuật lèo lái của chủ nhân, mà chủ nhân thì khó nhọc vô cùng để đứng vững được trên hai chân của ông ta.

Sau đó, cánh cửa quán rượu lại cọt kẹt mở cho Joseph ra ngoài. Chàng đứng yên trước cửa quán, nhìn theo hai cái bóng người ngựa chìm dần vào đêm tối. Đoạn chàng ngẩng cao đầu, vươn vai, bước tới con lừa, mở dây cương và trèo lên lưng nó.

Joseph cho lừa đi một cách chậm chạp theo sau viên lãnh chúa mà ra khỏi làng. Cuối cùng, cuộc săn đuổi bắt đầu...

Joseph đi cách một quãng vừa đủ để thấy Christie lần theo con đường ngoằn ngoèo chật chội. Nhà hăn ở đâu? Joseph tự hỏi, sau khi đã cho lừa đi nước kiệu qua bao nhiêu cây số. Chàng quyết định giết tên lãnh chúa ở ngay trên phần đất của hăn, như thế là tiện lợi nhất. Chàng chỉ chờ cơn giận của chàng gia tăng lên, và hào hứng thêm.

Bỗng Joseph kéo cương thúc con lừa đi nhanh hơn. Christie đang rẽ ngựa đi xuống đường. Hăn định bày trò gì đây, chàng tự hỏi. Có thể hăn đã để ý có người theo dõi chăng? Tên lãnh chúa làm một cử động khác thường, là nới dây nịt quần. Hăn sắp rút súng ra chăng? Ồ không, không phải là khí

giới! Joseph cảm thấy nhe nhõm đến độ muốn ré lên cười. Đức ông mở nút quần, chẳng qua là vì đã nốc uýt-ki quá nhiều, cần được giải tỏa.

Joseph nhẹ nhàng xuống lừa, cho tay vào bao rút súng ra. Chàng có mở cũng chẳng gặp được cơ hội nào thuận lợi hơn để hành động, phương tiện nào lý tưởng hơn để đẩy một tên vô lại qua thế giới bên kia?

Rồi chàng như nghe có tiếng Christie than vãn:

– Hỡi các âm hồn linh thiêng, tôi đã làm cho các ngài thất vọng rồi!

Joseph lắp nòng súng và đưa lên nhắm vào người đang đứng bên lề đường ung dung tiêu tiện. Tay chàng bắt đầu run lẩy bẩy, không làm sao nhắm bắn được.

Chàng hít một hơi thật sâu, vấn đề là tập trung lòng dũng cảm và hạ thấp độ căng thẳng của thần kinh. Nhưng khổ nỗi, hơi thở của chàng lại dồn dập trong lồng ngực. Điềm chàng nhắm bắn lại là một con người! Con người bằng thịt bằng máu, sắp chết trong một vài giây nữa. Một vụ giết người... Chàng sắp phạm tội giết người!

Một tên lãnh chúa, một tên lãnh chúa tồi bại, đáng chết. Giết hẳn đi, đồ hèn nhát, chàng tự xỉ vả mắng mình. Bắn đi!

Christie vẫn tiếp tục tiêu tiện, hai mắt nhìn lên bầu trời, hát lên như tâm sự với các vì sao:

Ta có phải chết đi

Vì mắt cô em xinh đẹp?

Bọn khùng chết vì có thiếu gì

Ta chết nữa làm chi

Sau đó, ông ta cài nút quần và quay về bên con ngựa. Joseph không biết mình nên chửi thề hay nên cất tiếng khóc cho nhẹ bớt tâm tư. Chàng phân vân bất quyết phải làm gì, bèn lên lừa và tiếp tục theo dõi.

Joseph nghĩ đến dân làng hoan hô chàng ngày lên đường; gương mặt của bác Danty Duff rạng rỡ khi chúc chàng thượng lộ bình an. Nghĩ đến hai

người anh đã không mấy tin tưởng vào chàng. Nghĩ đến cái hang đá vôi từ nay sẽ là tổ ấm của chàng.

Rồi tư tưởng của chàng lại đổi hướng, chàng hồi tưởng lại đôi mắt nham hiểm của tên lãnh chúa Daniel Christie và sự thân mật của hãn khi hãn vồ lên vai chàng.

Không! Không nên nghĩ về kẻ thù như nghĩ về một con người, sợ sẽ không làm tròn sứ mạng. Chàng phải làm tròn sứ mạng đã. Làm sao mang mặt về làng, thấy lại bác Danty và anh em bà con xóm giềng, nếu chàng coi nhẹ lời thề?

Chàng không có quyền chọn lựa. Tên lãnh chúa phải chết, nội trong đêm nay.

*

Ngài Daniel Christie tiến vào lãnh thổ của ông, ông đi giữa hai cây kiềng cắt tĩa thật khéo, tiếp đến là một khu vườn, hàng rào kèm hai bên lối đi dẫn tới một dinh thự đồ sộ, một siêu tác phẩm theo lối kiến trúc Georgie có vách dày bằng đá xám, mái nhọn lợp bằng đá bảng màu đen và những bức bình phong màu trắng.

Joseph dõi theo bước đi của ngài Christie, sửng sờ trước bao cái đẹp dễ trước mắt. Suốt đời chàng chỉ nhìn thấy những túp lều tranh tường đá, chàng cũng không tưởng tượng ra được trên quả đất này lại có những dinh thự đẹp đến thế. Chàng cũng không thể nào tưởng tượng được cái mức đồ sộ và hình dáng uy nghi của ngôi nhà. Nó ắt phải có đến hàng ngàn, hàng vạn căn phòng, chàng nghĩ thầm. Ngần ấy căn phòng cho chỉ một người, một gia đình ở!

Rồi một ý nghĩ bỗng hình thành trong tâm trí chàng, làm chàng run lên; một nỗi lo âu sợ sệt xâm chiếm lòng chàng. Một dinh cơ to lớn như thế, phải có rất nhiều người mới ở đủ – ngoài gia đình của Christie, phải có nhiều gia đình khác, một đám đông đúc các tôi tớ trong nhà... và lính tráng... Phải nhiều quân đoàn mới đủ để canh gác cái lâu đài rộng thênh thang như thế.

Chàng tự cho mình là ai mà dám theo đuổi con người tầm vóc cỡ đó? Một nhà quý tộc sống trong lâu đài như vậy, phải có quyền hành như một ông vua – một ông vua chỉ phất tay một cái là đã tập hợp được bao nhiêu là chiến đoàn. Joseph tự hỏi mình làm thế nào, một nông dân khốn khổ, mà dám cho là đủ sức giết chết một con người cao trọng như vậy rồi rút lui vô tội vạ chẳng?

Những lời khuyến khích của ông già Danty Duff lại vang lên trong đầu óc chàng: "Cháu sắp thay đổi dòng lịch sử đấy, cháu ạ! Và cháu sẽ không bao giờ phải trả tiền uống bia, suốt đời."

Những lời nói trong túp lều ngư phủ tồi tàn, nói ra thì dễ, nhưng bây giờ đứng trước cái dinh cơ đồ sộ này, biểu tượng cho quyền uy và gia thế của lãnh chúa Christie, đã vượt qua khỏi tầm tưởng tượng của chàng.

Joseph miễn cưỡng thúc con lừa theo cho kịp viên lãnh chúa. Khi đến gần, đủ tầm bắn, chàng nhảy xuống đất và đưa súng lên.

Dù không phải là một quân nhân, chàng cũng phải thi hành nhiệm vụ. Chàng phải báo thù những mất mát mà cha con chàng đã phải chịu. Đó là danh dự. Chàng giết tên lãnh chúa, là tai họa của xứ sở. Trong chốc lát, tên lãnh chúa sẽ đến gõ cửa thiên đàng.

Ngắm thật cẩn thận, Joseph đặt ngón tay lên cò súng và bắt đầu có tay bóp như bác Danty đã chỉ vẽ.

Viên lãnh chúa dừng lại một chút. Joseph thấy rõ hình dáng ông ta qua đường ngắm. Chỉ một phát đạn đi nhanh và gọn vào giữa quả tim hay vào giữa bụng, Joseph tự hỏi, rồi cái gì sẽ xảy ra sau đó? Tên lãnh chúa chết ngay lập tức, hay là hấp hối, rên rỉ và vô cùng đau đớn?

Chàng lại tự nhủ: Cũng chẳng sao!

Một quân đoàn xếp hàng từ trong lâu đài kéo ra và lập tức treo cổ chàng.

Và sau đó, quan trọng biết bao, chàng đã hoàn thành sứ mạng thay đổi dòng lịch sử.

Chàng tự nhủ: đếm đến ba, đếm đến bà thì nổ súng. Một, hai... Đừng run nữa. Coi như mày sẽ chẳng bao giờ có thể giết tên quỷ sứ này nếu mày cứ

run lên như thế! Một hai... Daniel là một con người, một con người bằng thịt bằng máu... Hai, ba...

Cây súng rời khỏi tay Joseph khi con lừa quay vòng, đẩy chàng, làm chàng mất thăng bằng. Rồi con lừa đã quay lại, đi theo hướng mà cả hai đã đến. Joseph không dám la, không dám huýt gió gọi con lừa. Con lừa đã bỏ đi, mang theo khăn gói và vật dụng của chàng.

Joseph nhìn con mồi của mình tan rã trong đêm tối.

– Quý quái thật! Công việc đã đến hồi gay cấn, – chàng lẩm bẩm và thở dài.

Viên lãnh chúa biến mất sau một góc tòa dinh thự; Joseph vừa cảm thấy nhẹ cả lòng, vừa náo nức thất vọng. Chàng còn sống và có thể còn sống qua đêm nay. Miễn là chàng đừng có làm điều gì quá dại dột, thì sẽ không bị treo cổ khi mặt trời mọc.

Phải rồi,... nhưng chàng sẽ vẫn mãi mãi là một tên nông phu khiêm tốn, không đổi được hương dòng lịch sử, không một gã hát rong nào đặt bài ca tụng chiến công hiển hách của chàng, chàng sẽ mãi mãi là một tên quê mùa bắt buộc phải xuất tiền túi để trả tiền rượu bia.

Chàng đưa mắt lên nhìn tòa dinh thự lộng lẫy, biểu tượng cho tất cả những gì chàng chẳng có, mà cũng chẳng bao giờ có. Chàng nhớ lại viên lãnh chúa không phải là một con người kiêu cách, đã thân mật chúc chàng mạnh khỏe và đi đường bình yên.

Nhìn qua lăng kính này, Joseph cảm thấy sứ mạng của mình hóa ra trò con nít và đâu có sáng sủa gì.

Giấu khẩu súng lục dọc theo cánh tay, Joseph thu mình thật gọn trong áo vét. Đêm tối xem ra càng lúc càng giá buốt, đậm đặc hơn, trong lúc ngọn lửa báo thù không còn sưởi ấm chàng nữa.

Và bây giờ? Chàng tự hỏi, đang khi run rẩy trong bóng đêm. Nhân danh trời đất, ta nên làm gì trong giây phút này đây?

3.

Joseph giật mình tỉnh giấc, tự hỏi mình đang ở đâu. Ngược mắt lên, chàng thấy một mái nhà mới lạ, nó cao hơn mái ấm của gia đình. Mùi phân chuồng phả vào mũi, những cọng rơm chích vào mình qua áo quần, chàng liền hiểu ra là mình đang ở trong chuồng ngựa của viên lãnh chúa Christie, nơi chàng đã đến trú lạnh đêm hôm qua.

Chàng muốn ngồi lên, nhưng toàn thân rã rời. Nhìn xuống cây súng cổ gác ngang trên đui, chàng mỉm cười mai mỉa, hồi tưởng lại sự nhục nhã đêm qua. Phải chi chàng ngủ luôn đi mãi mãi, đừng bao giờ thức giấc để chịu sự dằn vặt và thất vọng đến dường này!

Chàng vụt đứng dậy khi nghe tiếng vó ngựa gõ lóc cóc trong buổi sáng yên bình. Chàng cầm lấy súng, qua kẽ vách chàng nhìn ra ngoài. Tim chàng đập loạn xạ khi thấy người kỵ mã đang băng qua đồng cỏ về hướng sân lâu đài, chính là người thiếu nữ có mái tóc dài tung bay theo gió mà chàng đã gặp trong cánh đồng chết đói đêm qua.

Dù nàng cho ngựa phi như gió, nàng vẫn tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp trong buổi sáng mờ sương này. Thay vì hai chân trần kẹp hai bên hông ngựa như đêm qua, nàng ngồi chễm chệ trên một cái yên xinh xắn dành cho người nữ kỵ mã với vẻ cao sang của một bà mệnh phụ.

Khi đến gần khu dinh thự, nàng gò cương ngựa lại, bắt đi nước kiệu nhỏ. Nàng cho ngựa đi ngang qua mặt tiền nhà, và Joseph vừa sợ hãi vừa mê mẩn cả người, thăm phục vẻ duyên dáng và tài kỵ mã của nàng.

Từ cửa sổ lầu một, có tiếng phụ nữ đài các kêu lên:

– Shannon, hãy nghiêm chỉnh, con!

Một bà mệnh phụ đứng tuổi vẫy vẫy chiếc khăn tay lụa thêu ren về phía người thiếu nữ.

– Thưa mẹ, vâng – nàng đáp.

Shannon, nàng tên là Shannon, Joseph nghĩ ngợi và thưởng thức mùi vị êm ái của cái tên này.

Một cái tên rất hợp với nàng: con sông Shannon xinh đẹp, hùng vĩ, duyên dáng và bất khuất chảy vào đại dương.

– Một mệnh phụ phải luôn luôn tỏ ra tế nhị – tiếng bà mẹ nói với theo khi cô con gái đi xa dân.

– Vâng, thưa mẹ.

– Một mệnh phụ không bao giờ cho ngựa phi nước đại.

– Vâng, thưa mẹ.

– Con gái yêu của mẹ, đừng để quần lót ló ra ngoài. Người thiếu nữ thờ ra, nhẹ nhàng xuống ngựa một cách duyên dáng, và dẫn ngựa về chuồng. Joseph nép sát mình vào vách. Nếu nàng phát hiện ra chàng, thì thà chàng bị treo cô còn hơn. Làm sao chàng giải thích được một lý do chàng có mặt tại đây?

Khi đã vào trong buồng ngựa, Shannon vung tay ném cái mũ đi, làm cho Joseph nhớ lại cử chỉ của ông Daniel Christie hôm qua nơi quán rượu. Giác quan tự nhiên mách bảo chàng, nàng là con gái của viên lãnh chúa. Trong mắt nàng cũng có những tia sáng long lanh, tinh nghịch. Cả hai cha con dường như sắp tổng những kẻ quấy rầy họ cho quỷ dữ.

Với một vẻ bất cần, nàng hất đầu xoắn tung mái tóc, khiến Joseph như ngộp thở trước nhan sắc của nàng. Đêm hôm qua dưới ánh trăng, tóc nàng như một áng mây bạc, sáng hôm nay dưới ánh nắng vàng ban mai, mái tóc ấy lại có màu hung đỏ lấp lánh như màu đồng thau của cái ấm nước sôi mà chàng đã thấy hôm nọ trên bếp lửa của nhà người thợ đóng móng ngựa.

Nàng đập tay lên hông con ngựa, đẩy nó vào ngăn chuồng. Nàng ngồi xuống một cái thùng gỗ và bắt đầu cởi bỏ áo quần. Sức nóng của cuộc phi ngựa vừa rồi và sức nóng của mặt trời ban mai làm ửng hồng gương mặt trái soan của nàng. Đó là lần đầu tiên trong đời, Joseph được chiêm ngưỡng một quang cảnh như thế; chàng cảm thấy một cách sâu sắc rằng cô gái sẽ

lần lượt phô bày từng phần của thân thể nàng, và cái cảm giác này thật vô cùng mới mẻ đối với chàng.

Shannon nhắc lại lời mẹ của nàng một cách mỉa mai:

– Một mệnh phụ phải luôn luôn tỏ ra tế nhị, kể cả khi ngồi trên lưng ngựa! Đừng để lò quần lót ra ngoài nhé, con gái yêu của mẹ!

Với một vẻ khinh xuất, nàng cầm lấy cái váy dài, kéo cao lên khỏi đầu gối. Joseph len lén nhìn qua kẽ vách, sững sờ bởi chiếc quần kỳ dị – cái đầu tiên chàng được nhìn thấy trong đời.

Bỗng như cảm giác có người nhìn trộm, nàng nhìn quanh. Vừa tìm được cái móng ngựa trên mặt đất, nàng cúi mình lượm lấy một cách bực bội. Joseph lùi lại, ép lưng thật sát vách, tiếc rẻ vì không thể thu mình lại nhỏ hơn, và ước gì mình chẳng bao giờ ra đi với cái nhiệm đầy bất hạnh này.

Chàng nghe nàng hỏi:

– Có ai đấy không?

Chàng tự hỏi, nàng nghĩ là ai? Một con chuột cống? Một con sư tử, hay có thể là một con quỷ cũng nên?

Thoáng một cái, chiếc móng ngựa bay lên đập vào vách xây, rồi bắn sang tấm vách ngăn và rơi xuống trước mũi giày của Joseph. Chàng khéo léo cúi xuống lượm cất đi; cùng lúc, tấm vách ngăn đổ xuống nghe một tiếng vang trầm đục. Xuyên qua tấm vách gỗ bị nứt, những chiếc răng nhọn của cái chìa vọt ra, chỉ cách mũi của Joseph đúng hai phân.

– Ôi, Giêsu, lạy Chúa tôi!

Quay ngoắt lại, Joseph chạy vắt chân lên cổ, tuồn ra ngay cửa chuồng. Người thiếu nữ có mái tóc hung chặn chàng lại, đưa cây chìa bà lên một cách ngạo nghễ. Nàng trầm giọng, răn đe:

– Đứng im! Cựa quậy một cái là ta lụi ngay.

Dù vậy, mặc cho cây chìa vung vung trước mắt, Joseph vẫn bình tĩnh chiêm ngưỡng nhan sắc của người thiếu nữ. Thực ra, ánh lửa rục lên trong

đôi mắt xanh, và cách nàng can đảm sử dụng khí giới, đã đánh thức sự cảm phục của chàng cũng như mọi cảm xúc của chàng.

Lần đầu tiên trong đời, Joseph ý thức nữ tính là tất cả những gì tinh tế nhất; chàng để ý đến sự phập phồng của đôi vú vun cao trên lồng ngực thanh khiết, màu hồng của đôi má, và làn da tuyệt mịn như sành sứ.

Chỉ trong phút chốc, chàng tưởng mình đã hóa điên, như thể người thiếu nữ này đã tước mất mọi giác quan của chàng – cướp đi mà còn mài cho chúng bén nhọn. Chàng hồi tưởng lại tất cả những lời phân tách đã bất thần nghe được từ miệng của cha chàng, và từ miệng của bao người khác nữa, về vẻ đẹp huyền hoặc của đàn bà, và bỗng nhiên mỗi lời nói đó lại phả vào chàng một ý chí mới. Shannon thật tuyệt vời. Một điều còn quan trọng hơn, đó là đôi mắt xanh rực rỡ của nàng chú mục vào hai mắt chàng, nó có cái gì đó rất kỳ lạ, làm cho chàng có ý nghĩ rằng nàng cũng có những tình cảm đối với chàng như chàng đã có đối với nàng.

Chàng phát một cử chỉ muốn đến gần nàng, cử chỉ của bàn tay. Chút dũng khí trong đôi mắt nàng chao đảo, nàng la toáng lên:

– Cha ơi, cứu con với! Có người muốn giết con!

Có người muốn giết con? Mình ấy à? Bao nỗi sợ hãi của chàng đêm hôm qua, hình ảnh của hàng ngàn lính tráng nao nức báo thù diễn ra trong tâm trí chàng. Cuối cùng rồi người ta cũng thực sự treo cổ chàng!

Joseph đâm đầu chạy ra cửa, Shannon đâm cái mũi chĩa vào đùi chàng.

– Ôi chao! – Chàng hét lên, ôm lấy đùi. – Bà đã đâm què tôi rồi!

Shannon cúi xuống xem xét vết thương, những dòng máu đỏ âm thầm chảy ra. Hai má nàng từ màu hồng đã trở thành trắng bệch.

– Ôi, lạy Chúa! – Nàng kêu thét lên vừa đưa tay che miệng, nàng ném cái chĩa xuống đất, chạy ra khỏi chuồng ngựa và kêu rống lên:

– Cha ơi, cứu con với! Một người vừa hiếp con và muốn giết con đây!

Ông Daniel Christie cùng bà vợ chạy ra khỏi tòa dinh thự. Bà còn mặc áo ngủ mỏng dính, còn ông thì cuống quýt không đứng vững trên cả đôi chân.

Ông thét lên:

– Cái gì mà om sòm thế? Cái gì đó con?

– Cha ơi, trong chuồng ngựa! Có quỷ hiện hình ở trong đó!

Núp sau lưng hai đứa sinh thành, Shannon lấy tay run lẩy bẩy chỉ vào chuồng ngựa. họ thấy Joseph cà nhắc ló mặt ra, mũi toàn là máu, tay lăm le cây súng cổ đã sét.

Joseph thấy người con gái đứng với cha cô và mẹ cô, mà không thấy lính tráng gì cả. Hít một hơi thật sâu, chàng lấy hết can đảm, la lên một cách hùng tráng và tự chủ:

– Này, ông Daniel Christie!

Nhà quý tộc gạn hỏi:

– Mà là ai?

– Tôi tên là Joseph Donnelly. Thuộc dòng họ Donnelly... mà ông đã tống cổ đuổi đi để chiếm đất.

– Trời đất, cậu nói cái gì vậy? Chúng ta mới cụng chén với nhau chiều hôm qua đây mà!

Ông Christie liếc nhìn bà vợ một cách thân yêu – bà ta đang lom lom nhìn cây súng trong tay Joseph – và đẩy cả hai mẹ con đi vào nhà. Cả hai ép lòng từ từ bước đi, chứ không muốn xa ông chút nào. Shannon vừa thụt lui vừa núp vào lưng mẹ, len lén nhìn Joseph, trong lòng vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên lẫn lộn.

Joseph nghĩ, thế này thì tuyệt. Bây giờ bình tĩnh bắn ông Christie, mà không gây thương tích cho hai người đàn bà. Chàng gầm lên:

– Ông hãy chuẩn bị đền tội ác của ông đi. Bà Nora Christie la lên:

– Hãy làm cái gì đi chứ? Hẳn có ý giết cả bà chúng ta đấy.

Ông Christie đan quan sát Joseph, mỉm một nụ cười châm biếm:

– Không hề gì đâu. Súng của hẳn chỉ để quét sân.

Đúng thế, chàng thăm nghĩ, nếu chàng không kèm chế được lòng sợ hãi, thì chẳng bao giờ chàng dám làm việc gì hết.

Chàng hít vào một hơi thật sâu để phục hồi dũng lực. Bỗng một sức mạnh khủng khiếp dâng lên trong cơ thể chàng. Định mệnh đã đến rồi chẳng, chàng thăm hỏi. Những nguồn sinh lực ào ạt trong người chàng và trong đôi tay chàng. Ngón tay siết vào cò súng mà chưa nhắm bắn vào đâu. Và cái điều làm chàng ngỡ ngàng nhất, là một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Hốt hoảng chưa kịp hiểu cái gì đã xảy ra thì thân xác chàng bị đẩy bắn vào vách chuồng ngựa, còn cây súng thì bung ra làm nhiều mảnh, vung vãi khắp mảnh đất. Joseph thấy toàn thân đau đớn, chàng cảm nhận có cái gì đó trái ngược đã xảy ra. Ông lãnh chúa thì toàn vẹn, mà chàng lại là kẻ bị chấn thương.

Ca bà người nhào vào Joseph.

– Đại úy Moonlight! – Chàng lẩm bẩm trước khi thân mình đổ xuống đất. – Đồ quỷ sứ, Danty Duff... Ta đã bị lừa gạt trên con đường định mệnh, ta đi giết người để báo thù, thế mà lại chết vì chính tay mình.

Vừa dứt lời, thì Joseph ngã sấp mặt xuống đất.

Nhưng trước khi bất tỉnh, chàng còn cảm nhận được mùi đất, mùi bùn, mùi bụi đầy miệng, và tiếng Shannon hét lên từ đằng xa. Rồi một màn đen úp chụp xuống người chàng, và thế giới bên ngoài mờ nhạt biến đi.

*

Đứng bên chân giường chàng đang nằm, máu từ vết thương loang lổ cả trên tấm vải giường bằng vải tổ ong thanh khiết, Shannon đang bưng thau nước cho mẹ nàng. Bà nhúng khăn lau chùi khuôn mặt nám đen vì thuốc súng của Joseph.

– Mẹ xem kìa, móng tay anh ta đen thui đen thui! – Nàng nói.

Nàng còn nhận thấy, dù đã bị khói thuốc súng làm nám đen, khuôn mặt của chàng trai trẻ tuyệt đẹp, nhưng sợ mẹ bắt bẻ nên không dám nói ra.

– Con đừng có để ý đến móng tay nó làm gì, bà mẹ nói. – Nó chỉ là một tên hạ cấp lạ mặt, đầy chí rận.

– Đã thế, tại sao mẹ lại bận tâm cứu vớt một mạng người tầm thường như vậy?

Bà Nora lại nhúng vải vào thau nước, đáp:

– Phục hồi sức khỏe cho hẳn là bổn phận của chúng ta, con ạ. Rồi đây, nếu hẳn có bị treo cổ, thì hẳn cũng chẳng trách.

Shannon dĩ nhiên là đồng ý với mẹ nàng. Nhưng nàng cảm thấy hơi buồn nôn khi nghĩ đến cảnh chàng trai này bị treo bởi một sợi dây thông lọng.

Phải, móng tay của chàng ta đen thật đấy, nhưng chàng có cặp mắt xanh tuyệt diệu. Chẳng bao giờ nàng có thể quên được nét nhìn ấm áp của chàng trong chuồng ngựa trước khi mắt hai người gặp nhau.

Bà Nora tiếp tục thuyết pháp:

– Làm sao họ có thể nghĩ được rằng họ dấy loạn chống lại những người ở giai cấp trên họ! Sự hoàn hảo của thế giới sẽ nổ tung khi những tên dân quê này tự rời bỏ hàng ngũ của giai cấp họ! – Bà hé giở góc tấm vải đắp trên người thanh niên. Bà nói: – Con hãy quay mặt đi, Shannon. Chớ có làm bẩn mắt con.

Bà cất tấm vải đắp đi, để lộ tấm thân trần truồng của Joseph. Shannon lén nhìn qua kẽ tay đang che mặt, ngay vào lúc mẹ nàng úp chụp cái soong lên bộ phận sinh dục của chàng trai trẻ.

– Hẳn chọn đúng ngày này để đến quấy rầy chúng ta! – bà phàn nàn. – Xế trưa nay các bà ấy sẽ đến dùng trà và chơi bài.

– Các bà ấy à? – Shannon cất hai bàn tay đang che mặt. – Ồ, không. Đừng mời các bà ấy, mẹ. – Rồi nàng đưa tay lên trán nói tiếp: – Con thấy khó chịu trong người quá!

– Con nghĩ lại đi, Shannon. Họ là những người lịch sự và có tư cách.

Bà Nora lấy kéo cắt cuộn vải gai thành từng dải băng dài.

Bỗng có tiếng lý rơi đánh keng làm hai mẹ con giật mình. Bà Nora kêu lên:

– Trời đất! Cái gì thế!

Tiếng ông Daniel đáp:

– Không có gì đâu.

– Không có gì à, thật không? – Bà Nora quăng cả khối vải băng lên cái ghế đầu, và nói – Shannon, cha con lại uống rượu rồi, biết làm sao cho ông ấy phục thiện đây! – Vừa nói, bà vừa bước đi.

Nhưng Shannon nghe tiếng được tiếng mất. Nàng chỉ nghĩ đến việc làm thế nào đêr được cận kề chàng trai trẻ, đang nằm trên giường mình, bụng úp cái soong.

Nếu chàng ta thức giấc thì sao? Nếu chàng ta mở đôi mắt xanh màu lục bảo và nhìn nàng như đã nhìn nơi chuồng ngựa thì sao? Vừa cúi xuống quan sát khuôn mặt xinh đẹp còn trẻ măng của chàng thanh niên, nàng bỗng thấy lòng mình gần như chỉ cầu mong có thể. Nàng vừa sợ vừa ham.

Để tự trấn an mình, nàng bắt đầu nhảm nhảm hát:

"Mary, Mary, Mary Nell Hãy lắng nghe tiếng chuông lễ cưới đổ hồi..."

Liếc nhìn về phía cửa, không thấy có bóng dáng mẹ ở đấy, nàng rón rén bước đến bên giường. Nhẹ nhàng nâng cái cán soong, nhìn bên dưới, nhưng trong phòng ánh sáng lờ mờ, nên nàng chưa khám phá được gì sự kỳ diệu của phái nam. "Nàng có tin không, có tin chàng sẽ yêu nàng không? Thời gian, chỉ thời gian mới trả lời được điều đó".

Không ngừng khẽ hát líu lo, nàng bị ám ảnh bởi tính tò mò. Nàng không có nhiều anh em trai, nên chẳng biết đến điều vui – hay là bất hạnh – tính tò mò của nàng ngày một gia tăng theo năm tháng. Song thân nàng là những người mẫu mực có tiếng, bảo vệ đức hạnh của nàng đến độ khắt khe, thà để cho nàng không biết gì về những chuyện ngẫu nhiên tầm thường như vậy còn hơn.

Không thể dẫn lòng được, nàng lại giờ cái soong lên; nàng khiếp sợ đến chết đi được, khi người bị thương trở mình và mở mắt ra.

Nàng lúng túng trong miệng:

– Anh đang nằm mơ. Không có chuyện gì sắp xảy ra đâu, không mà, không có mà! Tôi không có mặt ở đó, thật đấy!

Nàng úp cái soong trở lại trên bụng Joseph một cách mạnh tay ngoài ý muốn. Joseph gào lên vì đau đớn; và đó là bài học vỡ lòng mà nàng có thể nhớ được: một số bộ phận dễ bị tổn thương trên thân thể người nam.

Nàng buông cái soong xuống như thể nó đã làm bỏng tay nàng, và nàng chuẩn bị chuồn. Joseph quơ tay chụp được mái tóc nàng và kéo nàng lại gần chàng hơn.

Nàng kêu lên phản đối:

– Hãy buông tay ra, đồ mọi rợ! Mày không được phép mó bàn tay bẩn của mày lên người ta. Thằng nhà quê!

Joseph lẩm bẩm:

– Im mồm đi, cô gái!

Mặt của Shannon kề sát bên mặt của Joseph đến nỗi nàng cảm thấy hơi thở của chàng phả vào mặt mình. Cặp mắt chàng xanh hơn bao giờ hết, ánh lên một vẻ điên dại và tuyệt vọng, mà nàng chưa bao giờ thấy ở bất cứ một người nào.

– Anh là một tên khủng bố, phải không? – nàng hỏi, trong khi con tim nàng đập như trống trận, vừa sợ hãi, vừa hứng khởi. Chắc chàng cũng thấy được ngực nàng phập phồng dưới lần áo mỏng – Anh là một tên tội phạm ngoài vòng pháp luật!

– Tôi chẳng để ý gì đến luật pháp cũng như chiếc áo sơ mi đầu tiên của tôi vậy.

– Rồi anh sẽ đổi ý khi lính đến treo cô anh lên.

– Hãy giúp tôi trốn đi, nếu không tôi sẽ vạ cổ cô đấy.

Shannon cười lên như nắc nẻ, nhưng toàn thân run như cây sậy. Nàng không thể không biết gã con trai đang nằm kế bên nàng đây. Một người đàn ông. Một người đàn ông trần truồng, chỉ che thân bằng một cái soong.

Joseph nhắm mắt lại trong chốc lát và cựa quậy cái đầu. Shannon thấy rõ là anh ta đang chống chọi để khỏi phải ngất đi. Trong thâm tâm nàng cũng biết điều đó và thậm chí khâm phục sự chống chọi này.

Chàng đang lấy lại hơi thở và thều thào:

– Tôi... tôi muốn...

Shannon vặn mình để thoát khỏi tay Joseph, nhưng chàng nắm quá chặt, mấy ngón tay xoắn lấy mái tóc nàng.

– Anh muốn gì? Anh bạ? – Nàng hỏi, giọng lạc đi.

– Tôi muốn... một... mảnh đất... cho riêng tôi... Nói chưa dứt lời, chàng nhắm nghiền mắt lại, đầu rơi xuống cái gối vuông. Các ngón tay tự mở ra và bàn tay rơi nhẹ xuống giường.

Shannon vừa suy nghĩ vừa chậm rãi đứng lên. Chàng muốn có một mảnh đất riêng cho chàng... Ước muốn một cách tuyệt vọng. Cũng gần giống như nỗi ước muốn tuyệt vọng của ta. Cô gái nhìn ngắm chàng thanh niên, trong lòng dấy lên một tình cảm lạ lùng. Nghe được ước vọng của chàng mà chính cũng là của nàng đã ấp ủ từ bấy lâu nay, điều này đã liên kết hai người lại làm một.

Có thể chẳng giữa người nông dân rách rưới này với nàng có một cái gì đó chung. Bị định mệnh đè nặng, Shannon cảm thấy hai đầu gối của nàng mềm nhũn. Định mệnh đã muốn nàng gặp chàng trai này... Chàng nông dân xem ra sẽ chia xẻ mộng ước của nàng.

Rồi nàng xua đuổi ý nghĩ ấy ra khỏi đầu. Không, có thể là nàng đã hiểu lầm.

Những người nông dân thường không mơ mộng... Họ khác với giai cấp quý tộc. Ta không thể có gì giống với một gã con trai bắt ốc mò cua... dù hẳn ta có cặp mắt xanh đẹp nhất trần đời đi nữa.

Bà Nora men theo cầu thang xoáy ốc đi xuống tầng trệt. Bà thấy chồng bà đang thu giấu cái gì như chai rượu uýt-ki dưới cái khăn bàn ở tiền sảnh.

– Daniel, có gì thế? Trên lầu, tôi nghe có tiếng lý vỡ.

– Không, có gì đâu.

Christie lúng túng như một đứa trẻ ăn vụng bị bắt gặp. Ông chống đỡ:

– Không, không có gì cả.

Bà Nora hỏi với tiếng nói bực bội của một bà chủ:

– Không có gì... đúng không?

– Một con chim cổ đỏ bay lạc vào làm vỡ tấm kính. Bà Nora đi vào bên trong tiền sảnh, đến thẳng cái tủ rượu ẩn trong tường. Những mảnh lý vỡ văng tung tóe trên mặt đất lấp lánh. Không khí nồng nặc mùi rượu uýt-ki.

Bà nghiêm nghị nhìn chồng; ông nhún vai và nhướng một chân mày.

– Tôi quét bụi nơi cái tủ rượu.

– Thôi ông ơi! Ông mà để cho mấy chai rượu kịp bám bụi!

Bà lắc đầu, buồn rười rượi, nói tiếp:

– Daniel, ông phải có chút tự trọng chứ! Ông có tước hiệu. Bao giờ ông mới cư xử như một nhà quý tộc?

– Tôi thừa hưởng tước hiệu mà chẳng biết nó có ý nghĩa gì, ông đáp về bực mình.

Bà Nora tay đang cầm cái kéo, chỉ vào mặt ông:

– Daniel Christie, tôi không tha thứ cái loại hành động như thế này đâu. Anh biết thế không, tôi cam đoan đấy.

– Ôi, em yêu. Chắc chắn như thế rồi, vợ yêu quý của anh – ông đáp, giọng mỉa mai – Trong đời tôi, tôi phải đạt đến sự tuyệt hảo mà bà vợ xinh đẹp của tôi đã ấn định.

Bà Nora nhìn ông chăm chú một lúc, đoạn ra khỏi tiền sảnh, vừa đi vừa khịt mũi ra chiều khinh bỉ.

Ông Christie lò tò đi theo vợ đến chân cầu thang, khi bà đã lên hẳn trên cầu thang, khuất dạng, ông liền mỉm cười tinh nghịch, thò tay xuống dưới khăn bàn, lôi ra một chai rượu uýt-ki.

Vừa mở nút chai, ông vừa lẩm bẩm:

– Ta thích sự bất ngờ – Ông đưa chai lên miệng tu một ngụm, rồi dùng mu bàn tay chùi mép. Ông nói như tâm sự với chai rượu: Một ngày kia ta sẽ có đủ. Bây giờ như thế này tạm được rồi.

*

Bà Nora bước vào phòng đang khi Shannon băng bó cái đùi bị thương của người thanh niên. Bà nhìn con gái bà một cách chăm chú, với con mắt sành sỏi của người mẹ, bà để ý đến hai má ửng hồng của con bà.

Bà đi quanh giường, giám thị từng cử chỉ đơn giản nhất của con gái bà, đang khi nàng thắt nút cuối cùng của giải băng.

– Người mà má lấy làm chồng, bây giờ ra thế nào, con có biết không? Một người không danh tánh đã thay thế ông ta, đi lui đi tới với tên tuổi của ông ấy. Thế đấy!

Shannon bênh vực cha và cố tình tránh nhãn tuyến của mẹ. Nàng nói:

– Cuộc đời của cha không phải là một cái giường nệm hoa hồng. Cha thích mạo hiểm rày đây mai đó, vào sâu trong rừng già Phi châu với đám mọi rợ, hoặc làm người mở đường trong những miền hoang mạc châu Mỹ.

Bà Nora xem xét người bị thương, rồi ngấm nhìn hai má hồng của cô con gái. Bà hỏi:

– Trời đất, quỷ thần! Đó là một con người. Một con người không biết mình muốn gì. Nó đã tỉnh lại chưa, con?

Cô gái động lòng trắc ẩn như một nữ tu, lấy kéo từ tay mẹ cắt hai đầu gút băng, đáp:

– Con chưa thấy dấu hiệu gì là anh ta đã có tỉnh.

Bà Nora lắc đầu và đánh tróc lưỡi để chỉ dấu là bà không đồng quan điểm. Giống hệt như cha, Shannon là một người nói láo không biết ngượng

mồm. Dù vậy, bà không nỡ làm bẽ mặt cô con gái cưng của bà. Thúc đẩy một đứa con nói dối là một điều vô ích. Thà cứ để tự nhiên như thế còn hơn.

Ít ra bà Nora cũng biết gió thổi từ hướng nào và trong gió có mùi phân chuồng không.

*

Shannon trong chiếc áo trắng dài đúng nghi thức, cổ cao viền ren, phần dưới xòe thật rộng, nàng ngồi bên mẹ, tay cầm bài, miệng mỉm cười xã giao nhưng không che dấu nỗi sự bực mình khó chịu.

Sau những biến động ban sáng, ngồi chơi bài với mẹ và các bà bạn của mẹ, càng làm cho nàng ít thích thú hơn mọi khi... Và, theo lệ thường, Shannon hay dở trò cáo bệnh hay bày ra một lý do nào đó để cáo lỗi hầu rút lui khỏi cuộc chơi bài.

Các bà phục sức và đầu tóc chải chuốt, sặc mùi nước hoa, dáng vẻ kهنh kiêu, lăm mồm lăm miệng, chẳng có gì hấp dẫn Shannon. Nếu nàng mà trọn quyền sắp xếp công việc của mình, thì nàng thích đi rong vòng quanh các chuồng ngựa, lắng nghe cha nàng giảng giải về cách chăm nuôi ngựa cho người coi ngựa và các bộ hạ của hắn.

Bà Nora xòe bài trong tay một cách duyên dáng, bà nói:

– Chúng ta là đại diện giai cấp quý tộc, chúng ta chẳng cần phải tương nhượng đối với bọn ngoại đạo thổ dân này. Với tư cách là thành viên của thiểu số Tin Lành, chúng ta có bốn phận phải hiểu rằng bọn người dã man này đe dọa mạng sống của chúng ta. Chúng ta phải ngăn chặn bọn chúng.

Bà mệnh phụ ngồi bên phải Shannon, lúc lắc mái đầu bạc oai vệ của mình, nói:

– Bọn chúng chỉ cần một nửa cơ hội may mắn cũng sẽ giết chúng ta ngay trên giường chúng ta đang ngủ. Tên thanh niên trên lầu chẳng thích gì hơn là băm chúng ta thành trăm mảnh.

Các bà thở gấp, rồi tỏ vẻ tán thành bằng những lời lẽ ba hoa, chẳng rõ vì sao Shannon lại nghĩ tất cả các bà đây – cả cha mẹ nàng và chính nàng nữa

– có thể cùng vui thích thêm một chút tiêu ốt vào cuộc sống buồn tẻ thường ngày của họ.

Bà Nora trấn an họ: – Các bà đừng có sợ. Hãn đã bị tôi nhốt trong phòng, bên ngoài khóa hai khóa. Một bà mệnh phụ đứng lên, thở dài: – Thật đáng tiếc, tôi chưa bao giờ được nhìn thấy một tên giết người! – Gã thanh niên này chẳng có gì làm cho bà thích đâu, bà Nora nói – Hãn là một đứa xấu xí nhất, tàn nhẫn nhất tôi chưa bao giờ thấy. Phải thế không, Shannon, con gái của mẹ? Xấu xí à? Tàn nhẫn à? Shannon đang nghĩ đến đôi mắt xanh màu lục bảo của người bị trọng thương và mái tóc hạt huyền đen nhánh của chàng. Gương mặt của mẹ nàng sa sầm; nàng phải nói cái gì đó. – Hãn thật ghê gớm! – Nàng lẩm bẩm. – Cháu đã nhìn thấy hãn chưa? – bà có mái tóc xoăn màu xám tro hời. Shannon liền nghĩ đến cái soong úp trên bụng người thanh niên, mím một nụ cười ý nghĩa, rồi giả vờ chăm chú vào cuộc chơi bài, đôi mắt ngây thơ trong trắng. Nàng lại cảm thấy mắt mẹ đang chiếu vào mình. Bà trả lời thay cho con:

– Ờ, ờ... nét mặt hãn tầm thường, hơi tầm thường!

*

Daniel Christie đang rút một nhánh cây ra khỏi hàng giậu đã được cắt tỉa hoàn hảo dọc theo con đường dẫn vào lâu đài, bỗng ông nghe tiếng vó ngựa phi trên đường. Một kỵ sĩ đang phi ngựa như bay đến.

Ông không cần ngó để biết kẻ đến là ai. Stephen Chase. Theo ông biết, Chase là con người chẳng bao giờ cho ngựa chạy nước kiệu. Hãn chỉ phi nước đại, bụng ngựa sát mặt đường, dường như công việc của hãn và nơi hãn định đến là quan trọng tối thượng.

Ông Daniel thở dài, định lánh mặt. Lạy Chúa, ông chẳng có chút cảm tình nào với Stephen, thậm chí ông còn cố gắng đè nén sự chán ghét của mình. Chàng trai đã đính hôn với đứa con gái duy nhất của ông... nhờ tài mai mối của chính bà Nora, vợ ông. Daniel cũng chỉ mong mình vừa lòng về sự chọn lựa của vợ. Mỗi lần ông chú mục vào cặp mắt lạnh như băng

của Chase, rồi so với tính khí ngoan cường của con gái ông, chỉ bấy giờ ông mới thấy ông không thể có chút cảm tình nào với hẳn.

Ông lên tiếng khi Stephen dừng ngựa lại cách ông hai bước:

– Chào Stephen!

Stephen vung tay một cách màu mè cho hai gã hầu cận chạy ngựa theo sau dừng lại.

– Thưa ngài Christie, chúng tôi đến để nhận tên tù của ngài – Christie nói cũng với một vẻ rất quân cách.

– Cần gì phải vội! – Ông Danil phản đối khi bắt gặp sự nôn nóng trong giọng nói của chàng rể tương lai. Thấy hẳn ngồi trên lưng ngựa, phục sức toàn một màu đen tang tóc, ông liên tưởng đến một con kên kên khổng lồ. Ông nói – Cái thằng quý tội nghiệp ấy đang ở trên lầu, thập tử nhất sinh.

– Rất tốt, thưa ngài – Hẳn nói. Hẳn nhướng mày quan sát ông Daniel cũng như nhánh cây ông đang cầm trong tay, và tiếp – Thưa ngài, ngài làm gì ở giữa các khóm cây này vậy?

Một ánh ranh mãnh lóe lên trong mắt của ông Daniel, ông thọc tay vào hàng rào cây rậm rạp, lôi ra một chai rượu uýt-ki, loại rượu lậu, đưa cho Chase và nói:

– Đi theo tôi. Còn có rượu Gin và rượu bia ở trên kia nữa.

Stephen hất hàm ra vẻ khinh khi:

– Thưa ngài, tôi không dùng rượu khi đang thi hành phận sự.

Daniel nhìn theo Chase đang quày ngựa ở góc tòa lâu đài và thở dài một lần nữa. Tiếng thở dài lần này nào nuốt như ai xé nát tâm can. Tên này đúng là một tên hãm tài không nghi ngờ gì nữa. Làm thế nào để dụ bớt lòng dạ thẳng này đây? Và những cố gắng của ông trong việc này có mang lại kết quả gì không?

*

Trong phòng của Shannon, Joseph cựa mình và mở mắt. Trước tiên, chàng không biết mình đang ở đâu, và cái gì đã xảy đến cho mình. Tiếp đó,

chàng phục hồi trí nhớ và cầu nhau trong miệng.

Chàng nhận thấy khuôn mặt và hai tay mình đau buốt. Chàng có cảm giác toàn thân rã rời, như bị lôi sắp đi trong chỗ bùn lầy, nửa người ngập nước.

Cô gái đã đi đâu rồi? Khi chàng bất tỉnh, nàng còn ở sát bên chàng... tại chỗ này, trên giường này. Khi gợi nhớ lại cảnh trí, chàng nghi là không có thật. Sự hồi tưởng cũng chỉ là chuyện trong mơ. Bao giờ thì chàng mới tỉnh hẳn cơn ác mộng này?

Chàng cố gắng và chịu đau đớn hết sức để ngồi dậy được, chàng thò hai chân qua thành giường và cố gắng hết sức để đứng dậy. Bắp chân bị thương đã làm chàng đau buốt, suýt la lớn lên. Cái con quỷ tóc hoe khốn kiếp đã đâm mũi chĩa ba vào chân chàng. Chàng sẽ bắt nó phải trả nợ.

Có lúc, chàng nghĩ đến việc ôm chầm lấy nàng hơn là trừng phạt nàng, nhưng chàng liền xua đuổi ý nghĩ đó đi. Ngay bây giờ chàng còn có việc khác phải làm.

Bằng những bước đi chưa vững, chàng đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Chiều cao cửa sổ đã làm chàng choáng váng mặt mày và đâm ra thất vọng. Nhà cao như thế này, còn hy vọng gì trốn thoát. Nếu nhảy xuống, thì sẽ nát xương.

Quay lại giữa phòng, chàng thấy áo quần mình trên ghế, lúc ấy mới sực tỉnh là mình đang trần truồng. Shannon có thấy chàng như thế này không?

Khó chịu, chàng có cảm giác căn phòng bỗng trở nên ngọt ngào như một hỏa lò. Chàng mơ hồ nhớ lại là mình đã kéo cô gái xuống giường, nhớ là cả hai kề sát bên nhau. Không, chắc bấy giờ chàng còn ăn mặc tử tế vậy thì...

Lại một lần nữa, chàng xua đi mọi ý nghĩ liên quan đến nàng. Trước hết, chàng có mặt ở đây cũng là tại nàng. Chính nàng đã làm cho chàng què quặt, và phòng là phòng riêng của nàng, vì vải trải giường và tấm đắp toàn bằng thứ hàng tơ nhẹ, và những bức tranh vẽ hoa và chim treo trên tường rất tinh tế.

Tập trung tất cả sức lực còn lại, Joseph nghiêng rặng mặc lại áo quần. Phải ra khỏi đây ngay lập tức. Không thì sẽ bị treo cổ trước khi ngọn gió bắc ban mai thổi tới.

Mặc dù nỗi lo sợ làm cho chàng nghẹt thở, chàng vẫn để tâm trí mình phiêu lưu trong chốc lát, tự hỏi có bao giờ thấy lại được cơn thịnh nộ của người con gái có mái tóc vàng hoe.

Một cơn đau nhói xuyên qua đùi và chân chàng.

– Chắc là không! Chàng lẩm bẩm một cách chua xót – Còn lâu!

4.

Bà quả phụ tóc bạc điểm lại các lá bài trên tay qua đôi mực kính hai tròng gọng bạc. Bà hỏi:

– Shannon, sau khi thành hôn, cô và chồng cô sẽ sống ở đâu? Cô có nghĩ là cô sẽ về sống ở thành phố không?

Shannon cảm thấy cổ mình nghẹn lại như mọi khi nghĩ đến cuộc hôn nhân của mình đã tới gần. Chúng sống với Stephen... Theo lẽ, ý nghĩ này phải làm cho cô vô cùng hân hoan, nôn nóng. Cuộc đính hôn của họ không phải đã làm cho cô vô cùng hạnh phúc đấy sao? Duyên có gì mỗi khi nghe có ai nhắc đến chuyện này thì cô cảm thấy buồn nôn?

Bà Nora nhấn mạnh câu trả lời của mình với một cái hất hàm cương quyết:

– Chúng nó sẽ ở đây với chúng tôi; đây mới là nhà của chúng.

– Cuộc sống của các vị sẽ thích thú biết bao! – Bà quả phụ ngỏ lời khen ngợi, tay khẽ đặt lên bộ ngực cao to hấp dẫn của bà.

– Không có gì tuyệt diệu bằng một cuộc hôn nhân, – bà ngồi phía bên trái bà ta nói – Đàn bà phải có một người chồng để bảo vệ.

– Thế gian đầy rẫy những hiểm nguy – bà Nora nói. – Còn trẻ, ở với cha mẹ là tốt hơn cả. Shannon, con ngồi thẳng lên coi – vừa nói, bà vừa thúc cùi chỏ vào hông con gái bà.

– Thưa mẹ, vâng – Shannon đáp lời mẹ một cách phục tùng miễn cưỡng.

Bà Nora liếc qua cổ áo của con, và nói:

– Con cài nút cổ lại đi, con gái của mẹ.

– Nó làm con nghẹt thở.

– Thà nghẹt thở còn hơn bị coi là quê mùa! Shannon thở dốc khi mẹ cô cài nút cổ sát vào cuống họng cô.

Một cánh cửa ở tiền sảnh tự nhiên bật ra rồi đóng lại. Tất cả các bà đều giật mình đánh thót, suýt đánh rơi các lá bài khỏi tay và hoàn toàn mất bình tĩnh.

– Có tiếng động gì thế? – bà tóc bạc hét lên – Bà Nora, tôi nghe có tiếng động.

Bà Nora đáp:

– Có thể là Stephen đấy!

Ước gì không phải thế, Shannon thầm nghĩ trong lòng. Rồi nàng vội xua đuổi ý nghĩ này đi. Stephen là vị hôn phu của nàng, người mà nàng đã hứa hôn, người mà nàng vô cùng yêu mến. Nói tóm lại, nàng phải thích thú gặp anh ta mới phải... dù chỉ là trong chốc lát.

Stephen bước vào tiền sảnh với một vẻ anh hùng thượng võ, thái độ xông xáo, y phục toàn màu đen. Anh có phong cách cao sang. Các bà đều cùng thở ra nhẹ nhõm.

Bà Nora reo lên hoan hỉ:

– A ha, nói đến mặt trời, liền thấy ngay ánh sáng! Thưa quý bà, cho phép tôi được giới thiệu vị hôn phu của con gái tôi: Ngài Stephen Chase...

Stephen cúi mình chào thật sâu, đầy duyên dáng:

– Kính chào các bà.

Các bà phe phẩy mấy cây bài, liếc nhìn người mới đến. Shannon tự nhủ nàng phải tự hào về anh, mái tóc giả đã làm cho anh đẹp ra. Thế nhưng sự hiện diện của anh đã làm cho nàng khó chịu. Nàng tự hỏi, chẳng biết anh ta có cảm thấy gì không. Chắc là không. Stephen thuộc hạng người chỉ thấy gì mình ưa thích mà thôi.

Bà Nora giới thiệu tiếp, đầy hứng thú:

– Stephen là một thanh niên lỗi lạc. Ngoài việc quản lý sản nghiệp thay cho nhà tôi, anh còn học luật nữa.

Một người trong các bà nói:

– Thưa ngài Chase, chúng tôi đánh cuộc, ngài biết sử dụng cả súng nữa.

– Còn bắn hay bắn giỏi, thì Stephen không có đối thủ. Anh ấy có thể bắn chết một con chim sẻ cách xa đến hai cây số, bà Nora tiếp.

Shannon bực bội vô cùng, vì đã bị lôi cuốn vào những lời nịnh bợ của mẹ nàng. Mà điều làm nàng khó chịu nhất là nhận ra chính Stephen lại vô cùng ưa thích những lời xu nịnh đó.

Stephen nói với giọng xoa dịu:

– Không sao, không sao! Đừng có hốt hoảng! Các bà đang được an toàn và được bảo vệ chu đáo. Cứ tiếp tục chơi bài đi. Mọi chuyện sắp kết thúc rồi.

Rồi anh ta quay sang Shannon nói với giọng khêu gợi cảnh bất hạnh của nàng:

– Chào em thân yêu.

Anh tiến về vị hôn thê, nắm tay nàng và hôn nhẹ nhàng lên các ngón tay. Các bà cười rúc rích, giả vờ không để ý đến đôi tình nhân.

Một trong các bà lên tiếng:

– Thừa bà mệnh phụ Nora, con gái bà thật may mắn.

Stephen quỳ gối xuống đất bên cạnh ghế Shannon ngồi. Anh nói:

– Anh rất lo cho em, em yêu ạ. Tên lưu manh có làm cho em sợ lắm không?

Shannon nghiêng mình nói khẽ vào tai anh ta:

– Bây giờ có mặt anh ở đây, chúng ta cùng chia sẻ những thử thách.

Các bà tiếp tục đánh bài, còn hai cô cậu thì tiếp tục ba hoa.

– Stephen này, có thật là tên thanh niên này sắp đến tội, phải không?

Stephen quan sát Shannon bằng con mắt ngờ vực:

– Can hệ gì đến em? Hắn đã toan giết chết cha em mà!

– Nhưng hắn đã thất bại thê thảm. Em nghĩ hắn không có đủ lương tri. Hắn không nguy hiểm gì đâu!

– Quyết định số phận của hắn là việc của chính quyền. Không phải việc của em.

Shannon ép môi sát bên tai Stephen, vị hôn phu của mình, nói:

– Stephen, thế thì việc của em là cái gì nào? Em cảm thấy như em dính bầy trong tòa nhà cũ kỹ và ngột ngạt này. Anh xem tóc em đây! Chúng bị hắn kéo giãn ra, em chỉ nheo mắt thôi cũng thấy đau! Anh thấy không?

Cô chứng minh cho vị hôn phu, và anh ta khe khẽ cười.

Bà Nora gằn giọng mắng con:

– Shannon!

Nàng giật mình:

– Thưa mẹ, có con đây. Mẹ muốn gì ạ?

– Các bà và chính mẹ thích nghe con chơi một bản dương cầm.

– Không.

Các bà choáng váng, quay đầu lại như một lũ chim đà điểu.

Bà Nora nhướng lên một chân mày.

– Vậy thì mẹ xin lỗi con?

– Con không có hứng chơi đàn.

Nét mặt bà Nora báo hiệu một cơn bão đang thành hình ở phía chân trời. Stephen luôn luôn nịnh đầm, vội vàng lên tiếng:

– Này em yêu, chơi một bài nào đó đi. Một bài gì vui vui, gây phấn khởi.

Shannon có cảm giác bị phản bội, nàng miễn cưỡng đứng lên bước tới cây đàn, diễn tấu một bản nhạc buồn, tình cờ đến trong trí nàng. Nàng diễn tấu theo tâm trạng của mình. Nàng dám cho chơi bản nhạc tang lễ này trong đám cưới của nàng lắm. Trong phút giây hiện tại, nó rất thích hợp với tâm trạng của nàng.

*

Điệu nhạc gì mà thê lương buồn bực thế, Joseph nghĩ đang khi từng nốt nhạc tiếp tục rót vào phòng nơi chàng bị giam giữ. Trong các lễ mai táng và

canh thức đám tang, ta còn nghe được những bản nhạc vui hơn bản này. Sau nửa tiếng đồng hồ, chàng cố gắng mở

cửa phòng giam và lo sợ gây ra tiếng động dưới tầng trệt có thể nghe được. Nhưng với tiếng ồn ào ở tầng dưới, không ai nghe được những cố gắng cùng cực của chàng. Mân mê cái tay nắm cửa không làm sao mở được, chàng quyết định thay đổi kế hoạch khác.

Joseph nhìn quanh một vòng và thấy một cuốn sách dày trên đầu giường, đó là cuốn "Du lịch của kẻ hành hương" của John Bunyan. Không một chút áy náy, không một mảy may do dự, Joseph xé bìa sách riêng ra và ném ruột sách rơi lên giường. Đối với anh, sách vở vô giá trị. Không bao giờ Joseph có được đặc ân học chữ; những lớp học lén lút do các linh mục tổ chức khi chỗ này khi chỗ khác để dạy cho trẻ em trong giáo xứ, đã trở nên họa hiểm lúc bấy giờ.

Hiện tại, Joseph dùng bìa sách để nhét nó vào kẽ hở giữa cánh cửa và khung cửa để khều then, khóa... Tất cả đều vô ích... nhưng chàng vẫn nhẫn nại, và cuối cùng có được kết quả. Chàng mở được cánh cửa.

Joseph đứng bất động trong hành lang, vểnh tai nghe ngóng; chàng chỉ nghe tiếng tim mình đập thành thịch trong lồng ngực, nghe rõ cả tiếng thở của chàng và tiếng nhạc từ tầng dưới vọng lên. Không có ai bước lên cầu thang. Thật ra, tiếng dương cầm đã lấp liếm được tiếng động do chàng tạo ra.

Không biết mình sẽ gặp gì đây, chàng rón rén bước rất nhẹ xuống cầu thang. Khi xuống được nửa thang lầu, chàng thấy các bà đang quây quần ngồi nơi phòng khách nhỏ. Chàng thấy Stephen đứng bên Shannon mà cơn giận trào lên tới cổ họng. Lại cái thằng tồi bại này! Không bao giờ dứt ra khỏi hần được!

Chàng đưa mắt liếc qua một vòng khắp tiền sảnh và dừng lại nơi Shannon, nàng đang ngồi đánh dương cầm, đẹp như rạng đông, trong chiếc áo dài trắng trinh nguyên. Trong phút chốc, Joseph quên ngay Stephen, quên tất cả... quên luôn cả thờ...

Tim chàng như ngừng đập – Shannon nhìn chàng, cặp mắt xanh phốt hồng mở rộng vì bất ngờ.

Toàn thân chàng căng thẳng, sẵn sàng phóng chạy. Nàng sắp... nàng sắp tố giác chàng? Chắc nàng sẽ hành động như ban sáng. Im lặng, hai mắt chàng van nài nàng bỏ qua.

Bỗng Shannon chấm dứt điệu nhạc buồn, và nhảy sang chơi một bản khác, mười ngón tay nện xuống phím đàn như điên loạn.

Giữa tiếng vang âm ã, bà Nora quát:

– Shannon, con chơi cái điệu kỳ quái gì thế?

– Thưa mẹ, con chơi nhạc tân thời. Nhạc Mỹ đó mẹ.

– Ngừng tay lại đi, thật kinh khủng!

– Loại nhạc này gọi là "Ragtime". Một loại nhạc Jazz mới xuất hiện tại thành phố Boston.

Các bà đưa tay lên bịt hai tai, nhắm mắt lại như khi. Rõ ràng cái điệu "Ragtime" này không thích hợp với họ.

Vừa đưa các ngón tay bay lượn trên phím đàn, Shannon lại đưa mắt nhìn thẳng vào Joseph. Một cuộc đàm thoại không lời giữa hai người. Shannon như muốn nói Joseph trốn đi, và chàng ngẫm nói tạ ơn nàng cứu mạng.

Joseph dò dẫm từng bước xuống thang lầu, khi thì nhìn Shannon, khi thì nhìn các bà, khi thì nhìn Stephen Chase, anh ta đang chăm chú nhìn người đẹp chơi đàn. Joseph mãi chăm chú nhìn các bà đang chơi bài trong phòng khách nhỏ, lỡ trượt chân té nhào đầu xuống chân cầu thang.

Dù điệu nhạc "Ragtime" có ồn đến đâu chẳng nữa, cũng không át nổi tiếng té đánh sầm của Joseph. Một tiếng thét vang lên dội khắp lầu đài, trong khi Joseph nhảy từng bước một trên nền lát gỗ của tầng trệt.

Bà Nora chạy ra tiền sảnh với Stephen, miệng la lên:

– Tên khủng bố! Tên khủng bố kia!

Toàn thân còn đau đớn hơn trước, Joseph bò dần ra cửa chính. Cần phải trốn thoát cho nhanh, nếu không sẽ bị treo cổ.

Stephen theo Joseph bén gót đến cửa lớn. Hai tên hầu cận của Stephen tuồn cửa vào và đuổi theo Joseph. Stephen nói với một giọng vô cùng ngạo mạn:

- Coi chừng, thằng nhóc. Mạng của mày chẳng đáng một xu đâu!
- Mày là thằng đểu. Mày đã đốt nhà của cha tao,
- Joseph trừng mắt mắng lại, hai mắt chàng ánh lên vẻ thù hận.
- Tao đốt nhà của tụi bay là để thi hành nhiệm vụ. Đó là tao nhắc nhở cho tụi bay biết tụi bay phải làm nhiệm vụ của tụi bay.

Joseph đảo mắt quanh một vòng những người hiện diện, ai nấy mặt mũi đều tối sầm, ngoại trừ gương mặt của Shannon. Nàng đang đứng ở ngưỡng cửa phòng khách nhỏ, hai bàn tay bụm miệng. Một ý nghĩ vừa thoáng qua đầu óc của Joseph, nếu nàng mở miệng, tức là để bênh vực chàng. Nhưng chắc đó chỉ là ảo vọng do chàng tưởng tượng mà thôi.

Rồi Joseph nhìn thẳng Stephen với đôi mắt khinh miệt tính phách lối của hắn, bộ đồ đen đẹp đẽ của hắn, khinh miệt cả mấy khẩu súng ngắn mà hắn mang theo lủng lẳng ở thắt lưng.

Joseph cử động bàn tay mong tìm một chỗ vịn, và các ngón tay lại sờ trúng bì da dày của một tấm thảm nhỏ, trên đó Stephen đang đứng.

Kết quả vượt quá hy vọng của chàng, Stephen ngã nhào, hai hông rơi xuống sàn nhà đánh bịch. Nhanh như chớp, Joseph đứng dậy, tiến tới dơ chân đặt lên ngực kẻ thù, nói:

- Cái này để cho mày nhớ suốt đời, đồ bẩn thỉu!

Bắp chân chàng đau buốt khi hai tên bộ hạ của Stephen động báng súng lên vết thương của chàng. Tiếp đến, chúng tay đấm, tay gậy, bu vào đánh Joseph túi bụi. Trong khi những cú đánh chí tử đổ xuống trên người chàng như mưa, chàng chỉ biết huơ tay đỡ đòn và ngỡ là đã đến giờ phải chết. Vết thương trên chân làm chàng đau đớn gân chết giắc, còn hơi sức đâu để đỡ đòn.

- Ngừng tay! – Chase ra lệnh.

Joseph có cảm giác cái lệnh ấy truyền từ đâu xa lắm, như văng lại từ trong một cái ống dài vô tận.

Cuộc đấm đã chấm dứt. Hai người đàn ông xốc Joseph đứng thẳng dậy.

Joseph giương hai mắt lên, chàng thấy Chase cúi xuống dùng chiếc găng tay chùi đôi ủng, rồi ném luôn cái găng tay ấy xuống trước chân chàng với một cử chỉ đầy huê dạng, nói:

– Đấu súng, ngày mai đấu súng vào lúc rạng đông.

Ý nghĩa của lời nói này tung ra trong bối cảnh ấy, ban đầu Joseph không hiểu kịp. Chỉ đến khi hai người đàn ông lôi chàng lên lầu, vừa đi vừa đấm đá, chàng mới hiểu ra... Chase thách chàng đấu súng.

Lần đầu tiên dùng súng ống, Joseph suýt nữa đã tự giết mình... Trái tim chàng thắt lại, tự kiểm điểm, lần này thì chắc là Stephen sẽ kết thúc sự việc.

*

Joseph lê bước đi quanh quẩn trong phòng, chửi thề, lắc lắc then cài cửa, nhưng bên ngoài người ta đã đóng những thanh ngang bằng gỗ để chốt cửa lại rồi. Khổ công vô ích. Chàng đã bị sập bẫy, chẳng khác nào con cá hồi đang nằm trong lưới.

Bằng mọi cách, chàng phải ra khỏi căn phòng này. Vài giờ nữa, vầng đông sắp rạng ở chân trời, chàng tưởng chừng như nghe tiếng tử thần gọi đâu đây. Chẳng đặng Chase sẽ cho một viên đạn vào chính giữa trán chàng, không nháy mắt. và Joseph cũng quyết tâm, nếu có thể tranh được, chàng sẽ không tạo cơ hội cho hãn thỏa lòng.

Hết giờ sang giờ kia, sự sợ sệt mờ nhạt dần, nhường chỗ cho một quyết tâm kiên định. Làm người ai cũng sẽ phải chết, không rày thì mai. Nhưng ít ra chàng cũng chết cho xứng đáng là một con người, xứng đáng là đứa con của dòng họ Donnelly. Tóm lại, cha chàng đang đợi chàng ở bên kia thế giới. Có thể, một nhà thơ hát rong sẽ sáng tác ra một thi ca để ngợi khen kính nhớ chàng. Có thể sẽ có rất nhiều cô gái hát lên bài ca ấy khi đi qua đồng cỏ, và khi nhớ đến chàng, họ sẽ nhỏ vài giọt nước mắt lên phần mộ của Joseph Donnelly, người đã bị lưới hái tử thần gặt sớm trong tuổi hoa niên.

Joseph ngồi xuống giường trong giây lát, để cái chân bị thương đỡ đau nhức và thấm thía nỗi đắng cay mà óc tưởng tượng của chàng bày vẽ ra. Rốt cuộc, chàng sẽ trở thành người anh hùng của xứ Ailen, mà ở Ailen thì anh hùng đã chết được tôn kính hơn anh hùng còn sống.

Bỗng có tiếng động bên cửa sổ, cắt đứt dòng tư tưởng của chàng.

– Lại cái gì nữa đây, lũ chết bầm! – Chàng lăm bắm trong miệng, đứng lên đi lần ra phía cửa sổ.

Nghiêng đầu ra bên ngoài, mũi chàng suýt chạm phải mũi Shannon. Nàng đã táo bạo bắc một cái thang dựa vào tường, áo dài vén lên buộc ngang lưng, gương mặt rục rờ dưới ánh trăng vì quá bị kích thích.

Chàng tránh sang một bên, và nàng thò đầu vào trong phòng, khẽ nói:

– Xuýt!... Tôi đang định trốn đi.

Joseph chẳng nói ra được lời nào. Nàng đang đóng cái trò gì đây? Trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ qua, nàng đã thành công trong việc phản bội chàng, rồi lại giúp chàng... Bây giờ nàng muốn đóng vai trò gì nữa đây? Một điều chắc chắn, là lòng dạ đàn bà khó dò.

Joseph lùi thêm một bước, đứng xem nàng nhảy tọt vào phòng. Nàng gò chân đứng vững lại, duyên dáng lạ lùng. Nàng vuốt lại cái váy, vuốt tóc và làm ra vẻ thư thái. Trong đôi mắt nàng biểu thị một sự dao động như lên cơn sốt, khiến chàng chẳng biết tại sao.

Nàng bước ngang qua chàng, đi về phía bàn trang điểm, và nói:

– Xin lỗi anh, tôi cần lấy một món đồ.

Joseph vẫn còn đứng sững sờ. Nhưng khi chàng dợm chân muốn tiến đến bên nàng, thì Shannon lách mình tránh như một con chuột nhắt gặp phải rắn hổ chuông.

– Có thể anh muốn biết tại sao tôi đi trốn? – Nàng vừa nói vừa ráng sức dời cái bàn trang điểm ra khỏi tường, hơi thở hỗn hển.

Joseph muốn mình hỏi nàng câu đó. Nhưng chàng không nói gì. Tội gì phải nói ra ý nghĩ thầm kín của mình, khi một chân đã thò vào trong nắm

mồ?

– Đây, tôi xin nói cho anh biết – nàng nói ra một cách nôn nóng – tôi trốn đi vì tôi là một cô gái tân thời.

Bên sau bàn trang điểm, nàng lôi ra một hộp nữ trang. Nàng đặt nó lên giường, bắt đầu lục lọi bên trong, lấy ra hình chụp mấy chiếc tàu thủy đang vượt sóng trùng dương, và một lá cờ bé xíu ba màu đỏ trắng và xanh. Nàng nói tiếp:

– Tôi là một "cô gái mới", và tôi muốn đi đến một "đất nước mới". Không phải một mình anh bị cầm cố nơi đây. Nếu tôi cứ ở lý chốn này, mẹ tôi sẽ sớm biến tôi thành một phiên bản của một bà bạn thơm phức của bà. Đối với tôi, như thế là quá ít. Tôi thông minh và tân thời đến cực đoan. Đó là những gì anh cần biết về tôi.

Shannon cố ý đặt một quyển sách lên giường, xoay trở thế nào để Joseph có thể đọc được. Một chữ có gạch ở trên đầu trang giấy: ĐẤT. Joseph không muốn nhìn trang sách, vì nó chẳng nói lên được điều gì với chàng hết, chàng không biết chữ. Shannon hỏi tiếp:

– Có thể anh muốn hỏi, tôi đi đâu? Xem đây, này!

Nàng đặt tờ giấy ngay dưới mũi chàng. Chàng ngăm nghía rồi bỏ qua và sự hổ thẹn làm cho hai má chàng bừng đỏ.

– Anh không biết chữ hả? Xin lỗi, thế thì tôi lầm.

Nàng tặc lưỡi làm chàng nổi khùng. Chàng thầm nghĩ: cô ả cứ giữ cảm tình với ta, ta không cần. Đồ tóc hung khốn nạn! Nàng dùng ngón trỏ chỉ vào chữ Đất và phát âm:

– ĐẤT?

– Đất sao?

Chàng buộc miệng nói ra, khiến Shannon phấn khởi là chàng đã lên tiếng. Họ có quá nhiều điều phải nói với nhau.

– Của ai?

– Của họ... Người Mỹ. Anh đã nghe nói về châu Mỹ rồi, phải không nào? Nó ở bên kia đại dương. Nó là một đất nước rất mới, và...

Joseph giật lấy tờ quảng cáo từ tay Shannon.

– Giấy tờ này ở đâu mà cô có?

– Một ông có ria mép đã biếu tôi.

Joseph gầm gừ, rồi ném quyển sách lên giường.

– Chắc chắn tài liệu này rất nặng ký đối với cô. Cô điên rồi, cô bé ạ. Trong cái thế giới mênh mông này, không nơi nào người ta cho không đất cả!

Shannon vừa lượm lại quyển sách, gói ghém cẩn thận, và nói:

– Ở bên Mỹ, có đấy! Ở Ailen, tôi không có quyền làm chủ đất, nhưng qua bên kia Đại Tây Dương, tôi sẽ có một vùng đất cho riêng tôi. Ở đó tôi sẽ nuôi dạy ngựa, tôi muốn cưới thể nào mặc xác tôi.

Joseph cười nhạo nàng. Mặc dầu chàng có cảm phục lòng dũng cảm của nàng, nhưng chàng nghĩ rằng có một bà tiên nào đó đã đánh động lòng nàng.

– Cô sẽ chẳng bao giờ qua được Mỹ hết. Cô hãy xem... trên mình cô toàn là lụa là và trang sức quý giá.

Nàng nhướng lên một chân mày thanh tú, và đi về phía chàng, hai tay chống lên hông. Nàng tuyên bố, có vẻ tự phụ:

– Có thể một giải dây băng, hay một món đồ trang sức đã đâm thủng chân anh đấy.

Vẻ tự phụ của nàng đã làm cho chàng tự ái, và vết thương ở chân chàng lại đau buốt.

– Không, chàng cự nự – Đó là một con bé khiếm đảm, đầu óc đầy tư tưởng phù phiếm. Nào là tự do? Nào là đất đai? Cô cần gì đất? Cô đã chiếm hết phần nửa đất đai của xứ Ailen rồi còn gì! Dòng họ của cô đã cướp lấy đất đai của chúng tôi, chẳng kể gì đến bao nhiêu máu đổ và khổ đau đã gây nên cho chúng tôi.

– Không phải là tôi đã cướp đất của các người.

– Quả vậy. Nhưng các người đã sống sang giàu trên tiền địa tô và trên mồ hôi xương máu của chúng tôi.

Chàng quay mặt đi, nhưng qua khóe mắt, chàng nhận thấy nàng có vẻ gì đó gần như là sự thán phục.

Nàng đến bên chàng, khẽ đưa các ngón tay lên như muốn vuốt nhẹ lên cánh tay chàng. Đoạn nàng chấp hai bàn tay lại:

– Nếu anh thích có đất, thì hãy đi theo tôi, anh bạn ạ.

Joseph quay người nhìn nàng như một kẻ mất trí.

– Cô muốn tôi đi với cô?

Mượn cung cách của một con người kinh doanh, nàng đi đến giường, chọn một tấm ảnh có hình một chiếc tàu thủy và đưa ngay trước mũi Joseph:

– Những chiếc tàu lớn ở Dublin hoặc là ở Liverpool sắp ra khơi. Nhưng một cô gái không dám mạo hiểm đi một mình. Tôi cần anh đi theo để bảo vệ.

– Một cô gái bướng bỉnh như cô thì cần gì được ai bảo vệ. Cô chỉ việc mang theo cái chìa ba là đủ rồi!

– Đâu có đơn giản như thế. Đi trên tàu này, mười bà là hết chín bị hãm hiếp, bà thứ mười bị giết vì chống cự. Anh gan dạ – nàng nói mà không nhìn chàng. – Tôi đã được chứng kiến cảnh ấy rồi. Anh đã nhắm bắn người ta, đã dẫm chân lên người địch thủ của anh khi anh thấy cần. Anh có thể giúp tôi đặc lực đấy!

– Đặc lực hả? Thật không?

Nhận xét của Shannon đã làm cho bản tính của người đàn ông nơi chàng trở dậy. Chàng hình dung mình đang đánh đuổi bọn người tấn công nàng. Chàng sẽ là người anh hùng của nàng, và nàng sẽ vô cùng biết ơn, nàng...

– Phải, anh có thể làm người nhà của tôi, – nàng nói.

Joseph nheo mắt lại, lắc đầu:

– Chứ sao. Và tôi phải đánh giày cho cô nữa, phải không?

Shannon nhún vai, rồi phát biểu:

– Đánh quờ quạng đôi chút, thì có sao nào!

– Và pha trà cho cô nữa chứ?

– Đúng. Khi tới giờ uống trà.

Joseph nắm lấy hai vai nàng, kéo về phía mình.

– Tôi sẽ ném tách trà vào mặt cô và tiêu vào đôi giày của cô trước khi phục dịch một con người như cô!

Nàng ngó chăm vào chàng không nháy mắt, mặc dù cặp mắt nàng có vẻ sợ sệt.

– Tôi sẽ trả công cho anh mỗi ngày ba xu – nói xong, nàng đẩy chàng ra.

– Cút đi. Tôi đã có hẹn rạng sáng ngày mai. Tôi định có mặt...

Quơ tay lượm hộp nữ trang, chàng ném vào Shannon.

– Đấu súng với Stephen à, anh không thoát chết đâu. Chúng tôi đã thấy cách anh cầm súng rồi.

– Tôi không bao giờ bị vỡ sọ, nếu cây súng của tôi không tồi.

– Ồ, bình tĩnh đi! Dù anh có thắng Stephen chẳng nữa, anh cũng sẽ bị người ta treo cổ vì tội cố sát cha tôi. Đây là tôi muốn anh được tự do, anh bạn ạ.

Thay vì trả lời, Joseph đẩy Shannon về phía cửa sổ.

– Tôi không lìa bỏ quê hương để đến một xứ xa lạ. Tôi là người Ailen tôi sẽ ở lại Ailen cho đến chết.

Shannon kẹp hộp nữ trang và quyển sách dưới nách, nàng vén gọn cái váy lại và trèo qua cửa sổ, ra ngoài. Xuống được hai nấc thang, nàng dừng lại và nói lên cho Joseph nghe, giọng nói của nàng đã làm cho máu trong người Joseph đông lại.

– Anh nói cho đến ngày anh chết, phải không? Thế thì, anh bạn của tôi ơi, anh chỉ còn năm tiếng đồng hồ nữa, hoặc gần như thế thôi.

*

Shannon xuống tới mặt đất, nhấc thang xa khỏi vách và hết sức giữ cho cái thang không chạm đất, sợ gây tiếng động làm cả nhà thức giấc. Nàng bị vấp chân, làm rơi cái hộp nữ trang xuống đất.

– Đồ quý quái! – Nàng chửi thề, và thích thú vì đã nói ra được cái thứ tiếng mà các bà quý tộc không được nói.

Nàng nhìn quanh, không thấy gì khác thường. Cửa sổ phía trên cũng không có người, và Shannon cảm thấy nhẹ cả lòng vì tên nhà quê đã không thấy được sự vụng về của mình.

Nàng mang cái thang vào cất trong trại để đồ, giấu cái hộp nữ trang dưới đồng rơm chuồng ngựa, rồi vào nhà.

Nàng rón rén đi qua nhà bếp thấy ông Christie đang lẩn vào gian nhà phụ để uống vụng rượu. Nàng mỉm cười cảm thấy hai bố con có nhiều điểm giống nhau. Nhiều lần, người này đụng phải người kia đang dọn dấm. Cả hai người đều dùng mưu mẹo, nhưng đôi khi cũng không tránh khỏi đụng phải nhau.

Nàng đến ngồi bên cha, ánh đèn chiếu lên mái tóc vàng hoe của người con cũng như mái tóc đã loáng thoáng có nhiều sợi bạc trên mái tóc của người cha.

Shannon đặt tay lên cánh tay cha.

– Cha ơi, cha là hình bóng của sự cô đơn. Khi ngồi một mình như thế này, cha nghĩ gì?

– Nghĩ về sương mù – ông đáp giọng xa vắng, mắt nhìn vào khoảng không.

– Về sương mù?

– Phải đấy con ạ. Đời cha chỉ là một đám sa mù dai dẳng đang tan dần. Đất đai mà cha đã thừa hưởng của tổ tiên, chúng tự nhiên biến dần với cái logic mù mờ của riêng chúng. Cha chẳng biết gì về gia đình của cái thằng

thanh niên ấy, vì sao gia đình hắn đã bị đuổi đi. Sự khổ đau của họ đã làm cho cha ngao ngán.

Shannon lấy chai rượu trên bàn, rót đầy ly cho cha. Nàng trao ly rượu cho cha và thở dài nói:

– Cha ơi, nếu con thú nhận với cha là con sắp... có thể là... trốn đi, dù con đã hứa hôn với Stephen... Điều đó có làm cho cha khinh bỉ con không?

Hai mắt của ông Daniel Christie rực sáng lên một cách khác thường, ông sờ lên hai má của con gái ông với một lòng yêu thương vô hạn.

– Cha đã chọn con sông Shannon để đặt tên cho con đấy, con ạ. Nếu con xuống đó, con sẽ khám phá ra lý do tại sao. Dòng nước của nó thật dữ dội, và nó chỉ làm theo ý nó mà thôi.

Shannon chớp chớp mắt, hai hàng lệ rưng rưng:

– Thưa cha, con biết con chỉ là một người đàn bà, nhưng tham vọng con quá lớn.

Ông Daniel nhìn thẳng vào mắt con với một tình cảm thăm thiết. Ông đặt tay lên bàn tay con và bóp lại:

– Con yêu của cha, cha chỉ khuyên con một điều: con hãy làm theo ý con. Dù phải trả giá nào... con hãy làm những gì con muốn.

Shannon xiết bàn tay cha, hiểu còn hơn cả những điều thực sự cha nàng muôn nói. Dù thương yêu con đến chừng nào, dù cần tới con đến chừng nào, ông vẫn để cho con ông ra đi và chúc phúc lành cho nó.

Hai hàng lệ làm mờ mắt ông Christie và tuôn dài xuống má. Nàng không biết nói gì, chỉ biết im lặng. Trong khi hai cha con ngồi thình lạng trong thân thương bên ánh đèn như thế, Shannon hiểu rằng đó là đêm cuối cùng nàng có mặt cùng cha dưới một mái nhà. Tuổi thơ của nàng cũng chấm dứt kể từ đêm đó. Nàng có cảm giác con tim của cha nàng đang tan vỡ, dù ông có ca hát hân hoan.

*

Joseph ngồi bên mép giường, cúi chỏ chống lên gối, hai tay chắp lại, đầu cúi xuống. Suốt đêm chàng không nhắm mắt. Sự lo sợ và giá buốt đã bắt chàng tỉnh táo. Chàng sợ nếu nhắm mắt lại sẽ nhìn thấy những gì chàng lo sợ xảy ra. Chàng sợ những cơn ác mộng của một kẻ tử tù, còn ghê rợn hơn cả sự thật mà chỉ ít lâu nữa chàng sẽ phải đương đầu.

Trong tâm trí chàng cứ diễn đi diễn lại cái cảnh đó. Cho dù chàng có sống sót sau cuộc đấu súng, cho dù định mệnh có can thiệp như một phép màu, chàng có bắn và giết chết tên ác ôn Stephen đi nữa, thì chàng cũng không thoát khỏi cái dây thòng lọng treo cổ.

Chàng tự hỏi, cái cảm giác khi nút dây thòng lọng xiết quanh cổ ra làm sao, và chàng nghĩ rằng sự chết treo cũng còn xa hơn là chết bắn. Chàng có số hên nhờ gãy cổ để linh hồn lìa khỏi xác tức khắc hay không? Hay là giống như những người đã bị treo cổ trước đây mà chàng đã được mục kích, là vùng vẫy như điệu múa tử thần của người dân quê xứ Ailen?

Cô gái tóc hung điên khùng như thế, có cảm thấy thương xót chàng đôi chút hay không, hay chỉ mỉm cười như cái thằng ác độc Chase.

Nhưng bỗng có tiếng chân bước nặng nề phía bên ngoài hành lang, chàng lắng tai nghe. Sau đó những tiếng động lại đều đều nghe như quen thuộc mà chàng rõ là thứ tiếng gì.

Chàng bước đến cửa sổ, nhìn ra ngoài đêm tối. Rạng đông cũng chẳng còn bao lâu nữa. Chân trời ở phía bên kia các ngọn đồi đã bắt đầu đổi ra màu xám.

Trong thửa đất gần tòa lâu đài, chàng nhìn thấy có ba bóng người. Tim chàng ngừng đập khi nghĩ họ là những tên đào huyệt. Họ đang đào một cái hố dài hai mét, rõ ràng là để chôn xác của Joseph Donnelly. Chàng thầm thì nói:

– Cha ơi, con thiếu vắng cha. Từ khi cha ra đi, con sốt ruột muốn gặp lại cha biết chừng nào... Nhưng con không nghĩ là con phải sớm ra đi như thế này.

Bỗng cánh cửa bật mở, hai tên bộ hạ của Chase nhào vào nắm chặt hai tay của Joseph không cho chàng cựa quậy.

– Hãy theo chúng tao, chàng trai – một gã nói.

– Đi ăn cơm, bữa cơm cuối cùng của mày.

Nửa giờ sau, hai tên đó điệu Joseph ra đám đất phía sau tòa lâu đài, nơi mà chàng đã nhìn thấy ba người đào huyết. Sương mù ẩm ướt và giá lạnh sà xuống rất thấp, rất đậm đặc, làm cho Joseph có cảm giác như mình bước đi trong giấc mộng, không bao giờ thức giấc nữa.

Daniel Christie bỗng xuất hiện phía bên phải chàng, ngà ngà say, bước đi lảo đảo như thường lệ, ông nói:

– Chào cậu bé! – Joseph ngần ngừ khi nhận thức được chính ông lãnh chúa đã chào hỏi mình – Bữa ăn sáng của cháu có ngon không? Tất cả có vừa ý không? Lạp xưởng ra sao? Bánh nướng có ngon không?

Joseph hiểu sự ân cần của ông Christie là thành thật, nên chàng cảm thấy mình cần phải lịch sự với ông ta. Dù vậy, tình cảm này cũng không lâu. Bởi cái chết của chàng là do lỗi ở ông ta.

Joseph trả lời cười mở:

– Đó là bữa ăn ngon nhất trong đời tôi. Christie hất cằm đáp lại một cách chân thành:

– Tốt! Tốt... ta đến để làm nhân chứng cho cậu đây, làm chứng cho cách giải quyết mọi rợ này.

Thưa ông, cháu xin cảm ơn ông – Joseph nói mà không ý thức nổi ông lãnh chúa hiểu lời nói này như thế nào.

Ờ hay, có quan trọng không? Sự ân cần của ông lãnh chúa là chỉ dấu mới về lòng thiện cảm, mà trong giờ phút này thì chàng cần sự giúp đỡ của cả thế gian.

Từ cửa sổ phòng khách, Shannon nhìn Joseph khuất dần trong sương mù dày đặc. Nàng cảm thấy buồn nôn. Chàng sắp chết, cái đó chắc như hai với

hai là bốn. Bây giờ vấn đề còn lại duy nhất, là chàng chết nhanh mau mắn, hay là phải chịu đau khổ bởi cơn hấp hối kéo dài.

Bỗng có tiếng hỏi đằng sau lưng:

– Con lo cho hãn sao?

Shannon quay lại và nhìn mẹ.

– Lo cho hãn?

– Chắc là con lo lắng rồi! Nhưng Stephen mới là người có danh dự, nhờ danh dự đó mà giai cấp của chúng ta mới đứng vững và tồn tại. - Shannon không nói lời nào, bà Nora khẽ vuốt ve con – Thôi con, đừng tự hành hạ mình nữa! Sau mấy phút, một viên đạn sẽ găm vào giữa hai con mắt nhỏ màu đen của hãn, để cho hãn đền tội.

Shannon không nghe gì đến lời an ủi của mẹ nàng hết. Một ý nghĩ đang nung nấu trong trái tim cũng như trong tâm trí nàng: con mắt chàng đâu có màu đen, đâu có lì lợm! Nó xanh như một cách đồng cỏ ba lá xứ Ailen, và còn huy hoàng hơn nữa! Rồi, chỉ trong chốc lát thôi, hai con mắt đó sẽ nhắm lại và chàng qua đời!

Nhưng điều làm cho nàng đau đớn hơn hết, là nàng tự bảo rằng mình sẽ chẳng bao giờ còn được gặp lại chàng nữa!

*

Dưới một cây sồi cành là xum suê, người làm chứng cho Stephen Chase mở một cái hộp nhỏ bằng gỗ chạm, trong đó có hai cây súng ngắn.

Stephen ba hoa nói:

– Trong một xứ sở mà mê tín đầy rẫy, chúng ta, một thiểu số đạo Tin Lành, đại diện cho văn minh, chống lại tính buông thả của người bản xứ man rợ...

Ông Daniel kêu lên:

– Thôi đi, thôi đi, con! Bây giờ không phải là lúc để diễn thuyết.

Chase ngần ngừ một lúc, rồi nói như tâm sự với Joseph:

– Những khí giới này là của ông nội tôi đấy!

Ông Daniel lại nghiêng mình thì thào vào tai Joseph:

– Ông nội hẳn là một tên ngu ngốc. Cứ tin bác đi. Bác biết ông ta qua rõ mà!

Người chứng của Chase đưa hộp đựng súng ra trước mặt Joseph. Chàng đoán chừng là họ ban cho chàng ưu tiên chọn trước. Cây súng thuộc loại được trang trí đẹp, không sợ nổ vỡ vào mặt như lần trước.

Joseph cầm lấy cây gần nhất, rút ra và nhắm ngay vào dưới cặp mắt của Chase.

Ca hai người nhắm vào nhau một lúc, đoạn Chase nói:

– Ông bạn này, lấy danh nghĩa là một con người tiến bộ, tôi muốn theo đúng thủ tục hơn.

Dẫu Joseph chẳng biết một chút gì về luật lệ đó, chàng cũng hạ súng xuống và cố làm ra vẻ ngạo mạn như đối thủ của mình.

Nhân chứng của Chase nói:

– Mỗi người phải đứng cách xa nhau mười lăm bước.

Ông Christie nắm lấy vai của Joseph, đẩy chàng vào đám sương mù dày đặc, vừa làm vừa cố lách xa lẫn đạn. Ông lẩm bẫm, giọng lè nhè vì rượu:

– Cậu bé này, ta muốn cháu hiểu là ta không hay biết gì về việc đuổi gia đình cháu đi hết. Ta rất thương cảm về những đau khổ mà cháu phải chịu. Ta hiểu vì sao cháu đến tận đây để giết ta, cháu ạ. Cháu đừng lấy làm điều!

Joseph nghe tiếng nói của người lãnh chúa như từ đâu rất xa vọng lại, và cũng chẳng hợp thời chút nào. Chàng nhận thức là ông Christie muốn xin lỗi chàng, và phần trí não bị tê liệt của chàng biết rằng, ông ta xin lỗi chàng chỉ vì biết trong giây phút tới đây chàng sẽ thuộc về người thiên cổ.

Đi được mười bước.... và rõ ràng là ông Christie không muốn án mạng của người đồng loại đè nặng lên lương tâm mình.

Joseph định nói mấy lời xin lỗi, nhưng thời gian đã đếm gần đủ rồi. Mười bước... bốn bước... chỉ còn một bước nữa thôi. Muộn quá rồi! Nhân chứng la to lên:

– Quay mặt lại! Cả hai quay mặt lại và nổ súng!

Ông Christie biến đi như một mũi tên. Joseph loay hoay và khiếp đảm, rống lên:

– Tôi không trông thấy gì hết! Ê, chờ chút coi! Tôi chẳng thấy gì giữa đám sương mù chết tiệt này hết!

– Tôi cũng vậy!

Sự lưu ý này làm cho tim Joseph tê tái giữa sự tối tăm lạnh lẽo. Một vài giây nữa thôi, sẽ là một viên đạn!

Trong cơn cuồng nhiệt, Joseph hươ cây súng bên này rồi bên kia, tìm cách phân biệt một cử động trong đám sương mù dày đặc. Chàng chờ đợi tiếng súng nổ, thần kinh căng thẳng, tay chân run lẩy bẩy, sẵn sàng đón nhận viên đạn của đối phương bắn ra. Không có viên đạn nào bay đến cả.

Dần dần chàng nghe có tiếng động đi đến hướng mình. Tiếng lọc cọc của bánh xe ngựa kéo, trầm đục vì sa mù dày đặc. Từ trong sương mù màu sữa đó, hiện ra một chiếc xe độc mã mui trần hai chỗ, một con ngựa màu đen kéo xe, mà người cầm cương lại là Shannon.

Mái tóc vàng hoe của nàng chảy xuống bờ vai như thác nước, thái độ man dại như lần gặp đầu tiên nàng rong ngựa ngang qua thảo nguyên dưới ánh trăng.

Đến trước Joseph, nàng gò cương ngựa dừng xe lại. Đằng sau xe chất đầy vali và rương hòm chỉ muốn đổ. Nàng nói:

– Anh hãy lượng sức ngu xuẩn của anh đi, anh bạn – Giọng nàng làm cho Joseph đỏ bừng mặt – Anh hãy chọn đi, muốn bao nhiêu đất cũng có, hay muốn một viên đạn vào đầu?

Joseph hét lên đáp lại:

– Đi đi, đồ đàn bà thúí!

Nàng nhún vai:

– Vậy thì, mặc anh!

Nàng vung roi chực quất vào con ngựa.

Joseph quay lại, thấy Stephen và đám bộ hạ từ trong sương mù ló mặt ra, vẻ hăng máu và cương quyết.

Joseph la lên:

– Chờ chút!

Chàng ném súng, chạy cà thọt về phía chiếc xe. Trong khi Joseph trèo lên tụt xuống, để lên được xe, Stephen bắt kịp chiếc xe, do dự. Anh ta ngược mắt lên nhìn Shannon, vẻ nghiêm khắc trở thành ngơ ngác. Anh nói với một giọng bình tĩnh:

– Shannon, chúng tôi cố gắng để cuộc đấu diễn ra đàng hoàng!

Nàng nhìn Stephen, khuôn mặt xinh đẹp sa sầm.

– Vĩnh biệt, Stephen!

– Vĩnh biệt sao?

Shannon quay mặt về phía ông Daniel Christie, đang đứng trệch về phía sau một chút. Ông ngắm nhìn con gái với đôi mắt vô cùng thán phục.

– Cha ơi, con thèm khát phiêu lưu quá!

Thay câu trả lời, ông Christie mỉm cười gật đầu.

Shannon giờ roi quất xuống, cô xe vọt đi, làm cho Joseph mất thăng bằng suýt té nhào lên đồng hành lý.

Bà Nora hấp tấp chạy ra khỏi nhà, váy tung bay trong gió. bà la to:

– Chặn chúng nó lại, chặn chúng nó lại – vừa la, tay bà vừa huơ huơ loạn xa – Stephen, hãy chặn chúng nó đi chứ? Con vợ chưa cưới của anh đã bỏ anh mà đi kìa! Daniel, ông phải làm cái gì đi chứ! Tên khốn kiếp đó đến đây để giết các người, giờ nó lại ra đi, đớp mất con gái của chúng ta!

Ông Daniel bình tĩnh nói:

– Hẳn đã thổi một làn gió mát vào nơi ngột ngạt này, đó là tất cả tội ác của hẳn.

Bà Nora đổ dồn ánh mắt về Stephen:

– Anh đứng trở ra như khúc gỗ, như người bị sét đánh thế sao?

Stephen quá đỗi sửng sờ, không phát ra được một cử chỉ nào. Bà Nora vọt đến bên người anh, giật khẩu súng trên tay anh, bắn lên trời một phát.

Sương mù dày đặc nuốt chửng tiếng nổ, biến nó trở thành lạc điệu, giống tiếng pháo bị sương nước. Joseph chẳng còn nghe tiếng súng nổ cũng như tiếng kêu la của bà Nora. Tai chàng chỉ còn nghe tiếng lọc cọc của bánh xe đang chạy hết tốc lực trên đường, và tiếng cười của Shannon cũng điên khùng, cũng bốc đồng như hôm chàng đã gặp giữa đêm trăng. Tiếng cười của con người thoát lý khỏi xiềng xích.

Sau một lúc lâu, Joseph cũng cười lên một cách điên loạn và bốc đồng giống như Shannon.

Khi sương mù bắt đầu tan và phong cảnh xứ Ailen trải ra trước mắt, vàng và xanh dưới mặt trời, Joseph hồi tỉnh lại. Chàng quay nửa mình trên ghế, quan sát cô gái ngồi bên chàng, tóc tung bay tứ phía, hai má đỏ ửng và cặp mắt thất thần.

Joseph như từ một giấc ngủ mê chợt tỉnh, lẩm bẩm:

– Lạy Chúa, tôi đi trốn với cô để làm gì?

– Dù anh có muốn hay không, anh cũng phải phục vụ tôi, người anh hùng của tôi ạ. Câm cái miệng của anh lại, tỏ vẻ phục tùng đi coi... và để tôi cầm cương.

– Cái đó làm cho tôi vô cùng bất mãn, cô là loại người gì mà kỳ cục thế! Chúng ta thuộc loại tử thù từ thuở mới sinh mà!

– Anh sẽ đi với tôi tới Mỹ châu. Anh sẽ làm người nhà của tôi!

– Không đời nào!

– Không à? Tôi đã cứu anh khỏi bị treo cổ. Thứ vô ơn bạc nghĩa, đồ chí rận! Đó là điều ít nhất anh có thể làm. Tôi đã phải liều mạng mới cứu sống được anh...

Joseph im lặng nghiền ngẫm một lúc thật lâu. Sau cùng chàng lắc đầu và nhìn xuống hai bàn tay đặt trên đầu gối. Chàng thầm thì:

– Cha ơi, xin cha đừng nói đến con nữa. Con đã phản bội cha... và phản bội dân tộc Ailen chúng ta rồi! Xin ơn trên phù hộ con!

5.

Trên boong một chiếc tàu buồm hai cánh, Shannon Christie cùng các bạn đồng hành vé hạng nhất, ngồi hóng gió biển dưới một cái tàn trang trí bằng các dải dây hoa kết vải màu ngà, đang nhâm nhi các tách trà nóng hoặc rượu sâm banh, nghe hai nhạc sĩ vĩ cầm trình tấu.

Khói thuốc xì gà thơm phức, bay lượn trong làn không khí mặn mặn của biển khơi, trong khi các người đàn ông gởi chuyện kinh doanh bên Mỹ. Còn các bà thì có dù tua rua che ánh nắng, nói chuyện phiếm về một thời trang mới nhất ở bên Pháp, vừa nhấm nháp bánh kẹo.

Sự uê oải sau giờ nghỉ trưa lý thú, đã làm anh chàng Joseph Donnelly làm hỏng. Anh đứng sau ghế bành Shannon ngồi, mình mặc áo vét cổ thắt cà vạt, bình trà cầm tay, khăn ăn bằng vải gai trắng vắt trên cánh tay.

Với sự tế nhị của giai cấp quý tộc, Shannon gõ nhẹ vào thành tách, Joseph cúi xuống châm thêm trà, chẳng khác nào con chó khôn tập làm trò trong hội chợ địa phương.

– Cám ơn bạn – nàng nói.

– Đừng kêu tôi bằng "bạn".

Chàng vương nhẹ vào cùi chỏ của Shannon đang khi cô bưng tách trà, khiến nước trà trào ra vài giọt trên cái đĩa lót.

– Đường!

Joseph đặt bình trà nặng tay xuống, gây sự.

– Biết rồi! – chàng đáp.

Lại càng ít khéo léo và ít duyên dáng hơn, chàng bỏ một muỗng đường vào tách trà.

– Hai muỗng – Shannon nói, giọng muốn chọc tức Joseph.

Chàng chiều ý, nhưng lại làm rơi cái thìa vào đĩa lót tách. Nhiều bà quay mặt ngó hai người và che quạt thì thầm với nhau.

– Theo lẽ, anh phải tỏ ra biết ơn tôi đã tốn kém để đưa anh cùng đi. Bởi vì, chính tôi là người đã trả tiền cho anh, nếu anh muốn tôi nhắc đến.

– Tỏ lòng biết ơn cô, hừ, tôi chẳng thấy ơn huệ gì cả.

– Là tôi ở trong nhà, thì phải biết giả vờ cảm ơn, Joseph ạ! Còn những tình cảm chân thật của anh thì đâu có đáng kể.

Joseph cúi đầu, lại thấy cái mũi nho nhỏ của cô nàng hếch lên đầy ngạo mạn. Chỉ đấm một cái nhẹ thôi... nhẹ hơn những cú đấm chàng đã đấm vào mặt hai thằng anh... thì nàng sẽ bớt kiêu hãnh.

Joseph dẫn lòng lại. Đời chàng chưa bao giờ đưa tay đánh đàn bà, và chắc chắn bây giờ đã đến lúc khởi sự, dù có đáng tội đi nữa. Chàng nói:

– Tôi giữ lời đã nói với cô là tôi sẽ phục vụ cô cho hết chuyến vượt biển này, song cái đại dương chết tiệt này quá rộng, đi hoài không hết, làm cho người ta cảm thấy như ở tù.

– Chúng ta nhìn sự việc không giống nhau. Đối với anh là tù, còn đối với tôi là đường dẫn đến tương lai huy hoàng. Đại Tây Dương đối với tôi là một người bạn đầy nhiệt tâm.

– Thế thì cô nhảy xuống bơi mấy hải đi!

Nhạo cười như thế uống công thôi, vì cùng lúc ấy, có một người đàn ông ăn mặc bảnh bao, có hàm râu đen cắt tía thật kỹ, đang đi lòng vòng quanh đấy. Shannon liền để ý đến ông ta. Ông ta nói:

– Xin cô bỏ quá đi cho, như thế này thì có hơi quấy rầy cô đây. Cô có vui lòng cùng tôi đi bách bộ một lát trên boong tàu không ạ?

Joseph chua chát nói:

– Bà đây đang uống trà.

Shannon đáp, ra vẻ thuận tình:

– Joseph, không cần phải xen vào.

Người lạ mỉm cười phô hai hàm răng vàng, và cúi gập mình xuống:

– Tôi tên là Mc Guire. Tôi ở thành phố Boston, bang Massachusetts.

Shannon reo lên về hôn hờ:

– Ô, ông là người Mỹ?

– Tôi gốc người Ailen. Tôi trở về quê hương có công chuyện. Bây giờ tôi trở lại Hoa Kỳ.

Shannon mừng đến chảy nước mắt.

– Thưa ngài Mc Guire, tôi rất hân hạnh được đi dạo với ngài một lát.

Nàng trao cánh tay cho người mới quen, và bước xa dần dưới con mắt giận dữ của Joseph.

Trước hết, nàng yêu cầu ta che chở để nàng khỏi bị quấy rầy trên tàu, chàng suy nghĩ. Bây giờ nàng lại đi dạo chơi với một người trong bọn họ, đeo trên cánh tay hẳn ta như sợ hẳn bỏ chạy. Được rồi! Nàng yêu cầu ta che chở cho nàng, nàng sẽ được che chở tức khắc.

Joseph hồi hả theo chân họ, và bước đi chỉ sau họ một bước. Shannon bực mình, thử đẩy anh ta đi bằng cái chóp dù. Tua dù bay tạt vào mặt Joseph, làm cho chàng càng tức giận. Con bé ba hoa này chơi không được!

Shannon nói với ông Mc Guire, giọng làm duyên, khiến Joseph càng bực bội hơn mấy ngày đầu đi tàu. Nàng nói:

– Nước Mỹ là một đất nước vô cùng tân tiến, phải không thưa ông.

– Tân tiến hơn bất kỳ nước nào khác – Ông Mc Guire vừa nói vừa bực tức quay nhìn Joseph, mà cái mũi của anh này gần như gác lên cổ áo thanh lịch của ông ta – Ở đó, sự văn minh, kỹ nghệ – tất cả như một bài ca hy vọng và thịnh vượng.

Joseph gạt cái dù qua một bên, hỏi:

– Còn đất đai?

– Xin lỗi, anh muốn nói gì?

– Cô đây yên trí trong đầu là ở đó đất người ta cho không.

– Đúng như vậy. Ở tiểu bang Oklahoma. Phía Tây bắt đầu cho đất.

Shannon nhìn Joseph một cách tự phụ:

– Thì tôi đã nói với anh như vậy rồi, anh bạn. Có sai đâu.

Joseph bĩu môi, đáp:

– Nếu họ cho đất tốt, thì đó là điều đáng suy nghĩ.

– Đất tốt nhất trên đời. Hạt giống gieo xuống, vượt lên tươi tốt, còn súc vật chăn nuôi ở đó thì lớn như voi.

Có vẻ tự phụ, Shannon lại dùng cái dùi đẩy Joseph đi.

– Thưa ngài Mc Guire, đi đến đó bằng gì? Đất có gần bến tàu không?

– Không đâu! Phải trải qua hai ngàn cây số. Đừng ở lại lâu tại Boston. Khi nào đi, phải mua ngựa, mua xe và lương thực. – Ông ta ngừng nói khi thấy vẻ mặt ưu tư của cô gái – Tôi rất lấy làm ân hận. Tôi có làm gì phật ý cô không?

– Tôi không bao giờ hình dung công việc lại phức tạp đến thế – Shannon vừa đáp vừa thở ra.

– Có tiền thì khó gì cũng vượt qua được hết.

Bỗng nhiên đâm ra nghi ngờ, Shannon dừng bước, nhìn bên này bên kia boong tàu, xem có ai nghe trộm không. Nàng bảo Joseph:

– Joseph, tôi muốn nói chuyện một mình với ngài Mc Guire đây.

Joseph nheo mắt lại. Nói chuyện gì? Cô ta đã yêu cầu mình bảo vệ, rồi lại đuổi mình đi, giống như hết buổi cày người ta đuổi con la già đi vậy!

Chàng ta kêu lên:

– Tại sao phải thế?

– Vì tôi đã quyết định nói chuyện riêng với ông ấy, cũng như anh đã quyết định làm người nhà của tôi vậy.

Joseph nhìn Shannon, tìm hiểu một lúc trước khi lắc đầu.

– Hay là tôi đấu tay đôi với ông ta một lần cho xong chuyện?

Joseph trở gót và bỏ đi. Càu nhàu, rồi rút cà vạt ra. Một cặp vợ chồng đi ngược chiều, có vẻ khinh khi. Khi đi ngang qua chàng, họ bịt mũi lại.

Joseph vẫy vẫy cái cà vạt trước mặt họ giống như một con rắn. Cả hai vội bước nhanh hơn.

Con bé tóc hung khốn nạn! Tổ tiên nó đã tròng dây vào cổ tổ tiên Joseph bao nhiêu thế kỷ nay. Xin Thượng đế lên án họ, nếu họ để cho cô ta xiết cổ người khách lạ.

Shannon ngó theo Joseph. Nàng nghĩ, đàn ông đôi khi tỏ ra không thành thật. Joseph có cái môi dưới trề ra như vậy, là người có tính hay quạu cọ. Nàng để ý đến ông Mc Guire, vì nàng nghĩ rằng rồi mai đây ông ta sẽ có ích cho nàng rất nhiều. Ông ta là một người dễ mến, và biết rõ nước Mỹ rất nhiều.

– Thưa ngài Mc Guire, tôi có nhiều bạc... nhưng đã được đúc thành những cái thìa nhỏ.

– Những cái thìa nhỏ sao?

– Vâng, những cái thìa bằng bạc ròng. Tôi sẽ bán nó đi khi đến Boston.

Ông Mc Guire gật đầu tán thành.

– Tôi sẽ giới thiệu cho cô một vài tiệm buôn, họ làm ăn đứng đắn.

– Tôi hết lòng biết ơn ông, thưa ông.

– Tôi cũng sung sướng được giúp đỡ cô.

Ông Mc Guire cúi chào lễ phép. Shannon lại nghĩ: thật là một con người lịch sự. Không thể nào so sánh ông ta với cái tên lưu manh mà nàng đã lôi lên tàu được. Nghĩ đến Joseph nàng liền nảy ra ý kiến rằng không nên để cho anh ta sống quá tự do. Nếu không, lỡ anh ta làm điều gì xằng bậy thì sao.

– Thưa ngài Mc Guire, nàng dịu dàng đặt tay lên cánh tay ông ta và nói – Cuộc chuyện trò giữa chúng ta rất lý thú và bổ ích, nhưng xin phép ông, tôi cần trở lại bàn.

Ông Mc Guire cất mũ chào, và nói:

– Tôi cũng rất cảm ơn cô đã cho tôi được nói chuyện.

Vừa quay lại bàn, Shannon vừa suy nghĩ: trò chuyện với người cùng giai cấp với mình, thật là thích thú! Nhưng khi thấy Joseph đang ngồi chễm chệ trên cái ghế của mình, thì nàng giận sôi lên. Anh ta không còn thắt cà vạt, mà sơmi thì để hở nút ngực không cài. Còn bê bối hơn nữa là tay bốc bánh ngọt đưa lên miệng nhai ngồm ngoàm, đĩa bánh ngọt áo sôcôla mà nàng chưa đụng tay tới.

– Anh đang làm cái gì vậy? – Shannon hỏi, mắt nhìn quanh xem có ai nhìn thấy cảnh bê bối này không.

– Tôi ăn phần bánh ngọt sôcôla của cô, Joseph đáp mà không tỏ vẻ gì là chịu lỗi cả.

Shannon cô nén giận trước sự ngạo mạn của tên dân quê chuyên móc than bùn này.

– Rõ rồi. Còn cái cà vạt của cha tôi, anh đã làm gì nó rồi?

– Nó làm cho tôi nghẹt thở, tôi đã quăng xuống biển cho cá ăn rồi.

Shannon suy nghĩ kỹ, nàng xếp dù lại, ngồi xuống một cái ghế khác đối diện Joseph, đẩy một cái nĩa về phía anh ta, hy vọng anh ta hiểu được ý nghĩa. Nhưng vô ích.

– Anh khó chịu vì thấy những gì tôi đã nói với anh đều đúng sự thật... - Nàng nói một cách tự mãn, không hề che dấu.

Joseph lăm bằm và ngốn thêm một miếng bánh nữa:

– Những súc vật to như voi! Cô đi kể cho người khác nghe đi. Tôi biết thẳng cha muốn gì, dù cô có đàn độn đến không nhận thức được.

– Hãy nói rõ hơn coi!

Joseph giờ chéo khăn bàn, chỉ vào hai chân của Shannon.

– Ít ra thì cô cũng biết thẹn mà che dấu hai bàn chân của cô đi chứ.

Shannon cười. Anh chàng đang ghen! Nàng cảm thấy xúc động và hơi vui vui... dù cái tình cảm này đến từ một tên nông dân chuyên móc than bùn.

Nàng vỗ lên bàn tay Joseph, cái bàn tay không dính sôcôla:

– Joseph này, chúng ta đang vượt đại dương để đi đến miền đất hy vọng, miền đất hứa. Anh và tôi sẽ gặp được hạnh phúc ở đây. Anh gặp hạnh phúc của anh, tôi gặp hạnh phúc của tôi, và đường ai nấy đi.

Nàng nghĩ, nói như thế là để an ủi nhau; song lại nhận thấy câu nói này đã làm cho chính nàng cảm thấy buồn. Thật là khờ. Tại sao lại cảm thấy buồn khi nghĩ đến chuyện từ giã một tên đầy tớ?

Dù vậy, viễn ảnh tương lai vẫn làm nàng không chịu nổi.

Nàng lại đẩy cái nĩa đến gần Joseph hơn nữa. Lần này chàng để ý cử chỉ của nàng và ngắm nghía cái nĩa một lúc lâu. Rồi chàng lại ngó Shannon với đôi mắt tóe lửa, giận dữ và chống đối.

Cầm miếng bánh ngọt cuối cùng lên và lúm vào miệng.

Thật là nản! Shannon nghĩ ngợi trong khi nhìn Joseph nhai miếng bánh ngòm ngoàm trong miệng.

Đối với một con người suốt đời chỉ biết móc than bùn, thì còn mong gì hơn được!

– Trời đất! Anh đang sống giữa những người văn minh, anh có biết không? – Nàng kêu lên, mắt nhìn quanh, lòng mất tin tưởng – Tư cách của anh đâu mất rồi?

– Nuốt của ăn vào bụng, đâu cần có tư cách – Joseph bắt bẻ, nhoen miệng cười, mồm bê bết sôcôla.

– Joseph...

Nàng đâm cái nĩa vào tay anh.

– Ái! Chĩa và nĩa biểu hiện gì cho cuộc đời của cô thế, thưa cô? Cô đã có lần đâm tôi chí chết rồi!

– Ờ kìa, anh hãy cầm mồm đi! Có trầy trọt gì đâu! Anh làm cho cả bao nhiêu cặp mắt đổ dồn cả vào đây đây!

– Cô tha lỗi... – Joseph nói với một giọng trầm và cương quyết.

Shannon quay mình lại. Một sĩ quan hàng hải đứng cao bằng vai nàng, vẻ mặt nghiêm nghị, báo trước có chuyện gì rắc rối.

– Có gì không ông? – Shannon nói, vẻ từ tốn.

– Cô đi vé hạng nhất, đúng không?

Giọng nói mỉa mai của người tiếp viên làm cho nàng nổi sùng. Joseph chỉ mỉm cười, đưa cánh tay ao lên chùi mồm.

– Hạng người như tôi có thể đi hạng nào khác ngoài hạng nhất? – Nàng trả lời, cô tỏ vẻ bức tức.

– Còn quý ông này? – anh ta hất hàm về phía Joseph.

– Anh ta không phải là "quý ông"! Đây tớ của tôi đấy.

Joseph liền cau có. Shannon cảm thấy hả lòng đôi chút.

– Tôi chẳng là đây tớ của ai cả – Chàng phân bua vì bị chạm nọc, đẩy cái đĩa ra xa. – và nhất là không phải đây tớ của cô đây.

Rối beng cả rồi! Shannon thầm nghĩ. Thăng cha cục mịch thiên cận này đã làm hỏng cả rồi!

Shannon thấy người sĩ quan hàng hải ra dấu cho hai tiếp viên nam đang hấp tấp đi tới. Một người trong bọn họ hỏi:

– Thưa bà, bà cho tôi xem vé của bà, được không?

Shannon thấy tim mình thắt lại, nàng nhìn Joseph. Có thể may ra anh ta có chút trí trá, có ý nghĩ sáng suốt gì chẳng. Nhờ sự khôn khéo, nhờ cả khuôn mặt xinh trai, anh ta có thể cứu vãn cho cả hai thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn nguy hiểm xem ra hết đường tránh né này.

Nhưng Joseph tỏ ra không có chút sáng kiến nào, đang run rẩy tuồn vào túi những miếng sườn trừu chiên.

Cả hai sẽ bị tổng xuống hầm tàu. Trong hầm tàu, các nông dân chen chúc nhau từng nhóm, lo sợ say sóng. Cả hai người không còn có được không khí trong lành, không còn sâm banh, không còn đàn vĩ cầm, mà vé hạng nhất được thụ hưởng. Họ sắp bị khổ hình, chứ đâu còn là một cuộc du hành đường biển thú vị nữa.

Tiếng ồn ào bất tận của đám đông xen lẫn tiếng la khóc của trẻ con trong bầu không khí ngột ngạt và bóng tối âm u, thật không thể nào chịu nổi.

Một linh mục cao niên, ngồi giữa đám con chiên, lần tràng hạt một cách sốt sắng. Ông thì thầm cầu nguyện:

– Lạy Cha trên trời, xin che chở cho những đứa con khốn khổ đang đi vòng quanh thế giới này.

Lời van xin của ông bị cắt đứt khi cửa boong tàu bật mở. Ánh hồng của hoàng hôn tràn vào hầm tàu, với luồng gió biển mát mẻ tuôn vào. Tiếp theo là một cô gái và một cậu thanh niên bị xô vào hầm tàu, rồi cửa boong tàu đóng lại.

Shannon gượng dậy trước, đưa mắt nhìn quanh rên rỉ vì cảnh hỗn độn nơi này.

– Bây giờ thì chúng ta đã rơi vào tận đáy địa ngục, nàng vừa la vừa đá chân đi ủng vào ống chân của Joseph – Nhờ anh mà tôi bị đập vào đây.

– Cô bảo chỉ là vấn đề thời gian thôi. Ít ra thì tôi cũng đã đủ bình tĩnh để chộp được những thứ này

– Joseph nói và rút trong túi ra những miếng sườn cừu béo ngậy. – Tôi đã đánh cắp của lũ người quý tộc đấy.

Shannon liếc qua hầm tàu và thấy hành lý của nàng nằm ở phía dưới tàu. Dò dẫm từng bước, nàng vạch một lối đi giữa các nệm rơm, võng và ba-lô, không kể gì các hành khách hạng bét nằm la liệt. Mùi phân người phóng uế cùng với mùi hôi chua do người say sóng nôn ra, làm nàng vô cùng khó chịu, mặt đỏ bừng lên tận cổ.

Nàng quay lại nói với Joseph đang bươn bả bước đến đồng hành lý:

– Khi tôi nghĩ rằng tôi đã cứu sống anh... Tôi đã bỏ vé hạng nhất để đủ trả tiền vé cho anh. Hy sinh như thế để được gì nào? Chỉ được anh đáp lại bằng thái độ hỗn láo của anh. – Nàng nắm cánh tay Joseph, đẩy về phía sau – Anh không được đi trước tôi. Chỗ của anh là đằng sau!

Joseph níu lấy vai của Shannon. Nàng dẫn lòng không kêu đau.

– Nàng cô, một lần nữa tôi xin nhắc cho cô biết, tôi không phải là đầy tớ của cô.

– Không hả? Nếu vậy thì anh giải thích cho vị linh mục ngồi kia biết, anh là ai?

Nàng nói khá to để vị linh mục nghe lọt. Ông ta nheo mày. Một số hành khách khác liền im lặng, lắng tai nghe coi có gì lý thú chẳng.

– Chúng ta đều là anh chị em – Joseph vừa tuyên bố vừa mỉm cười thật tươi.

– Anh chị em sao? Dòng máu của chúng ta đâu cùng một nhiệt độ!

Joseph quay mình để đối diện với Shannon:

– Cô muốn nói cho mọi người biết cô theo đạo Tin Lành à? – chàng huýt gió – Họ sẽ ném cô xuống biển đấy!

Shannon đưa mắt nhìn quanh, lường định tình thế, và mỉm cười với nhóm người gần nhất.

Khi đến gần đồng hành lý, cả hai người đều nhanh chân bỏ nhào vào dành chỗ nằm – một chỗ hiếm ở nơi quá tải như thế này.

Joseph cười toe toét với Shannon, rồi cởi thêm một hột nút áo nữa. Anh ta nói:

– Tôi vớt cái cà vạt của bố cô được là khỏe rồi. Cái thứ trang sức bản thủ đó chỉ làm chẹt cô thôi thôi.

– Ít ra, nó cũng có lợi ích của nó.

Chung quanh hai người, các hành khách hạng bét cởi bỏ áo xống, trải những chiếc chăn cũ, sắp sửa ngủ. Shannon thở dài nhớ lại cái giường đầy đủ chăn màn tiện nghi ở phòng nàng, nơi nàng đã ngủ đêm trước. Dĩ nhiên là đời nàng đã biến đổi, và biến đổi một cách tồi tệ từ ngày nàng gặp cái ông nội nhà quê này.

Nàng chậm rãi bắt đầu mở nút áo dài.

– Đừng ngó tôi! – Nàng ra lệnh cho Joseph khi thoát thấy chàng nhìn trộm về phía nàng.

– Tôi đâu có nhìn cô! Thà nhìn một con heo đang trằm mình trong bùn còn hơn là nhìn cái thứ người của giai cấp cô. Mà xem cái loại bản thủ kia

kìa – Chàng hát hàm về phía một người đàn ông có hàm râu quai nón xồm xoàm – Hắn đang nhìn cô đấy, cái hàm dưới trề ra vẻ thèm muốn lăm đấy!

– Cứ để cho hắn nhìn. – Shannon cãi trả, nhưng nở mặt vì cái ghen qua lỗ của Joseph – Vẻ say đắm của hắn ta là phương tiện duy nhất để tôi đánh giá mình... vì khi ra đi tôi quên không mang theo chiếc gương soi. Bây giờ, anh hãy quay mặt đi, nghe không!

Joseph chỉ hơi quay mình đi lối ba phần tư, và Shannon quyết định dùng cái phương tiện nhỏ nhoi mà nàng có trên tàu. Nàng giương cái áo choàng để che, rồi cởi áo dài cuộn lại, đoạn dùng cái áo choàng để che thân.

Thật thiếu thốn biết bao! Qua sức chịu đựng của nàng – nàng nghĩ đến cái giường cũ của nàng ở nhà, có những tấm đắp bằng vải phin trắng nõn, ủi thẳng bằng. Quý sứ đã mang cái giường êm ái của nàng đi rồi! Những giấc mơ, người ta không thể có được những giấc mơ mà không trả giá. Người ta phải trả giá để đạt được những khát vọng cao hơn.

Joseph nằm kế bên nàng, khó chịu hơn là dễ chịu, dùng cái áo vét của nàng để gối đầu. Ban đầu, Shannon có ý muốn cho Joseph đắp nửa cái măng-tô của nàng, nhưng rồi nàng lại bỏ ý kiến ấy đi. Hai người nằm gần nhau như thế này cũng là quá đáng rồi. Dù hai người nằm không đụng nhau, nhưng nàng cũng cảm thấy hơi ấm của thân chàng lan sang chân nàng thông qua lớp áo.

Nhằm lúc Joseph trở mình, Shannon cảm thấy các cơ bắp của chàng căng cứng dưới lớp vải, và nàng tự hỏi chúng có thật căng cứng như thế không. Có nên nói ra điều đó không? Những ý nghĩ này vừa đến trong trí nàng, thì nàng vội xua đuổi nó đi. Một phụ nữ quý tộc không nên nghĩ đến những chuyện như thế này, lại càng không nên nghĩ đến khi nó liên quan đến một chàng trai quê mùa dung tục như Joseph. Đó là chưa nói đến chuyện, nếu không có hắn, thì giờ đây nàng đang nằm dài trên nệm giường sang trọng của vé hạng nhất tàu biển, đó là chỗ của nàng, giữa những người cùng giai cấp với nàng, chứ đâu có trà trộn với bọn người quê mùa tanh tưởi, đầu óc hung nhúc đầy chí rận như thế này!

Có cái gì cựa quậy bên chân nàng, nàng trở mắt nhìn xem trong tranh tối tranh sáng, và phát hiện ra một con chuột cống gớm ghiếc... nàng lại chú mục vào một em bé gái mặt mày dơ bẩn, đầu tóc rối bù, nhưng có nụ cười mỉm dịu dàng pha lẫn nét sợ sệt của tuổi ấu thơ. Cô bé ngủ với đứa em, và khi trở mình, đã đụng phải chân của Shannon.

Bỗng Shannon hổ thẹn vì những tư tưởng khinh người của mình. Thật ra em bé này đâu có tầm thường tanh tưởi, cũng không có chí rận. Chỉ cần tắm rửa chốc lát, dưới lớp áo ghét sẽ xuất hiện một em bé xinh xắn mà phòng khách của nhà quý tộc nào lại không lấy làm hãnh diện?

Trong khi Shannon kiểm điểm lại tư tưởng của mình, thì một cặp vợ chồng đang làm tình với nhau dưới một tấm chăn mỏng, dù có tưởng tượng đến đâu thì đó cũng không phải là chỗ rộng rãi.

Shannon bừng đỏ mặt, nàng ngó đi nơi khác, giả vờ như không nhìn thấy cái cảnh dung tục suồng sã này. Họ không xấu hổ sao? Suốt đời, Shannon chưa hề bắt gặp cha mẹ nàng hôn nhau bằng miệng. Thế mà ở đây, những người dân quê này lại ăn nằm với nhau như súc vật giao cấu, ai cũng biết, ai cũng thấy.

Nàng liếc nhìn Joseph. Anh chàng cũng thế, cũng ngượng ngịu, cũng mất tự nhiên. Theo cường độ, Shannon nghe những tiếng thở ra trầm đục, những tiếng hì hà hì hục, những tiếng rên xiết trong cổ họng như heo kêu. Nàng cảm thấy sự gần gũi Joseph mỗi lúc một bén nhọn hơn. Nàng nóng ran cả người, người nàng như muốn nổ tung trong cái áo măng-tô, nhưng không dám hất tung nó đi, sợ để lộ thân mình với những đồ lót mỏng manh.

Những tiếng khác thường ấy vừa làm nàng sợ hãi, mà cũng làm cho nàng thích thú; nó giống như một cái gì đó bí hiểm làm xao xuyến con người, thuộc loại khiêu dâm không chối cãi được. Xem ra cuộc làm tình của người nông dân bên cạnh sẽ không hề chấm dứt. Cả Joseph lẫn Shannon toàn thân như tê liệt, nằm ngay đơ chẳng khác nào một khúc cây, hơi thở thật khó khăn...

Sau cùng, cặp vợ chồng đó đã kết thúc. Shannon gần như nổ tung.

– Anh không nắm nhích ra xa chút nữa được sao?

– Nàng la lên bực bội.

– Đâu còn chỗ với bao nhiêu hành lý như thế này! – Joseph cãi lại. Chàng đẩy mấy cái vali, xuýt chôn vùi Shannon xuống dưới. Nhằm lúc con tàu lắc theo chiều dọc, xô bắn nàng vào chàng... Shannon bỗng đâm lo bảo vệ chỗ kín...

– Tôi không chịu nổi chiếc tàu này nữa! – Nàng rống lên – Cái đại dương này không biết bao giờ mới hết! Tôi thèm cái bánh sôcôla anh đã ăn.

Thay vì nói ra một lời thiện cảm, thì Joseph lại phá ra cười như nắc nẻ, vang dội cả hầm tàu. Shannon xấu hổ, hai má đỏ bừng chẳng khác gì mái tóc.

Ta ghê tởm anh chàng này thật rồi, nàng tự nhủ.

Trong lúc quá bực bội, nàng tống một cú đá vào ống chân của Joseph. Anh chàng không hét lên vì đau, mà còn cười to hơn nữa. Shannon liền kết thúc ý nghĩ của mình: ta ghét thẳng cha này quá! Điều đó đã rõ. Thẳng nhà quê!

*

Peter, Matthew và John đứng chết cứng bên vệ đường, chiêm ngưỡng một kỳ quan hãn hữu trong cánh đồng bao la, một người ngồi dưới bóng cây, trước một cái bàn nhỏ, viết vội viết vàng rất cuồng nhiệt.

– Đây là một hình tượng đáng buồn, thường xảy ra trong giới quý tộc - Peter bình luận có vẻ triết lý.

– Người này trước kia là một tay thiện xạ nổi tiếng ở Ailen. Tương lai đây hứa hẹn!

– Anh ta có thể bắn trúng một con chim đang bay với đôi mắt bịt kín, Matthew nói thêm.

– Thời gian biến đổi, cãi cọ, chém giết, thôi thì cho qua đi. Có người bảo là thời gian thống trị của Tin Lành đã đến gần giai đoạn chót – John rít lên giữa hai kẽ răng với một vẻ suy tư – Anh ta có xơi những con chim sẻ mà

anh ta đã bắn hay không... ý tôi muốn nói là những con chim ấy qua bé, nếu lên chúng sẽ bấy như.

– Hẳn ta diễn hình cho giới quý tộc, Peter nói tiếp – Không có việc gì làm, họ buộc lòng tạo ra lắm điều kỹ xảo để bện tâm.

– Nếu có ai bỏ tiền, tôi sẽ sẵn lòng tập bắn chim sẻ, John tuyên bố.

– Ô kìa, chính là ngài lãnh chúa! – Matthew hất cằm chỉ một kỵ mã tách khỏi con đường cái để đến phía người đang ngồi dưới bóng cây – Chắc ông ta muốn nắm vững tình hình.

– Ủ, phải đấy! Ông ta đến để phục hồi tình thế.

– Không, John cãi lại. – Chẳng có gì ở dưới bầu trời của Thượng đế có thể lập lại sự vững chắc cho loại người ấy. Hẳn đã vĩnh viễn chìm đắm vào sự điên dại.

Ngoài tầm nghe và vì thế không biết gì đến những nhận xét chí lý đó, ngài Daniel Christie cho ngựa băng vào giữa đàn cừu đang gặm cỏ chẳng thiết gì đến ông ta.

Cái cây cổ thụ già đã mấy trăm năm ấy che bóng cho một con người kỳ dị mà ông lãnh chúa, sau mấy phút quan sát, mong là con mắt mình đã bị lừa.

Hỡi ơi! Làm sao được! Một trăm phần trăm người đó chính là Stephen Chase, đang ngồi gục đầu trên trang giấy, viết say mê như đời ông ta nhờ đó mà sống vậy.

Một hình ảnh lạ lùng biết bao! Ông Daniel lắc đầu. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, chàng trai đó đã mất trí.

Khi đến ngang tâm, ông Daniel gò cương ngựa dừng lại.

– Chà, tôi... ngại hỏi ông... ông Stephen... ông có mạnh giỏi không?

Chase ngó lên. Mái tóc nâu dài của anh ta trước đây thường chải chuốt và buộc lại bằng một giải băng sau gáy, bây giờ rối bù; y phục thường rất thơm tất, bây giờ nhăn nheo, hai mắt thì lác liên.

– Thừa bác, cháu viết thư gửi cho con gái bác. Nhưng cháu không biết địa chỉ của cô ấy ở đâu. Anh ta cầm tờ giấy đưa lên cao – Bay đi! Cất cánh bay đi! – Anh ta thét lên, tia mắt khờ dại – Hãy bay bổng lên, các lời lẽ ta đã viết, bay đến với người yêu quý nhất của đời ta!

Anh ta tung những tờ giấy nhỏ lên trời, chúng bay tản mát theo làn gió nhẹ.

Ông Christie nhìn thấy cảnh tượng này, lòng hoài nghi. Chàng trai này đã hoàn toàn mất trí, không còn chối cãi gì nữa.

– Cháu hãy bình tâm lại đi, cháu ơi! – Muốn an ủi Stephen, ông tìm trong hai cái túi nơi yên ngựa – Ta đem đến cho cháu một trái táo đây. – Vừa nói ông vừa ném trái táo cho Chase – Hãy bắt lấy!

Stephen không phản ứng gì cả, hẩn nhìn quả táo dưới chân với đôi mắt vô hồn.

– Ông Adam và bà Eva đã ăn trái táo, Stephen tuyên bố một cách hết sức trịnh trọng – Và thế là chấm dứt Vườn địa đàng.

– Đúng thế! – Ông Daniel lắc đầu chậm chậm, dường như ông đã suy nghĩ kỹ – Nhưng sau khi sa ngã, hai ông bà đã tiếp tục sống đầy con ạ. Các con phải làm như vậy.

– Nàng đã giày xéo trái tim ta!

Để hình tượng hóa lời đã nói ra, Stephen đặt gót chân lên trái táo và nghiền nát.

– Hẩn là thế, song nó có chà nát đến thế đâu! – Từ trên yên ngựa, ông Daniel cúi xuống đặt tay lên vai Stephen. Bỗng ông cảm thấy dâng lên trong lòng mình một niềm thương cảm. Có thể, chàng trai này có một trái tim, nói cho cùng, trái tim của hẩn có thể bị tan vỡ – Nhìn thấy một chàng trai trẻ trung là thế mà bị sự đau khổ và lầm lạc tàn phá, ta không thể nào chịu đựng nổi. Mặt trời chưa lặn. Chúng ta hãy vào quán uống chút gì đi, Stephen – ông nói thêm, để hiến cho Stephen thứ thuốc thần hiệu của chính ông là rượu để tiêu trừ đau khổ của cuộc đời.

Stephen không nhúc nhích, anh đang tìm gì đó ở chân trời với đôi mắt khờ dại.

– Thưa ngài Christie, nàng ở đâu? Nếu tôi biết được, tôi sẽ chạy ngay đến đó để tìm nàng.

– Chúng tôi cũng không có tin tức gì về nó cả.

– Linh hồn tôi sẽ không biết thế nào là ngơi nghỉ, bao lâu tôi chưa được ôm siết lấy nàng vào lòng.

Stephen lại cầm bút và vẽ ngoằn ngoèo lên tờ giấy trắng.

Ông Daniel quay ngựa, nhắm quán rượu mà đến một mình. Ông hết phương cứu vãn Stephen Chase. Anh chàng đã chìm sâu vào điên dại.

Thật khó hiểu. Bao giờ ông cũng thấy anh chàng, dù còn trai trẻ mà đã can đảm, bất khuất, đáng sợ dường ấy. Ôi, tình yêu đã biến những con người hùng dũng hơn nữa, trở thành vô dụng. Ông Daniel nhận thấy đúng như thế, và bắt đầu hát nghêu ngao:

Hỡi người đẹp con dòng cháu giống!
Ta chết chăng vì danh tánh nhà nàng?
Lu điên khùng có vì nàng mà tận số.
Chỉ mình ta là vượt trội lũ hồ đồ

Qua một giờ và hai ly rượu uity-ki rượu lậu, ông Daniel Christie thọc tay vào túi áo lấy ra một lá thư đã nhàu nát. Đảo mắt nhìn quanh để chắc rằng trong nhà chỉ còn mình ông với người chủ quán, ông lật lá thư và trải ra trước quây.

"Cha yêu quý của con,

Mảnh giấy này con định gửi cho cha và chỉ một mình cha thôi. Con dấu nó trong bụi đỗ quyên... Con cam đoan là cha sẽ sớm phát hiện ra nó".

Ông Daniel mỉm cười, đưa tay lên quệt nước mắt, rồi đọc tiếp:

"Con đi Boston, con chỉ nói riêng cho cha biết mà thôi. Con thường nghe cha nói đến tự do là thứ con hằng khao khát. Con rất thương nhớ cha. Hình

ảnh cha luôn luôn ở trong tâm trí con khi con vượt biển đi Mỹ và khi các ước mơ của con trở thành hiện thực.

Con gái rất yêu thương của cha. Shannon"

Ông Daniel gấp lá thư bỏ vào túi ngực, kể bên con tim. Ông thương nhớ con biết bao! Nhớ nụ cười mím rạng rỡ, nhớ nhan sắc xinh đẹp của cô! Không khác gì một tia sáng rực rỡ nhất đã biến mất khỏi đời ông.

Ông cầm lấy lý rượu uýt-ki đầy tràn và nốc một hơi, thưởng thức men rượu cay xè đốt cháy cổ ông và để lại mùi thơm nơi cuống họng. Ông nhớ tiếc Shannon hơn cả mạng sống của mình, ông yêu thương cô vô hạn, đến độ ông đã sung sướng vì cuối cùng rồi cô cũng đã thoát khỏi mọi trở ngại.

6.

Chiếc tàu đến gần bờ biển nước Mỹ trong cơn sóng gió mịt mù. Sấm gầm trong cảng Boston, bầu trời đen kịt, sét chớp lóa mắt và mưa trút nước xuống như cầm chĩnh đổ.

Sau nhiều tiếng đồng hồ xếp hàng, vai mang hành lý, các hành khách ướt đẫm và lạnh giá, tiến vào trong tòa nhà của sở di trú.

Theo sát Shannon, Joseph kéo theo lằng nhằng vô số vali và rương hòm của Shannon; đoàn người chậm chậm tiến lên như sên bò.

Cuối cùng, khi cánh tay đã quá sức rã rời, thì hai người cũng đã gặp được nhân viên sở di trú.

– Này cô Shannon, ông bạn Mc Guire của cô đâu rồi? – Joseph hỏi mà trái tim thì đập loạn xạ.

Nếu cả hai người bị bắt quay trở lui? Hai người sẽ đi đâu, nếu các nhân viên về mặt khẩn quyết là họ không xứng bước chân lên đất Mỹ?

– Tôi nghĩ rằng nhà quý tộc khả kính ấy đã bỏ rơi chúng ta rồi.

Joseph mãi lo cho số đen xui của mình mà quên đi lòng khinh miệt ông khách duyên dáng đã hứa hướng dẫn hai người qua khỏi mọi phiền phức rắc rối giấy tờ của các nhân viên sở di trú.

Joseph thúc Shannon:

– Hãy tiến lên đi, cô! Mau lên!

– Tôi muốn mình tỏ ra lịch sự để nói chuyện với ông trưởng toán. Ngoại hình cũng đáng giá lắm, phải không nào?

Joseph nhìn quanh, thấy một đám đông độ sáu bảy người đàn ông đang quan sát Shannon. Anh vô cùng ngao ngán.

– Cô có mất trí không đấy? Cái thứ người đó ngó cô mà cô không biết thẹn. Tôi bảo cô tiến lên, trừ phi cô muốn người ta đánh giá hình dáng cô.

– Kìa, kìa! – Shannon la lên, trở tay chỉ về phía một ghi-sê ở cuối phòng.
– Ông Mc Guire kia rồi! Ông ấy đang làm dấu gọi chung ta. Joseph, đến đó, mau lên!

– Cái cô quỷ sứ này! – Joseph càu nhàu.

Joseph vật lộn với mớ hành lý to đùng, đi theo Shannon đến ghi-sê chỗ ông Mc Guire đang đứng với một nhân viên sở di trú; ông này bận đồng phục xanh lơ, nút đồng sáng chói, đang mím môi làm nghiêm đúng mức, trên miệng có bộ râu cánh trê vểnh lên hai bên.

– Shannon! Joseph! – Ông Mc Guire gọi hai người. Các người trà trộn ở đâu mà lâu thế? Tôi đang lo giấy tờ cho các người đây. Hãy khai tên họ cho ông này.

– Donnelly – Joseph trả lời, thở gần hụt hơi, vừa ném đồng hành lý xuống bên chân ông Mc Guire.

– Ông và bà Donnelly phải không? – người nhân viên vừa hỏi vừa ghi cái gì đó trên giấy.

– Không! – Shannon rống lên thật to. – Đừng viết như thế!

– Họ là anh chị em với nhau – ông Mc Guire vội vàng can thiệp, vừa bóp nhẹ vào cánh tay của Shannon.

– Chờ tí...! Chúng tôi...

Một đợt sóng nữa nhào vào phía trước, và tiếng Shannon bị chìm vào tiếng ồn hỗn độn. Người nhân viên cầm lấy hai bản chứng từ nơi tay - những vé tàu quý hóa!

Ông Mc Guire hấp tấp bước ra xa, Shannon vội vã chạy theo bén gón. Joseph thờ dãi nhìn đồng hành lý, miệng chửi thầm lũ đàn bà nói chung, và chửi cả anh nữa, ngu đến nỗi trà trộn vào một trạng huống nhục nhã như thế này. Nói đúng ra, anh sinh ra trên đời, đâu phải để làm đầy tớ cho một cô gái tóc hoe thiếu não kia. Anh tin tưởng một cách chắc chắn rằng anh sẽ gặp định mệnh của mình trên miền đất giàu sang và đầy hứa hẹn này.

Và ngày ấy, anh sẽ bảo cái cô gái cả thẹn này phải tự mang lấy hành lý của cô ta... cho đến địa ngục, đi cũng như về.

*

Ra khỏi văn phòng sở di trú, Joseph bị vây bủa bởi hàng ngàn lẻ một hình ảnh, hàng ngàn lẻ một mùi xu uế, hàng ngàn lẻ một tiếng ồn ào và cảm giác. Những giọt mưa giá buốt quất vào mặt, vào cằm và làm mờ hai mắt của Joseph. Đám đông xô đẩy chàng trong lúc chàng cố theo cho kịp Shannon và Mc Guire trên con đường lúc nhúc các di dân lạc hướng, những nhân viên chạy vọt, và bọn buôn bán chợ trời – bọn sau lợi dụng sự hỗn loạn của bọn trước một cách vô liêm sỉ.

Một tên bán hàng rong trưng vài ba quảng cáo trước mũi Joseph:

– Tìm người hướng dẫn! Tìm việc làm! Hay tìm nhà trọ!

Một tên khác nhảy nhót trước mặt Joseph, hươ hươ đủ loại nón và mũ lưỡi trai.

– Nón đây! Hãy mua một cái mũ kiểu Mỹ này! Vứt cái bộ tịch của người vượt biển đi! Nón bán đây!

Joseph đã mơ ước từ lâu một cái mũ chải chuốt, chàng dừng lại xem những kiểu mũ người ta rao bán. Ông Mc Guire kêu réo lên từ xa:

– Hãy theo tôi, các bạn! Tôi biết quá, đó là những con kên kên! Chúng sẽ cướp của các bạn như trong rừng rú, nếu các bạn không để ý.

Ông ta vệt đám đông, kéo theo Shannon. Joseph theo ông bèn gót, nhìn nhận cô nàng dù bị mưa dầm nước, tóc phủ xuống mặt, vẫn rạng rỡ với hai má đỏ hồng vì bị kích thích và mưa giá.

– Bây giờ thì tôi đã ở trên đất Mỹ rồi, Joseph ạ! – nàng nói mà hình như đang bênh bồng trong cơn ngây ngất khinh khoái. – Tôi đã thành công rồi, cuối cùng tôi đã thành công! Tôi đã đến bến bình an.

Joseph càu nhàu thay vì đáp lại, cô giữ thẳng băng trên vai chiếc vali nặng bằng một con lừa chết.

– Đúng vậy – Ông Mc Guire tán thành. – Hai bạn cố mà nhớ, ở đây người ta sống hối hối sống hả. Hãy đi đây đi đó, Shannon. Tôi sắp dẫn hai người đến một nhà trọ thích hợp. Cứ tin tưởng vào tôi.

Một thiếu niên độ mười lăm tuổi, nhỏ thó, vẻ mặt cau có, đến gần ông Mc Guire và níu lấy tay áo của ông. Joseph chưa bao giờ thấy một đứa trẻ nào rách rưới đến như thế, dơ bẩn đến như thế trên toàn nước Ailen. Chất cáu ghét bám trên người đâu phải là do một ngày khó nhọc mót than bùn. Da nó xỉn lại vì không được tắm hàng tháng, có thể là hàng năm!

Joseph cảm thấy vừa thương hại vừa chán nản. Những người Mỹ này thuộc về loại nào?

Tên thiếu niên đeo dính vào cánh tay ông Mc Guire:

– Nè, ông, nó nói. – Nếu ông tìm việc làm, tôi có thể đưa ông đến nhà ông Boss.

Ông Mc Guire vung tay để thằng bé hết nắm được.

– Hãy đi sập bẫy người khác, cậu bé!

Nhưng thằng bé vẫn bám chặt ông ta, tay kia nắm luôn Joseph. Nó hỏi chàng:

– Còn ông anh? Ông anh cần việc làm hả? Chỗ ở, phải không? Ông anh không tìm thấy gì mà không có ông Boss. Ông ta là "Đại ca" của Boston này đấy.

Mất thăng bằng, thằng bé té quỵ xuống đất, dù vậy, hẳn cũng cứ nắm chặt cánh tay hai người. Joseph ép mình để thằng bé muốn làm gì thì làm. Nó đòng đeo giữa ông Mc Guire và chàng, nó đi gối trong bùn.

Cuối cùng, ông Mc Guire đứng lại, nắm cổ nó, liệng nó lăn tròn xuống cái rãnh bên vệ đường, rồi tiếp tục đi như chẳng có gì xảy ra.

Joseph quay lại. Thằng bé đứng lên khỏi rãnh bùn và lật đật chạy theo đám người mới đến khác. Chàng lắc đầu. Những sự nồng nhiệt và gan lỳ thế ấy đã làm cho chàng phải nể.

Chàng theo kịp hai người và nhận thấy Shannon nhìn ông Mc Guire với đôi mắt lơ đãng mơ mộng như mèo cái đang yêu.

– Chúng tôi vô cùng may mắn được ở chung với ông, thưa ông Mc Guire
– nàng nói một cách hỗn hển, tay vẫn nắm chặt bàn tay ông ta - Chúng tôi sẽ ra sao, nếu không có ông dìu dắt!

– Chúng tôi sẽ ra sao... – Joseph lầm rầm với giọng chế nhạo, mắt rục rừa nhìn hai người.

Cả ba đi vào một con đường ít nhộn nhịp hơn, và Joseph nhẹ nhõm khi thấy ông Mc Guire bước chậm lại. Con đường cũng giống như thằng bé đã lẳng nhăng với họ, nó cũng bê bối, dơ dáy vô cùng. Có thể nói là nó không được ai lo đến, không ai thích cái góc của thế giới này.

Joseph ngắm nghía những vách tường ám khói, những mảnh giấy vụn đó đây, những quần áo rách, những rác rưởi đang bốc thiu dọc hai bên đường làm nghẹt cống rãnh. Dù ở giữa những thị trấn bé nhỏ của xứ Ailen, mọi người ai cũng lớn lên trong tình yêu đất nước, trong lòng biết quý trọng từng con đường lớn, con đường nhỏ. Dù là những căn nhà tranh vách đất, nghèo nàn đến cùng cực, cũng có cửa lớn, cửa sổ, sơn phết màu sắc tươi mát, màu sắc rực rỡ, khi đỏ, khi xanh dương hay xanh lá.

Ở đây, có thể vì số người co ro trong các tòa nhà để tránh mưa dầm giá rét, bị nỗi thất vọng sâu xa dẫn dắt, đâu còn sức để nghĩ đến đường sá, nhà cửa và cả chính bản thân. Tất cả đều dầm nước, rét cóng, một số đói meo, một số khác say khướt, một tay cầm lưng chai rượu Gin dơ lên, tay kia ôm bọc quần áo và chút ít của cải chẳng ra gì.

Tình huống không bình thường. Một tiếng chuông con báo động vang dội trong đầu Joseph. Nước Mỹ không phải là miền đất hứa sao? Tại sao quá nhiều kẻ không nhà như thế, nếu đất và nhà được cho không?

Joseph liếc nhìn Shannon để xem nàng có bồn chồn lo lắng như mình không. Nàng ngó chàng, và chàng nhận thấy chính nàng cũng lo sợ, cũng phân vân, lộ cả lên đôi mắt xanh lấp lánh màu hoa cà.

Chàng bỗng nghĩ đến việc rỉ tai nàng một lời cổ võ, để thử thuyết phục nàng rằng họ nhất định sẽ đến nơi, dù khó khăn đến mấy đang chờ đón họ trong cái thế giới mới đầy bất ngờ này.

Rồi chàng lại cần môi suy nghĩ. Shannon là một con người kiêu hãnh. Quá mức kiêu hãnh vì ích lợi bản thân. Không bao giờ Shannon lại thừa nhận mình lo sợ, và hàng cảm thấy mình ngu xuẩn. Tội gì mà bực dọc với nàng.

Thì ông Mc Guire an ủi nàng đi, nếu nàng cần được an ủi. Cuối cùng thì ông ta cũng đã nắm tay nàng.

Bỗng dưng ông Mc Guire đứng chết cứng giữa đường, nhìn thẳng trước mặt. Joseph cố giương mắt xem cái gì đã xảy ra qua màn mưa. Hai tên cướp đứng bệ vệ giữa đường, chặn không cho ba người đi qua. Bên cạnh chúng, thằng bé bị ném xuống rãnh, bây giờ mặc chải chuốt. Nét mặt của chúng gợi cho Joseph nhớ lại những con sói, giết chóc không phải là vì đói, mà vì đùa vui.

Một trong hai tên bước tới một bước đến trước hai người.

– Ai là Mc Guire? – hăn quát lên.

Ông Mc Guire nghe hỏi, liền buông tay Shannon. Do phản ứng tự nhiên, Joseph đặt hành lý xuống, kéo Shannon lùi về phía sau mình.

– Tôi đây, có việc gì? – Ông Mc Guire trả lời dè dặt.

Joseph nhận rõ sự khiếp sợ trong giọng nói của ông ta.

– Mừng ông trở lại bình yên, tên cướp thứ hai nói.

Trong chớp mắt, hai tên cướp rút súng từ dưới áo ra và bắn vào người ông Mc Guire. Ông ta ôm ngực, ngã úp mặt xuống lòng đường.

Shannon níu lấy cánh tay Joseph, kêu rống lên:

– Joseph! Ôi, lạy Chúa! Anh phải làm cái gì đi chứ!

Chàng suy nghĩ thật lung. Chàng phác họa trong tâm trí hàng tá hành động, rồi lại xua đuổi đi. Còn làm gì cho ông Mc Guire được nữa! Ông ta chết rồi. Máu của ông ta chảy theo con rãnh bên mé đường.

Những tên sát nhân biến đi thật nhanh. Liền có những năm sáu tên ăn xin nhào tới bóc trần thi thể của ông Mc Guire như những con kên kên. Chúng xé áo vét, lục lọi trong xác ông, Shannon và Joseph đứng nhìn họ, chết điếng vì ghê tởm.

– Ôi, những cái thìa của tôi! – Shannon thét lên khi thấy những cái thìa từ trong các túi bị xé rơi ra lạch cạch trên nền gạch lát đường, làm văng nước lên.

Nàng vọt tới vũng bùn để thử giành lấy lại. Joseph vọt theo ngay vào đám người hỗn tạp, dẫm mấy cú vào bọn chúng. Những tên ăn cắp rành nghề, nhanh tay hơn chàng gấp mấy! Trong nháy mắt, những cái thìa bằng bạc biến mất, và đám người đầy chấy rận ấy chuồn đi nhanh như những con chuột cống rút vào hang.

Joseph đứng lên, gắng gượng lấy cô tay áo chùi bùn trên mặt.

– Thôi, Shannon! Chúng ta đi thôi – vừa nói chàng vừa trao tay cho nàng.

Nàng đứng chết lịm đi trong bùn, ngó chăm chăm Joseph, vì bị một cơn sốc quá bất ngờ.

– Những cái thìa của tôi! Chúng đã cướp mất những cái thìa bạc của tôi! Bây giờ tôi không còn có lấy một xu! Chúa đã phạt tôi đấy, Joseph à!

Chàng nắm tay nàng đỡ dậy và dìu đi trong khi chân tay nàng run lẩy bẩy.

– Tại sao Chúa lại phạt cô, hờ cô? – Joseph hỏi nàng với một giọng chiều chuộng chưa từng thấy.

– Tôi... tôi... – nàng khóc ngất và càng bám vào chàng chặt hơn – Tôi đã lấy cắp của mẹ tôi vào buổi sáng ngày đi trốn.

Thêm vào cảnh ghê rợn ấy, mưa càng tuôn đổ nhiều hơn. Đám đông xô đẩy hai người đang bám víu vào nhau, xuýt bị ngựa đạp nhào.

Bản năng che chở vùng lên trong Joseph. Shannon thâm dụng chàng là để được bảo vệ. Từ nay, đã đến lúc chàng phải bảo vệ nàng. Phải, nhưng làm

gì đây?

Chàng tìm hiểu đám đông, cũng chẳng biết để làm gì. Bỗng chàng nhận ra thằng bé mà ông Mc Guire đã quăng xuống rãnh nước. Hắn bị tụt đằng sau đám đông xô đẩy, hắn ngó hai người với vẻ đề phòng.

Dù hắn cố phô trương là con người bản lĩnh, nhưng khi Joseph chỉ vào hắn, hắn nhảy vọt lên định trốn.

– Lại mà! – Joseph thét lên, nhưng tiếng thét của chàng bị chìm đi trong tiếng ồn ào của đám đông và tiếng mưa ào ào đổ xuống như thác. – Mà lại đây!

– Đừng tin hắn, Joseph! – Shannon kêu lên vì sợ hãi.

Từ lúc mất hết số thìa bằng bạc, Shannon mất cả hào hứng và tự tin. Joseph không hiểu ý Shannon bảo đề phòng, tiếp tục ra dấu bảo thằng bé đến gần.

Thằng bé tới gần chàng với vẻ đề phòng, định dọt. Hắn nói cứng:

– Ái chà, các người muốn gì đây?

– Đây cậu bé, cậu tên gì?

– Dermody.

– Còn tôi tên Joseph Donely, và đây là Shannon... Donely – chàng nói thêm sau một chút do dự. (Shannon vừa cau có vừa thút thít khóc) – Tôi có vài điều cần hỏi bé. Bé hãy dỏng tai lên mà nghe cho rõ.

– Thế anh muốn nói gì nào?

– Chỉ muốn hỏi bé: Ông Boss là ai và gặp ông ta ở đâu?

*

Một nơi khói bay mù mịt, với những ngọn đèn bị khói làm giảm bớt ánh sáng, nồng nặc mùi bia và mồ hôi lẫn lộn, tiếng ồn ào như địa ngục... hang ổ của sự gian tà, Shannon thầm nghĩ khi Dermody dẫn nàng và Joseph đến một câu lạc bộ, nơi đây đông nghẹt, người thì đang nhận nhét, kẻ lại say sưa khiêu vũ, và số người Mỹ gốc Ailen khát máu đang vây quanh hai võ sĩ quyền Anh đánh nhau ở giữa căn phòng rộng thênh thang.

Dermody chỉ cho hai người thấy một ông khỏe mập đang đánh gục đối thủ của mình, khiến cho những người chung quanh hân hoan tột đỉnh.

– Ông ấy đấy, nó nói. – Ông Boss đấy. Người ta còn gọi ông là Mike Kelly nữa. Và nhân vật đối thủ của ông ấy là Gordon. Cả hai là những võ sĩ đáng sợ.

Joseph nắm cùi chỏ của Shannon, định đưa nàng ra xa những người đang đánh nhau, đến đầu kia của tòa nhà.

– Shannon, cô chờ tôi ở đằng kia tiện hơn. Nàng vùng một cái, giật cánh tay lại.

– Joseph, đừng lo cho tôi. Chỉ là một trận đấu quyền Anh thôi mà. Tôi biết về môn thể thao dã man và hấp dẫn này.

Bây giờ nàng đã tỉnh táo hơn khi còn ở trên con đường lấm bùn. Nàng đã phục hồi can đảm. Nàng muốn thuộc nằm lòng từng chi tiết chung quanh, học lấy tất cả các kinh nghiệm mới mẻ. Nàng chỏi cùi chỏ, len đến được hàng đầu khán giả, hớn hở nhìn xem người võ sĩ mà Dermody kêu tên là Mike Kelly. Ông ta đang tổng một qua đấm vào mặt có cái theo dài của đối thủ.

– Tôi không tin là cô hiểu biết nhiều về môn võ thuật này – Joseph cúi gắt thẳng thừng với Shannon.

– Biết đọc chữ cũng có nhiều cái hơn chữ, nàng cãi lại với vẻ tự hào.

Bỗng có chất gì vừa ươn ướt vừa nóng bắn vào mặt nàng. Quýnh quáng vì ý nghĩ là đờm dãi của võ sĩ, nàng lấy khăn tay chùi mặt. Một thứ nước đỏ dính vào vải mịn. Máu! Nàng đã bị máu của Gordon bắn vào mặt.

Nàng thét lên và có cảm giác không còn đứng vững trên hai chân.

Tất cả mọi con mắt đều đổ dồn về hướng nàng. Nàng kêu lên như heo bị chọc huyết. Hai đấu thủ cũng ngừng tay để quan sát nàng. Mike Kelly ngó nàng sững sốt. Cú đấm như trời giáng của Gordon vọt đi như pháo thăng thiên, đập vào hàm của Kelly.

Kelly sụm xuống trên hai gối, trong giây lát anh ta nhìn Shannon với cặp mắt lơ đãng, rồi ngã sõng sượt trên sàn nhà như một cây bị đốn.

Gordon quỳ xuống bên Kelly, lo lắng hơn là phẫn khích. Anh ta nắm lấy hai vai của Kelly mà lắc và lăm bằm:

– Ôi, Mike! Mình rất ân hận!

Một sự im lặng bất thường đầy sợ hãi úp chụp lấy mọi người trong gian phòng. Mọi con mắt cùng một loạt quay lại nhìn Shannon. Cô nàng lúng túng liếc nhìn Joseph. Anh chàng cũng phân vân như nàng, quay sang ngó Dermody.

Cậu bé nhún vai và nở một nụ cười không nhắm chỗ. Nó nói:

– À... Ông Mike không phải là dễ chơi khi ông thua.

Một tiếp viên quán rượu bụng phệ tiến đến bên người võ sĩ bị đánh gục, tạt vào mặt ông ta một gáo nước lạnh. Mọi người khôn ngoan lảng lạng rút lui. Người võ sĩ bị hạ tỉnh lại, ông ta gầm lên một tiếng, bỏ trên sàn giữa những đôi ủng, khi còn vài bước gần Shannon thì ngừng lại. Cô gái lùi một chút, rồi chững chặc dừng lại. Cô không để mình bị khớp, mặc dù cô đang run.

– Cô đã làm cho tôi phân tâm – Kelly bảo, miệng đầy máu và một tia máu tươi từ miệng chảy xuống cằm.

Shannon đứng tại chỗ, sững sờ. Nàng chưa kịp nghĩ ra một lời để đối đáp, thì Joseph đã nhảy vào đứng chặn giữa hai người.

– Ông thiếu tập trung ý chí – Chàng nói với giọng nhận xét.

Nhiều người, kể cả người tiếp viên bụng bự, đều há hốc mồm, lo cho anh chàng liều lĩnh. Thường thì ít ai dám đưa ý kiến phê bình Mike Kelly, ông Boss.

Kelly đứng lên, Shannon nín thở. Cô quan sát Joseph từ đầu đến chân mà không thấy dấu vết gì nao núng trên gương mặt xinh trai của anh.

Cô cảm thấy có cái gì đó như là kiêu hãnh khi nghĩ đến việc anh sẽ làm người bảo vệ cho mình.

Kelly mò mẫm trong miệng, lấy ra một cái răng, rồi dùng tay búng đi, về mặt bình thản.

– Một chàng trai đầy dũng cảm của xứ Connama, – Kelly vừa nói vừa quan sát Joseph từ đầu đến chân. Đoạn ông ta tiếp: – Hãy theo ta.

Ông ta khập khiễng bước đi xa dần, Joseph theo bèn gót. Thấy Shannon cũng sắp bước theo, Kelly quay ngoắt lại, nói:

– Không phải tôi bảo cô theo tôi đâu, cô bé khờ khạo ạ. Tôi mất một chiếc răng là vì cô đấy! Shannon ưỡn ngực, hất hàm nói:

– Joseph đi đâu, tôi theo đấy.

– Tên của ta là Mike Kelly! Ông ta hét vào mặt Shannon, làm nàng giật nảy mình. – Không ai có quyền cãi lại ta! – Quay sang Joseph. – Cái cô gái bao này là ai thế... Vợ mày hả?

– Chắc chắn là không phải! – Shannon la lên, phản đối. Chỉ nghĩ đến thôi nàng cũng đã bực mình rồi.

– Đồ đàn bà trâng tráo, mày là cái quái gì mà dám lui tới câu lạc bộ của tao?

Shannon sững sờ không nói được tiếng nào. Nàng thất vọng nhìn Joseph. Chàng mỉm cười, hờn hờ như đang ở trên thiên đường.

– Em của em đấy, chàng đáp.

Kelly lắc đầu và phá lên cười như sấm dậy.

– Đồ chết tiệt quấy rầy, không phải thế sao? – Ông ta lăm bằm trong miệng. Rồi quay về phía đám đông ồn ào, chật ních phòng, rống lên: – Các ông đánh cuộc đi!

Ông ta lại bước đi, Joseph theo sau liền. Shannon bám vào cánh tay của Joseph. Cơ hội ngàn năm một thuở phải chấm dứt cái trò tráo trở này trước khi nó vượt khỏi tầm tay. Nàng nói:

– Xin lỗi, hãy dẹp chuyện đó đi! Đi đâu anh cũng bép xép tôi là em của anh. Tôi không buồn trèo lên mái nhà mà la lên rằng tôi có bà con với một tên móc than bùn, đó là anh!

– Shannon, ở đây là ở giữa người của tôi. Mà người của tôi thì không có cảm tình với người của cô. Nói đúng ra, những thứ người ấy ghét cô đến tận xương tủy.

Shannon kín đáo đưa mắt nhìn quanh. Nàng đâu có muốn chọc giận bọn người vô lại này, chúng không tôn giáo mà cũng không luật pháp.

– Bởi thế, Joseph nói tiếp – tôi có nói quấy nói quả gì cũng vì lợi ích của cô mà thôi. Cô tự chọn lấy:

– Hoặc là tôi nói dối để che chở cho cô, hay là chúng ta công bố ngay tức thời cô là một người Tin Lành giàu có... Tùy ý cô đấy! Nếu họ hay biết được mà phản ứng, thì chẳng liên quan gì đến tôi đó nghe!

Lần đầu tiên trong đời, Shannon cảm thấy mình là người ngoại cuộc, bị ghẻ tởm, không được ai ưa thích. Nàng không thích ấn tượng này chút nào.

Nhưng ít ra nàng đã đứng vững trên mặt đất. Nàng thuộc nòi giống của những người sống sót. Nàng đã thừa hưởng sức mạnh và lương tri, khi cơ hội đòi hỏi, nàng sẽ có khả năng thực hiện cái gì cần.

– Không, Joseph – nàng thì thầm đáp – cho họ biết cũng vô ích thôi. Trong lúc này, anh là của tôi đấy.

Về mặt hí hửng, rõ ra Joseph đã chiến thắng Shannon. Còn về phần nàng, thấy vậy, nàng chỉ muốn tát vào mặt anh ta một cái.

– Hãy chờ đợi, Joseph ra lệnh – và cô phải giữ mồm giữ miệng, đừng có đua đòi, nếu cô không muốn biết bao phiền toái khác sẽ xảy đến gấp.

Nhìn chàng đi xa dần, Shannon thề sẽ tát cho Joseph một cái tát ra gì để trả nợ sự xúc phạm này. Sau đó nàng cảm thấy thoải mái hơn.

Đang bước theo Mike Kelly, Joseph bỗng thấy dâng lên trong lòng mình một niềm tự mãn. Thật thích thú biết bao, khi lời cuối cùng đã được nói ra để biến đổi cô gái quá quắt này! Ở đây, tại nước Mỹ, nơi sòng bạc chiều hôm đó, những người như chàng nắm giữ quyền hành, và chính nàng trở thành thiếu số.

Đứng bên chiếc dương cầm đang ra rả, Joseph bị hấp dẫn bởi ba cô thiếu nữ, chỉ mặc quần cụt với những tấm thân lộ liễu. Vừa trông thấy họ, Joseph đâm luống cuống. Chưa bao giờ, hoàn toàn chưa bao giờ chàng được nhìn thấy những bộ ngực phơi bày lộ liễu và da thịt nõn nà như vậy.

Ba người đẹp ngoài chuyện phô bày thân xác, còn hút thuốc nữa. Điều này đối với chàng cũng là một điều mới lạ, khiến chàng phải há hốc mồm bỡ ngỡ.

Hai thằng anh của Joseph hay thì thầm với nhau về các cô nàng thường tung tăng trên những con đường vắng vẻ ở Dublin hay ở Limerick. Những chuyện thì thầm như vậy đã ám ảnh Joseph khi ngồi nghỉ trên giường ban đêm, để hình dung các manh áo đơn sơ trên mình người phụ nữ, vô cùng khiêu dâm.

Một cô tóc nâu trong đám, cô nhỏ tuổi, có bộ ngực căng phồng, từng từng như muốn nhảy ra khỏi cái nịt vú bằng sa mỏng. Cô ta liếc nhìn chàng một cái, miệng bĩu môi ra dấu, chàng chưa từng được ai đối với mình như thế bao giờ.

Từ đũng quần bỗng nóng ran lên và Joseph cảm thấy bứt rứt. Có thể cha chàng đã có lý khi bảo chàng đề phòng những hạng đàn bà như vậy. Cô nàng đúng là thứ đàn bà đưa chàng đi thẳng vào hỏa ngục... nếu chàng căn cứ vào sự nóng ran ở bộ phận sinh dục mà kết án.

– Mà chớ có xài tiền khi chưa làm ra nó! – Ông Kelly vừa nói vừa cười khúc khích – Tao chưa tìm được việc cho mày.

Từ bỏ bọn gái điếm và khung cảnh căm dỗ, Joseph đi tới bàn viết ông Boss đang ngồi, một cuốn sổ lớn mở ra trước mặt.

– Mày tên gì? – Ông hỏi mà không thềm ngó vào mặt người đang đứng trước mặt mình.

– Joseph Donnelly – chàng đáp, vẻ tự hào. Kelly tỉnh bơ, điền tên chàng vào sổ.

– Donnelly, đây là cuốn sổ Domesday Book – ông ta nói. – Khi mày đã có tên trong cuốn sổ này rồi, thì mày thuộc về tao. Nếu mày gặp chuyện gì khó

khăn, hãy kiếm tao. Còn khi mà làm điều gì tao khó chịu, thì tao sẽ đi kiếm mày. Hiểu chưa?

Joseph chưa đánh giá được đám đông, nhưng cũng chưa tiện thương lượng – hiện tại chàng chẳng có tiền, chẳng có nhà và chẳng có việc làm.

– Tôi không mong sống ở Boston. Tôi muốn đi về miền Tây, để có đất trồng trọt.

Có tiếng cười rộ vang dội khắp phòng, cắt ngang lời phản đối của Kelly. Joseph nghe có tiếng Shannon hét lên:

– Bỏ xuống! Không thì tôi móc mắt cho mà xem. Chàng thấy Shannon bị một đám đông say rượu bao vây, mà người dẫn đầu là Gordon. Tất cả đùa nghịch, cợt nhả với nàng, còn tên võ sĩ thì cầm lấy cây cơ đánh bi da mà khều váy của nàng lên.

Như một mũi tên, Joseph vọt đám đông phóng tới, giật cây cơ từ tay Gordon và trở vào tên bự con ấy mà răn đe:

– Hãy để cho cô gái này được yên! – vừa nói chàng vừa hất cằm về phía Shannon. Cô ta vẫn đứng dựa lưng vào bàn bida, gương mặt tái mét, mắt trợn trừng.

– Ở đây, mày phải xin tao! – Gordon nói một cách ngạo nghễ.

– Tôi không muốn đánh đấm với ông – Joseph cãi lại.

Gordon cười khẩy:

– Hừm, hần không muốn đánh...

– Thành linh Joseph tung một cú đấm hết sức bình sinh vào hàm của tên võ sĩ, nghe một tiếng bịch.

Bị bao vây bởi đám người hò hét cổ võ hay đánh cuộc, Shannon đưa tay lên che mắt đúng vào lúc Joseph bị đánh một cú thật nặng vào mặt. Nhưng anh chàng giáng trả địch thủ bằng một cú đánh thẳng tay mặt, rồi một cú khác, rồi một cú khác nữa.

Đang bước theo Mike Kelly, Joseph bỗng thấy dâng lên trong lòng mình một niềm tự mãn. Thật thích thú biết bao, khi lời cuối cùng đã được nói ra

để biến đổi cô gái quá quắt này! Ở đây, tại nước Mỹ, nơi sòng bạc chiều hôm đó, những người như chàng nắm giữ quyền hành, và chính nàng trở thành thiếu số.

Đứng bên chiếc dương cầm đang ra rả, Joseph bị hấp dẫn bởi ba cô thiếu nữ, chỉ mặc quần cụt với những tấm thân lộ liễu. Vừa trông thấy họ, Joseph đâm luống cuống. Chưa bao giờ, hoàn toàn chưa bao giờ chàng được nhìn thấy những bộ ngực phơi bày lộ liễu và da thịt nõn nà như vậy.

Ba người đẹp ngoài chuyện phô bày thân xác, còn hút thuốc nữa. Điều này đối với chàng cũng là một điều mới lạ, khiến chàng phải há hốc mồm bỡ ngỡ.

Hai thằng anh của Joseph hay thì thầm với nhau về các cô nàng thường tung tăng trên những con đường vắng vẻ ở Dublin hay ở Limerick. Những chuyện thì thầm như vậy đã ám ảnh Joseph khi ngồi nghỉ trên giường ban đêm, để hình dung các manh áo đơn sơ trên mình người phụ nữ, vô cùng khiêu dâm.

Một cô tóc nâu trong đám, cô nhỏ tuổi, có bộ ngực căng phồng, tương tự như muốn nhảy ra khỏi cái nịt vú bằng sa mỏng. Cô ta liếc nhìn chàng một cái, miệng bĩu môi ra dấu, chàng chưa từng được ai đối với mình như thế bao giờ.

Từ đũng quần bỗng nóng ran lên và Joseph cảm thấy bứt rứt. Có thể cha chàng đã có lý khi bảo chàng đề phòng những hạng đàn bà như vậy. Cô nàng đúng là thứ đàn bà đưa chàng đi thẳng vào hỏa ngục... nếu chàng căn cứ vào sự nóng ran ở bộ phận sinh dục mà kết án.

– Màý chớ có xài tiền khi chưa làm ra nó! – Ông Kelly vừa nói vừa cười khúc khích – Tao chưa tìm được việc cho màý.

Từ bỏ bọn gái điếm và khung cảnh căm dỗ, Joseph đi tới bàn viết ông Boss đang ngồi, một cuốn sổ lớn mở ra trước mặt.

– Màý tên gì? – Ông hỏi mà không thềm ngó vào mặt người đang đứng trước mặt mình.

– Joseph Donnelly – chàng đáp, vẻ tự hào. Kelly tỉnh bơ, điền tên chàng vào sổ.

– Donnelly, đây là cuốn sổ Domesday Book – ông ta nói. – Khi mà đã có tên trong cuốn sổ này rồi, thì mà thuộc về tao. Nếu mà gặp chuyện gì khó khăn, hãy kiếm tao. Còn khi mà làm điều gì tao khó chịu, thì tao sẽ đi kiếm mà. Hiểu chưa?

Joseph chưa đánh giá được đám đông, nhưng cũng chưa tiện thương lượng – hiện tại chàng chẳng có tiền, chẳng có nhà và chẳng có việc làm.

– Tôi không mong sống ở Boston. Tôi muốn đi về miền Tây, để có đất trồng trọt.

Có tiếng cười rộ vang dội khắp phòng, cắt ngang lời phản đối của Kelly. Joseph nghe có tiếng Shannon hét lên:

– Bỏ xuống! Không thì tôi móc mắt cho mà xem. Chàng thấy Shannon bị một đám đông say rượu bao vây, mà người dẫn đầu là Gordon. Tất cả đùa nghịch, cợt nhả với nàng, còn tên võ sĩ thì cầm lấy cây cơ đánh bi da mà khều váy của nàng lên.

Như một mũi tên, Joseph vọt đám đông phóng tới, giật cây cơ từ tay Gordon và trở vào tên bụi con ấy mà răn đe:

– Hãy để cho cô gái này được yên! – vừa nói chàng vừa hất cằm về phía Shannon. Cô ta vẫn đứng dựa lưng vào bàn bida, gương mặt tái mét, mắt trợn trừng.

– Ở đây, mà phải xin tao! – Gordon nói một cách ngạo nghễ.

– Tôi không muốn đánh đấm với ông – Joseph cãi lại.

Gordon cười khẩy:

– Hừm, hửn không muốn đánh...

– Thành linh Joseph tung một cú đấm hết sức bình sinh vào hàm của tên võ sĩ, nghe một tiếng bịch.

Bị bao vây bởi đám người hò hét cổ võ hay đánh cuộc, Shannon đưa tay lên che mắt đúng vào lúc Joseph bị đánh một cú thật nặng vào mặt. Nhưng

anh chàng giáng trả địch thủ bằng một cú đánh thẳng tay mặt, rồi một cú khác, rồi một cú khác nữa.

Đang bước theo Mike Kelly, Joseph bỗng thấy dâng lên trong lòng mình một niềm tự mãn. Thật thích thú biết bao, khi lời cuối cùng đã được nói ra để biến đổi cô gái quá quắt này! Ở đây, tại nước Mỹ, nơi sòng bạc chiều hôm đó, những người như chàng nắm giữ quyền hành, và chính nàng trở thành thiểu số.

Đứng bên chiếc dương cầm đang ra rả, Joseph bị hấp dẫn bởi ba cô thiếu nữ, chỉ mặc quần cụt với những tấm thân lộ liễu. Vừa trông thấy họ, Joseph đâm luống cuống. Chưa bao giờ, hoàn toàn chưa bao giờ chàng được nhìn thấy những bộ ngực phơi bày lộ liễu và da thịt nõn nà như vậy.

Ba người đẹp ngoài chuyện phô bày thân xác, còn hút thuốc nữa. Điều này đối với chàng cũng là một điều mới lạ, khiến chàng phải há hốc mồm bỡ ngỡ.

Hai thằng anh của Joseph hay thì thầm với nhau về các cô nàng thường tung tăng trên những con đường vắng vẻ ở Dublin hay ở Limerick. Những chuyện thì thầm như vậy đã ám ảnh Joseph khi ngồi nghỉ trên giường ban đêm, để hình dung các manh áo đơn sơ trên mình người phụ nữ, vô cùng khiêu dâm.

Một cô tóc nâu trong đám, cô nhỏ tuổi, có bộ ngực căng phồng, tương tự như muốn nhảy ra khỏi cái nịt vú bằng sa mỏng. Cô ta liếc nhìn chàng một cái, miệng bĩu môi ra dấu, chàng chưa từng được ai đối với mình như thế bao giờ.

Từ đũng quần bỗng nóng ran lên và Joseph cảm thấy bút rút. Có thể cha chàng đã có lý khi bảo chàng đề phòng những hạng đàn bà như vậy. Cô nàng đúng là thứ đàn bà đưa chàng đi thẳng vào hỏa ngục... nếu chàng căn cứ vào sự nóng ran ở bộ phận sinh dục mà kết án.

– Mày chớ có xài tiền khi chưa làm ra nó! – Ông Kelly vừa nói vừa cười khúc khích – Tao chưa tìm được việc cho mày.

Từ bỏ bọn gái điếm và khung cảnh căm dỗ, Joseph đi tới bàn viết ông Boss đang ngồi, một cuốn sổ lớn mở ra trước mặt.

– Mà tên gì? – Ông hỏi mà không thèm ngó vào mặt người đang đứng trước mặt mình.

– Joseph Donnelly – chàng đáp, vẻ tự hào. Kelly tỉnh bơ, điền tên chàng vào sổ.

– Donnelly, đây là cuốn sổ Domesday Book – ông ta nói. – Khi mà đã có tên trong cuốn sổ này rồi, thì mà thuộc về tao. Nếu mà gặp chuyện gì khó khăn, hãy kiếm tao. Còn khi mà làm điều gì tao khó chịu, thì tao sẽ đi kiếm mà. Hiểu chưa?

Joseph chưa đánh giá được đám đông, nhưng cũng chưa tiện thương lượng – hiện tại chàng chẳng có tiền, chẳng có nhà và chẳng có việc làm.

– Tôi không mong sống ở Boston. Tôi muốn đi về miền Tây, để có đất trồng trọt.

Có tiếng cười rộ vang dội khắp phòng, cắt ngang lời phản đối của Kelly. Joseph nghe có tiếng Shannon hét lên:

– Bỏ xuống! Không thì tôi móc mắt cho mà xem. Chàng thấy Shannon bị một đám đông say rượu bao vây, mà người dẫn đầu là Gordon. Tất cả đùa nghịch, cợt nhả với nàng, còn tên võ sĩ thì cầm lấy cây cơ đánh bi da mà khều váy của nàng lên.

Như một mũi tên, Joseph vệt đám đông phóng tới, giật cây cơ từ tay Gordon và trở vào tên bụi con ấy mà răn đe:

– Hãy để cho cô gái này được yên! – vừa nói chàng vừa hất cằm về phía Shannon. Cô ta vẫn đứng dựa lưng vào bàn bida, gương mặt tái mét, mắt trợn trừng.

– Ở đây, mà phải xin tao! – Gordon nói một cách ngạo nghễ.

– Tôi không muốn đánh đấm với ông – Joseph cãi lại.

Gordon cười khẩy:

– Hừm, hửn không muốn đánh...

– Thành linh Joseph tung một cú đấm hết sức bình sinh vào hàm của tên võ sĩ, nghe một tiếng bịch.

Bị bao vây bởi đám người hò hét cổ võ hay đánh cuộc, Shannon đưa tay lên che mắt đúng vào lúc Joseph bị đánh một cú thật nặng vào mặt. Nhưng anh chàng giáng trả địch thủ bằng một cú đánh thẳng tay mặt, rồi một cú khác, rồi một cú khác nữa.

– Cút đi, đồ Rital dơ bẩn! – Ông ta hét lên và hươ tay đe dọa. Bọn thanh niên da màu liền rút lui trốn vào một con hẻm nhỏ – ba thằng Ý chết tiệt! – Ông gầm lên và khạc nhổ xuống đất – chúng đồ bộ không khác gì sóng biển, giành công ăn việc làm của người Ailen. Boston là thành phố của người Ailen, và mãi mãi sẽ là thế, ta thề như vậy.

Joseph và Shannon chứng kiến cơn thịnh nộ của Kelly, như bị ám ảnh, vừa lạ lùng vừa sợ hãi. Người này nắm giữ quyền hành nào đây? Ông ta là một kẻ địch đáng sợ biết bao! Nếu ông ta xem cả hai là bạn, họ có thể cho là mình tốt phước...

Gương mặt của Kelly luôn luôn thay đổi. Ông tiếp tục đi và đưa tay bắt tay những người ông gặp trên đường, vẻ mặt hết cau có, mỉm cười khoan dung.

– Ơ kìa, Frank! Chào các cậu...

Joseph và Shannon đi theo Kelly như lũ nhỏ đi theo tiếng sáo huyền thoại của Hammeln.

Joseph nói vào tai Shannon:

– Ông Kelly là một "típ" người đặc biệt. Ông ta có cảm tình với tôi. Ông gọi tôi là tên hay gây sự.

– Hừ!

*

Trong khi Mike Kelly dẫn Joseph và nàng, có cả thằng bé Dermody – luôn vất vả mang hành lý – đến trước cửa một căn nhà tiêu tụy, tường và mái lung lay, Shannon thầm nghĩ, đây chưa phải là nơi quyết định cho hai

người. Căn nhà này xưa kia có lẽ rất đẹp, do còn sót lại những đường lượn chữ chi trên cánh cửa. Song những ngày quang vinh của căn nhà đã qua, nước sơn đã bong vẩy, cửa gỗ đã xiêu vẹo, tất cả chỉ là tia sáng nhợt nhạt còn sót lại của thời sáng chói ngày trước.

Đúng vào lúc ông Kelly định đưa tay đẩy cửa mở, thì cánh cửa vụt mở tung, cho thấy một bà già cao tuổi. Cũng giống như căn nhà bà ở, bà không thuộc thế hệ thanh xuân, nhưng nét kiêu diễm vẫn còn phảng phất nơi bà. Mái tóc vàng mờ nhạt, ở đuôi mắt bà hằn rõ những nếp nhăn của năm tháng, khiến gương mặt bà như tươi cười hơn là cau có.

Shannon liếc qua áo xống lờ lợt của bà, nàng tự hỏi bà mặc xa tanh màu hồng điều hay màu đỏ có hợp với bà không. Nhưng đánh giá bà ta đến đó thì ngừng, vì Shannon thấy trên tay bà đang cầm đuôi một con chuột cống. Con thú thật ghê tởm, hai mắt đen như nút đôi giày có cổ, thao láo nhìn mọi người, răng lộ ra ngoài như một cái nhếch mép rùng rợn, da nó trụi lông còn dính máu từ chiếc bẫy.

Shannon cảm thấy như tim mình ngừng đập, nàng thét lên thất thanh và xuýt ngất xỉu.

Đám đàn ông cười, chế nhạo cô nhát gan.

Dùng lưng bàn tay, nàng đánh văng con chuột mềm nhẽo ra giữa đường.

Phải chăng đó là điều giống nhau của những người đàn bà Mỹ, nàng suy nghĩ lại, hãi hùng. Làm người văn minh vốn dĩ đã là một cái gì rồi, nhưng một người phụ nữ phải là một người lịch sự. Mà người lịch sự thì đâu có sờ tay vào một con chuột chết và đơng đưa nó ra trước mắt mọi người một cách cầu thả như vậy được.

Ông Mike Kelly chẳng đợi mời, đã vào thẳng trong nhà. Joseph muốn đi theo, nhưng Shannon đã níu anh lại. Nàng đâu có thể đặt chân vào một căn nhà đã thành nơi cư trú của loài gặm nhấm to cỡ đó được.

– Đây là một đôi vợ chồng tử tế, thưa bà Molly,

– ông Mike Kelly vừa nói vừa chỉ vào Joseph và Shannon – Anh chị ấy cần một căn phòng.

Bà Molly quan sát hai người với đôi mắt của một con người sành sỏi. Bà ngó Shannon lâu hơn để đánh giá cô.

– Cô cậu may mắn đó, bà ta nói. – Tôi vừa có một người tự tử đúng sáng hôm nay.

Ruột gan của Shannon vốn không ổn định, chỉ muốn lộn ra ngoài. Bà già muốn dành căn phòng của một người tự tử cho hai người sao? Trời đất!

– Cô cậu vào đây! – Ông Kelly bảo. – Tôi còn có việc khác phải đi ngay.

Bà Molly vẫn để cửa mở, rõ ràng là chờ Shannon và Joseph vào.

– Tôi không vào đâu! – Shannon nói như để riêng cho Joseph nghe.

Joseph nghiêng sang nàng:

– Tại sao vậy?

– Vì có... chuột... và bà già này có vẻ bê bối quá.

– Chuột thì đâu mà chả có, nhất là những nơi cống rãnh và đường hẻm chật chội trong cái thành phố đầy rẫy những tên sát nhân có môn bài này... Chúng ta sẽ ngủ ở đó đêm nay, nếu cô ngu đần và cố chấp.

Shannon suy nghĩ chốc lát về lời nói của Joseph, nhớ lại những con đường vừa đi qua và kết luận là anh ta có lý. Lạy Chúa, nàng ghét chàng chỉ vì luôn luôn anh ta có lý như vậy!

Nàng miễn cưỡng để Joseph lôi vào một tiền sảnh âm u. Một đám khói dày đặc và mùi hôi dầu cuộn cuộn trong không khí, làm cho nàng hết thở nổi. Lại còn thêm những mùi khác do con người, có mùi chua, làm cho nàng càng buồn nôn hơn nữa. Một ổ chuột như thế này! Thật không giống chút nào với những tưởng tượng của nàng về một nơi trú chân trên đất Mỹ. Cho đến lúc ấy cũng chẳng có gì hợp với nỗi chờ mong của nàng cả.

Bà Molly đưa hai người vào căn phòng ở tận cùng phía sau nhà. Shannon phải đi ngang qua những bức tranh đã hư hỏng treo trên tường. Đó là những bức tranh vẽ những phụ nữ ăn mặc hở hang, hình vóc phốp pháp. Cô xem thấy liền đỏ cả mặt, đành phải ngó đi nơi khác. Thế mà Joseph lại ngó

chăm chăm ra vẻ thích thú. Nàng nổi giận, chỉ muốn tát cho anh ta một cái tát vào mặt.

Bà Molly giải thích:

– Từ ban sơ, nhà này là một nhà thổ.

Lại một lần nữa, Shannon để ý đến sự tọc mạch của Joseph, khiến nàng càng tức giận hơn. Khi hai người đi vào một hành lang âm u, thì có hai cánh cửa cùng mở ra một lượt. Hai cô gái xuất hiện. So với cách ăn mặc của hai cô gái này thì bộ cánh của bà Molly xem ra nghiêm chỉnh và thanh khiết hơn nhiều. Một cô mặc áo ngủ ngắn dơ dáy, dưới mặc quần. Cô kia bận đồ lót mỏng tanh.

– Một nhà thổ à? – Joseph hỏi, mắt dán vào hai cô gái – Đúng như thế không?

Hai cô gái công khai thừa nhận sự thích thú của Joseph.

– Ừa, từ trước tới nay vẫn thế.

Shannon xuýt té xỉu. Các cô gái này là... những gái điếm! Trời đất, nếu mẹ nàng biết được con bà đang ở đây, có lẽ bà sẽ chết vì đứng tim mất.

Lúng túng, Shannon nhìn Joseph, mong nhận được chút an ủi nào trên gương mặt xinh trai của anh ta. Anh ta đã cứu thoát nàng một lần ngay hôm ấy, có thể anh sẽ lại cứu nàng lần nữa.

Nhưng thật là gớm ghiếc, nàng thấy anh ta cam chịu số phận... vui thích nữa là đằng khác.

– Có khách trong đó không, các cô? – Ông Kelly hỏi những cô gái đang đứng trước ngưỡng cửa – Công việc chiều nay thế nào? Dermody báo cáo coi.

Thằng bé hít một hơi thật mạnh, ngược mặt lên rống một tiếng thật to:

– Ông Boss!

Liền tức khắc, bọn đàn ông tuôn chạy ra khỏi các căn phòng, vừa chạy vừa kéo quần lên và cho vạt áo sơ mi vào trong. Bọn đàn bà trần truồng

chạy tiếp theo họ, không một ai tỏ vẻ gì là thẹn thùng cả. Shannon cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Bà Molly đặt bàn tay lên cánh tay của ông Kelly:

– Không có chuyện vận động bầu cử, thưa ông Mike! Nhất là không ở tại nhà tôi và vào giờ tiếp khách.

– Yên tâm, Molly! Những thứ người ấy đặt vấn đề chính trị lên trên giới tính.

Bà Molly càu nhàu gì đó trong miệng, và vén một lọn tóc vàng úa ra sau tai.

– Đúng vậy! – bà Molly đáp, rồi quay sang Joseph và Shannon, bà nói: Xin lỗi các cháu về mùi vị điểm nhục này – bà nói với tất cả tấm lòng thành thật – Tôi đâu có hãnh diện về cuộc đời ô nhục của tôi, nhưng... chồng tôi đã bỏ tôi để chạy theo một con thợ may...

Shannon suy nghĩ về sự hối hận của bà Molly, tuy vẫn đáng ngờ. Dù vậy, đây là lần đầu nàng không mở miệng.

Ông Kelly lấy một cái ghế xích đu trong phòng ra, ngồi chễm chệ lên đó một cách oai nghiêm, và lớn tiếng nói:

– Chúa tha tội cho các cậu! Chào các chàng trai trẻ. Jimmy Dunne có ở đó không? – Chàng trai có tên là Jimmy Dunne quay trở lại, vừa đi vừa sửa sang cái giải đeo quần – Hê lô, Jimmy. Tôi sẽ nói chuyện với vợ cậu trong nội ngày hôm nay...

Trong lúc ông Kelly quấy động mấy người đàn ông, thì bà Molly kéo Joseph và Shannon vào hành lang. Joseph ngoác miệng cười rộng đến mang tai, đùa cợt với mấy cô gái điểm đang ngó chàng chăm chăm một cách thèm muốn. Shannon nổi giận, cô dẫn lòng chẳng nói gì.

Bà Molly chỉ một cánh cửa đã trầy trọt, cũng như phần lớn ngôi nhà cần sơn phết lại.

– Đây là phòng tắm, bà nói – Đừng ở lâu trong đó. Nhà chỉ có một phòng tắm đó thôi. Còn đây là phòng của anh chị.

Bà Molly dùng cùi chỏ đẩy bật cánh cửa. Shannon cảm thấy quá sợ.

– Bà không muốn nói là chúng tôi phải chia nhau căn phòng này chứ? – Shannon hỏi mà sợ câu trả lời.

Tất cả đã đảo ngược kể từ ngày ra khỏi chiếc tàu khốn nạn. Tại sao sự việc không chịu êm xuôi?

– Chắc chắn là không rồi, bà Molly đáp. – Hai người không phải chia phòng cho ai cả. Phòng này chỉ mình hai người ở thôi.

– Không, không và không! – Shannon nói lớn, cố gắng để khỏi hét lên.

– Tôi không còn phòng nào khác. Nhưng đôi vợ chồng mới thì chừng đó đủ rồi.

– Chúng tôi chưa cưới nhau.

– Thế sao! Đây, hãy nghe bà! Ta chưa vứt những á náy lương tâm của ta vào sọt rác. Nếu cô cậu thích ở dưới mái nhà của tôi, thì cô cậu có lợi, đi tìm một linh mục là xong ngay!

Joseph cười rúc rích, ôm xiết lấy Shannon theo cách anh ôm em.

– Tôi e là bà đã nhầm, bà Molly thân mến ạ! Shannon là cô em gái dịu dàng và yêu quý của tôi.

Bà già mỉm cười, rõ ràng là bà hả dạ. Bà nói:

– Hai người có lẽ đã cãi nhau từ khi còn trong nôi. Thôi nhé, các cháu, các cháu phải chịu đựng những phiền toái của cuộc sống gia đình.

Shannon đã ngăn được cơn hốt hoảng.

– Nhưng tôi phải có phòng riêng cho tôi. Bà chưa hiểu tôi.

– Tôi chỉ có mỗi một phòng đó. (Bà Molly quay lưng đi và kêu to).

– Ông Mike ơi! Ông mang cái thứ người gì đến đây thế? Cô gái không ngừng cầu nhàu về chuyện...

Joseph nắm tay bà Molly, kéo bà quay đối diện mình:

– Phòng tốt lắm, bà Molly. Chúng tôi nhận nó. Chúng tôi vô cùng biết ơn bà, thật đấy! – Chàng nói mà quắc mắt nhìn Shannon.

Bà già bị vẻ xinh trai của Donnelly đánh gục tức khắc.

– Ờ, thế mới phải chứ! (Bà tựa cả người bà vào Joseph). Cô em của cậu là con cứng, phải không?

Con cứng? Mình ấy à? Shannon chờ Joseph bình vục mình, nhưng anh chẳng nói gì hết. Anh chỉ đứng đó như bị trời trồng, cười ruồi với... với bà già đi điếm.

– Nếu thế thì.. – Shannon vênh mặt nói – không bao giờ tôi...

– Cái đó, bà Molly chặn đứng cô ta lại và cười rúc rích – Tôi tin như thế! Nhưng nếu cô cậu ở đây, thì cô cậu phải thực hiện mọi quy định như tất cả các chị em ở đây.

Bà Molly quay lưng đi xa dần theo hành lang, hai hông đung đưa và quay lại mỉm cười với Shannon như chọc tức nàng.

Shannon kéo tay Joseph nói:

– Anh có nghe không... Anh có nghe bà ta nói tôi là cái gì không? – Cô nói ấp úng – Tôi nghĩ, theo cái kiểu này thì một ngày nào đó tôi có thể... tôi có thể...

Cô không dứt khoát nói tiếng ấy ra. Cô cũng không nghĩ ngay được đến điều đó. Thực sự, cô tự hỏi cô có bao giờ nghe nói đến điều đó chưa.

– Thôi đi, nếu tôi là cô, thì tôi không có dẫn vật mình vì cái chuyện nhỏ nhặt ấy đâu – Joseph nói, vừa cười thầm, vừa đưa Shannon vào chỗ ở mới của hai người. Chắc hẳn nàng không muốn nói điều gì riêng lẻ nữa. Đàn bà thường hay cần nhần thôi.

Không còn thì giờ để bực mình, Shannon thấy căn phòng sắp trở thành nơi trú ngụ của mình. Nàng thở chảng ra hơi.

Căn phòng bé tí tẹo, thật ghế tởm, xấu xí hơn cả cái phòng xép dành cho chị hầu phòng nơi lãnh địa của cha nàng. À, con ngựa của nàng còn có được một chỗ ở tốt hơn đây.

Bên trong chỉ có vón vện một cái chần gió vẽ hình đàn bà lỏa lồ đã phai màu, và một chiếc giường ngủ xệch xạc bốn chân như răng của bà già.

Vách tường trước kia được phủ giấy trang kim màu hồng, màu hoa cà, bây giờ loang lổ, xì ra cả mặt đá bên trong. Cái cửa sổ duy nhất đã gãy đổ, gạch lát miếng còn miếng mất, nền nhà dơ bẩn trong cái ánh sáng lờ mờ tối tăm.

Shannon quay lại nhìn Joseph xem thái độ của anh như thế nào. Nhưng thật ngỡ ngàng, thay vì ghế tởm, anh ta lại xem ra sung sướng tột độ.

– Thật tuyệt vời! – Anh ta kêu lên và đi tới chiếc giường, sờ cái bệ để chân bằng sắt móp méo. – Tuyệt vời thật! Chỉ cần đổ thêm một ít đất, vá lại cái nền nhà cho bằng phẳng là xong. Ba anh em chúng tôi ở bên Ailen sống chung với nhau trong một căn phòng chỉ bằng nửa căn phòng này. – Anh bước tới cửa sổ, hãnh diện treo lại cái màn cửa đã xin lại thành màu đen và rách tươm – Xem đây, chúng ta cũng có cửa sổ đoàn hoàng! Thật là xa hoa, phải không cô em? (Shannon không trả lời, anh liền quay về phía cô, nhìn cô chăm chú tìm hiểu). A ha, cô thất vọng rồi! Tại sao cô không đi theo chiếc tàu đó mà trở về nhà của cô. Đã hẳn tất cả những điều này không phải là tách trà nóng của cô. Nhưng đối với tôi, thì nước Mỹ rất thích hợp với tôi. Tôi là con người mới mà.

Shannon xịu mặt xuống.

– Đừng có đốt cho tai tôi nóng lên, anh bạn! Nếu anh ám chỉ là tôi không đủ sức chịu đựng một vài khắc nghiệt tạm thời, thì anh lầm to đấy! Đi lấy hành lý của tôi và mở ra. Tôi đi chùi rửa phòng tắm đây.

Hất cằm lên thể hiện thái độ nhất quyết, Shannon đi ra khỏi phòng một cách mạnh bạo, xô bật cánh cửa đánh sầm sau lưng. Bước từng bước cương quyết, nàng đi qua hành lang chẳng để ý gì đến các cô gái điếm đang nhìn theo cười rúc rích.

Nàng mở toang cánh cửa phòng tắm, đường bệ bước vào trong như một nàng quận chúa. Khi đã đóng cửa lại, thì tất cả mọi can đảm đã từ bỏ nàng. Giữa những ấm nước đang sôi và những món đồ lót hong sắp khô, nàng gục xuống cái ghế băng, đưa hai bàn tay lên che mặt, bắt đầu khóc thút thít như một con chó con lạc mẹ.

– Ôi, lạy Chúa! Con đã làm gì? – nàng rên xiết.

– Con đã bị nhồi vào cái thùng bột nào đây? Làm cách nào để thoát ra khỏi cái tổ ong vò vẽ này?

Đây là lúc tồi tệ nhất trong đời nàng. Qua bao nhiêu năm nuôi hy vọng và lập ra biết bao nhiêu chương trình, cuối cùng nàng đã thực hiện được mộng ước. Nhưng mộng ước chỉ là cơn ác mộng.

Đang khóc tức tưởi, nàng bỗng nghe có tiếng nước đổ ào ào. Nàng ngừng khóc tức thì, nhìn qua các kẽ tay và thấy một người đàn ông... một người đàn ông phì nộn và ghế tởm từ trong cái bồn tắm bằng đồng bước ra, tay cầm một cái đòn ngời.

– Cú cu, cô nàng của anh! – Vừa nói hăng vừa ngó nàng lả lơi – Cô bé xinh đẹp hấp dẫn đây rồi! Anh đã ngủ với em chưa nhỉ?

Miệng cười như một con yêu tinh đang đói, hăng ra khỏi bồn nước, và cũng chẳng cần thông minh cũng đoán ra được hăng muốn gì.

Shannon la lên cũng không nổi nữa. Nàng sợ như sợ quý, người như bị ngộp thở. Nàng vùng chạy ra khỏi bồn tắm, tiếng kêu tắt nghẹn trong cổ họng.

Lần này thật sự nàng không tí nào để ý đến các cô gái đứng nhìn hai bên hành lang, chỉ lo bươn bả rút về phòng mình. Nàng không thấy họ thật, nàng chỉ muốn một điều là chạy cho thật xa hăng và gặp lại Joseph.

Nàng tuồn vào phòng, đóng cửa lại đánh sầm và đứng tựa lưng vào cánh cửa thở hổn hển. Joseph đang quỳ xuống đất, xem cái chân giường gãy. Chàng ngó cô ta:

– Lại bắn nữa rồi! – Chàng nói và mỉm cười làm nàng được vững tâm hơn bao giờ hết (Chàng đứng lên phúi bụi ở hai bàn tay). Cô thích cái nào hơn, ngủ giường hay ngủ đất?

Shannon đáp không cần suy nghĩ:

– Ngủ giường, lại còn hỏi!

Chàng mỉm cười rồi đưa tay lên tẩm nệm giường, chụp một con rệp và nắm chặt giữa ngón cái và ngón trỏ. Chàng giả vờ ráng hết sức đè bẹp con rệp, ném xuống sàn nhà, và nói:

– Đó là câu trả lời mà tôi đang chờ đợi.

*

Joseph quấn chăn nằm ngay trên nền nhà. Shannon nằm dài trên giường ở cuối căn phòng; tự nhiên chàng cảm nhận thân mình của nàng cũng căng thẳng và cứng đờ giống như nền nhà mà chàng đang nằm. Chàng nghĩ đến chăn ấm nệm êm mà nàng phải bỏ lại ở phòng ngủ nơi nhà nàng, và chàng cười thầm. Đúng là một đứa con cứng... đã đến lúc nàng phải học lấy một vài điều nho nhỏ.

Chàng không một chút ngờ rằng, đêm hôm đó, Shannon lần đầu tiên trong đời, ngủ trần mà trong phòng có một chàng trai đã thanh niên. Nói cho đúng ra, thì đây cũng là lần đầu tiên trong đời Joseph, chàng đã ngủ trường trong phòng có sự hiện diện của một người đàn bà.

Cả hai đã thỏa thuận: nếu Joseph ngó hướng Đông, thì Shannon ngó về hướng Tây; công khai mà nói thì không một ai trong hai người vi phạm quy luật đã ấn định. Nhưng có nên nói ra chẳng? – Sự tọc mạch nam tính nơi Joseph đã vượt trội... chỉ trừ, ngay vào lúc chàng tưởng là nom thấy cái gì đó lý thú, thì Shannon đã lao vào đóng chăn mền để trốn.

Khi sự căng thẳng đã dịu lại, nhiều lần Joseph thử gợi chuyện. Nhưng chàng nói thì chàng nghe. Khi đó chàng chắc mẫm là nàng đã ngủ say. Phần chàng, dù có muốn ngủ cũng không ngủ được, chàng quá bị kích thích bởi bao nhiêu biến cố đã xảy ra cho đến ngày hôm ấy. Thân xác chàng đau ê ẩm vì cuộc đấm đá ở câu lạc bộ; nhưng, đầu sao chàng cũng thỏa mãn về chính mình và số phận của mình.

Một tiếng động bỗng nổi lên, quấy động tâm trí yên tĩnh của chàng... Tiếng chuyển động của những rờ-xo trên giường Shannon nằm sau tấm ngăn gió, tiếng càu nhàu trong cơn mơ ngủ tiếp theo, đã đập vào thần kinh của chàng còn hơn là tiếng la ó ồn ào của những kẻ say rượu đánh nhau.

Chàng nghĩ đến nàng, thật quá gần mà cung quá xa, thật dịu dàng và thật đẹp đẽ, tuy vậy cũng quá lạnh lùng và kênh kiêu. Chàng cắn chặt hai hàm răng lại, nhắm tịt mắt, cố gắng để khỏi nhìn thấy những hình ảnh – mờ mờ ảo ảo, gây ra bao xao xuyến – đang diễn ra trong tâm trí chàng.

Một tiếng súng ngắn nổ vang, và tiếng là hét bên ngoài tắt lịm một giây sau đó. Chàng nghe thấy Shannon giật mình thở dốc.

– Cô dậy rồi à, Shannon? – Chàng hỏi và nôn nóng gạ chuyện.

Chàng muốn làm bất cứ gì để xua đuổi những xung năng dục tình không thể giải thích trong đầu óc và thân xác chàng.

– Không, Joseph. Tôi ngủ say như chết. Có gì thế anh? – Nàng hỏi, giã vờ nửa bực mình nửa lo sợ.

Chàng kê tay xuống gáy, nhìn lên ngắm cái trần nhà loang lỗ vì ẩm ướt. Trong một phút, chàng buộc miệng nói:

– Tôi thích nước Mỹ.

– Vậy sao?

– Chúng ta đến xứ sở này chưa trọn ngày, thế mà cô hãy xem người ta tiếp đón chúng mình! Các bạn muốn việc làm à? Hãy đến đây! Các bạn muốn phòng ở sao? Hãy đến đó! Muốn đất để trồng trọt? Hãy mua một con ngựa và cưỡi đi!

– Vậy thì, bây giờ cô đã tin tôi về chuyện ruộng đất chưa?

Sung sướng có được nơi ở mới như chàng bây giờ, thì dù Shannon có thốt ra những lời lẽ bất cần, chàng cũng không lấy làm buồn. Chàng nói:

– Này nhé, nếu người ta đặt ra chuyện mua bán, tôi cũng chẳng thèm.

– Ông Kelly cho biết, sự kinh doanh có thể là gay cấn.

– Cho cô, không phải cho tôi. Ông ta có cảm tình với tôi. Có thể đó là định mệnh của tôi. Bởi vì, tôi vốn là một nông dân. Trên giường trước khi chết, cha tôi đã nhắc nhở tôi về đất đai. Tôi tự hỏi, linh hồn của cha tôi trong lúc này có ở bên tôi để phù hộ tôi không?

Shannon xì một tiếng tỏ vẻ khinh bỉ.

– Nếu dưới tuổi vàng, cha anh có gặp ông Mc Guire, thì ông hãy nói với ông ta vui lòng trả lại cho tôi số nĩa bạc.

Joseph mỉm cười ngời dậy, quần mình chung quanh thân trên, thẹn thùng về chuyện trần trường của mình.

– Cô hãy tưởng tượng xem. Tôi, Joseph Donnelly đang trên thảo đất của mình. Ví dụ hỏi tôi trồng gì? Trồng lúa mạch? Trồng bắp trái? Trồng khoai tây? Ôi, lạ Chúa không, không trồng khoai lang! Có thể là trồng lúa mì. Cô Shannon này, bây giờ tôi đang mơ nó đây. Những cánh đồng lúa mì mênh mênh, xa tít tắp đến tận chân trời!

– Một kế hoạch ngu ngốc của một tên móc than bùn – Shannon phản đối, làm chàng cụt hứng. – Còn anh, anh tính sao?

– Cha tôi khuyên tôi mỗi ngày để dành ra một xu. Trừ khi không có một xu để dành... Nhưng ở đất Mỹ này thì có thể được. Muốn có đất, ta phải sắm một cái xe thồ và một con ngựa. Nếu chúng ta chung tiền tiết kiệm lại...

– Không!

Lời từ chối thẳng thừng của Shannon làm Joseph khó chịu.

– Tôi thử cố gắng để chúng ta có đủ thì giờ thôi.

– Joseph cãi lại, giọng cay đắng.

Nàng quay nghiêng người lại, và nhờ ánh sáng yếu ớt xuyên qua tấm kính vỡ, chàng bắt gặp được nụ cười mỉm thông cảm của nàng.

– Anh có ý định như thế là do tốt bụng thôi, Joseph ạ. – Nàng nói với một vẻ dịu dàng – Nhưng chỉ trong phạm vi hẹp hòi của cái đầu óc sơ đẳng của anh mà thôi. Đối với anh, mỗi ngày một xu là tiến bộ, còn đối với tôi, tôi sẽ đi đường tắt.

Joseph cười cay đắng:

– Cô là thứ con gái tinh nghịch, quá được nuông chiều! Cô nghĩ là ông thần may mắn sẽ đến ngồi lên gối cô chắc?

– Tôi tin như vậy.

Bực tức, chàng thở dài:

– Chúc cô ngủ ngon, Shannon Christie, và cứ mơ đi! Cô sẽ được như ý đấy! Từ nay cho đến nhiều tháng nữa, cô sẽ còn chìm đắm trong giấc mơ của cô; còn tôi, dù là sơ đẳng, tôi chiêm ngưỡng mảnh đất của tôi trải dài đến tận chân trời.

– Hừ... Anh hãy xếp những khoe khoang của anh lại đi! Nếu chỉ nhờ tôi mà được, thì anh sẽ chẳng có mặt ở đó đâu!

– Nhưng nếu lại nhờ tôi mà có, thì cô sẽ chết ngoài đường, hay những con thú quá chén ở câu lạc bộ sẽ có được cô tối hôm nay.

Tức giận tràn hông, nàng ném cái gối lên đầu chàng.

– Đồ móc than bùn! Tôi không cần anh để sống còn! Còn về đất đai ở Oklahoma – đây là ý kiến của tôi – Tôi sẽ có phần trước anh, một con người không biết đọc cả một cái bản đồ!

– Cái đó để rồi xem!

– Ném trả cái gối lại cho tôi đi!

Giận sôi lên, Joseph đặt cái gối xuống đầu, nằm quay lưng lại phía Shannon.

Shannon cũng giận sôi gan, nàng nằm quay mặt vào tường. Trong những phút tiếp theo, trong phòng chỉ còn nghe tiếng ngáy của hai người.

Vô cùng mệt mỏi! Số người còn lại trong ngôi nhà cũng chẳng yên ổn gì hơn. Trong ngôi nhà thổ cũ kỹ người ta ngớt rên rỉ, nghiêng rặng, khua lách cách, cựa quậy hoặc tạo thành nhịp điệu của cuộc giao hoan thả giàn.

– Địa ngục và đọa đày! – Joseph cảm râm trên gối, cố nhém hai lỗ tai lại
– Đồ đàn bà quý sứ!

Chàng nhớ lại những gì mà cha chàng đã nói một hôm nào đấy xa xưa:

– Có bà hạng đàn ông có khả năng không hiểu được đàn bà: Lớp trẻ, lớp già và lớp tuổi đã chín mùi.

Bây giờ đây, chàng tin chắc cái gì của cô gái đã làm cho chàng đau khổ, đó là cái lưỡi của cô ta; một cách chắc chắn, nó không rỉ sét, không đóng

rong. Chàng sẵn sàng hiến dâng tất cả để nàng đừng có quá xinh đẹp như thế, mái tóc nàng đừng có quá mềm mại như thế và đừng có nằm dài nửa người trần trụi như thế trên chiếc giường chỉ cách xa chàng có hai bước...

7.

Dinh cơ đồ sộ của dòng họ Christie bây giờ dường như vắng vẻ lạ lùng, với những ánh sáng hiem hoi của vài ngọn đèn chiếu qua cửa sổ, và không còn sự nhộn nhịp của bọn tôi tớ trong nhà đi lại lảng vảng. Trước đây, lầu đài của hầu tước là đỉnh cao của thói ăn chơi thượng lưu, từ nay nó thình lạng và sâu thẳm.

Bà mệnh phụ Nora Christie không còn nói năng hoạt bát như trước. Bà ngồi bất động trên cái ghế dựa bọc nhung màu huyết dụ, móc đàn với hai cây kim kêu lắc cắc. Ông Daniel ngồi đối diện với bà trên một cái ghế bành nệm bọc bằng da thuộc, hai chân mang ủng gác trên ghế đầu, một quyển sách mở ra trước mặt. Đã nửa tiếng đồng hồ rồi mà không giờ sang trang khác.

Ông đứng dậy:

– Quyển sách này làm cho tôi bực cả mình!

Ông đi tới kệ sách, đổi quyển tiểu thuyết lấy quyển sách về săn bắn. Ông đã giấu chai rượu mạnh đằng sau bộ sưu tập đặc biệt các sách chuyên đề. Ông quay lưng về phía bà, uống vội uống vàng mấy ngụm rượu, rồi uể oải quay trở lại cái ghế bành.

Bà Nora tiếp tục đàn không ngừng.

– Mình có thực sự tin rằng mình đã lừa bịp tôi không, Daniel? – bà hỏi mà không ngẩng mặt lên.

Ông im lặng nhìn bà một lúc lâu. Có cả một tá những câu trả lời diễn qua trong đầu óc ông, phần nhiều là những câu phủ định. Ông lặng thinh không trả lời. Nói dối Nora cũng vô ích thôi. Vợ ông có con mắt đằng sau cái đầu, đủ sức nhìn xuyên sâu vào một con người.

– Em có vui lòng cho anh tuyên bố độc lập và uống rượu một cách đoàn hoàng không?

Bà Nora ngừng tay đan và suy nghĩ kỹ trước khi trả lời.

– Không. Tôi thích theo cách bây giờ hơn.

Bà bắt đầu đan lại và tiếng lách cách giòn giã hơn.

Ông Daniel quan sát vợ, lo lắng về cái tính lãnh đạm mà bà đã tỏ ra từ ngày con gái họ bỏ đi. Ông thích những ngày qua trước đây hơn, lúc nào bà cũng lải nhải không ngừng một điệp khúc về tính vô trách nhiệm của ông, khi bà xem lễ luật, giống như một con gà mái lùn hung hăng, không phải giống như một con gà cồ già mệt mỏi, lông lấm bết bùn.

– Bà đan cái gì vậy? – Ông hỏi làm ra vẻ quan tâm.

Bà thở dài:

– Bất định! Ban đầu đan một chiếc bút tất, tiếp theo là một cái áo cổ lọ, và bây giờ thì cả hai thứ ghép lại. Sự thật thì là tôi giết thì giờ, trong khi chờ đợi người ta đến cắt cổ.

Ông nhướng đôi mày rậm lên.

– "Họ" là ai? Không phải là tôi chứ?

– Thì tụi nông dân, bà trả lời một cách thô bạo

– Chúng lấy lại lông con thú và sáp nhập xứ sở lại. Tất cả cái chính trị này, tất cả cái bạo lực này... Bây giờ tôi cảm thấy địa cầu không đứng vững nữa. Tôi sợ nó nổ tung.

Tôi rất ngạc nhiên khi nghe bà nói vậy, Nora à. Bà đâu phải là người sợ ngấm đê và sợ hãi!

Bỗng bà Nora lúng túng; môi dưới của bà hơi rung rung. Trong giây lát, ông Daniel nhìn thấy lại người thiếu nữ mà ông đã mến yêu và tán tỉnh bao nhiêu năm trước ở Galway. Một con người dịu dàng và xinh xắn chứ đâu phải một bà vú già khó tính mà từ nay ông phải sống chung.

– Sao nó có thể tàn nhẫn không cho chúng ta tin tức gì cả hết nhỉ? – bà vừa nói vừa nuốt nước mắt – Thà là được tin dữ còn hơn sống trong sự bấp bênh như thế này!

Bà ném đồ đan xuống đất, rút chiếc khăn tay viền đăng– ten ra lau nước mắt. Ông Daniel nhìn bà, lòng tê tái.

Giờ đã điểm để ông thú nhận sự thật. Ông dịu dàng nói:

– Con nó ở bên Mỹ, Nora à.

Bà Nora sững sốt, ngược mắt lên từ chiếc khăn tay.

– Sao? Ông nói cái gì?

Ông Christie rời khỏi ghế bành, đi thẳng tới chiếc đàn dương cầm, mở nắp ra, rút một gói thư đưa cho bà.

– Ông giấu tôi chi thế? – bà càu nhàu với giọng tỏ ra mình bị xúc phạm, trong khi quan sát con dấu nhà bưu điện.

– Tôi đã làm theo yêu cầu của Shannon. Bà đọc đi. (Ông thấy tay bà run run khi bà mở lá thư đầu và bắt đầu đọc. Một đợt sóng yêu thương pha lẫn niềm trắc ẩn và cảm thông đã tràn ngập lòng ông)... Mặc dầu những bức thư ấy không đem đến chút an ủi nào cho bà – ông lẩm bẩm.

*

Bên ngoài, giữa đêm đen, những bóng người xê dịch âm thầm trong sân, những tiếng động thật khê của những bóng người ấy khéo léo hòa lẫn với đêm tối, những tiếng thì thầm trong cổ họng, những tiếng thở của những người mà máu đang đập mạnh trong huyết quản.

Chuông ngựa được mở ra kêu cọt kẹt và người coi ngựa xuất hiện. Một bàn tay mang găng chụp giẻ bịt miệng hăn, và một thanh sắt ngấn đập xuống đầu hăn. Hăn ngã xuống đất bất tỉnh.

Trong nháy mắt, hai mươi cái đuốc từ hàng rào ló lên và ném bay về phía lâu đài. Mặt của những người cầm đuốc giấu kín dưới áo choàng, có mũ chụp hờ hai mắt. Chúng hướng về phía người chỉ huy để nghe hiệu lệnh.

Sau khi đã cho các chỉ thị, ông ta hô lên mật mã:

"Đại úy Moonlight".

Đám người tản ra để bao vây tòa nhà.

*

– Ông có nghe gì không, Daniel?

Bà Nora ngồi thẳng dậy, lắng tai nghe, thư của Shannon còn trải ra trên gối bà.

Ông Daniel cất cái ống vớ ra khỏi miệng:

– Cái gì thế?

– Tôi chưa biết chắc. Dù vậy, tôi thề là tôi đã có nghe...

Kính cửa sổ vỡ bắn tung vào người bà như một trận mưa. Bà đưa tay lên ôm đầu và rống lên. Ông hoảng hốt:

– Ôi, Nora!

Ông Daniel từ ghế bành vọt nhào đến bên vợ. Bà đứng dậy, các lá thư rơi tung tóe xuống đất.

Liền sau đó, một cây đuốc bay qua lỗ kính vỡ, rơi trúng vào đồng thư và bốc cháy. Bà Nora quỳ xuống đất, muốn thu nhặt các lá thư. Ông Daniel nắm tay bà kéo đi.

– Nora, hãy đi với tôi, mau lên!

Cả hai trốn chạy về phía tiền sảnh; ở cuối hành lang, một bức tường lửa chặn lối đi. Khiếp hãi, họ vội và chạy trở lui và hấp tấp rút xuống nhà bếp. Chính vào lúc ấy, một cây đuốc khác bay vào nhà và đốt lên một đồng lửa lớn.

Khắp nơi trong nhà, vang lên tiếng kính vỡ lửa cháy âm ầm pha lẫn tiếng người la ó.

Bà Nora níu lấy cánh tay áo chồng.

– Lạy Chúa, Daniel, chúng ta biết làm gì bây giờ đây? Chúng ta sắp bị chết thiêu mất!

– Chưa đến nỗi thế đâu! – Ông Daniel hét lên với vẻ tự tin hơn là ông cảm thấy như thế – Chưa đâu, đồ chết giẫm!

Bỗng ngoài tiếng ồn ào, ông bà Daniel còn nghe tiếng vó ngựa phi trên đã sỏi ngoài sân sau lâu đài.

Những tiếng là hét giận dữ. Những tiếng súng nổ. Những tiếng chân người lạng lẽ rút lui.

Ông Daniel cuống cuống nhìn chung quanh trong lúc vòng lửa càng lâu càng xiết lại. Lửa liếm dần lên trần nhà, lan vào các tủ góc tường, bò xuống nền nhà. Hơi nóng làm đỏ da, khói làm rát cổ họng, làm ngộp thở bằng thứ khói đen chết người.

Ông kéo tay bà chạy tới gian bếp phụ.

– Qua ngả này, ông la lên.

Hai ông bà đóng cửa sau lưng họ và thu mình núp vào một xó. Lửa và khói mỗi lúc một tăng cao.

Ông Daniel ôm chặt bà Nora vào lòng, ông nghĩ đến cuộc đời đại dột của ông. Ông đã xuýt chết mấy lần. Ông luôn nghĩ rằng ông sẽ chết trẻ vì đại dột.

Nhưng không phải chết như thế này! Ông không muốn mình chết như một con heo quay trên cái xiên tại chính nhà của ông!

Bà Nora thở gấp, miệng áp sát vào tay chồng:

– Daniel, em biết em sắp chết!

– Im đi, em yêu. Em không nên nghĩ những điều như thế, nói ra lại càng không nên!

– Nhưng đó là sự thật. Em khó thở lắm.

Trước khi ông Daniel có thể an ủi bà nhiều hơn, thì cánh cửa bật mở đánh rầm. Một dáng người cao lớn mảnh mai xuất hiện đối diện với nền lửa đỏ.

– Bắn đi! – bà Nora la lên hướng về người mới đến.

Một câu trả lời cay độc thốt ra:

– Quả nhiên!

– Stephen! – Ông Daniel gào lên.

– Được gặp con, thật vui mừng biết bao! Hãy đem chúng tôi ra khỏi cái hỏa ngục này!

– Hãy theo con.

Chàng thanh niên nắm lấy vai hai người, đỡ họ đứng lên, dìu họ qua nhà bếp, rồi cầm lấy một cái ghế ném qua cửa sổ.

Trước tiên, anh ta đẩy ông Daniel qua cửa, rồi tới lượt bà Nora. Người nhà giúp hai ông bà nhảy xuống đất. Sau cùng, Stephen lao qua cửa sổ, đúng vào lúc căn nhà nổ tung, bắn ra nhiều ngọn lửa to lớn dị thường.

Họ chệnh choạng rời xa ngôi nhà và gieo mình xuống cuối bãi cỏ. Không tin được, dòng họ Christie chứng kiến ngôi nhà của họ sụp đổ trước mắt, những xà nhà cháy đỏ chồng chất lên nhau.

– Bọn chó má! – ông Daniel hét lên, hai má đầy nước mắt – nhà này là của cha tôi, và trước đó là của ông nội tôi. Quỷ tha ma bắt lũ đốt nhà, bọn chó má!

Ông hối hận khi thoáng nhớ đến những gì một chàng thanh niên đã nói với ông trước đây, về việc người nhà Christie đã thiêu trụi căn lều tranh của bố anh ta.

Ông nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy mái nhà đổ sụp. Nhưng dù mi mắt đã nhắm tịt, ông vẫn còn thấy một túp lều tồi tàn bốc cháy, và hai hàng lệ tuôn trào trên má ông.

*

Sáng sớm hôm sau, ông Daniel, bà Nora và Stephen ra khỏi chuồng ngựa. Không một chút xót thương, mặt trời ban mai soi rõ đồng cây gỗ của tòa nhà đổ nát đã thành than. Mùi khói nồng còn bay trong không khí và một sự im lặng rợn người bao trùm hiện trường hỗn loạn ban đêm.

Bà Nora gỡ những cọng rơm ra khỏi mái tóc bà, và lần đầu tiên trong đời, tóc bà rũ xuống chung quanh mặt bà.

– Lạy Chúa, bà thì thâm – Xin Ngài nhìn xem những gì đám dân ngoại đạo đã làm cho ngôi nhà của chúng con!

Ông Daniel đã hóa ra ngây dại, ông chăm chú nhìn vào một cuộc chém giết trong tưởng tượng.

Stephen đưa tay vuốt tóc ra đằng sau, sửa lại cái cà vạt, với dáng vẻ của một con người còn sống sót mà danh dự vẫn còn nguyên.

– Đây là sự sụp đổ của cả cuộc đời ông. Cả cuộc sống của ông cũng bị hủy hoại. Con thành thật đau lòng vì những sự mất mát này của ông bà – Stephen nói một cách hết sức lịch sự mà ông Daniel chưa được nghe bao giờ.

– Tôi có phải hiểu là bây giờ chúng ta đã sạt nghiệp rồi chẳng? Bây giờ chúng ta đã trở thành nghèo kho rồi chẳng?

Stephen liếc nhìn ông Daniel với một con mắt nghi hoặc, và chỉ vào lúc đó, ông ta mới biết là mình đã không biết gì về gia sản của mình cả, với người thanh niên này còn biết rõ của cải của ông hơn cả chính ông. Và ông có ý nghĩ là trong quá khứ ông đã là người vô trách nhiệm đối với của cải của mình.

– Không, thưa ông. – Stephen kiên nhẫn trình bày – Nói đúng ra, ông đâu có nghèo. Ông còn đất đai và nhiều nông trại.

Stephen ra ngoài sân lượm lại cây súng ngắn mà anh đã đánh rơi trong đêm hỗn chiến. Anh giắt nó lại vào thắt lưng với vẻ thư thái của một người lính. Anh lại rút súng ra liền khi nghe đằng sau chuồng ngựa có tiếng người. Anh vọt đi, ông và bà Daniel theo sau sát gót. Cả ba phát hiện một người nằm bên máng nước ngựa uống, đầu trùm mũ chụp hờ mắt.

Stephen đưa súng lên, sẵn sàng bắn. Ông Daniel đưa tay ngăn lại.

– Đừng – ông bảo – đã hủy hoại như thế là đủ rồi. Chúng ta xem thử ai là kẻ thù của tôi.

Quỳ xuống bên người bị nạn, Stephen lột mũ của người phản loạn. Đó chính là người chuyên đi cào rong biển, có tên là Danty Duff.

– Được cái gì đâu? – Ông ta cảm rằm trong miệng, vừa lắc đầu để tỉnh lại.

Ông Daniel Christie liếc nhìn vợ rồi nhìn đống nhà cửa đổ nát toang hoang:

– Tôi nói là các anh đã thành công, tên phản loạn! – Ông cãi lại với một giọng cứng rắn.

Bà Nora trở gót đi xa dần, một tia sáng quyết định lóe lên trong mắt bà thay thế cho nỗi lo âu. Trong khi bà đi về phía đống đổ nát, ông Daniel la lên:

– Em đi đâu vậy, em yêu? Hãy coi chừng, tro còn nóng, phỏng cả chân đấy!

– Bà Christie ơi, con xin bà, hãy dừng lại! – Stephen tiếp lời ông Daniel và chạy theo bà Nora.

Nhưng bà Nora chăm chú lục tìm trong đống đổ nát tro tàn còn âm ỉ cháy, rồi bà reo lên:

– A ha, đây rồi!

Bà rút cái khăn tay trong túi ra, gấp lại làm tám, dùng để lượm lên một cái hộp nhỏ bằng sắt.

Bà cẩn thận mở nắp ra và sức nóng của cái hộp đã làm cho bà phỏng tay. Nhiều đồng tiền vàng sáng óng ánh bên trong hộp, còn nguyên vẹn không bị đốt cháy, đầy hứa hẹn như khi bà xếp chúng vào đó và để trong chiếc tủ nhỏ.

– Em cầm cái gì thế, em yêu? – Ông Daniel hỏi, ông cũng vừa vạch một con đường giữa những cây đà thành than và tro nguội để đến với bà.

– Tương lai của chúng ta! – bà đáp, hai mắt nhìn xa vào chân trời. Lần đầu tiên kể từ khi nhà cửa bà bị tiêu thành mây khói, bà đã khóc – Không còn là Ailen, nơi tôi đã sinh ra và lớn lên, quê hương màu xanh lục bảo của tuổi ấu thơ. Từ nay, tất cả đã thay đổi. Sắc đẹp, sự duyên dáng, vẻ quý phái... tất cả đã ra đi.

– Anh biết, em yêu ạ.

Ông Daniel bước tới choàng tay qua vai vợ với một cử chỉ an ủi.

Bỗng gương mặt bà Nora sáng rỡ do ảnh hưởng của sự can đảm đã phục hồi.

– Con gái chúng ta đang trên đường đi vào cõi chết, Daniel ạ. Chúng ta hãy đến với nó.

Stephen đứng ở ngoài đồng đỗ nát, nghe vậy ngỡ ngác. Anh hỏi:

– Shannon? Bà đi gặp cô ấy à? Bà có biết cô ấy ở đâu không?

– Nó đang ở Boston, bên Mỹ, con ạ.

Không tỏ vẻ gì là bất mãn vì không được cho hay, Stephen mở một nụ cười thật tươi, hai mắt sáng ngời như được thân nhân đến viếng.

– Thế thì, chung ta đến kiểm cô ấy ở đây.

Ông Daniel đọc được trong mắt vợ một vẻ lạc quan và quyết định.

– Phải rồi, ông nói – Bây giờ không còn gì cầm giữ chúng ta lại xứ này nữa. Chúng ta hãy lên tàu đi Mỹ.

*

Biển cổ đầu tiên trong cuộc đời thiếu nữ quý tộc nhàn hạ của Shannon là có được một việc làm. "Mày phải đổ mồ hôi mới có bánh ăn"... tư tưởng không thiếu vẻ lãng mạn, nhưng nàng không nệ phải đối diện sự thật.

Đứng trước một dãy người làm việc dây chuyền, giữa hàng tá đàn bà đầu trùm khăn và một đám thiếu niên rách rưới, Shannon nhổ lông gà. Lông gà làm cô ngứa ngáy khó chịu, gà vịt chết bốc mùi tanh tươi, và mồ hôi nhỏ giọt trên mặt, tạo thành những hạt li ti trên chót mũi thanh thanh hơi hếch của cô.

Chán nản, cô ngừng lại chốc lát để đưa cánh tay áo lên gạt mồ hôi.

– Làm việc đi! – Một tiếng hét hách dịch rót vào tai cô, chỉ cách có mấy phân.

Người đốc công lấy bút chì gõ đánh cốc lên đầu cô.

Cắn răng chịu đựng, Shannon trở lại với đám gà vịt dường như càng thối và càng ghê hơn. Những xác gà vừa mềm nhẽo vừa giá lạnh, không giống gì với con gà quay vừa vàng vừa giòn mà bà bếp thường bưng mời nàng tại

nhà của cha nàng. Từ nay nàng không còn bao giờ ăn một cái cánh hay một cái đùi gà mà không tưởng tượng đến những xác gà chết ghế tởm này.

Liếc nhìn về phía cuối dây chuyền làm việc, Shannon thấy Joseph cùng một số đàn ông lo trung nước sôi các con gà trong một cái thùng rất lớn. Cô nghe tiếng cười khàn khàn và tiếng đùa cợt tục tũ, cũng như sự hào hứng của họ, đã làm cho cô càng sinh quạu quọ. Sao cái anh chàng Joseph lại dám đùa giỡn và cười cợt trong cái hoàn cảnh thê thảm như thế nhỉ?

– Mỗi người đàn ông đều có một cái đuôi, có phải không nào? – Anh chàng kể bên Joseph nói – Nếu xếp những cái đuôi này lại, đầu nọ giáp đầu kia, thì theo ý anh, nó dài cỡ nào?

Joseph suy nghĩ kỹ câu hỏi.

– Những cái đuôi cứng đờ chứ?

Mọi người đều phá lên cười, và Joseph tỏ ra bằng lòng về chính mình một cách đáng ghét.

– Tôi cho rằng nó sẽ dài tới nước Pháp, một anh lao công nói.

– Và nó sẽ đóng cọc một cách tồi tệ ở đó – Joseph thêm.

Shannon mặt đỏ như gấc, xấu hổ và tức giận đối với sự trắng trợn của chàng trai. Chỉ có cái thứ móc than bùn, mất dạy, mới đùa cợt một cách què mùa và chối tai như thế.

Một anh chàng đứng kể bên Joseph nói:

– Xem các bà kia! Có nhiều chuyện đã diễn ra dưới cái tạp dề của họ đấy!

– Đúng vậy! – Joseph tán thành.

Bọn đàn ông vui cười thỏa thích, trong đó có một tên, suốt cả buổi sáng, cứ ngấp nghé Shannon mãi. Hắn phát biểu:

– Theo ý tôi, trong đám này, cô gái đẹp nhất, có cặp mắt xanh nhất và mái tóc tuyệt vời nhất, đó là em gái của Joseph.

Trái tim của Joseph ngừng đập, chàng ngó tên vừa phát biểu như ngó một kẻ phản phúc, hét lên:

– Coi chừng, ông bạn! Tao không thích nghe mày nói xấu em gái của tao sau lưng tao!

Người kia nheo một mắt, cự nự:

– Sao lại đằng sau lưng mày, Joseph? Tao đang đứng trước mặt mày đây mà!

– Ở hay, câm miệng lại! – Joseph gầm lớn, mặt đỏ bừng vì phẫn nộ.

Mọi người ai nấy đều cười rộ lên một lần nữa. Có người tung vào Joseph những nắm lông. Shannon quan sát hiện trường, tỏ vẻ thích thú, và cô làm ra vẻ không để ý đến hai chị hàng xóm hàng cá đang làm việc kể bên nàg, tên là Olive và Glenna.

– Đàn ông họ có cuộc đời đẹp thật, Glenna nói với Olive – Ngay cả khi ở trên giường, thỏa mãn xong là họ lăn ra ngủ như chết.

– Còn chồng em thì anh ta vừa làm vừa đánh rắm! – Olive nói.

Các bà cười rúc rích. Shannon cau mày. Thật là dung tục! Thế mà bắt nàg phải sống với đám người này hết ngày nọ tới ngày kia! Nàg chợt nghĩ đến các buổi chơi cờ của mẹ nàg và các bà bạn của bà mà hồi tiếc.

Bực bội vì vẻ kiêu hãnh của Shannon, bà Olive và Glenna vung gà vào mặt nàg với những cử chỉ tục tũ. Shannon la oai oái và chực chạy trốn. Người đốc công xô nàg trở lại chỗ cũ.

– Hãy làm việc đi! – Hấn ta vừa hét, vừa véo vào cánh tay nàg.

– Ôi, đồ dơ bẩn! Bỏ tay ra đi! – Nàg la lên.

Một sự im lặng chết chóc bao trùm lấy nhà máy. Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về phía Shannon, nàg cảm thấy hai mas mình đỏ bừng.

Người đốc công ấn đầu cây bút chì vào coor họng nàg và nói:

– Trừ một ngày lương!

Shannon định mở miệng cãi, nhưng ông ta bảo:

– Tiếp tục đi! Tiếp tục nhục mạ ta đi!

Với một tiếng nhỏ như hơi thở, nàg khe nói:

– Đồ heo!

– Đến mai sẽ hay, ông ta kết luận và mỉm cười mai mỉa – Đồng ý không?

Shannon liếc nhìn xung quanh, Joseph nhìn nàng từ cuối dây chuyền làm việc. Mắt họ gặp nhau, chàng dùng ngón cái ra dấu cho nàng trở lại làm việc. Chàng có lý, chắc vậy. Cả hai quá cần có tiền lương.

Nhưng tính kiêu căng và lòng bực tức đã vượt lên trên tất cả.

– Hãy khấu trừ lương vào ngày thứ sau! – nàng thốt lên – Đồ nhu nhược!

Đỗ quạu, nàng quay lại làm việc. Bị kích thích, như điên, nàng làm việc hăng hơn trước nữa. Dường như Olive và Glenna nhìn nàng dè dặt và tỏ vẻ kính trọng hơn. Sự cãi lộn với đốc công có thể làm cho nàng mất việc, nhưng nàng rất bằng lòng vì đã đương đầu với con heo ấy.

Dẫu sao, nàng là người thuộc dòng họ Christie, mà dòng họ Christie thì không thể chịu nổi thái độ này.

Đúng vậy... nhưng đó là thời đại mà những người thuộc dòng họ Christie không cần làm việc để kiếm sống. Shannon cũng không biết rõ nàng đang đứng ở vị trí nào trong thế giới mới này. Tất cả, chắc đã thay đổi. Nàng hiểu rõ điều đó.

*

Shannon bước từng bước một cách nặng nề trên con đường lầy lội để trở về nhà, nàng quá mệt, đến nỗi không cất bước nổi. Trái lại, Joseph bước những bước đi phấn khởi, tràn đầy nghị lực.

Đồ chết tiệt! Nàng nghĩ, tiếc vì không thuộc tiếng chửi thề nào đúng hơn để biểu lộ sự bực tức của mình. Sao chàng lại có thể nhảy nhót và đầy năng động đến thế kia, trong khi nàng có cảm giác bị dày xéo bởi đám quân của tướng Cromwell?

Joseph cười lén, làm cho nàng càng lờn lộn lên.

– Ái chà, cô lên mặt đấy hả, cô Shannon? – chàng thốt lên – Thật là kỳ cục! Cô chẳng có chút ý thức nào về cách thế giới đang tiến lên cả.

– Nếu là ở Ailen, thì tôi có thể ra lệnh bắn bỏ tên khốn nạn đó.

Nàng đưa tay gỡ một sợi lông gà còn dính trên mái tóc và búng ngón tay cho nó văng đi.

– Giây phút đáng giá thật! Khi cô mắng thẳng đó là đồ heo, cô đã giúp cho cả nhà máy tiêu khiển. Đáng tiếc là chúng tôi sẽ mất cô khi cô mất việc làm!

– Tôi ghế tởm công việc này! Tôi không sinh ra để được tô điểm bằng mỡ thịt gà! Tôi không sinh ra để làm lụng ở dưới ấy, càng không phải ở một nơi dơ bẩn đến như thế!

Joseph lại đóng vai nhà hiền triết, càng chọc cho Shannon lồng lộn lên đến tột cùng.

– Không làm lụng thì không có gì hết – chàng nói chẳng khác nào nói với một đứa trẻ con, hay với một người suy nhược – Cô nhìn người này xem! (Chàng chỉ một người mình loang lỗ những bồ hóng, tay cầm chổi sợi thép và một cái gàu. Người cạo ống khói cầm cương một con ngựa tuyệt đẹp) – Cô nghĩ sao, anh ta làm thế nào mà sắm được một con ngựa cực quý như thế? Nay ông kia, con ngựa như con của ông đáng giá bao nhiêu vậy?

– Tôi không biết đâu, anh ta đáp. – Cửa ăn trộm đấy.

Shannon không có vẻ gì là muốn che đậy sự thích chí của mình. Cả hai cùng đứng nhìn anh chàng nhảy lên yên ngựa và ra roi xa dân. Nàng lại rút một cái lông gà còn dính trên mái tóc.

Bỗng nàng đột ngột nói:

– Có thể, tôi sẽ phải đóng vai một tên đạo chích. Joseph đặt bàn tay lên vai cô, bảo:

– Một ngày nào đó cô sẽ có một con ngựa cho riêng mình, cô bạn ạ. Đừng có bận tâm!

Shannon thở ra:

– Khi tôi nghĩ lại, trước đây tôi đã từng có cả một chuồng!

Hai người đi vào nhà trọ. Thang gác và phòng trước nghệt gái điếm và khách làng chơi. Một cô trong đám vén váy lên chỉ cho Joseph thấy quần

lót.

– Hôm nay là ngày phát lương hả, Joseph? – Cô ta hỏi.

Joseph chăm chăm nhìn cô, bị chinh phục.

Shannon chụp lấy cánh tay anh, lôi qua khỏi hành lang, kéo vào phòng trọ của hai người.

– Cái gì hớp hồn anh thế, anh bạn? – Nàng quát tháo, hai tay chống nạnh, cặp mắt xanh phốt tím long lên như nẩy lửa – Thế, mẹ anh không bao giờ dạy anh đề phòng mưu mẹo của bọn đàn bà hư thân mất nết sao?

Joseph nhún vai:

– Tôi đâu có biết mẹ tôi là ai? Mẹ tôi chết khi tôi mới sinh ra!

Shannon sững sờ trong giây lát, nàng nói tiếp:

– Ồ... nếu mẹ còn sống, chắc bà đã nhắc nhở anh tránh xa những con người bại hoại, giống bọn người ở ngoài tiền sảnh.

– Nhưng cô gái ấy vén quần lót cho tôi xem! Một người đàn ông muốn chống lại cái tình huống ấy thì phải làm gì, cô hãy bày cho tôi đi!

– Là một con người đúng nghĩa, phải quay đầu đi.

– Một con người đúng nghĩa, có phải giống như cái anh chàng mà cô đã hứa hôn, phải không?

– Stephen đâu có phải là ngu đần! Đó là một người hào hoa phong nhã! Nếu là anh ta thì anh đã quay mặt đi và tránh khỏi cơn cám dỗ.

– Thế hả? Cho phép tôi nói với cô cái này nhé, cô Shannon Christie! Nếu một người đàn bà nào đó muốn cho tôi xem cái quần lót của bà ta, thì tôi xem. Tôi nghĩ, cái đó có hại cho ai đâu. Ít ra, đó là một cô gái lịch sự, cô ta, chứ không phải là một cô gái làm bộ làm tịch giống như cô, nổi cơn thịnh nộ khi nghĩ là ai đó có thể nhìn thấy thịt da cô lúc cô thay đồ.

– Tôi đã bắt quả tang anh nhìn trộm tôi khi tôi thay đồ. Anh đừng có tưởng rằng tôi không biết anh là kẻ đồi bại!

– Một kẻ đồi bại? Nó có nghĩa thế nào? Shannon lắc đầu.

– Nếu anh không biết, đừng tính chuyện nhờ tôi dạy cho anh.

Joseph nhảy xổ lại kéo tay Shannon.

– Cô không được đánh giá tôi bằng một từ ngữ mà tôi không biết nghĩa.

– Tiếng đó có nghĩa, anh là một người xấu nết, lòng đầy những thèm muốn đê tiện.

Joseph suy nghĩ một lúc lâu:

– Ồ... Từ nay tôi khuyên cô nên giữ mồm giữ miệng. Tôi chán ngấy những lời tàn nhẫn mà cô đã trút vào tôi như tát nước. Tôi đã không ném vào cô những lời nhục mạ, ít ra là không để cô nghe thấy, và trong tương lai, tôi mong cô cũng đối xử với tôi như thế.

Shannon há miệng chực phản đối, nhưng cuối cùng cô đổi ý. TỰU TRUNG, Joseph không hề mạ ly nàng ra mặt. Nàng cân nhắc kỹ, đúng hơn là chàng đã đối xử tử tế trong giai đoạn sau này. Rất tử tế, hơn nàng đối xử với chàng.

– Tốt! – chàng lại nói – nếu cô nghĩ là không có nhân vật nào độc hại ngoài tiền sảnh, sắp đưa móng vuốt vồ lấy tôi để kéo tôi vào hỏa ngục, thì chúng ta hãy qua phòng tắm giặt áo quần của chúng ta đi!

Shannon xem kỹ cái áo dài của nàng. Nàng không nhớ, trong đời có bao giờ nàng mặc áo xông ghế tằm như thế này không. Nếu mẹ nàng thấy nàng như thế này, không biết bà sẽ nói gì đây?

Nàng vội xua đuổi ý nghĩ đó đi. Không bao giờ, dứt khoát không bao giờ mẹ nàng hay biết con gái bà sống ra sao.

Bỗng nàng mơn trớn cái ý nghĩ là để Joseph giặt giũ áo quần cho nàng. Nhưng rồi nàng bỏ ngay ý định này, và thu nhặt đồ giặt. Ở nhà máy, Joseph đã quần quật làm như một người da đen, nàng không nỡ bắt chàng làm thêm công việc nặng nhọc.

– Thôi, đi với tôi – nàng nói.

Nhưng đang khi hai người đi dọc hành lang sang phòng tắm, thì Shannon bỗng có cảm giác lo âu, vì nàng không biết giặt áo quần là như thế nào.

Trời đất ơi, đã không biết thì làm sao giặt được?

8.

Trong phòng tắm mịt mù hơi nước, Shannon cúi xuống cái bồn, nhẹ nhàng nhúng áo quần vào trong nước ấm. Joseph vắt chiếc bát tất cuối cùng của chàng lên dây, nơi đây chàng đã treo áo quần chàng đã giặt, con nhỏ giọt nước xuống sàn nhà.

Làm xong việc của mình, chàng quay qua quan sát Shannon, nàng đang cúi xuống cái bồn tắm cũ có chân, tóc xoắn xuống mặt, thành từng lọn nhỏ rung rung vì làn hơi nước bao quanh. Chàng nhớ lại lời một người ở nhà máy nói Shannon là cô gái đẹp nhất trong đám công nhân. Điều đó không chối cãi được. Đáng tiếc, nàng cũng là cô gái cứng đầu nhất.

Shannon ngược mắt nhìn:

– Anh ngó cái gì thế? – cô ta hỏi.

Bị bắt quả tang nhìn trộm, Joseph moi óc tìm câu trả lời.

Tôi chỉ muốn xem cô làm gì.

Nàng gạt một mớ tóc mai rũ xuống trán.

– Liệu chừng, nổ con mắt đấy. Tôi đang giặt đồ chứ làm gì!

– Ôi... Cô đã tự hỏi tại sao cô làm công việc ấy lâu như thế chưa? Nếu cô chịu ngược mắt lên, chắc cô đã nhận thấy áo quần của tôi đã xong tất cả rồi, đang phơi kia kìa. Xong, xong hết!

– Anh có nhiều tài, nàng nói với vẻ chế nhạo. Rồi nàng lại thọc tay bì bõm trong bồn nước. Joseph đến bên nàng, chọt nhẹ vào hông nàng.

– Cho tôi nói thêm một lời nữa. Nếu cô muốn giặt áo quần, thì cô phải làm cả hai tay.

Cầm miếng xà phòng lên, chàng biểu diễn cho nàng xem.

– Cô cầm xà phòng như thế này, cầm áo quần như thế này, rồi nhúng xuống nước và vò. Cô nhúng nước và lại vò. Nhúng nước và vò. Nhúng và vò – Chàng đưa cái áo lót lên để xem xét, mọi vết mỡ gà và cáu ghét đều đã

biến mất như ảo thuật. – Cô thấy chưa? Nếu chưa hoàn toàn sạch, thì cô lại làm lại. Chúng ta lại nhúng, chúng ta lại vò. Nhúng vò, nhúng vò, nhúng vò cho đến khi có được kết quả mong muốn.

Chàng vung tay, làm xa phòng bắn vào Shannon. Joseph không ngờ nàng cúi xuống chụp lấy viên xà phòng và cái áo ngủ ngắn.

– Người ta nhúng, người ta vò. Người ta nhúng người ta vò. Nhúng và vò, nhúng và vò – nàng vừa làm vừa nói và lặp lại cách làm của Joseph – Nhúng, vò. Nhúng vò...

– Quá tài tử! Quá nhẹ tay! Phải mạnh tay thêm chút nữa! – Chàng nói.

– Nói "nhúng" và "vò", có quan trọng lắm không?

– Quan trọng thật đấy, trong lúc học việc ban đầu. Shannon làm việc một cách hăng hái, chà xát thật mạnh. Joseph bật cười, vui sướng thấy nàng hào hứng, vui sướng được thấy, ít ra lần đầu tiên chàng đã dạy được cho nàng một cái gì đó.

Có thể, bản chất nàng không có gì xấu, chàng nghĩ, rồi ra nàng cũng sẽ quen thôi. Chàng cúi xuống định giặt giúp mấy cái áo ngủ ngắn cho nàng, nhưng đã kịp dừng lại. Chàng có một ý nghĩ tuyệt vời hơn. Chàng bốc lấy một cái tạp dề.

– Nào, chúng ta nhúng, chúng ta vò – chàng vừa nói vừa cười, làm, và nhận thức được sự gần gũi lý thú của việc vai kề vai, hai người cùng làm việc chung với nhau.

Thật ra nàng không phải là một con ngựa dờ...

– Chúng ta nhúng, chúng ta vò – nàng nhại lại và mỉm cười với chàng.

*

Căn phòng nhỏ được tô điểm một cách giản dị, nhờ vào đồng lương hiếm hoi mà hai người đã tích lũy được một tuần, phản ánh qui chế làm việc của Joseph và Shannon. Các màn cửa đã thay vải mới, một cái chần loại rẻ tiền, vài ba món đồ mỹ nghệ và hai tấm gương soi đã làm cho chỗ ở trở nên thanh lịch.

Núp sau cái chăn gió mỏng mảnh đã được phết vôi trắng để che lấp những hình ảnh lố lằng, Shannon thay áo quần ướt.

Xương cốt rã rời, gân thịt đau đớn, nàng không sao xua đuổi được những đợt sóng u buồn đang xâm chiếm nàng.

– Khi còn ở bên Ailen – nàng nói, đây là nàng tự nói với mình hơn là nói với Joseph, đang khi anh đi lui đi tới trong căn phòng hẹp – tôi xem nước Mỹ như một tia sáng xa vời, một đất nước văn minh giống như chuyện thần tiên. Tôi tưởng tượng tôi đang lang thang, ngắm nhìn những tác phẩm nghệ thuật, vào nhà hàng ăn trưa, và trở về cái trại ngựa tuyệt vời của mình, để nhảy lên lưng ngựa, phi nước đại. Bây giờ thì tôi phải nhổ lông gà trong một nhà máy, và trại chăn nuôi thì xa mười lăm ngàn cây số, kể từ cái hang chuột cống này.

– A! Thì ra tôi phải nhồi sọ mình bằng những bài than vãn của cô qua mười lăm ngàn cột mốc! Lượm từng xu, từng xu, hết con gà này đến con gà khác...

– Không phải thế! Tại vì cái hạng người như anh chỉ hành động chậm chạp, mà không muốn tiến lên phía trước. Tôi sắp phát minh một cách làm giàu nhanh chóng. Hãy tin cậy nơi tôi! Hắt... Hát.. xì...

– Vậy thì, hỉ mũi đi! – Joseph trầm giọng nói, và lôi ra từ dưới gầm giường một cái chậu bằng đất sét nung. – Hãy nhảy mũi cho đã đi, như tôi thường làm ấy! – Chàng ngồi lên tấm nệm, kẹp cái chậu giữa hai đùi, bắt đầu trút vào đó số tiền dành dụm trong tuần – ba mươi, bốn mươi, bốn mươi lăm...

Nghe tiếng tiền đồng rơi leng keng, Shannon ngó qua cái chăn gió.

– Thật ra, Joseph à – nàng nói vui – có năng khiếu về các con số như anh, thì mở ngân hàng đi là vừa.

– Cám ơn về lời chúc của cô. Nhưng tôi thích cày đất hơn.

Đừng trả lời, cô ta khích tướng đẩy anh bạn ạ, chàng tự nhủ. Cô ta chọc tức mình đấy mà.

Đếm tiền xong, chàng để cái chậu đất vào chỗ cũ và cởi áo.

– Tôi đoán là anh chưa tính tiền chi phí đi đường, – Shannon lại nói, tham gia ý kiến, nhưng quá tự cao không muốn hỏi chàng.

– Nếu tôi đi buôn, tôi có thể mua được một chiếc xe tải đồ với khoảng hai mươi lăm đô. Chỉ có bộ thăng ngựa là đắt: đai hàm thiếc, hàm thiếc, đai yên, vòng cổ, gọng xe...

– Phần tôi, tôi chẳng dùng xe. Cưỡi ngựa khoái hơn nhiều.

– Cô cần có một cái bao yên đặc chế để đựng cho hết các đồ tùy thân của cô nữa chứ!

Shannon lặng thinh một lúc lâu, Joseph cảm thấy nàng xao xuyến ở bên kia tấm chắn gió.

– Các đồ tùy thân của tôi? Đồ tùy thân nào? – Nàng hỏi.

– Thức ăn này, áo xống này, xà phòng, nước, đạn dược và súng.

– Tôi cần súng để làm gì cơ chứ?

– Thì để đi săn. Và còn để tự vệ nữa. Một phụ nữ đi lẻ loi dễ bị trấn lột, chẳng sớm thì chiều. Còn nữa, cô sẽ bị bọn người da đỏ vây.

Hai mắt của Joseph sáng rực lên vẻ tinh nghịch, còn phía bên kia thì im lặng vẫn triền miên. Làm như thế là đúng! Phải cho nàng một chút sợ hãi. Nàng không rõ ý của chàng, cái cô gái ồng ẹo này!

Chàng nghe một tiếng thở dài mơ mộng của nàng.

– Mỗi lần tôi nghĩ đến súng đạn, là tôi thấy lại Stephen. – Nàng nói.

Nụ cười của Joseph bỗng tan biến ngay.

– Cô phải biết vui vì đã thoát khỏi cái thăng học làm sang, mặt ủ mày ê ấy.

– Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng đôi khi lại thấy tiếc về sự nhã nhặn của anh ta. Anh ta thấy một vũng bùn, là ảnh trải cái áo choàng của ảnh xuống để tôi đi qua khỏi lấm chân.

Joseph điên tiết, đập mạnh cái quần của chàng vào vách.

– Thằng cha đã đốt nhà của tôi! Tôi cấm cô nhắc tới tên hắn trước mặt tôi!

– Stephen, Stephen, Stephen, Stephen, Steeee–phen...

– Trời ơi! Shannon ơi là Shannon!

– Không phải việc của anh là ra lệnh cho tôi phải nói cái gì và không nên nói cái gì... vì lý do là chúng ta đã ở chung trong cùng một cái chuồng heo này, thưa ông bạn! Tôi đâu có ý xóa mờ những kỷ niệm trong thời tôi được tôn thờ, ông nghĩ thử xem! Vì hắn đã tôn thờ tôi, phải... Stephen Chase tôn thờ tôi!

Joseph cầu nhàu:

– Thật lạ lùng! Tôi chẳng thấy nơi cô có cái gì đáng tôn đáng thờ cả!

– Tại anh không thừa nhận những đức tính tốt của tôi, mặc dù nó ở ngay trước mũi anh. Trời, những cái lông quái quỷ này! Hắt xì!

Nàng hắt hơi mạnh đến nỗi tấm khăn gió nhẹ đã ngã đánh rầm. Cô cậu trần như nhộng ngó nhau, rưng rờ.

Joseph là người đầu tiên trấn tĩnh được.

– Chúc cô sống trăm tuổi! – Chàng nói một cách lễ độ, mắt lăm lét nhìn những đường cong trên thân mình cô gái một cách thèm thuồng.

Hoàn hồn, Shannon nhào lên giường, quơ lấy cái chăn che lại thân mình. Joseph bỗng thấy mình lỏa thể, liền giật tấm màn cửa sổ, che lấy phần dưới của chàng.

Không dám nhìn Shannon nữa, chàng tắt đèn vội vã quay về ổ rơm của mình. Đóng chốt trong mền, chàng ngó chăm chăm vào bóng tối, trái tim đập thình thịch.

Trời đất quý thần ơi! Nàng đẹp dễ sợ! Ban ngày ban mặt, hồi ở trong chuồng ngựa, nàng mặc quần, chỉ cởi trần phần trên, nàng đã đẹp mê hồn; bây giờ khi toàn thân nàng bộc lộ hết, nó tốt cùng tuyệt hảo trước mắt chàng, hình ảnh này chàng sẽ không bao giờ quên.

Chàng tự hỏi, ông tổ Adam khi lần đầu tiên nhìn thấy bà tổ Eve trần truồng, ông có cảm giác giống mình không? Nếu có đúng như vậy, thì có lạ lùng gì ông đã đeo đuổi theo bà xuyên qua Vườn địa đàng để nhìn cho mãn nhãn!

Hỏa ngục và hình phạt! Từ đây, những đau khổ mà chàng phải ráng chịu hàng đêm, lại càng có thêm chất liệu nhiều hơn. Nằm dài trên nệm rơm, chàng lắng nghe từng tiếng cọt kẹt và tiếng răng rắc do nạng trở mình trên giường, chỉ cách một tấm ngăn gió mỏng, sát bên, đã làm cho người chàng bốc lửa.

Trong một cố gắng tầm thường, để ngăn chặn những hình ảnh dồn dập trong tâm trí, Joseph tưởng tượng mình đang đấu quyền Anh với một danh thủ như Mike Kelly, làm học máu mũi của hắn. Mà đúng vậy, ... đó là điều Joseph Donnelly mơ ước trên hết, là dấn vào kẻ mới tới, để giải tỏa nỗi bức mình hay tức giận ứ đọng trong con người chàng. Đánh ai cũng được.

*

Hai giờ sau, Joseph bước ra hành lang, nhẹ nhàng khép cửa sau lưng lại. Mặc dầu căn nhà đã bớt tiếng ồn, số chị em còn làm việc đây đó; tiếng giường nệm kêu răng rắc, tiếng rên rỉ, tiếng thở hừng hực, tiếng rúc rích rừ rừ, vẫn luông tuồng không dứt ngang qua căn nhà cũ kỹ. Chừng đó cũng đã đủ làm cho con người chàng hóa điên.

Joseph vào buồng tắm và rửa mặt nơi chậu thau loang lỗ dẫu rỉ sét. Nước lạnh ngắt làm cho chàng tỉnh táo, khiến chàng nhớ tới cái vũng nước đầu làng mà mỗi mùa hè chàng đã từng đến hụp lặn với hai thằng anh và lũ trẻ khác. Làn nước mát lạnh phục hồi sức lực, giúp chàng điều hòa ngũ quan... Nhưng bây giờ đã quá xa!

Trong phút chốc, chàng bỗng thấy day dứt nhớ quê hương, ao ước một cách khắc khoải được hít thở không khí dịu dàng và sung mãn của xứ Ailen, được nhìn ngắm những cánh đồng xanh đến nhức mắt người.

Rồi chàng khơi gợi lại những mạo hiểm mà chàng đã trải qua kể từ khi bước chân lên đất Mỹ, và kết luận rằng chàng đã chọn nơi này làm quê

hương. Miền đất mới này sẽ cung ứng bao nhiêu là cơ hội cho đám trẻ đang bước vào đời...

Thân thể của Joseph Donelly không ngừng nhắc nhở chàng rằng, hiển nhiên là chàng đang còn trong tuổi xuân xanh.

Chàng ra khỏi buồng tắm, vừa đi vừa dùng khăn lau mặt, suýt nữa tông nhầm bà già Molly. Bà từ một phòng nào đó đi ra, tay cầm một nắm tiền đô.

– Cháu thức khuya quá đấy, Joseph! – bà trách chàng với một giọng điệu dằn và đầy lo lắng.

– Cháu khó ngủ.

Ba rút ra hai tờ trong bó bạc.

– Cháu có muốn một cô gái không? – bà hỏi thẳng thừng.

Joseph ngạc nhiên vì tính bộc trực của bà. Ở Ailen, các cô gái giả vờ không biết có hay không chuyện tình dục; còn ở Mỹ, các bà chẳng lấy làm điều chuyện đó, họ nói toẹt ra cả. Chàng không biết nên chọn thái độ nào đúng hơn. Một bên, đề cập với một người đàn bà chuyện tình dục, nó tạo ra một sự kích thích nào đó; còn bên kia, một người dân Ailen hạng như chàng, thì đỏ bừng mặt, líu lười lại không biết đối đáp ra sao.

– Này, cậu nghĩ sao về cô Sally Mae? – bà hất hàm về phía một cô gái đẹp đang đi đến phía hai người – Từ ngày cậu đến đây, cô ta nhìn cậu một cách thèm thuồng, triu mến. Tôi chắc cô ta sẽ giúp cậu giải tỏa sự dồn ép có thể làm cho cậu nổ tung.

Joseph chiêm ngưỡng dáng đi của cô gái, hai hông đung đưa một cách khéo gợi. Cô ta có nét nhìn thân thiện, một nụ cười chân chất... không giống như một số cô gái ngờ nghệch ba hoa mà chàng đã biết.

Chàng cân nhắc trong một vài nhịp tim đập, rồi lắc đầu.

– Không, cảm ơn bà Molly. Tôi chỉ... bị xao xuyến một chút, thế thôi. Đã khuya lắm rồi, tôi nghĩ, tôi về kéo muện.

– A ha... tham vọng!

– Có thể như vậy... Tôi mong rằng người ta sẽ nh đến tôi như một con người đánh dấu cho thời đại của mình.

Bà Molly cười dịu dàng.

– Đàn ông các anh đặt tất cả hy vọng vào công việc. Chính từ các thất vọng của họ mà tôi rút tía được phương cách sống của tôi.

Từng ấy chân tình, thúc đẩy Joseph tin cậy. Bởi lẽ bà chủ nhà cho thuê chuyên giao tiếp với nhiều hạng người, có thể giúp chàng phân tích cái gì đó đang xảy đến trong đầu óc và trong thân xác của chàng.

– Bà Molly này, khi một cô gái làm cho mình bực tức, là nghĩa làm sao? Tôi có ý nói đến cô gái mà tôi đã quen biết hồi ở bên Ailen.

– Còn cậu, cậu có làm cho cô ta bực tức không?

– Ồ, chắc là có. Đôi khi chỉ là chuyện tầm phào thôi, cũng đủ cho chúng tôi cãi nhau rồi. Khi cô ta ngó tôi, mắt cô nảy lửa.

– Cô ấy muốn được cậu hôn đấy!

Joseph trợn trừng mắt, và có cảm giác như vừa bị đấm một cú vào bụng... một cú móc thật mạnh, chứ không phải một cú chích của con rệp.

– Hôn? Không phải tôi, đúng rồi!

– Thì còn ai khác nữa? Tôi hỏi cậu? Đôi mắt của cô ta bốc lửa là do cậu dốt lên đấy! Tôi rất tiếc vì cậu đã bỏ rơi cô ấy. Tình yêu đâu có hiếm hoi như người ta nói. Không có gì buồn hơn là đã bỏ lỡ cơ hội.

Bà Molly mỉm cười thương hại cho chàng và đi xuống thang lầu. Joseph im lặng nhìn theo bà, rồi bước nặng nề trở về phòng. Chàng phải đi ngang qua trước mặt cô Mae, cô ta lại ngó ngó chàng, mời mọc lần nữa, và mỉm cười với chàng một cách tha thiết. Joseph không khỏi không nhìn cô ta một cách chậm chậm từ cổ trở lên và từ bắp chân trở xuống.

Chàng vụt chạy đi như trốn một con mãng xà căm dổ. Chàng nghe cô ta cười, vừa cười vừa khép cửa lại.

Chàng đi thẳng đến giường Shannon đang nằm và chiêm ngưỡng cách cô nằm cùng mái tóc cô lấp lánh nhờ tia phản xạ xuyên qua cửa sổ.

Nàng muốn được hôn sao? Các cô gái khác thì có thể vậy! Chàng cam đoan đưa đầu ra cho chặt, rằng: đã biết bao lần – nàng chỉ muốn tát vào mặt chàng – hơn là hôn chàng.

Chàng đưa mắt nhìn theo đường cong dịu dàng tròn trịa của hai má nàng, mà của một cô gái trẻ còn trinh nguyên với hai diềm mi cong tinh tế. Còn đôi môi của nàng, thì lại là môi của một người đàn bà, đầy đặn và gợi dục. Chàng đi hơi quá trớn khi tưởng tượng, hôn lên cái miệng này sẽ giống cái gì đây. Muốn xâm phạm, đúng ra, phải làm khi nàng đang ngủ; nếu nàng hay biết, chắc nàng sẽ tìm cách giết chàng nếu chàng liều lĩnh.

Cuối cùng, chàng trở về nằm lên tấm đệm rơm, hai mắt nhìn lên trần nhà như chàng đã từng làm biết bao đêm trước.

Hết sức kinh ngạc, không ngờ Shannon lại mở lời:

– Joseph, tôi có đẹp không?

Trái tim của chàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chàng muốn trả lời thành thực, nhưng khi mở miệng thì nói lơ lửng:

– Trong đời tôi, tôi chưa bao giờ thấy ai như cô.

– Tốt!

Nàng quay mặt vào tường, đưa lưng cho chàng, và một lúc sau chàng nghe nàng thở thật sâu. Nàng đã ngủ thiếp đi, còn lại chàng một mình. Đồ kênh kiệu!

Chàng nằm suy nghĩ trở lại, thân xác bị hành hạ giống một quả bom sắp nổ. Mẹ kiếp, làm sao chịu nổi! Từ tấm đệm rơm, chàng vọt đứng dậy, chạy ra cửa. Phải xa cách cô gái này ngay lập tức. Nếu không, chàng sắp làm cái gì đó với nàng khiến cả hai sẽ ân hận.

Làm cái gì nào? Chàng đâu nghĩ đến điều đó. Đúng... một cái gì. Một cái gì dữ dội. Hay một cái gì đó kỳ diệu tuyệt vời. Hiện tại chàng bất lực để định nghĩa nó là gì.

Chàng vọt ra khỏi nhà, và như một mũi tên, băng qua suốt thành phố Boston. Chàng cảm thấy gió lạnh tạt vào mặt, nghe tiếng bước chân dẫm

lên mặt đường đã thành thịch. Chàng chạy không ngừng đến cầu lạc bộ và đâm sầm vào cửa.

Chàng dùng cùi chỏ lách vào đám đông những dân chơi bời trác táng, đang hoan hô một võ sĩ quyền Anh chiến thắng. Giữa tiếng ồn ào, tiếng của thằng bé Dermody la lên eo éo:

– Hãy đánh cuộc đi, thưa quý vị! Có còn ai thách đấu với người giữ giải, xin vui lòng bước ra.

Nó quì xuống đất vạch một vòng phấn mới nữa.

Lăn xa vào đám đông hỗn độn, Joseph buộc áo sơ mi lại một cách vội vã và vọt lên đài đối diện với người võ sĩ.

– Mời hai ông đứng mỗi ông một bên đường ranh, – thằng Dermody kêu lên the thé – Không được đá, không được móc mắt, không được đánh vào dưới nịt lưng! – Rồi nói riêng với Joseph: – Hãy đặt bàn chân trên làn ranh.

Nhưng Joseph cười nhạt, đường ranh theo qui luật, xem chuyện đó không cần phải quan tâm. Tất cả sự phấn nộ tập trung vào cánh tay, vào cú đâm và tổng vào hàm của địch thủ.

Tiếng hoan hô và tiếng người đánh cuộc vang dội khắp căn phòng. Joseph nghe tiếng gào thét của đám đông như từ rất xa vọng lại. Chàng liên tục bổ như mưa xuống đầu đối thủ đang sừng sốt.

– Đánh đi, đồ gậy gỗ!

Liếc mắt qua, chàng thấy ông Mike Kelly ở giữa vòng tròn của khán giả. Ông đang đưa cú đánh vào khoảng không một cách ẻo lả như nhắm vào một đối thủ vô hình.

Cầu lạc bộ chưa bao giờ chứng kiến một cuộc đấu tàn nhẫn đến như thế. Thằng Dermody quan sát, nhảy nhót như một con thỏ bị kích thích. Cô Grace và các cô vũ nữ trên sân khấu nhìn trộm. Ông Mike Kelly không ngừng la hét và đánh ra các cú móc, cú xuynh, cho đến khi tàn cuộc.

Joseph tấn công vụng về, nhưng vì lòng tràn tức giận và vì bị dồn nén lâu ngày chàng đánh ra những cú thật mạnh. Nhờ ý chí của mình, cuối cùng

chàng đánh nốc ao địch thủ. Ông ta té sấp mặt xuống nền đất, mặt mũi mày đầy máu, con mắt trái bị bầm đen.

– Hãy đánh...

Tiếng hô của Dermody bị tiếng hoan hô của đám đông lấn át vì phấn khởi bởi cái lối tấn công mãnh liệt mà họ vừa mới chứng kiến.

Joseph kiêu hãnh chẳng khác nào Artaban, nhảy nhót từ chỗ này đến chỗ khác, giương cú đấm lên cao, khiến có vài mươi người hâm mộ vỗ vào lưng chàng. Ông Kelly rẽ những người hâm mộ đang vây quanh Joseph và cặp tay chàng kéo đi.

– Anh đã cho đo ván gã võ sĩ đẹp lắm, bạn trẻ ạ! Cuộc đấu thật oanh liệt! Chúc mừng! – Rồi quay lại các cô gái đang nhìn say đắm vì ái mộ, ông ta bảo: – Hãy đi đi, đi khiêu vũ đi!

Người nhạc sĩ đàn dương cầm mãi xem trận đấu, nay mới hoàn hồn trở lại với cây đàn, đánh sai một nốt. Cô Grace nhìn Joseph lần cuối về đắm say, rồi hướng dẫn các vũ nữ khác ra sân, tất cả đồng hát ùi lên thật cao và quay vòng điệu Cancan táo bạo.

Ông Kelly kéo tay Joseph về bàn riêng của ông. Chàng cảm thấy lồng ngực căng lên vì kiêu hãnh. Chàng đã chiến thắng! Chàng đã đánh ngã địch thủ, và giây phút này chàng được khoan đãi như một anh hùng. Ít lâu trước đây, chàng còn nằm trên tấm nệm rơm nghèo hèn, bị thất vọng ê chề và bực mình hết sức vì Shannon, cô gái tóc hung quý quái! Bây giờ thì thiên hạ tung bốc chàng lên tới tận mây xanh. Nước Mỹ là một quê hương kỳ diệu!

Một người đàn ông, chàng mang máng đã nhìn thấy đâu rồi, uể oải đến bàn chàng đang ngồi với ông Kelly. Trên sống mũi của ông ta có dán băng keo.

– Anh Gordon, hãy mời chàng trai này một miếng xì gà đi! – ông Kelly nói, rồi quay sang Joseph, ông hỏi: – Cậu không nhận ra ông Gordon hả?

Joseph bỗng nhớ lại, đó là người võ sĩ mà chàng đã đánh thắng vào buổi chiều đầu tiên mới tới Boston. Chàng nói:

– Ở, ở... Tôi nhớ ra rồi. Hôm đó tôi vui sướng được đấu với ông.

– Cái mũi tôi bị đập ròi, chắc tôi phải thở bằng mồm suốt đời – ông ta nói cay đắng.

– Tôi có một cuộc sống thoải mái, có phải không?

– Ông Kelly nói và dang hai tay ra như ôm lấy tất cả, cả căn phòng, cả các khách làng chơi, và cả các cô vũ nữ – Ở đất nước này, muốn thành công, thật đơn giản: đó là làm việc tận lực, và đôi khi phải đút lót!

Joseph to vẻ hoài nghi. Ông Kelly vỗ vào vai chàng:

– Tôi nói bông đùa đấy, cậu "thích gây sự" ạ! Tôi chưa bao giờ làm ăn vất vả như một người da đen cả, điều đó thì không!

Ông Kelly cười lên hô hố và ném một vốc tiền đồng lên sân khấu. Hai má nóng bừng, Joseph nhìn các cô vũ nữ che kín của trời cho bằng bao nhiêu cử chỉ lơ lửng xuyên qua những lỗ khoét của những bộ đồ vốn đã hở hang. Cô Grace vừa nhảy vừa chuyển dần đến gần bàn và đứng ngay trước mặt Joseph, giơ một chân lên cao.

Chàng tròn xoe mắt, sửng sờ trước cách trình diễn gần như trần truồng như thế. Grace đến gần chàng, gần chạm vào chàng. Rồi cô đi xa dần, tiếp tục nhảy và ném cho chàng một cái liếc mắt tình tứ.

– Ê chàng trai, bốc lên đi chứ! Đây là một người hào hoa phong nhã mà cô ta phải thử cho biết – ông Kelly vừa nói vừa ấn ngón tay vào hông chàng.

Một người khác, bụng thật phệ, mặc một bộ đồ thật đắt tiền, núng na nung nính đi đến bàn hai người ngồi, vẻ thật quan trọng. Không biết có cái gì đó trong bộ điệu của ông ta, khiến Joseph nổi da gà. Mặc dù ăn mặc bảnh bao, đồ cắt may ở một tiệm đắt tiền, nhưng coi bộ ông ta có vẻ bệnh hoạn, chẳng tươi tắn chút nào.

– Anh thanh niên nào đây, ông Kelly? – ông ta hỏi khi đến gần.

– Đó là Joseph Donnelly, thừa ông Bourke. Một cậu thanh niên không biết sợ là gì, của quận Galway, Joseph, hãy bắt tay vị hào hoa phong nhã này. Ông có mỹ danh là M.D'Arcy Bourke, nghị viên Hội đồng thành phố.

Joseph chào hỏi, vẻ miễn cưỡng.

– Xin được bắt tay ngài, thưa ngài Bourke. Tôi đến đây là để đánh nhau, nhưng tôi chưa tận dụng sức lực của tôi.

Ông Bourke hút một điếu xì gà thật bự. Ông bật cười.

– Anh ta muốn đánh nhau, Kelly ạ. – Quay về Joseph, ông ta nói – Anh dám nhận đánh với một người Ý không? Tôi sẽ cho anh hạ hấn.

Một người Ý... chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ kích động Joseph rồi. Mặc dù mới tới Boston trong mấy ngày gần đây thôi, Joseph cũng đã ý thức được sự ganh đua giữa người Ailen và người Ritals. Người Ailen đã định cư ở Boston từ nhiều thập kỷ nay, bây giờ lại thấy việc làm và nơi ở của mình bị những người mới nhập cư cuồn măt, dù họ mới đến không bao lâu. Hai phe kình địch nhau bởi hai dân tộc, lồi cuốn bên này hay bên kia bởi thù ghét chủng tộc và sự báo thù.

Joseph đâu biết những xúi bẩy của ông Bourke là vì lý do chính trị. Nếu người đàn ông bụng phê thành công trong việc tạo ra sự mâu thuẫn giữa người Ailen và người Ý, và người Ý bị đánh bại hoàn toàn, thì uy tín của ông đối với cử tri sẽ lên cao như điều gặp gió... đó là điều không thể chệnh mảng khi cuộc bầu cử đã gần kề.

– Tôi sẽ đánh với bất cứ ai ông để trước mặt tôi kể cả người Ý. – Joseph nói với vẻ tự mãn. Sự chiến thắng hào hùng đang sôi sục trong huyết quản của chàng.

Joseph nói chưa dứt lời thì thằng Dermody đã đến đứng trước bàn của họ.

– Chúng ta đang có một võ sĩ quyền Anh khác, thưa ông Mike! – thằng Dermody hét lên, đinh tai điếc óc.

Ông Mike bịt hai tai lại.

– Lạy Chúa, Dermody, bao giờ tiếng nói của mày mới chịu thay đổi!

Joseph đứng nhồm dậ:

– Tôi sẵn sàng đánh một trận nữa. Hãy đưa người ấy tới đây.

– Và ta sẽ đánh cuộc em thắng, chàng trai quý mến của ta ạ! – Ông Mike nói.

– Hẳn lại xin được đấu nữa, Kelly – Ông Boston lên tiếng và gật gù tán dương.

Không lâu, đám khán giả vệt ra nhường lối đi cho một võ sĩ càng lớn con hơn và cà khía hơn tên võ sĩ trước. Hừ! mặc kệ nó, Joseph thầm nghĩ. Chàng sẽ đánh thắng tất cả. Chàng sẽ cho cái tên khoác lác này đo ván, cũng dễ dàng như tên đầu tiên thôi. Kết cuộc, chàng sẽ thành anh hùng và tống ra khỏi người các uất khí.

– Xin các vị đánh cuộc đi! – Thắng Dermody lại hét lên.

Joseph nhào vào địch thủ, đánh tới tấp, nào là cú móc, cú tạt, cú đâm thẳng, và đâm trúng vào quai hàm cứng như đá hoa cương của ông ta.

Rốt cuộc, thắng được ông ta đâu phải chuyện dễ.

*

Shannon bước xuống cầu thang một cách nhẹ nhàng, nàng tự nhủ không được làm cho ai thức giấc. Phải tiếp chuyện với một trong các chị em làng chơi hung dữ ấy, hay một khách mua hoa kinh khủng của họ, đối với nàng là điều cực chẳng đã. Điều nàng muốn là tóm cho được Joseph. Anh chàng đã làm cho nàng thức giấc nhiều giờ trước khi anh rút ra khỏi phòng như một cơn gió, và dù nàng có tỉnh thức dài dài kể từ lúc đó, chàng ta cũng biến đâu mất tăm.

Xuống khỏi lầu, nàng đi vào phòng khách cũ của gian nhà, bà Molly đang ngồi trước cái tủ nhỏ đựng giấy tờ, có vẻ bề bộn, bà đang đếm bạc giấy và xếp các hóa đơn. Thấy Shannon bước vào, bà ngừng tay, nhìn nàng.

– Bà Molly, bà có biết Joseph ở đâu không? – Nàng hỏi và cố che giấu nỗi lo lắng trong lòng.

Miệng hỏi, nhưng nàng lại ngại nghe câu trả lời. Nàng sẽ phản ứng ra sao, nếu bà Molly nói là chàng đang ở trong phòng một cô gái làng chơi ghê tởm? Nếu những tiếng hì hục, tiếng cọt kẹt của lò xo giường mà nàng đã từng chịu đựng nghe mỗi đêm, lại là do chàng tạo ra? Với ý nghĩ rằng

Joseph đang đắm mình trong ô uest với một người đàn bà trong đám ghế tởm đó thôi, cũng đủ làm cho nàng rút súng ra bắn một viên vào đầu chàng... và bắn cả vào đầu con đàn bà kém đức hạnh đó nữa.

Nàng không thể nào hiểu nổi, tại sao nàng lại quan tâm đến cử chỉ, hành động của tên móc than bùn, khu khờ này!

Bà Molly mỉm cười đáp:

– Cậu ta phóng qua cửa, chẳng khác chi bị lửa đốt dưới mông!

– Ôi!... – Shannon đến bên cửa sổ, ngó ra bên ngoài. Đường sá vắng hoe, bình minh sắp rạng ở chân trời. Nàng thấy người đàn ông thấp đèn đường, một con người nhỏ bé, đứng trên cặp cà kheo, tắt dần từ ngọn đèn này đến ngọn đèn khác. Nàng nói: – Anh ta làm gì mặc, dĩ nhiên là ngày mai phải đi làm... Nghĩa là còn vài giờ nữa thôi.

– Phần cô cũng vậy, cô em ạ – Bà Molly nói, tỏ lòng cảm thông – Em đi ngủ đi. Nếu anh ta giải tỏa được ít nhiều uất khí trong người...

Shannon rời khỏi cửa sổ, nhưng còn nấn ná bên bà Molly. Cọc giấy bạc thật là hấp dẫn. Nàng nghĩ đến khoản tiền lương chết đói mà nàng lãnh mỗi tuần ở nhà làm gà và hồi tưởng lại bài giảng Tin Lành, ông mục sư bảo là tội lỗi không sinh lợi. Bề ngoài, vị chần chiên đã thọc ngón tay vào con mắt. Tội lỗi vốn vô cùng sinh lợi, thực tế là vậy.

Rồi, bên đồng tiền trên bàn bà Molly, nàng thấy có một tập sách nhỏ nàng cầm lên và đọc: **NGƯỜI TA ĐANG CẦN NHỮNG NGƯỜI ĐÀN ÔNG, ĐÀN BÀ TRÁNG KIỆN VÀ DỒI DÀO SINH LỰC. TẤT CẢ MỌI CÔNG DÂN MỸ ĐỀU CÓ QUYÊN CÓ 160 MẪU ĐẤT.**

Nàng nhìn bà Molly, vẻ suy nghĩ.

– Bà Molly, cái gì đây?

Bà Molly lén liếc mắt nhìn quanh phòng một vòng và hạ giọng thú nhận:

– Thú thật với cô, tôi làm dĩ suốt đời và đã chán ngấy lắm rồi. Tôi muốn tu tỉnh, làm lại cuộc đời.

– Đó là một tham vọng tốt, đáng kính phục – Shannon nói và có cảm giác như giữa bà Molly và nàng bỗng nảy sinh một mối tương quan. Có thể, bản chất của bà Molly không xấu, dù bà ta có làm đi... Tuy vậy, Shannon chưa bao giờ nói chuyện với mẹ nàng về một giả thuyết giống như thế. Nàng buồn rầu quan sát tập quảng cáo. Những giả thuyết của Joseph về người da đỏ đang lẩn quẩn trong đầu óc nàng. – Tôi tự hỏi, ở nơi khỉ ho cò gáy ấy, nó như thế nào...

– Ơ hay, cô em đừng có lo! Có Joseph ở bên cô để trông nom săn sóc cô mà!

Shannon vénh mặt lên:

– Không. Tôi không cần sống chung chạ với ai cả. Tôi đến Mỹ là để được tự do.

Bà Molly bật cười:

– Ý nghĩ buồn cười thật!

– Đó là một ý nghĩ tiến bộ, bà Molly ạ. Tôi lấy làm lạ, sao bà không nghĩ như thế. Bà là người Mỹ, một người Mỹ hoàn toàn. Hơn nữa, Joseph và tôi ghét nhau.

Bà Molly nhìn nàng với đôi mắt tò mò.

– Cái gì, cô nói cái gì... Cô muốn nói cô và Joseph gây lộn nhau luôn à?

– Hoài mãi. Chỉ cần gần nhau một phút là cãi cọ nhau ngay.

– Tôi hiểu. Cô có thấy cặp mắt anh ta đỏ lên vì tức giận, khi anh ta hét lên với cô không?

– À, có... có đấy. Đúng y như vậy. Sao bà lại đoán ra được điều đó?

Bà Molly cười khúc khích và nhún vai.

– Cô hên đấy. Tốt thôi! Cô lên lầu ngủ thêm tí nữa đi, để còn phải đi làm. Cái thẳng... thẳng... anh bất trị của cô cũng sắp về rồi. Cái đó, tôi đã biết rồi.

Cô tin theo lời của bà Molly, một lời nói đầy uy tín, Shannon trở gót lên lầu.

Joseph ơi, hãy trở về với em bình yên vô sự! Bình yên vô sự! Hãy tránh xa mây cái động của các bà tiên, nàng suy nghĩ, cô tập trung tư tưởng để truyền đạt những lời chúc phúc lành thuở xa xưa của người Ailen đến cho linh hồn của Joseph. Rồi, luôn luôn thinh lặng, nàng nghĩ thêm: Còn nếu như anh đang làm điều gì đó đáng chê trách... với một người đàn bà khác... thì tôi sẽ giết anh đấy!

*

Một giờ sau đó, Shannon còn đi lui đi tới trong căn phòng nhỏ. Bước chân nàng đã làm mòn cả lối đi từ cửa lớn đến cửa sổ. Đúng vào lúc nàng trở lại cửa sổ lần thứ một trăm, thì nàng nghe tiếng chân bước ngoài hành lang. Những bước chân xiêu vẹo, và tiếng hát khàn khàn. Nàng vẫn để nguyên bộ đồ đang mặc, lùi vào đồng mền, giả bộ ngủ.

Cánh cửa bật mở. có tiếng đàn bà nói:

– Hãy bình tĩnh, Joseph!

Thời gian giả bộ chấm dứt. Shannon thét lên một tiếng, tung chăn ngồi dậy và vọt ra khỏi giường, sẵn sàng giết người với hai bàn tay không.

Nhưng nhìn qua gương mặt của Joseph, nàng đứng sững lại. Chàng đang có rúm cả người, không còn nhìn ra nữa. Hai mắt chàng sưng vù và ba phần tư nhắm tít lại, môi bị chẻ đôi, mũi đập đầy máu, chưa kể một cục u to bằng quả trứng chim cu trên trán.

– Ôi, Joseph! – nàng thét lên – Lạy Chúa, cái gì đã xảy ra cho anh thế?

Joseph lão đảo, không đứng vững. Không nói một tiếng, chàng nhìn nàng bằng đôi mắt vô hồn ngang qua hai mi mắt nhắm hờ, Shannon đứng ngây ra, bắt đầu ước lượng cảnh khủng khiếp người ta đã đánh Joseph như thế nào, người ta đã đánh chàng như đập đá. Nhưng nàng cũng bừng tỉnh vì một sự kiện cũng vô cùng quan trọng: chàng đeo dính vào một cô gái tóc nâu có thân hình thật kích dục, bận một bộ đồ có điểm vảy trang kim. So với cô này thì trang phục của các cô gái điếm còn kín đáo hơn nhiều.

– Hãy giúp tôi đặt ảnh lên giường – cô tóc nâu nói và suýt mất thăng bằng dưới sức nặng của một anh chàng Joseph có quắp chệnh choạng.

Shannon liền vội vã bước qua phía bên kia đưa tay đỡ thân mình của Joseph. Cả hai người hợp sức dìu Joseph đến giường và đặt chàng xuống đó.

Shannon khi thì nhìn khuôn mặt sưng vù của Joseph, khi thì nhìn sang bộ ngực đồ sộ của cô gái tràn ra cả ngoài nịt vú.

Nàng lại để ý đến người bị thương.

– Joseph, người anh toàn là máu! Ai đã làm cho anh nên nông nổi này? – nàng hỏi.

Cô gái nhún vai nói:

– Anh ta đấu quyền Anh, anh còn sống nhăn ra đấy thôi. Tôi đã từng thấy biết bao nhiêu người khác, vô số, bị thương còn nặng hơn anh ta nhiều, mà có ai chết đâu. Ảnh giống như một khẩu súng đại bác, tọng thuốc súng đầy lên tới họng. Phải bắn ra thôi.

– Còn cô, cô là ai? – Shannon hỏi cô ta, với đôi mắt lạnh lùng và kiêu hãnh.

– Tôi tên là Grace. Tôi làm việc ở câu lạc bộ. Joseph mỉm cười với Grace, hỏi với giọng lè nhè:

– Tôi đã thắng, hả?

Grace vệt mớ tóc trước trán người bị thương sang một bên. Shannon nhú mày.

– Anh đã đánh họ nốc ao hết thầy, Joseph à. Nhưng đừng nói nữa. Ráng ngủ chút đi.

Grace ra khỏi phòng và ra hiệu cho Shannon đi theo. Ra đến hành lang, cô ta khép cửa lại và nhìn Shannon.

– Cô là em gái của ảnh, có phải không?

– Ờ... ờờ...

Grace bước tới gần Shannon hơn, khiến mùi nước hoa rẻ tiền và mùi xì gà đã ướp vào áo quần của cô ta bay lên mũi của Shannon.

– Ảnh là loại người gì? Tôi muốn nói ngoài nam tính ra, ảnh còn đẹp như quý.

Shannon liếc qua bộ ngực đồ sộ của cô ta.

– Ảnh bản tính bốc đồng. Grace lắc đầu.

– Đối với tôi điều đó không có gì là lạ. Ảnh là lửa, là ngọn lửa đang bùng cháy lên, không phải thế sao? Đúng là một con người say đắm.

Shannon nheo lại đôi mắt.

– Không đúng lắm. Ảnh cũng khá nguội lạnh.

– Nguội lạnh hả? A ha, tôi chẳng biết cô đã giao du với hạng người nào, chứ theo tôi, Joseph là tất cả, trừ việc nguội lạnh. Còn tấm thân của ảnh, thì các cô khác và cả bản thân tôi, chúng tôi muốn lộn tròn mắt vì chiêm ngưỡng cặp đùi của ảnh. Ảnh có cái hông đẹp nhất Boston đấy. Cô hãy tin tôi đi, chúng tôi sành sỏi lắm mà!

Shannon lắc đầu, quay mặt đi, máu sùng sục sôi trong huyết quản.

– Tạm biệt, Grace.

Nàng nắm cái then cài cửa. Grace đặt tay lên cánh tay nàng.

– Hãy bảo ảnh rằng, tôi...

– Tôi rất mừng được gặp chị.

Và Shannon đặt tay lên nắm cửa, mở cửa.

– Tôi muốn h... anh ấy.

– Chúc ngon.

Shannon đóng sập cánh cửa lại trước mặt cô gái tóc nâu và hy vọng biết đâu nàng sẽ bào bằng đôi bông đảo đồ sộ của cô ta bằng một cú đấm.

Nàng đến quan sát Joseph, chàng đang ngáy vang. Thế là, ít ra nàng đã biết chàng qua đêm ở đâu và với ai.

Sau khi đã lau sơ các vết cắt và những chỗ bầm tím bằng vải nhúng nước lạnh trên mặt chàng, nàng đến nằm trên cái nệm rơm. Nàng không làm sao

ngủ được. Mỗi khi nhắm mắt, nàng lại thấy khuôn mặt sừng vù của Joseph, và, bê bối hơn, thấy cách chàng bám víu vào cô gái nhả hạ cấp ấy.

Sau cùng, nàng thiếp đi trong một giấc ngủ chập chờn. Nàng mơ thấy Joseph bị một cái tủ kính ghế tởm đánh đập, mà nắm tay của nó to bằng cái đùi giã – bông Noel.

Rồi giấc mơ đã trở thành cảnh nàng đánh nhau với chàng, với những cú đánh móc, đánh tạt ngang và đánh thẳng vào mặt! Tránh né và tấn công liên tu bất tận!

Lạ lùng thay, nàng cảm nhận là nàng thích cái đó, thấy sự kích thích vì chiến thắng mỗi khi giáng một đòn đúng chỗ.

Nhưng trước mắt nàng không còn là một võ sĩ quyền Anh, mà đó là một cô điếm tóc nâu có bộ ngực đồ sộ. Nàng đập cô ta như đập đá... và thường thức từng phút cuộc chiến đấu của mình.

9.

Một cách máy móc, Shannon đưa tay lên sửa lại mái tóc có những lọn rối nùi. Nàng chỉ ngủ có một tiếng đồng hồ, và đã đến giờ đi làm. Trước khi ra đi, nàng nghĩ đến việc săn sóc nhiều hơn các thương tích của Joseph. Đêm hôm qua, khi chàng trở về, vì quá tức giận, nàng đâu có săn sóc kỹ lưỡng các vết thương cho chàng.

Là một người có phẩm cách, nàng không thể không săn sóc kỹ lưỡng cho chàng. Nàng đến bên bàn trang điểm, lấy vải nhúng vào cái chậu thau bằng sứ rẻ tiền, vắt bớt nước, và đến ngồi bên giường, bắt đầu lau mặt cho Joseph.

Chàng thanh niên trở mình, ngó nàng bằng đôi mắt đã sưng vù.

– Chính cô Grace đã dìu tôi về – chàng lẩm bẩm từ đôi môi bị tét đẫm máu.

– Đó là điều mà tôi có thể hiểu được – Shannon nói, lạnh lùng, hai tay vẫn không ngừng dùng vải thấm nước lau rửa các vết thương cho chàng.

– Cô ta nhảy điệu Cancan của Pháp.

– A, thế à? Bây giờ thì hãy quên cô ấy đi! Đừng cựa quậy. Tôi cho phép anh dùng giường của tôi... ít ra là trong những ngày tôi đi làm việc.

– Cám ơn, Shannon. Tôi rất biết ơn cô.

Shannon đứng dậy, trở lại bàn trang điểm, gột cho sạch tấm vải dính máu. Thấy nước đỏ màu máu, nàng buồn nôn, cô không nghĩ đó là máu của Joseph, cũng không tưởng tượng khuôn mặt sưng vù của chàng đã làm chàng đau đớn đến chừng nào.

– Tôi sẽ báo tin cho nhà máy biết, anh sẽ vắng mặt một vài ngày – nàng nói, tự hỏi làm gì để giúp chàng đây.

Nàng quay lại bên giường, áp cái khăn vải ướt lên trán chàng.

– Cô hãy báo tin cho họ biết rằng, tôi sẽ không trở lại làm việc nữa – chàng nói.

– Đừng có bi quan quá như vậy, Joseph! Anh đang bị thương nặng, nhưng chắc chưa chết đâu.

– Tôi không cần trở lại đó nữa, Shannon ạ! Cô cứ xem trong chiếc ủng của tôi đi.

Shannon lúng túng, lật ngược chiếc ủng, và phát hiện có tiền ở trong đó.

– Bốn đôla! – Nàng kêu lên – Nhiều hơn tiền lương một tháng nhốt lông gà!

Joseph giật mấy tờ bạc giấy trong tay Shannon và cầm chặt trong tay mình:

– Tôi đã được món tiền này, chỉ một mình tôi thôi! Và cũng chỉ một mình tôi giữ danh hiệu vô địch. Cho đến khi một gã khác hạ nốc ao tôi, cô hiểu chưa?

Shannon há hốc mồm, kinh ngạc. Không... Anh ta không thể nói rằng...

– Anh có ý định hoãn lại chuyện đó không?

Chàng lắc đầu:

– Không. Tôi sẽ có đủ tiền để mua một chiếc xe và con ngựa trước mùa đông này.

Không tin tưởng, Shannon ngấm ngấm cái mặt sừng húp của chàng. Làm thế nào chữa trị một cách đơn giản như thế này để rồi trở lại đấu nữa? Bất kể số tiền được cuộc! Dù khuôn mặt chàng có bớt được năm mươi phần trăm đi nữa, thì chàng cũng sẽ đau lắm.

Nàng đứng lên, đi lui đi tới trong phòng, xao xuyến cực độ khi nghĩ hết đêm này đến đêm khác chàng trở về trong tình trạng như thế. Dĩ nhiên tình trạng đó không thể chấp nhận được. Nó không hợp đạo đức.

– Cái đó không tốt đâu, Joseph – nàng nói và bĩu môi.

Joseph cười:

– Tôi là trung tâm điểm được mọi người ngưỡng mộ.

– Này Joseph, anh phải biết rằng tôi không ngưỡng mộ anh. Trong khi tôi hòa đồng và từng phục kỹ luật khắc khổ của người lao động, thì anh lại đi đánh nhau với người ta để có tiền mua vé xe lửa đi Oklahoma?

– Chính cô đã bảo tôi là có con đường đi tắt cơ mà!

– Cái đó là nói cho tôi! Tôi thuộc giai cấp cao hơn giai cấp anh, là giai cấp móc than bùn, có móng tay đen! Tôi không biết lao động. Xuống khỏi giường ngay!

– Cái gì đã bắt bà thế, bà già chần?

– Xuống nằm dưới đất đi. Đó là chỗ của anh! Nàng kéo Joseph xuống, nhưng chàng nắm lấy tay nàng kéo nàng lên, làm nàng ngã xuống giường sát bên chàng. Hai khuôn mặt cận kề nhau, sát bên nhau đến độ Shannon nghe hơi thở ấm áp của chàng phả vào má nàng. Chàng cười rúc rích.

– Để tôi nói cho bà nghe, bà già chần ạ. Cái gì đã làm cho bà tức tối lên thế. Bà ghen đến nỗi muốn nổ tung lên. Tôi tiến lên trong xã hội, còn bà, bà lại tụt xuống sau. Tôi bò lên càng lúc càng cao, và nắm được quyền lực. Đó là nguyên nhân làm cho bà phát bệnh.

– Ghen à! Ghen hả! Tôi mà ghen à? Ghen anh ấy à? Đó là cách ghen tốt nhất. (Nàng vọt ra khỏi giường, và bắt đầu đi lui đi tới nữa). Tôi ghen anh bởi vì anh ngu đê cho người ta đập như đập bánh xèo trong cuộc gây lộn với bọn người say rượu. Trí tưởng tượng của anh phong phú quá đấy, Joseph ạ!

Joseph mỉm cười, nắm chắc thành công.

– Đó là kết quả của óc tưởng tượng của tôi, đúng rồi. A ha!

– Thì đã rõ như ban ngày rồi! Tôi vui lòng vì anh cũng thừa nhận như thế. – Nàng vẫn đi tới đi lui, trong lòng đã bình tĩnh trở lại – Joseph này, còn biết bao nhiêu cách để đến được Oklahoma, – nàng nói tiếp cố giữ giọng nói đừng xúc động, và khơi gợi lý luận của người đối thoại – Anh hãy xem thử, anh bạn của tôi ạ! Người ta đã đập anh như đập đá. Anh đã trở thành một con bù nhìn rồi! Nàng trở lại bên giường nắm tay chàng, như

tỏ ra là nàng nắm quyền bính, giữ chàng lại, và cưỡng bức chàng làm theo ý mình.

– Anh hãy đi ngang qua cái cầu lạc bộ to lớn ấy đi, Joseph Donnelly! Đó là tiền sảnh của địa ngục đấy!

Phần Joseph, chàng chỉ mỉm cười với những vết cắt da và bầm tím của mình.

– Theo lẽ, cô nên nghe người ta hoan hô tôi. Gió sắp đổi chiều cho tôi rồi đấy, Shannon à! Đó là một đêm quái đản, đã mang danh vọng đến cho tôi.

Chàng cầm mấy tờ bạc, rung rung nhè nhẹ, và Shannon thấy chàng đang vênh vênh váo váo như một con gà cồ. Thứ người gì mà đáng ghét! Hắn cứ tự nhiên đi đánh đấm nữa đi. Và nàng không thể can ngăn, dù là đưa lên một ngón tay út.

Và cái gì sẽ xảy ra, nếu lần sau chàng trở về còn tồi tệ hơn thế nữa? Cái gì sẽ xảy ra, nếu bọn thô lỗ làm cho chàng què quặt, cụt tay cụt chân? Và giết chết chàng?

Nàng cảm thấy buồn nôn, dù ra sức nén xuống cũng không được.

– Xin lỗi, Joseph! – nàng nói – Tôi phải sửa soạn để đi làm. Ít phút nữa tôi sẽ trở lại.

Nàng bưng thau nước đầy máu đỏ và bước ra hành lang, đi thẳng tới phong tắm, chống chỏi lại với cơn buồn nôn từ tì vị cuộn lên cổ họng.

Khi vào nhà tắm, nàng vội vã nước lạnh lên mặt và lấy khăn lau. Trong chốc lát, nàng nhớ lại vẻ tươi vui trên khuôn mặt đầy thương tích của Joseph. Nụ cười của chàng rạng rỡ biết bao! Nhìn vào gương, nàng thấy sắc mặt mình đầy lo sợ, sợ đến lạnh người, tê tái.

*

Một cú đấm thôi sơn được tống vào hàm của Joseph, và chàng cảm thấy mình hỏng chân. Tứ chi như bị dẫn chì quá nặng, không còn đứng vững được nữa.

– Tấn công đi, tấn công đi, người chiến sĩ! – Ông Mike Kelly hò hét một bên võ đài.

Ông Boss, Gordon, Dermody và hơn một nửa khán giả rống lên cổ võ, cũng có kẻ thật tình, cũng có người hăm dọa... nhưng Joseph dấn không ngừng vào một võ sĩ người Ailen lực lưỡng, mới từ Kerry vượt biển đến đây. Anh chàng bị dấn không biết bao nhiêu cú, nhưng vẫn không ngã.

Joseph biết cuộc đấu này được người ta cá rất nhiều tiền và chàng phải thắng cho kỳ được, phải bảo vệ chức vô địch của mình và hốt bạc. Hôm đó là ngày chủ nhật, mà tiền ứng trước thì chàng đã nhận và tiêu hết từ hôm thứ bảy.

Joseph tập trung tất cả nghị lực, ý chí và cuồng nộ của mình, và giáng một cú đi– rếch tay mặt quyết tử vào cằm đối thủ. Hai mắt muốn lòi tròng, người hùng xứ Kerry ngã sụm.

– Hãy đánh cuộc nữa, hỡi quý vị – Dermody rống to.

Ông Kelly giữ lấy Joseph để chàng khỏi ngã. Không có vấn đề cho anh ta ngồi xuống.

Ông Gordon bước lên võ đài, hơi thở gấp.

– Chúng ta còn một võ sĩ nữa, thưa ông Mike.

– Chiều nay tôi đã cầm cự ba trận rồi, – Joseph phản đối.

– Cậu có còn móc than bùn bên Ailen nữa không, chàng trai của tôi? Hay là cậu muốn vươn lên trên cõi đời này? – Ông ta quay sang một nhóm người gần đấy và nói – Hãy đổ rượu gừng lên đầu hẳn, các bạn. Hãy làm cho hẳn hăng hái lên đi.

Người ta đổ rượu lên đầu người Joseph, và dựng đứng chàng lên. Người đối thủ tiếp theo đứng đợi, mấy ngón chân dẫm lên đường ranh vẽ bằng phấn ở giữa phòng, có vẻ như muốn đánh vỡ tan cả đá, và sẵn sàng nuốt chửng Joseph ngay lập tức.

– Mời các ngài đánh cuộc – Dermody lại gào lên. Và Joseph bị đẩy vào cuộc ẩu đả.

Shannon bước từng bước nặng nhọc trở về phòng trọ. Nàng kéo lê chân dọc theo hành lang, gân cốt nhức nhối khắp người. Lông gà còn dính trên cổ, mồ hôi xấp xấp, hai bàn tay nóng bỏng, và xông mùi hôi thối như một con dê xồm. Làm việc để kiếm cái ăn, đâu có giống với những gì mà nàng đã nghĩ. Bây giờ nàng mới rõ là muốn tự lập phải trả giá đắt, dù là ở trong một nước văn minh như Hoa Kỳ.

Cửa phía đầu hành lang bật mở, Joseph từ phòng vênh váo bước ra, mình mặc một áo măng-tô mới, đầu đội một mũ cát-két màu xanh kiểu lạ mắt. Lại còn một cái mũ mới nữa! Trời đất ơi, thế là anh ta đã tiêu hết số tiền kiếm được để mua mũ nón! Nàng vừa nghĩ vừa khinh miệt chàng, tuy thế, trong lòng cũng vui vì được thấy chàng.

Trong thời gian sau này, nàng ít thấy chàng. Chiều và tối thì chàng đấu võ ở câu lạc bộ, còn ban ngày thì ngủ suốt. Suốt ngày nàng làm lụng ở nhà máy, và chiều tối vò vò một mình trong phòng. Nàng nhớ chàng kinh khủng... dù chàng có là một cái gai nằm trong bàn chân của nàng.

– Các bà có mạnh giỏi không, các bà? – Chàng vừa chào hỏi vừa cất mũ cát-két và nghiêng mình về phía các cô gái điếm đang tụ họp trong một căn phòng.

Mỗi lần Joseph gặp Shannon, nàng cũng được hưởng cái nụ cười rạng rỡ và cái cử chỉ cất mũ chào như thế. Trong một phút thoáng qua, nàng ước gì chàng đứng dừng lại và nói với nàng vài lời, nhưng rồi nàng vội xua đuổi nỗi ước muốn đó đi. Tốt hơn cả là chàng rút đi đâu nhanh cho khuất mắt với những chiếc mũ buồn cười ấy. Nàng không muốn chịu ảnh hưởng của chàng để phải nghe suốt đêm những lời khoe khoang phách lối.

– Ch... ào Shannon, chàng vừa nói vừa đi qua.

– Chào Joseph.

Các chị em bạn làng chơi ngăm ngúa cả hai người, cười rúc rích và nhìn theo Joseph với những cặp mắt triu mến. Shannon làm như không biết họ là ai, nhưng lại không sao không nghe những lời bình phẩm của họ khi phải đi ngang qua trước mắt họ mà về phòng mình.

– Anh chàng Joseph Donnelly ấy đẹp đấy chứ!

– Nếu anh ta đủ sức đấm đá mỗi đêm như vậy, thì các chị nghĩ coi, trên giường anh ta làm được những gì!

Tất cả đều cười ré lên ngay dưới mũi của Shannon. Nàng vào phòng đóng cửa lại, cái đó cũng chẳng làm nên tích sự gì, chỉ làm mòn hư tấm ngăn gió mảnh mai mà thôi.

Nàng nằm úp mặt xuống giường, nhưng vẫn nghe các cô gái nói chuyện ba hoa và ước tính những kỳ tích trên giường của Joseph.

Lạy Chúa, đời nàng thay đổi biết bao! Vài tháng trước đây, nàng chẳng biết dù chỉ một chữ để diễn tả phần kín của đàn ông; bây giờ nhờ các cô gái cùng phòng mà từ vựng của nàng trở nên phong phú. Nàng có khả năng kể nhiều về chuyện đó.

Nàng cố tổng hợp mức độ khinh khi mà chàng có đối với mấy cô gái điếm, nhưng nàng chỉ thấy ghen tuông như lửa đốt trong lòng khi nghe họ bình phẩm về Joseph.

Dần dần, mỗi khi một ít, nàng bớt bất bình về cách sống và nghề nghiệp của các cô gái điếm. Mặc dù mẹ nàng thường lặp đi lặp lại đến chán ngấy rằng số đàn bà như vậy là những con người đáng ghê tởm, đầy rẫy tật xấu, nhưng nàng lại thấy họ cũng khá tử tế... khi nào họ không mượn vấn đề Joseph mà chọc tức mình.

Shannon vâng lời mẹ dạy, cố giữ lòng ghê tởm các cô gái điếm; nhưng dù vậy, ngày qua ngày, lòng ghê tởm đó giảm bớt dần đi. Các chị em đó cũng là con người thực sự, dù bà Nora có thể nghĩ gì về họ thì nghĩ.

Và cũng có thể, họ đâu có khác gì nàng, Shannon kết luận mà trong dạ lo lắng bồn chồn.

Trong thời gian này, nàng thường tự vấn lương tâm, một người con gái chưa chồng ở trang lứa nàng, nghĩ gì trong đầu óc. Tuy nhiên, nội chuyện đặt giả thuyết là nàng không nghĩ đến cũng trở thành đầu đề có tính cách hấp dẫn phụ. Đơn giản thế này: nàng không thể không nghĩ đến chuyện đó:

thân xác nàng buộc nàng phải nghĩ đến. Có thể nàng cũng chẳng tốt gì hơn các chị em ở trong hành lang.

Và còn chuyện này đã làm cho nàng khốn khổ, là mỗi khi bắt gặp Joseph đang quan sát mình với đôi mắt ngộ nghĩnh, thì nàng có ngay cái cảm giác là anh ta cũng đang nghĩ về một vấn đề như mình.

Có thể mẹ nàng nhầm lẫn chẳng? Có thể người với người, không khác nhau gì mấy.

*

– A... đây là cú đánh tôi chưa từng thấy bao giờ!

– Ông Boss reo lên, trong khi người đấu thủ cuối cùng của Joseph đâm một cú đi– rạch tàn độc vào thái dương của chàng.

Lại một cú nữa, Joseph lao đảo và quay vòng giữa đám người la ó ồn ào. Khi anh ta buông mình ngã thì lại đâm sầm vào giữa cặp vú đồ sộ của Grace.

Cả phòng cười lên vang dội.

Grace nâng mặt Joseph lên, mỉm cười thật tươi với chàng.

– Đánh nữa đi, Joseph! Anh là võ sĩ tuyệt vời nhất!

Cô ta hôn lên miệng chàng bằng một nụ hôn ướt át và thật kêu. Rồi nàng xoay chàng một vòng và đặt đứng đối diện với địch thủ.

Một cơn cuồng nhiệt nổi lên giữa đám đông.

Joseph ưỡn ngực ra, phóng một cú đâm vào tên lực lưỡng và hạ hẳn ta ngã gục.

*

Sắp tới mùa đông, Boston càng trở nên xám xịt đối với Shannon khi nàng bãi việc trở về với hai bà bạn đồng nghiệp là Olive và Glenna. Những ngôi nhà ám khói còn u ám hơn bầu trời nặng trĩu, dường như đang khép lại trên đầu nàng, và nàng lại càng mơ mộng thường hơn đến trại chăn nuôi trong tương lai của mình.

Tất cả sẽ chỉ là màu sắc. Những đồng lúa xanh um, bọc quanh là những dãy hàng rào trắng như tuyết. Một ngôi nhà màu vàng mái xanh lơ. Một sân nuôi gia cầm lúc nhúc những gà, ngỗng, vịt đủ màu.

Những mơ mộng hảo huyền ấy giúp nàng quên đi cảnh thị thành độc điệu, và ấn tượng rằng nàng sẽ sống và chết ở những nơi mà nàng không thực hiện được hoài bão.

– Mùa đông ở đây khắc nghiệt lắm! – bà Olive nói khi thấy nàng mặc áo mỏng và run lập cập – Cô phải mua một cái áo măng- tô mới được.

– Em không có khả năng, – nàng đáp và nghĩ đến những tủ áo dài, đầy đặc những áo len mà nàng đã bỏ lại Ailen.

– Bây giờ em đã trở thành quá cần kiệm, bà Glenna thêm, và em làm việc thật căng, đến nỗi các chị em đều cảm thấy xấu hổ.

– Em chịu đựng được việc làm là nhờ đặt tất cả tâm tư vào đó. – Shannon ném một hòn sỏi lăn đi trước mặt nàng. Giày của nàng cũng đã mòn gót; nàng cảm thấy đã chọt vào bàn chân. – Em ghét nhà máy và gã đốc công nhỏ con, nhưng bây giờ thì em không còn bận tâm về chuyện nhổ lông gà nữa.

Cả ba người dừng chân lại trước một tủ kính chuyên bán đồ thời trang kiểu mới, và ngắm nghía một chiếc áo dài sa tanh màu hoa cà có lót bên trong và vai độn bông.

– Các chị xem tay áo kia! Đó là sáng chế của Paris, Pháp. Báo chí đã đăng như thế. Chị có bao giờ nghĩ rằng mình làm chủ một cái áo như thế kia không? – Bà Glenna buồn bã hỏi.

– Được làm chủ hả? Em chỉ ước được mặc nó một lần thôi cũng đủ rồi, bà Olive đáp – Được mặc một chiếc áo quý giá như thế mà khiêu vũ thì thanh lịch biết bao!

Bà ta quay chiếc váy đã sờn mòn và đầy vết bẩn của bà, vừa quay vừa khe khẽ hát. Shannon quan sát hai người bạn gái mới, xấu hổ mà không biết tại sao. Ở Ailen, nàng có nhiều giá áo treo đầy những áo dài giống như thứ trong tủ kính; và hồi ấy nàng quan niệm đó là chuyện đương nhiên. Không

bao giờ nàng có thể nghĩ là các chị em khác ở ngoài đời, mặc một cái áo đẹp như thế chỉ là việc trong mơ.

Một người đàn bà phục sức thật diêm dúa, đi ngang qua ba người, vẻ mặt khinh khỉnh, tay cầm một dây da màu đỏ, dắt một con cho bông trang điểm thật công phu.

– Chị hãy tưởng tượng người đàn bà giàu có này, bà ta muốn gì có nấy – bà Glenna nói.

Lần đầu tiên trong đời, Shannon cảm thấy tức giận một con người mà lúc bình thường nàng coi là thuộc giai cấp của nàng. Bà này chẳng khác gì mẹ nàng và các bà bạn của bà, và – trung thực mà nói – chính cả Shannon nữa.

Thế nhưng, tư thế của một bà quý tộc, dường như từ nay đối với Shannon hết còn phẩm cách và duyên dáng; nàng lên án bà này kiêu kỳ và lạnh nhạt. Nàng nghĩ, sự chân tình và chất phác của hai người bạn mới, đã làm cho nàng quý trọng hơn nhiều. Dầu mẹ nàng có coi Glenna và Olive như những người đàn bà hà tiện đi nữa, thì phần nàng nàng thấy họ lịch sự, độ lượng và dễ mến, dễ kết thân hơn là các bà bạn của mẹ nàng ở Ailen, tuy về mặt xã hội các bà kia có phần hơn.

– Cả con chó của bà ấy cũng làm ra vẻ lên mặt ta đây! – Nàng lẩm bẩm, và coi như nàng phát biểu thay cho hai người bạn của mình – Hãy xem con vật đần độn kia kìa, cũng làm bộ làm tịch nữa!

Phía bên kia đường, một cửa hàng đang mở, có tiếng chuông đồng hồ treo đang ngân vang, cả ba người chú ý đến một thanh niên xinh trai sắp sửa bước ra ngoài.

– Em xem kìa, Shannon! – Bà Olive nói to. – Người anh nổi tiếng của em đấy!

– Đồ chết bầm! – Shannon lắc đầu – Anh ta lại vừa mua thêm một cái mũ mới nữa!

Joseph rời cửa hàng, đi uể oải, chốc chốc lại dừng chân ngắm nghía bóng mình phản chiếu trong gương và sửa cho ngay ngắn chiếc mũ mới. Tính phách lối của anh chàng đã làm cho ba chị em cười khúc khích.

– Kia, anh ta chưng diện bánh bao để đi họp ở giáo xứ ngày chủ nhật đấy, bà Glenna nói – Em có đi không, Shannon?

– Em nghĩ là không.

– Em ráng đi. Em nên ra ngoài đôi chút (Glenna vỗ vào lưng nàng). Dù sao, hôm ấy là ngày lễ Tạ Ơn.

Shannon sững sờ trong giây lát.

– O, thế hả? Thế thì em đi, thật đấy!

Thật ra, nàng không biết lễ Tạ Ơn là gì, xem đó là ngày nghỉ lễ ở Mỹ và nàng phải tuân theo. Nàng không hợp với quê hương mới lạ này. Không mừng các ngày lễ nàng có thói quen đi dự ở Ailen, mà lại mừng những ngày lễ khác nàng chưa bao giờ nghe nói đến.

– Hẹn ngày mai, nghe! – bà Glenna nói, trong khi Shannon và bà Olive rẽ sang ngã khác về nhà. – Nhớ đừng có ăn nhiều gà Tây, kho tiêu đấy!

– Sao lại gà Tây? gà Tây có liên quan gì đến lịch sử? – Shannon tự hỏi đang khi bươn bả bước qua đường để gặp Joseph, anh ta vẫn đang đứng ngắm mình trong gương.

Shannon vỗ vai chàng.

– Ông bạn đã có đủ điều kiện để trở thành một tên khờ đúng một rồi đấy!
– Nàng vui vẻ nói lớn.

– Đúng! Vậy thì, nói chuyện khác đi.

Joseph đưa cánh tay cho nàng, và đưa nàng đi cho đến hết con đường, miệng tươi cười chào hỏi mọi người gặp gỡ. Đàn bà, con trẻ, ông bà già, hết thấy mọi người đều tươi tắn.

Khi hai người đi ngang qua trước quầy hàng bán rau quả, người chủ cửa hàng nói lớn:

– Cái nón đẹp quá, ông Donnelly ơi! Và trận đấu chiều hôm qua nữa, thật tuyệt cú mèo!

– Tôi rất vui lòng vì ông đã thích trận đấu, thưa ông Connor.

Người bán hàng thay cho Joseph một trái đào.

– Được, rất tốt, Shannon nói về bực mình – Anh đã thắng. Nhưng anh phải hết sức lưu tâm mới được. Rồi anh lại đâm ra kiêu căng thôi.

Chàng cất cái nón, cầm và giả vờ lấy tay áo phủ bụi.

–Ồ, tôi không ngờ! Kiêu căng, tôi mà kiêu căng? Không thể nào!

Nàng cười, nhìn chàng nhảy nhót, và chợt thấy một vũng bùn trên đường phố, liền kêu lên:

– Ơ kìa, anh! Một vũng bùn!

– Tôi sẵn lòng trải áo măng-tô của tôi lên đám bùn đó, Joseph chòng ghẹo nàng, nhưng tôi lại sợ làm dơ áo thôi.

Và, hai người dừng bước, với một cử chỉ tình tứ, chàng kẹp tay nàng lại, rồi cả hai cùng nhảy qua bên kia vũng bùn. Họ cùng nhau cười khúc khích.

Shannon lại trò chuyện trong khi hai người bước đi tiếp:

– Quả thật, anh có được rất nhiều ân điển mà một con người có thể có. Khốn thay, cái lỗ đít của anh có qua nhiều tự phụ.

– Một cái lỗ đít à? Có phải cái từ thô tục này đã phát ra từ cửa miệng của một cô gái hoàn hảo và rất có giáo dục tên là Shannon Christie đấy không? Chúa ơi! Con xin hỏi Ngài, thế giới này đang đi về đâu?

– Mẹ tôi mà nghe tôi nói như thế này, chắc bà đứng tim mà chết mất. – Shannon công nhận, nhưng không cảm thấy hối hận gì lắm – Đó là tại tôi đã giao du với những người xấu.

Hai người cùng im lặng bước đi, khi ngang qua cửa hàng bánh, mùi bánh mì và bánh trắng lười liềm mới ra lò bốc lên thơm phức. Rồi họ đi ngang qua cửa hàng thịt, những đùi trườn và gà Tây treo lủng lẳng trong tủ kính, trông thật ngon mắt. Một tấm quảng cáo ghi: Hãy mua gà Tây ở tiệm chúng tôi để mừng lễ Tạ Ơn.

– Cô có thích cái mũ của tôi không, Shannon? Hãy trả lời thành thật đi!

Nàng xúc động vì cảm nhận trong giọng nói của chàng có cái gì đó dễ bị tổn thương. Nhưng nàng không thể nói cho chàng vui lòng rằng chàng là một thanh niên xinh trai... dù có đội mũ hay không.

– Anh có tất cả những gì để trở thành một công dân hoàn hảo của thành phố Boston – nàng đáp, và Joseph xem ra thỏa mãn vì câu nói này – Nhưng Joseph này, nàng nói tiếp với vẻ suy tư – anh có còn nhớ Ailen không?

– Có và không. Tôi thích nhìn thấy một đám đầu người lơ nhố khi tôi thành công. Nhưng trở về sống cảnh nghèo hèn đến rách mồng tơ ấy... thì nội chuyện nghĩ tới thôi, tôi cũng đủ nổi da gà lên rồi! – Chàng nhìn nàng với đôi mắt tìm hiểu – Còn cô, cô thế nào, Shannon? Người ta nói, chiều hôm qua cô nhớ nhà lắm mà!

– Tôi nhớ cha mẹ tôi, kể cả bà mẹ dễ sợ của tôi. Tôi nhớ những con ngựa của tôi, nhớ người ăn kẻ ở trong nhà, nhớ giày vợ, bể tắm, ghim cài, xà phòng, bím tóc và cây đàn dương cầm của tôi...

– Có thể, cô nên trở về?

– Không bao giờ! Ở Ailen, tất cả cái gì cũng có sẵn cho tôi. Nhưng tôi muốn sống tự lập.

– Thế thì là đã dứt khoát rồi, bà chị của tôi ạ! Cố mà chứng minh qua ngày tháng đi!

Shannon mặt sáng ỡr vì tự hào khi nghe khen và quyết định đề cập tới vấn đề mà nàng muốn đem ra bàn với Joseph một tuần nay.

– Anh sẽ đi dự cuộc họp vào Chủ nhật này chứ?

– Nàng hỏi khi hai người đi ngang qua cửa hàng bán đồ phụ nữ, trưng bày những cái áo choàng tuyệt đẹp mà nàng đã thấy mấy lâu nay.

Ôi, trong số các áo ấy, nàng sẽ không có được cái nào. Nhưng trước hết nàng phải nghĩ tới cái cần thiết thực sự, hơn là nghĩ đến cái dư thừa. Hiện tại, nàng không có đủ điều kiện để mua lấy một cái áo choàng!

– Đi chứ, Joseph đáp – tôi không thể bỏ rơi quần chúng. Tôi có mặt ở đó cũng chỉ vì họ, đúng như thế! Có thể, tôi sẽ nhảy một vài bản điệu vũ Gic.

Chàng ngừng lại và phát họa một bước nhịp đôi trên lề đường. Vài khách qua đường dừng bước ngoái theo thích thú.

Shannon cảm thấy bực bội về thái độ của Joseph. Anh ta hành động như một kẻ đàn đạo, một kẻ du cả người Bôhem làm trò trong các cuộc chợ phiên ở Ailen.

Nhưng nàng không thể để lộ ra nỗi bực tức của mình. Dù Joseph Donnelly có là một tên móc than bùn có móng tay đen, hay mới đây là một đấu sĩ tầm thường do bọn mở sòng bạc thuê mướn, thì chàng vẫn có một sức quyến rũ kỳ lạ. Tại sao chối bỏ điều đó?

– Chúng ta đi thôi – nàng tươi cười nói và cầm cánh tay Joseph kéo chàng xuống khỏi lề đường. – Để anh khỏi phải làm trò!

– Cô phải đi đây đi đó, nếu không cô sẽ hóa điên đấy, cô em gái ạ!

– Tôi đâu có thì giờ để làm những chuyện điên khùng đó. Tôi có điều mơ ước thực hiện ngày mai.

Joseph nói, vẻ suy tư:

– Những ước mơ tương lai là quan trọng, chắc vậy. Nhưng cô không nên để mất những cái hiện tại có ở trên đường đi.

Lời phát biểu của Joseph như là dấu ấn của chân lý. Shannon tiếp thu và hứa sau này sẽ nghĩ đến.

– Còn cô, cô có đi dự cuộc họp ở giáo khu không, Shannon?

– Chắc là không. Còn lâu anh mới thấy tôi đi dự lễ Công giáo.

Joseph tắt nụ cười, buồn bã quan sát vẻ mặt của người thiếu nữ.

– Chính cô đã tạo nên nỗi bất hạnh cho mình đấy cô em gái ạ, và không có lý do. Cứ đi dự đi! Gặp gỡ nhiều người thì có lợi cho cô.

Shannon lắc đầu cố chấp. Nàng nhìn suốt con đường, mọi người ra vào các cửa tiệm để mua thức ăn cho bữa tối. Có biết bao nhiêu là gương mặt, nhưng nàng không nhận ra được một ai. Tệ hơn nữa, cũng chẳng có ai nhận ra nàng.

Nàng nói:

– Những gì mà tôi nghĩ về nước Mỹ, không có gì giống với thực tại. Trước kia, tôi được một số người kính trọng, bây giờ ở đây người ta coi tôi

như chẳng có trên đời.

Joseph choàng cánh tay ôm lấy hai vai nàng, và siết nàng vào chàng một cách thân ái:

– Không phải thế đâu. Cô đẹp như một quả tim, mà sắc đẹp thì ở Mỹ hay ở Ailen đều có rất nhiều giá trị... ít ra, đó là ý kiến của tôi. Tôi muốn mua cho cô một cái mũ, cô có bằng lòng không?

Sự rộng lượng của Joseph khiến nàng mỉm cười, mặc dù nàng không muốn.

– Tôi không muốn nhận của anh bất cứ cái gì, Joseph à, nhưng dù sao thì cũng cảm ơn anh.

– Phải chăng đó là tiếng nói cuối cùng của cô? Đội một cái nón mới lên đầu, nó có một cái gì đó thật là kỳ diệu, làm cho ta cảm thấy một cách mơ hồ tâm hồn mình.

Shannon bật cười. Joseph có một triết lý thật là đơn giản! Một cái nón mới mà cũng có phép màu chữa lành mọi bệnh tật, và giảm bớt mọi đắng cay!

Làm ra vẻ vô tư, nàng đặt một câu hỏi làm cho tâm hồn nàng xót xa:

– Cô Grace có đến dự cuộc họp không?

– Chắc là có, chàng đáp không một chút nghĩ ngợi

– Tôi mến cô ta lắm. Bao giờ cô ta cũng chúc mừng chiến thắng của tôi.

– Cô ta có một bộ ngực to kinh khủng mà cũng đi nhà thờ! Tôi chưa từng thấy ai có thân hình mất cân đối như thế.

– Ở hay, ở vào địa vị của cô, thì tôi chẳng khó chịu gì về cái chuyện nhỏ nhặt ấy cả. Tất cả những gì nơi bộ ngực đều có giá trị trước mặt Thượng đế. Mặt khác, nếu ở nhà, chắc cô ta không chịu nổi, chàng nói thêm có vẻ chọc tức nàng – nhưng tôi đã quên không nói cho cô ta nghe về quan niệm của cô.

– Có thể, anh đã không nói điều đó!

Shannon tức tối, lại thấy Joseph ưỡn ngực ra mà cười ha hả. Thấy chàng vui, bất đắc dĩ nàng cũng vui lây, nhưng thật quá sức chịu đựng của nàng, nàng muốn đập tắt ngay nụ cười trên mặt Joseph.

Nàng cũng không thể không ghen khi nghĩ đến bộ ngực no tròn của Grace, một bộ ngực kích dâm.

Tất cả mọi bộ ngực có thể có giá trị trước mắt Thượng đế, nhưng nàng lại nghĩ đến những con mắt khác kia.

Vì một vài lý do thầm kín nào đó, nàng tự hỏi, khi nhìn nàng, Joseph có những ý nghĩ gì.

10.

Khi về gần đến nhà, Joseph và Shannon thấy một cỗ xe màu đen đang đỗ trước nhà. Cửa xe mở ra, ông Mike bước xuống, theo sau là bọn tay chân sừng sỏ.

– Cậu đây rồi, chàng trai của ta! – Ông Boss kêu lên vui vẻ – Mạnh giỏi không, ông tướng?

– Rất khỏe, thưa ông Mike! Chào các bạn trẻ.

Những tên côn đồ hất hàm mỉm cười. Ông Mike bước tới bên Joseph nói:

– Cậu là niềm hãnh diện và là niềm vui của ta, Donnelly ạ. (Ông ta đưa Joseph đến bên chiếc xe). Lại đây, cậu em! Ngài Bourke muốn nói chuyện với cậu.

Shannon cảm thấy mình là người ngoại cuộc, nhìn ông Kelly đang dẫn Joseph đến chiếc xe. Cửa xe phía bên kia mở ra, nàng thấy hình thù phệ bụng của ông Arcy Bourke ngồi bên trong. Sau khi quan sát Shannon từ đầu tới chân với cặp mắt heo, ông ta mới để ý đến Joseph.

– Này, Donnelly – ông ta lên tiếng – luôn luôn bất bại, hả? Để cho mọi người nhìn ngấm và chuốc lấy ganh ghét và đố kỵ, thì có lợi gì?

Joseph mỉm cười và cúi đầu vì được đề cao.

– Không ai ghét tôi, thưa ngài Bourke.

– Đừng có tự dối mình. Không có ai thấy người bên cạnh mình thành công mà vui sướng cả. Hàng tá, hàng tá người nóng lòng muốn cho cậu đo ván đấy!

Joseph ưỡn ngực:

– Thì họ cứ thử sức xem họ có làm được không. Ông Kelly và đám tay chân bật cười, ông ta vỗ vào lưng Joseph. Shannon khá tự hào về Joseph, vả lại đã đến giờ, nàng quay gót vào nhà và đóng sập cửa lại.

Ông Bourke nhìn theo, liếm mép:

– Cái con tôm này thật là hấp dẫn! Gắp giò dài làm sao! – Ông ta bình phẩm một cách dâm dật.

– Hãy giữ gìn lời nói, thưa ngài Bourke! – Joseph xẵng giọng nói.

Ông Bourke, Kelly và bọn hô về nghẹn lời. Không ai dám nói năng như thế với ngài Bourke mà không chuốc lấy tai ương.

– Nếu tôi không lầm, thì nó là một con điếm? – Ông phê nói.

Joseph sùng sộ:

– Cô gái ấy là một người đàn hoàng, và tôi xin ngài hãy cư xử với cô ta như thế.

Gương mặt của ông Bourke bừng bừng nổi giận; ông Mike khục khặc bồn chồn.

– Thôi đi, Donnelly – ông ta hét lên – nói với ngài Bourke như thế là không phải phép.

– Hãy để yên đấy, Kelly – nhà chính trị nói – Đây là chuyện kinh doanh, và hẳn là vốn liếng của chúng ta. Bây giờ ông bạn hãy nghe tôi. Tôi muốn cậu đấu với một người Ý, và đâm sặc máu mũi nó như một con lợn con.

Joseph liếc nhìn ông Bourke và ông Kelly. Quyền lợi kích thích chàng.

– Tôi sẽ chiến đấu và tôi sẽ chiến thắng. – Joseph hất hàm thật cao, không ngại làm rơi cái mũ – Nhưng tôi không là của riêng ai cả, thưa ngài Bourke, không là của riêng ngài hay của bất cứ ai. Tôi chiến đấu cho tôi, và chỉ vì mình tôi thôi.

Nói xong, chàng rời chiếc xe, bước đi. Ông Kelly chạy theo và kéo chàng ra cách xa một chút.

– Cái gì khiến cậu đá ngược chiều gió thế, anh bạn? Ngài Bourke là người có máu mặt tại Boston... quan hệ với ông ta có lợi cho tôi.

– Tôi không có ý ôm mộng dật của ông ta, vì lý do các người hết thầy đều làm như vậy!

Ông Kelly cúi thấp hơn nữa, và hạ giọng thật thấp thành tiếng thì thầm hăm dọa.

– Cậu giữ được bộ đồ của cậu sao? Cậu thích có ròn rền trong túi để trả tiền một cốc bia chứ? Đây nhé, không có tôi, cậu chỉ là một tên Ailen dốt đặc. Nếu cậu làm trái ý tôi thì cậu nên giã từ nghề đấm đá của cậu đi là vừa. Tôi sẽ vứt cậu ra ngoài đường, và mọi người đều đóng sập cửa vào mặt cậu. Cậu không hiểu gì hết, anh bạn trẻ ạ!

– Được thôi! – Joseph đồng ý với vẻ nhăn nhó.

Ông Kelly quay Joseph một vòng và đẩy anh ta ra trước mặt ông Bourke.

– Trận đấu này vẫn nằm trong sự biên niên, thưa ngài Bourke! – Ông Mike nói – Đó sẽ là một trận đấu lớn nhất, chắc vậy!

*

Joseph bước vào ngôi nhà trọ và không tin được ở mắt mình. Shannon đang ngồi trên ghế, chơi nhạc jazz cho bà Molly và các chị em khác nghe. Tất cả dồn cục lại quanh chiếc dương cầm, khen cô nhạc sĩ chơi hay không tiếc lời. Họ tươi cười vui vẻ.

– Shannon! – Joseph gọi mà vẫn không hiểu nổi tình cảnh ngay trước mắt mình.

Nàng quay người về phía chàng, miệng mỉm cười rạng rỡ.

– Chào Joseph. Tôi đang say đây.

– Say! Sao lại như thế được? Cô mới bỏ đi có năm phút thôi mà.

– Cô ta đang duy sự tinh thần – bà Molly giải thích, và chỉ chai rượu ứt ky để trên ghế gần đó.

– Và khi tôi uống hết chai này – Nàng tuyên bố với giọng đóng kịch – tôi sẽ uống sang chai khác.

Nàng cầm cái chai lên, ngửa cô và dốc rượu vào miệng... Rồi nàng lại nốc, và kêu lên:

– Nnn... nn... ngon! Ngon thật!

– Cuối cùng – Joseph bình phẩm một cách triết lý – Cô đến Mỹ để trở thành một phụ nữ văn minh. Tôi mừng cho cô vì đến giờ phút này mọi sự tiến triển tốt đẹp nhất.

Chàng bỏ đi về hướng cầu thang. Shannon liếc cách giả vờ say rượu không chọc tức chàng được, liền nốc thêm một ngụm nữa và bị sặc. Khi thở lại được bình thường, nàng vội vã đuổi theo Joseph.

Joseph cẩn thận treo mũ trên mắc áo trong phòng – thứ mũ kiểu mới nhất, có hình dáng lạ thường trong bộ sưu tầm. Shannon đang ít nhiều chao đảo, ngắm nhìn Joseph và cả dãy mũ nón của chàng.

– Anh cũng đã thay đổi, thưa ông Joseph!

– Nhưng thay đổi tốt, đúng thế không?

Nghiêng đầu về một bên, dáng vẻ tự lự, nàng nói:

– Không. Đã thay đổi. Ông hãy ngó thử các cái mũ ngây ngô của ông xem! Không bao giờ ông đến được Oklahoma cả. Ông đã tiêu sạch các đồng xu ông đã kiếm được vào việc này rồi.

Joseph cười và nheo mắt, ra vẻ hãnh diện và tự tin.

– Tí nữa đây, người ta sẽ mang đất đặt trên đĩa và đưa lại cho nhà tôi.

– Anh đã biến thành một kẻ học làm sang rồi! Chàng sùng sộ:

– Học làm sang à? Lòng thương xót lại đi chế giễu lòng bác ái. Đó là điều mới mẻ! Cô chẳng để ý gì đến tên học làm sang, ngay cả nếu hẳn ta có véo vào đùi của cô!

Shannon định mở miệng phản đối, thì có tiếng đàn bà từ ngoài đường réo lên:

– Joseph! Joseph ơi!

Một thiên thần đi qua, và Joseph quay mình.

– Xin cho tôi một phút... bà say rượu – Chàng nói, và đi tới đỡ tấm màn che cửa sổ.

– Joseph! – Tiếng người đàn bà lại réo lên.

Nhìn xuống đường, Joseph thấy Grace đứng bên kia lề đường đối diện. Cô ta ra dấu bằng cách huơ tay cho chàng và hỏi:

– Joseph! Ngày mai chúng ta gặp nhau ở nhà thờ chứ?

– Thật là phi thường! Thật tuyệt vời! – Chàng nói với giọng phấn khởi – Chúng ta có thể ngồi sát bên nhau ở nhà thờ chứ?

– Cha a a o o!

– Chào!

Khi chào tạm biệt, xem như chàng muốn nhảy qua cửa sổ mà ra, còn Grace thì gọi lên chàng một nọ hôn gió thật kêu, rồi bước đi với cái mông đong đưa.

Joseph buông màn cửa sổ xuống và quay trở lại với Shannon. Nàng nhìn chàng tức tối.

– Đó là à... Grace – Chàng nói.

– Không đùa đấy chứ? Tôi đánh cuộc, chung quanh đây thiên hạ đều biết cả rồi.

Chàng mỉm cười khoái trá vì thấy nàng nổi ghen lên quá sức.

– Grace là một cô gái lịch sự. Ai cũng kính nể.

– Tôi đâu có nghi ngờ điều đó. Nếu cô gái lẳng nhăng chim chuột này mà đi xưng tội, thì muôn vạn người sẽ xếp hàng tiếp theo.

Shannon lắc đầu tỏ vẻ rất tự cao để cho lòng khinh thị của nàng càng rõ nét. Nhưng trong tình trạng say rượu, nàng vấp chân suýt ngã chổng chơ.

– Grace đâu phải là hạng gái lẳng nhăng – Joseph bênh vực – Cô ta chỉ là một vũ nữ trong một quán rượu tầm thường.

– Một vũ nữ! Hừ! Tôi chẳng gọi đó là khiêu vũ, mà trưng bày đùi và vú cho thiên hạ xem. Tôi biết chắc, nếu ông mà yêu cầu, thì cô ta sẽ cởi truồng ngay.

Joseph mỉm cười, mắt nhìn vào cõi mông lung, như đang nhìn thấy cuộc trình diễn.

– Có thể, đúng vậy – Chàng đáp, về suy nghĩ.

– Cô ta đã làm như thế rồi, phải không? Chàng lại nhìn vào khoảng không:

– Xem nào... để tôi nhớ lại xem.

– Hãy nhớ lại đi – Nàng nhạo cười – Nếu ông còn chút đầu óc. Ông hãy xem! Ông Boss và bạn bè của ông ta đang cố làm cho ông hóa điên!

– Họ kính trọng tôi đấy chứ! – Joseph cãi lại, lòng giận sôi lên.

Sao nàng lại cố ý hạ thấp giá trị mới mẻ của chàng xuống như thế, chẳng lẽ chỉ vì nàng ghen tuông mà thôi?

– Ông hãy tỉnh ngộ đi, Joseph! Ông chỉ là con gà mái đẻ trứng vàng cho họ mà thôi, chấm hết! Họ đã ngâm ông trong nước mắt như một miếng thịt heo!

– Thôi đủ rồi! Im mồm đi cho tôi nhờ, bà chị!

Joseph cảm nhận ở trong chàng có một vết rạn nứt, một nỗi sợ sệt âm thầm.... có lẽ có sự thật trong nhận xét của Shannon chẳng.

Chàng đến gần nàng và ôm lấy nàng.

– Joseph, anh làm cái gì thế? – Nàng la lên trong khi chàng cố đẩy nàng ra khỏi cửa. Nàng và vào mặt chàng, đâm thùm thụp vào ngực chàng; chàng cứ đẩy nàng đi ra hành lang. Nàng vừa tru tréo lên vừa giẫm chân thành thịch – Bỏ tôi ra, Joseph! – Nàng rống lên

– Đồ bẩn thỉu! Thả ngay tôi ra!

Khi hai người đến cửa phòng tắm, bà Molly và các cô gái bò lên cầu thang nghe ngóng.

Bà Molly mỉm cười:

– Gia đình lục đục, người ta nói thế.

Joseph đã tông cánh cửa buồng tắm, và cố sức bồng nổi Shannon lên, quẳng vào bồn tắm đầy nước đánh ùm.

– Như thế để cô học cách gọi tôi là kẻ đua đòi, là học làm sang – Joseph tuyên bố một cách toại nguyện.

– Anh là một thằng đua đòi! – Nàng lại la lên, vừa họ vì sắc nước, vừa gầm thét – Trước đây anh chỉ là một tên đi hốt sỏi của quận Galway. Bây giờ thay da đổi thịt, anh tưởng mình là muối của đất!

Nàng càng vùng vẫy để thoát ra khỏi cái bồn tắm, thì chàng lại cố nhận nàng vào.

– Hãy nói là nón của tôi đẹp.

– Cái gì? Nón nào? Anh để đầu trần mà!

Chàng giữ nàng thật chặt, còn nàng thì vùng vẫy và làm tung tóe nước lên.

– Hãy nói với tôi rằng, cô thích nón của tôi. Tại sao cô không nói như thế được? Tại sao cô không nói được là cô thích bộ áo quần của tôi? Tôi đã làm việc cực nhọc mới sắm nổi những thứ đó. Tôi thành công là do tự tay tôi làm ra. Tạo sao cô lại từ chối cái chút vui thích ấy của tôi, hờ bà chẳng?

Nàng thôi giãy giụa, chỉ lườm chàng, đánh chàng và hùng hổ bước ra khỏi bồn tắm. Gặp gì vợ nấy, nàng chộp lấy cái ấm nấu nước phang lên đầu Joseph. Chàng né tránh, và cái ấm đun nước đập vào vách vỡ tung.

Chàng mon men đến bên nàng. Nàng vợ cái tô dùng để đựng xà phòng cạo râu và cái bàn chải, ngấm đê chàng.

– Đừng đến gần tôi, Joseph! – Nàng la lên – Hãy đi mà mân mê cái con mụ bần thiu đó, cái con mụ có cặp vú của vu em đó đi!

Nàng ném cái tô xuống đất và vọt ra khỏi phòng tắm. Cỡ mười cô gái điếm tụ tập đằng sau cánh cửa liền vệt ra nhường lối cho Shannon đi.

– Cô đã ghen đấy, Shannon à! – Chàng rống lên và chạy theo nàng – Tôi đã lượm được nhiều tiền hơn cô và coi như là tôi đã có đất của tôi rồi.

– Tôi cũng có thể kiếm được nhiều tiền giống như anh! – Nàng la lên đối đáp lại – Lời nói danh dự... Đồ hay gây!

Nàng chạy thẳng về phòng và đóng sập cửa vào mặt Joseph. Anh ta sờ soạng ổ khóa, thề thốt rồi dấm ầm ầm vào vách tường.

– Tại sao cậu không hôn một lần cho xong đi? – Có tiếng nói sau lưng.

Chàng quay lại. Bà Molly đứng chống nạnh, mỉm cười.

Các cô gái điếm kết thành đoàn, đi theo, cũng mỉm cười đồng lõa.

– Đó là em gái tôi! – Chàng rống lên. Bà Molly sịt mũi.

– Thế à! Thế thì thôi, tôi là nữ hoàng nước Anh!

Tất cả cười lên thật hả hê. Joseph tái mặt, lại tiếp tục đánh vào vách.

*

Sau đó, vào một buổi chiều tinh thần tạm thời lắng dịu sau cơn bão tố, Shannon và Joseph trải qua một giờ yên tĩnh trong căn phòng ở chung, trước khi chàng tới câu lạc bộ.

Joseph ngồi trên một cái ghế xích đu cũ mà chàng đã lượm ở lề đường nơi ngõ hẻm sau câu lạc bộ. Sau khi đã dọn vá lại, chàng hãnh diện mang cái của lượm đó về nhà. Ban đầu Shannon khoái trá vì có thêm được cái ghế ngồi, nhưng rồi nàng suy nghĩ và ước lượng đến sự suy sụp tinh thần của mình – nàng đâu có chê một cái ghế gãy của một quán rượu loại ra! – và từ đó nàng không đụng tay tới nó.

Còn Joseph thì chiều nào cũng ngồi trên chiếc ghế đó, với một quyển sách của trẻ nhỏ để trên đầu gối, chàng chăm chú học trước khi đi đến câu lạc bộ để đấu quyền. Ban đầu, Shannon dạy cho anh ta học chữ, bây giờ thì anh đã học được và thích đọc một mình.

Trong khi Joseph đánh vờn chiều hôm đó, thì Shannon bận xếp áo quần trên giường. Nàng vui vẻ miệng hát thì thầm.

Joseph ngừng đọc sách, ngược lên quan sát nàng trong tích tắc.

– Shannon, ... còn chuyện ngày Chủ nhật... Cô xem thư có đi cùng tôi đến dự lễ ở giáo đường không?

Nàng thoáng mỉm cười, coi như được tôn vinh qua lời đề nghị, nhưng rồi lại lắc đầu.

– Không, cảm ơn. Như tôi đã nói với anh, đó là nghi lễ Công giáo. Tôi sẽ mất tự nhiên rất nhiều trong những buổi như thế. Tôi chẳng biết làm gì hay nói gì, mà cũng không biết khi nào nói và khi nào làm.

Joseph nhún vai.

– Thì tùy ý cô. Tôi tưởng là tôi có trách nhiệm đặt ra cho cô câu hỏi ấy.

Chàng lại tiếp tục đọc sách, nhíu mày trước những mặt chữ, nhăn mặt vì phải tập trung tư tưởng, miệng lẩm bậm lạp vờn. Shannon tiếp tục công việc của mình.

– Ngay cả nếu tôi có muốn đi chẳng nữa, thì cũng chẳng có gì để mặc.

Joseph hăng hái.

– Thì cô mặc mấy cái áo mang theo từ Ailen! Ít nữa đó là ý nghĩ của tôi, cả khi tôi khuan vác nó.

Shannon đi đến một cái rương trong số đó, lấy ra một cái áo dài xanh có thêu ren màu ngà, rồi thả nó lại vào rương.

– Không mặc được!

– Tại sao?

– Lỗi thời!

– Ờ, tôi cũng thấy thế! Quả thật, cô mà mặc một chiếc áo dài lỗi thời là điều không thể chấp nhận được!

– Joseph này!

– Cái gì?

– Đóng cái rương lại!

*

Các chuông nhà thờ đánh lên vang dội khắp thành phố Boston, kêu gọi giáo dân đi lễ, và phần đông dân chúng Boston đều đáp ứng. Phần đông họ bước đi một cách nhẹ nhàng, sợ những bước đi mạnh bạo sẽ làm long não trong đầu. Chiều thứ bảy có ghi nơi cuốn lịch đời, và sáng Chủ nhật, họ bị

khô cổ, nhức đầu, và hai chân rã rời, đó là cái giá phải trả vì rượu bia, vì ca hát và hảy nhót.

Joseph và Shannon cùng đi với nhau trên con đường dẫn tới nhà thờ, người đông nghẹt. Shannon đeo vào cánh tay của người bạn đồng hành một cách bực bội, vì cảm thấy đôi giày quá chật. Nếu thấy nàng như thế này, mẹ nàng sẽ nói gì? Một cô gái dân Tin Lành thứ đậm, đi lễ Công giáo!

Nàng mặc cái áo dài xanh có dăng ten màu ngà, lấy từ trong rương ra. Chiếc váy bây giờ ít rộng hơn, hai ống tay áo đẹp hơn nhờ đường hở vải lót mới tinh và hai vai độn cũng mới. Tất cả mới được tân trang lại, không do thợ lành nghề, mà trái lại. Những cái áo đúng mốt, đó mới là điều đáng nói.

Khi đã ngồi xuống cái ghế băng có lưng dựa cứng bên cạnh Joseph, nàng bỗng thấy hai miếng độn vai bắt đầu tuột xuống phía ngực. Luồn tay vào ngực, nàng khéo léo đặt chúng lại cho đúng chỗ.

Nàng nghiêng về phía Joseph, nói nhỏ:

- Tôi không đi rước lễ.
- Không sao! – Chàng đáp.

Trong số các giáo dân tuần thành tiến lên bàn rước lễ có những gương mặt quen diễu hành ngang qua trước mặt nàng: Ông Mike Kelly, thằng bé Dermody, bà Molly, chị Olive, chị Glenna và một số nhân công của nhà máy cùng những nhân viên của câu lạc bộ.

Shannon cảm thấy tức giận tràn hông, và nổi ghen tức với Grace khi cô ta vênh vang mỉm cười với Joseph, lúc đi ngang qua anh. Joseph mỉm cười đáp lại càng làm cho nàng nổi xung lên.

- Cô Grace – Chàng nói nhỏ như thông tin cho nàng.

Anh ta coi Grace là khùng hay sao đây?

– Tôi thấy rồi. Tôi đã nhận ra bộ ngực của cô ta! Joseph lách ra khỏi ghế nhằm bàn thờ đi tới.

Shannon quan sát Grace, và thấy cô ả cô ý quy gần bên Joseph.

Linh mục xướng lên:

– Thiên chúa đã tạo dựng nên con người một cách lạ lùng, mà tái tạo lại, còn lạ lùng hơn...

Shannon kiểm soát lại miếng độn vai, rồi vội vã đứng lên tiến tới bàn thờ. Không cần xin lỗi Grace, nàng quỳ len vào giữa hai người.

– Tránh ra, Grace! – Nàng khẽ ra lệnh, và bồi thêm bằng cái cùi chỏ – Một mình cô, đã chiếm hết nửa nhà thờ!

Linh mục trở lại hàng người đang quỳ đợi cho rước lễ. Shannon do dự. Rước Chúa theo những điều kiện này, nàng có liều để cho linh hồn mình bị tội không? Nhưng lén nhìn bộ ngực của Grace, nàng kết luận là Chúa cũng thông cảm thôi.

Linh mục đưa bánh thánh ra, đọc thầm:

– Mình Thánh Chúa Giêsu!...

Shannon nhắm mắt và lè lưỡi ra

*

Phòng tiệc của giáo xứ vang dội tiếng nhạc, tràn trề các thức ăn, thức uống, biểu thị một cuộc hôn độn khôn tả. Nghi thức của cuộc lễ đã kéo dài. Những người Ailen vui đùa thỏa thích, ăn uống thả dãn chẳng khác gì chiều hôm trước. Các nhạc công – một cây đàn xếp, một kèn túi và một người đánh trống – họ diễn tấu bài Bodhran truyền thống Ailen, tạo ra nhịp điệu từng bừng cho đàn đàn ông nhảy múa, còn đám đàn bà thì làm những món xà lách trộn, và món rượu Pân bằng trái cây ngâm rượu ụyt ki nhập khẩu.

Shannon đã ăn hết đến ly thứ ba, trong khi nàng nhìn Joseph mới ăn vừa xong ly thứ hai.

– Grace là một cô gái lịch sự, đừng có nói gì nữa, – Joseph bảo – Cô ấy luôn mừng khen tôi và làm cho tôi phấn chấn khi tôi xuống tinh thần.

– Tôi chẳng coi cái cách cô ta cổ võ anh ra cái quái gì hết, Joseph ạ. Một người đàn bà làm nghề khiêu vũ để mưu sinh, là một kẻ lẳng nhăng. Tôi không hiểu sao anh lại mê cô ta đến thế...

– Cô đừng có phóng đại! Tôi mang đến mời cô ta một ly rượu, chỉ có thể thôi.

– Tôi mong cô ta bị sặc rượu, hay rượu đổ vào trong cái ngực trần – Shannon lăm bằm. Nàng đã ngã ngay say vì rượu trái cây. Joseph rời khỏi nàng, vừa đi vừa cười khúc khích. Shannon uống rượu mạnh như uống nước lạnh, và chàng nghĩ đến việc phải vác nàng về nhà như vác một bao khoai tây. Đàn bà – nhất là các bà Tin Lành hư hỏng, được nuông chiều – tửu lượng không cao.

Joseph đưa ly rượu cho Grace, nàng nháy mắt làm duyên, và lấy ngón tay vuốt nhẹ lên ngón tay của chàng khi tiếp ly rượu. Chàng ngó về phía Shannon, xem nàng có theo dõi mình không... Nàng không bỏ sót một cử chỉ nào, và hai mắt nàng nãy lửa.

Câu nói của bà Molly lại trở về trong trí chàng: Shannon muốn cho chàng hôn. Không... không thể được! Có thể nàng là một cô gái hay hờn mát, nhưng nàng đâu có ưa thích gì chàng, dù là một chút ít ỏi, mà chung quy chỉ vì nàng là một cô gái hợm mình, thích ông ọ, không được đàn ông để ý đến thì nàng không chịu nổi.

Ngoại trừ trong phòng tiệc, chiều hôm ấy không ai để ý đến Joseph. Chàng nhận thấy thế và rất bức mình thấy phần đông bọn thanh niên đều nhìn Shannon hau háu. Chàng chỉ muốn đâm vào mặt chúng mỗi đứa một cú để chúng đừng có ngấp nghé Shannon.

– Joseph... em đã hỏi anh, hôm nay anh có vui không – Grace nói thì thầm với giọng ngọt ngào và mắt kiên nhẫn.

Joseph trở về với thực tại. Chàng đã hờ hững với Grace một cách hèn nhất.

– Ồ... phải. Hôm nay là một ngày tuyệt vời. Còn cô thì sao?

– Em đã nói với anh rằng em hơi chán vì không có bạn trai để cùng khiêu vũ, mà anh thì chỉ nghĩ đến chuyện khác, người khác.

Joseph liếc nhìn Shannon, nàng lại uống một ly rượu nữa, đang khi có bốn chàng trai bu quanh muốn mời rượu nàng.

– Rất tốt. Grace – Chàng lăm lăm – Anh rất vui lòng...

Bỗng một bàn tay to lớn đập mạnh lên vai Joseph. Chàng quay lại thì thấy ông Mike Kelly đang toét miệng cười, tay cầm điều xì gà muôn thuở.

– Đi lại đàng này một lát, Donnelly. Ông Bourke có mấy chuyện muốn bàn với cậu.

– Tôi chẳng có gì đề nói với... với vị hào hoa phong nhã ấy cả – Joseph đáp, nhưng những tiếng cuối cùng lại nói không rõ để tỏ sự miệt thị của mình.

– Ông ta đã nhục mạ em gái tôi vào cái hôm mà tôi với ông ta nói chuyện với nhau.

– Hãy nghe đây, anh bạn trẻ. Khi ai đó có người em gái, theo kiểu em gái của cậu, không ít thì nhiều hẳn phải chuẩn bị đón nhận những phản ứng loại đó. Chưa nói đến chuyện cô ta không có thái độ của một cánh hoa e ấp.

Ông ta hất hàm về phía Shannon, cô đang say, tay vịn vào vai một chàng trai và tán tỉnh một chàng trai khác không chút thận trọng. Joseph làm bộ như không trông thấy, tự kiểm chế không nghiêng rặng, không nắm bàn tay lại, cũng không hình dung nỗi sự vui thích khi đấm một đấm cho hàm răng giả của tên thanh niên kia lọt vào cuống họng hẳn.

Trong khi ông Bourke tiến về phía ông Mike và Joseph, ông ta lên tiếng:

– Này Joseph! Gặp được cậu và cô em gái xinh đẹp của cậu, thật là vui!

– Hừ!

Ông Kelly huých cùi chỏ vào hông chàng.

– Tôi đang lo sắp xếp cho cậu cuộc đấu giữa người Ailen và người Ý – ông Bourke bụng phệ nói tiếp – Tôi hy vọng cậu sẽ... sẽ làm lóa mắt thiên hạ. (Mắt ông ta rời khỏi Joseph và liếc về phía Shannon, giọng nói như mơn trớn, khuyến dụ). Phải, cậu sẽ xuất hiện trong một hình thức làm choáng ngợp mọi người!

– Tôi không đấu võ vì ông đâu, ông mập bự ạ! – Joseph kêu lên – Ông đi mà đấu lấy, nếu ông thích, và rồi sẽ ngã té bể đất!

Đôi mắt ti hí của ông Bourke nhìn chàng như muốn té lửa. Ông Mike kéo Joseph ra xa.

– Ông nói bậy nói bạ gì vậy, cái đầu của cậu sao thế? Tôi đã nói với cậu, đừng có bao giờ giở cái giọng kiêu đó! Ông ấy là người có ảnh hưởng rất lớn ở Boston này. Ông ta làm mưa làm gió ở đây đấy.

– Ông ta có làm ngược lại hai đầu cực trái đất, thì cũng chẳng làm cho tôi lo lắng... Không ai có quyền ra lệnh cho Joseph Donnelly này phải chiến đấu cả!

– Tao đây, tao là miếng bánh mì phết bơ của mày đây, thằng khốn ạ! Mày hãy gặm cái cánh tay mày để mà sống... (Ông Kelly đưa cuộc mưu sinh của Joseph ra mà dọa dẫm)... và mày vĩnh biệt cái võ đài là vừa.

Tao sẽ đuổi mày ra khỏi thành phố, và mọi người ở đây sẽ quên là mày đã có mặt ở trần gian!

Chính Joseph cũng nổi khùng lên, sẵn sàng đấu khẩu, bỗng một sự hỗn loạn xảy ra ở giữa phòng. Tiếng la, tiếng cười, tiếng vỗ tay của một vòng người quấy động tập trung quanh một diễn viên hài nào đó, đứng ở ngoài không thấy được, như bị chôn vùi giữa đám đông. Joseph linh cảm đang có chuyện gì chẳng lành xảy ra.

Bỏ ông Kelly đứng lại, chàng vệt đường tiến vào giữa đám đông ồn ào. Shannon vén váy lên, đang múa điệu vũ "gigue" và hát:

Mary, Mary, Mary Nell!

Hãy nghe tiếng chuông báo lễ cưới...

Joseph đánh vệt đám đông ra hai bên, vào nắm cánh tay lôi đi.

– Shannon! – Chàng thét vào mặt nàng.

Nàng nhìn chàng với vẻ ngạc nhiên, và trong mắt ánh lên đôi chút biết ơn.

Rồi nàng lấy lại bình tĩnh, vung mình một cái, tuột khỏi tay Joseph.

– Đừng có đụng đến tôi, Joseph Donnelly! – Nàng hét lên với giọng bức tức của người say – Đi, đi mà vuốt ve con đĩ của anh đi! Con đĩ tồi tệ hơn

một lợn xề!

Cả phòng cười lên hô hố, làm Joseph đỏ cả mặt.

Chàng quát lên:

– Câm mồm lại!

– Phải, mà hãy đi tính số người mà đã đánh gục – Shannon lại la lên, giọng mỉa mai châm chọc, để cảnh cáo chàng – Chính hẳn là Joseph Donnelly, tên đấu sĩ quyền anh cả thế giới đều biết tiếng, đã hạ bao nhiêu là địch thủ và trở về mặt nát như một núi giẻ rách. Hẳn là đối thủ nổi tiếng như cồn... Đàn ông thì hâm mộ, đàn bà thì thèm muốn.

Hai cái vai độn ngã nghiêng, những cuộn tóc rối tung bay quanh mặt của Shannon, nàng bước đi xiêu vẹo, lẩn tránh Joseph, chàng theo sát không rời. Bước chân lảo đảo, nàng vấp chân vào cái ống nhổ, khiến nó lăn vào chân của Joseph. Chàng vấp ngã ngời xuống đất, trong khi Shannon đi ra xa.

Đám đông reo hò. Shannon lại ca hát:

Nàng có tin, nàng có tin là chàng sẽ yêu nàng? Hãy hỏi, hãy hỏi thời gian.

Từ nền nhà, Joseph ngược lên, thấy nàng đang nhảy múa cho đám đàn ông xem, với những cặp mắt nghệch ra.

Tệ hơn nữa, ông Bourke bụng phệ, dùng hai cùi chỏ để mở đường chen vào hàng đầu đám đông, đứng xem với đôi mắt hau háu và miệng liếm mép thèm thường.

Chốc chốc, nàng tung cái váy lên cao, để lộ cái quần lót có viền đăng ten. Nàng vừa nhảy vừa tiến đến gần ông Bourke và luồn các ngón tay vào mái tóc của ông ta.

Trời đất ơi, ông ta rút một đồng đô la trong túi áo và nhét nó vào cái nịt vú của nàng.

Nàng vừa rời khỏi ông Bourke trong một tiếng cười giòn rã, nhắm quày rượu mà tới, vừa đi vừa xoay mình theo điệu vũ. Bị vấp chân, mất thăng

bằng, nàng té nhủi vì quá say, mặt úp vào cái bánh kem, hai chân chống lên trời, để lộ cái quần lót ra cho mọi người nhìn thấy.

Joseph phóng tới, đỡ Shannon lên và vác nàng lên vai, mặc cho nàng dẫy dựa và tru tréo. Chàng vác nàng ra khỏi phòng tiệc và ra đường.

– Để tôi xuống... Để tôi xuống ngay! – Nàng kêu la và dấm thùm thụp vào lưng chàng – Đồ khốn kiếp, đồ móc than bùn vô danh tiểu tốt!

– Cô là cái đồ táo tợn chết tiệt, đã làm mất mặt tôi, em gái ạ! – Chàng rống lên đáp lại – Cô đã chống hông lên cho người ta xem, thật xấu hổ. Tôi xấu hổ vì cô, xấu hổ vì đã quen biết cô, chưa nói đến chuyện cô là em gái của tôi!

– Ông đâu phải là anh trai tôi, ông đừng có quên điều đó. Còn chuyện đám đàn ông đó, tôi mong họ được mãi mãi. Làm bìa cho mọi người dòm ngăm cũng thích thú lắm chứ, nhưng chỉ một lần này thôi! Và cái ông bạn của ngài Kelly cũng quá thích điệu vũ của tôi, đến nỗi đã nhét một đô la vào cái yếm của tôi.

Joseph nhìn nàng và chậm chậm lắc đầu.

– Còn nữa, cô đã cáo buộc tôi đủ thứ tội, chỉ vì tôi trò chuyện hết sức vô tư với cô Grace.

– Grace là một con đĩ!

– Có thiệt không? (Joseph cau mày và lầm lũi bước đi). Vừa đi anh vừa nói: – Cô ấy hả? Cô hãy nhìn lại cô thử xem, năm chình ình dưới mương với một đô la trong yếm!

11.

Ngồi trong cái ghế xích đu, dưới hàng hiên ngôi nhà cho thuê của mình, bà Molly trầm ngâm suy nghĩ, một nửa người bà khuất trong bóng tối. Chiều tối nào bà cũng đến ngồi ở đó, nhìn kẻ qua người lại, nghiên cứu từng đặc điểm của mỗi con người.

Đó là giây phút riêng tư của bà, một giây phút nghỉ ngơi trong một ngày bận rộn, đúng vào lúc phần đông các khách khứa của bà ăn tối, ở nhà với gia đình của họ. Các cô gái và cả chính bà có dịp để thờ đôi chút, biết chắc rằng chẳng bao lâu nữa các người khách của họ sẽ rời khỏi nhà sau bữa cơm tối, lấy cốc ra quán rượu uống một ly, để tạt vào ngôi nhà thổ trên cùng đường.

Bà Molly nghĩ rằng, riêng nhà bà đóng cửa là để tiện việc cho bọn đàn ông độc thân cô đơn, không thoải mái giữa đám đông đàn bà. Bao lâu bà còn xem chuyện hoạt động của bà dưới khía cạnh này, thì bà có cảm giác là bà đã phục vụ cho con người.

Bà không thích nghĩ tới các ông đã có vợ, hay những lời dối trá họ tung ra để gạt vợ con. Đó là một mặt của công việc làm ăn của bà, nó mài dũa lương tâm bà và thúc đẩy bà đến ngồi dưới hàng hiên này để suy nghĩ về những sự đổi thay mà bà muốn đưa vào cuộc đời mình.

Giấc mơ của bà bị đứt đoạn khi bà thấy Joseph Donnelly đang uể oải bước đi trên đường về nhà, một cô gái đánh đeo vào cánh tay chàng.

Bà Molly biết ngay là không phải Shannon. Cô gái này nhỏ nhắn hơn, xinh xắn hơn và bám vào cánh tay Joseph với một vẻ sở hữu mà Shannon thường không có. Bà Molly liền rút lui vào bóng tối.

– Cám ơn anh đã mời em đi ăn tối, Joseph – Người đàn bà nói, càng đến gần cửa thì càng đeo sát vào Joseph hơn – Em chẳng biết nói thế nào để tỏ lòng biết ơn anh về buổi chiều hôm nay.

–Ồ, tôi cũng đã được đền đáp bởi việc gần gũi cô và được nghe cô chuyện trò thân mật rồi, Grace ạ.

Joseph đáp và cúi xuống đặt nụ hôn phớt qua trên đôi môi hé nở mời mọc của cô gái.

–Ồi... – Grace trở nên tiu nghỉu – Thế mà em cứ tưởng là anh có thể mời em vào nhà trong chốc lát chứ, anh đã bảo em rằng giờ này chị ấy đi làm chưa về... và em tự nhủ là anh với em có thể... có thể... Ôi, có diễn tả cho anh cũng vô ích thôi!

–Ờ... phải! – Joseph hăng giọng. Bà Molly lại mỉm cười trong bóng tối.

– Một buổi tối nặng nhọc đang chờ đón anh, Grace ạ. Tốt hơn, anh nên nghỉ ngơi tí chút trước khi lên võ đài. Dù sao, thì anh cũng xin cảm ơn em.

– Nhưng, Joseph, em...

Grace đưa bàn tay ra, Joseph tránh né:

– Thật rất tiếc, Grace ạ, anh phải đi thôi. Chút nữa gặp nhau ở câu lạc bộ.

Không nói thêm một tiếng, chàng biến mất vào hành lang, bỏ Grace đứng lại một mình ngoài tiền sảnh. Bà Molly thấu hiểu nỗi buồn của cô gái. Chúa có biết bà cũng đã thường bị ruồng rẫy như thế!

– Không phải lỗi của em, cưng à! – Bà nói.

Grace giật mình, quay lại tìm trong bóng tối. Bà Molly bước ra ánh sáng.

– Lại đây em. Tôi tên là Molly Kay, chính tôi điều khiển ngôi nhà này.

Bà đưa tay ra.

Grace bước tới và nắm xiết tay bà.

– Em là Grace, bạn của Joseph. Em nhảy điệu vũ Cancan nơi anh ấy đấu võ.

– Phải, tôi nhớ có thấy cô đem cô đưa anh ta về sau cuộc đấu đầu tiên.

Grace thở dài.

– Điều đó cũng chẳng ăn thua gì. Em không tin anh ta để ý chút nào đến lòng mến mộ của em đối với anh.

– Cô hãy tỉnh ngộ đi! Có gì đâu, anh ta chú mục về nơi khác.

Grace bỗng chú ý:

– Ồ... ở đâu vậy?

– Nơi cô gái mà anh ta gọi là em anh ta ấy.

– Dì muốn nói, cô ta không phải là... – Grace sửng sốt trong giây lát –
Ồ... em hiểu! Mọi sự đã rõ ràng. Em hiểu tại sao cô ta đóng sập cửa vào mặt em đêm đó, và tại sao ảnh...

Bà Molly động lòng trắc ẩn, quan sát Grace đang mở to mắt.

– Em chán nản à, cưng? Chị ghét vai trò này, nhưng thà cho em biết sự thật hơn là để em mất thì giờ... bà Molly giàu kinh nghiệm, ngó qua đã rõ –
Hãy nghe đây... Nếu em muốn tìm bạn trai, chị có thể cho em việc làm ở nhà này. Một con người như em, đâu có chuyện sốt ruột chờ đợi trong hiu quạnh. Em cứ tin nơi chị, em sẽ có nhiều lợi hơn là nhảy cẫng ở câu lạc bộ.

Grace mỉm cười, song lại buồn bã lắc đầu.

– Không, cảm ơn dì, em chỉ làm gái nhảy Cancan, chắc chắn em không làm gái...

Nàng đỏ mặt vì xấu hổ.

– Chẳng có gì xấu hổ cả, em cưng à – Bà Molly nói thực lòng muốn giúp đỡ – Bây giờ thì chị đã hoàn toàn hiểu em.

– Em không có tham vọng vượt lên trên... trên cái đó – Grace vụng về giải thích – Em không muốn ăn nằm với một người đàn ông vì tiền, cũng đúng thôi.

– Em có giải thích cũng vô ích. Ngày xưa chị cũng suy nghĩ như em, nhưng hoàn cảnh đã giúp chị gặp lại bản thân mình... Ôi thôi thì mặc kệ! Cái đó chẳng có gì quan trọng!

– Bây giờ thì em phải đi về. Dì thật biết điều khi nói với em về Joseph, và em còn biết ơn dì về việc muốn tìm việc cho em. (Grace bước xuống mấy bậc cấp và đi thêm mấy bước nữa, rồi quay mặt lại). Có thể dì nhằm

lần về chuyện Joseph và cô gái ấy. Rất có thể cô ta là em gái của anh ấy thật và anh rất yêu thương cô ấy...

– Có thể đấy. Nếu điều này đủ sức an ủi em, thì em hãy quên điều chị nói với em trước.

Grace có vẻ bình tĩnh trở lại khi nàng đi tiếp trên con đường về nhà, nhưng bà Molly cảm thấy buồn khi để ý thấy dáng bộ cô ta ủ rũ và bước chân không còn phấn chấn nữa.

– Đàn ông, đàn bà, cái đó ta đã chán biết – Bà lẩm bẩm, mắt dõi theo hình dáng cô gái đang mờ dần trong bóng đêm – Tốt hơn, cô nên tìm nơi nương tựa khác chừng ọ, bởi vì hai người ấy họ mê nhau như điếu đổ... dù họ ngỡ ngàng đến mức không nhận biết điều đó.

*

– Làm việc đi! Làm việc đi! ... Làm việc đi! Người đốc công đi lên đi xuống các gian nhà, trước mặt các hành công nhân đang nhổ lông gà liên tục, hết con gà này đến con gà khác, rồi để qua một bên. Khi thì chỗ này, khi thì chỗ kia, ông ta đánh dấu tiếng hò hét của mình bằng cách chọc đầu cây bút chì vào hông hoặc vào cổ các công nhân.

Shannon cố gắng tránh nhìn mặt ông ta, nhưng sự phẫn nộ mỗi lúc mỗi tăng một cách dữ dội. Lão tướng lão là cái thá gì mà xài xể con người ta tới cỡ ấy? Cha của nàng có dưới tay hàng trăm người để sai khiến, nhưng không bao giờ áp dụng quyền hành một cách hung bạo như vậy.

Mẹ nàng thường bảo:

– Con hãy đối xử tử tế luôn với kẻ dưới mình, con gái của mẹ ọ. Lòng nhân ái là dấu chứng của một bà quý phái. Chúa không đặt chúng ta lên trên họ, để chúng ta lợi dụng địa vị của chúng ta mà hà khắc với họ.

Nói đúng ra, người mẹ của ông đốc công này vừa quê mùa vừa hôi hám, có bao giờ dạy dỗ con mình những điều như thế đâu. Chắc chắn hẳn ta không phải là một con người hào hoa phong nhã.

– Hôm nay lão bốc mùi xú ối hơn mọi khi, cô có thấy như thế không? – bà Olive nói nhỏ vào tai Shannon, trong lúc cả hai lấy mỗi người một con

gà giò – Theo ý tôi, từ một tháng nay, lão chưa thay áo lần nào. Cô xem cái quần đen thẫm chung quanh nách của lão.

– Cái đó thì đúng rồi – Shannon nói – Không bao giờ tôi tưởng tượng nổi có ai vào chỗ nhốt gà vịt mà có thể đầu độc không khí được, nhưng lão, thì lão còn làm cho không khí bốc mùi hơn.

Từ bên kia, bà Glenna tí tê:

– Có một hôm nọ lão mời tôi đi khiêu vũ... lão nói mà tôi từ chối, thì tôi mất việc.

– Tôi thà khiêu vũ với con gà này còn hơn là với con gà cồ già như lão – Shannon vừa nói vừa cặng hai cánh của con vật ra.

Ba chị em gập mình lại mà cười, rồi vội vã làm việc trở lại khi thấy giữa lối đi, con gà cồ già đang gườm gườm nhìn họ.

– Ôi, chán ơi là chán! – bà Olive nói, và vạt lông con gà còn hăng hơn trước nữa.

Shannon vạt lông con gà mình xong, đưa tay định treo nó lên móc, để chuyển đến đầu đường dây xích. Một bàn tay to đầy lông lá giật con gà lại.

– Mau quá vậy? – Lão đốc công gằm lên, phả hơi thở của lão vào sau gáy của nàng, làm mờ hôi lâu ngày nặng mùi của lão xộc vào mũi nàng khiến nàng phải thở bằng mồm – Mà gọi con gà như thế này là đã nhặt lông xong à?

– Không, tôi gọi nó là Federick – Nàng cãi lại, miệng cười mĩa mai – Đó là một vũ nam phi thường.

Olive cầu nhàu và lấy tay che mặt, cố giấu nụ cười mỉm. Glenna thì vờ ho một hơi dài.

Người đốc công không ngừng chỉ trích, và tiếp tục kiểm tra.

– Một... hai... ba ... bốn tao thấy ít nữa là còn sót năm cái lông.

Lão giơ con gà lên và dúi vào giữa ngực nàng. Một nụ cười dâm dật ánh lên trên gương mặt lão, báo hiệu bản án tử của Shannon. Nàng giăng con gà từ tay lão.

– Năm cái lông, ông nói thế phải không? Trên con gà còn năm cái lông hả? Ông đã dẫn vật tôi vì năm cái lông nhỏ nhất!

– Thôi đi đi, làm việc đi!

Shannon ném con gà mềm nhão vào mặt lão.

Cả nhà máy đều sững sốt, một sự im lặng chết chóc phủ xuống các hàng người đang làm việc, trong khi Shannon và lão đốc công nhìn nhau trừng trừng với đôi mắt nẩy lửa. Sự căng thẳng càng lúc càng tăng. Sau cùng, Shannon dùng con gà giò làm dùi cui đập lão đốc công túi bụi, khiến lão ta phải vừa đỡ đòn vừa thối lui.

– Đồ tồi bại! – Shannon hét vào mặt lão, đánh tới tấp – Mà chẳng có cái gì khác ngoài cây bút chì và câu nói: "Làm việc đi! Làm việc đi!".

– Làm việc đi! – Lão la lên, hai má đỏ gay, thái dương đập mạnh

– Phải, thưa ông – Nàng đáp – Tôi sắp làm việc đây! Mà việc của tôi làm là đập vào mặt ông – Nàng bước tới dùng một con gà làm vũ khí đập tới tấp vào mặt người đốc công.

Tất cả các công nhân ban đầu sững sốt, nhưng rồi lấy lại tinh thần, mỗi cú đập của nàng vào lão đốc công, thì tiếng hoan hô ầm ĩ. Cuối cùng, lão đốc công vấp chân và ngã lộn đầu vào trong cái thùng đầy lông gà và ở trong đó vừa càu nhàu vừa khạc nhổ, đầu đầy lông gà như bị tuyết phủ.

– Chán ngấy quá rồi! – Shannon rống lên, quăng chiến cụ vào cái bồn gần bên lão đốc công. Nàng giựt cái khăn trùm đầu – Tao thôi việc.

*

Bà Molly ngồi tại bàn giấy, đang tính tiền và lợi nhuận trong tháng, bỗng thấy Joseph vọt lên thang vẻ mặt lo lắng.

– Dì Molly, Shannon đi làm chưa về. Dì có thấy cô ấy ở đâu không?

Bà Molly lắc đầu, cài cây bút chì vào búi tóc vàng đã bạc màu.

– Không, tôi ngồi đây suốt này giờ có thấy gì đâu. Nếu cô ấy về thì chắc tôi đã biết.

Cánh cửa lớn bỗng mở tung ra, Dermody nhào vào như trượt chân.

– Joseph, anh đấy à? – Hấn la lên, nét mặt vô cùng hớn hờ.

Hấn có vẻ như người được giao phó một sứ mạng quan trọng.

– Thì chính tôi đây – Joseph nói – Và cũng chính chú mày... một thằng bé hay rình mò.

Dermody chạy tới đeo vào cánh tay Joseph và lôi chàng ra cửa.

– Ông Mike Kelly tìm anh khắp nơi. Chiều nay đấu, cuộc đấu thật lớn. Câu lạc bộ sẽ đầy người Rital.

– Buông tay tôi ra, Dermody! – Joseph hất tay thằng bé ra – Thừa với ông Mike Kelly rằng khi nào tôi rảnh, tôi sẽ đấu, không thể trước được!

Dermody sợ hãi, mắt tròn xoe, lắc đầu:

– Tôi không thể trình với ông chủ như thế được! Ông sẽ lột xác tôi ra. Anh hãy đến mà trình với ông ấy đi!

– Tôi không có thì giờ, anh bạn ạ! Bây giờ cậu hãy cút đi. Tôi phải đi tìm cô Shannon.

Dermody bỗng tươi tỉnh ngay.

– Cô ấy ở trên đó mà!

– Trên đó là đâu?

– Là trên câu lạc bộ. Cô đang nhảy điệu Cancan theo lối người Pháp.

– Lối Pháp...

Joseph gạt thằng bé qua một bên và chạy lao ra ngoài. Thằng bé chạy theo bèn gót.

Bà Molly rút cây bút chì ra khỏi búi tóc... và mỉm cười với vẻ hiểu biết. Không cần phải nói nữa, Joseph Donnelly chắc chắn là "người anh" tận tụy nhất đời mà cô ấy có được.

Ngang qua cửa sổ, bà theo dõi Joseph băng xuống đường như một mũi tên, theo sau là Dermody, bà thích nhìn đôi vai rộng và phần dưới thật no tròn chắc chắn của anh ta.

Shannon là một cô gái có phước.

*

Joseph phóng qua cửa vào câu lạc bộ, liền nhận thức ngay cảnh hung hăng và kích thích nồng nặc mùi thuốc lá. Người Ý và người Ailen đi tới đi lui trong phòng, vừa la hét, vừa múa máy tay chân. Lòng hận thù dân tộc mỗi lúc một dâng cao theo mức rượu bia đã uống, và cuộc đánh đấm bằng tay không của môn quyền Anh, làm cho những kẻ chờ đợi hy vọng phần thắng sẽ lọt về đầu thủ của phe mình.

Nhưng Joseph không mấy quan tâm đến những nhóm nhỏ chính trị hay văn hóa có mặt chiều tối hôm đó. Anh chỉ trong đầu có một điều duy nhất, là tìm cho gặp Shannon.

– Nè, chàng chiến sĩ! – Ông Mike Kelly lớn tiếng kêu, và tất cả chạy tới đón Joseph với nụ cười tươi tỉnh. Nhìn câu lạc bộ chật ních người, và người ta đua nhau đặt cược, ông Kelly càng khoái chí hơn. Trận đấu chiều hôm đó sẽ làm cho ông ta càng giàu thêm. Nếu ông Mike Kelly còn có điều mơ ước gì mới mẻ hơn, thì đó là việc làm cho gia tài của ông ngày một lớn hơn.

– Xin ông tránh ra – Joseph hét lên và gạt ông ta ra một bên.

Rồi với hai cùi chỏ mở đường, anh đến đúng chỗ đang có chuyện.

Shannon kìa! Ăn mặc hờ hang, trang điểm lỗ lã, móng tay sơn đỏ, và những vẩy trắng kim óng ánh trên mái tóc màu hung của nàng... Kinh tởm, Joseph thấy nàng đang uốn éo, lượn quanh với ba vũ nữ khác, trong đó có cả Grace.

Người Ý ném mấy đồng tiền nhỏ. Shannon tranh với Grace để lượm, nàng khéo léo vô lấy và chuồi vào trong yếm.

– Shannon, ngừng lại! Em làm tổn thương giá trị của em chi vậy? – Joseph hét lên.

Nàng chỉ ngừng nhịp nhảy đủ thời gian để nguýt chàng.

– Anh hãy nhào vô công việc của anh đi, Josep Donelly. Chiều nào anh cũng đưa đầu cho người ta đập... Thế thì khác nhau ở chỗ nào?

– Không có gì cần phải nói cả! Quyền Anh là một môn thể thao cao quý, còn chuyện cô làm, là công việc của một con đĩ!

Một vũ nữ xàng qua sàn nhảy chực tấn công và chống hông ngang tầm mặt của Joseph.

– Tao không phải là một con đĩ – Cô ta vừa rống lên vừa tát đánh bốp vào mặt của Joseph – Tao là một diễn viên!

Trước khi Joseph kịp phản ứng, thì ông Mike đã nắm tay chàng lôi đến trước một đám người Ailen đang họ hét, hô tên chàng theo nhịp điệu, nắm tay lại đưa lên cao ra vẻ thách thức. Chiều hôm đó, rõ ràng là rượu uýt ky và hận thù dân tộc cùng dậy sóng bằng nhau.

Giữa đám người xô lẫn nhau, Joseph bỗng nhìn thấy ông Bourke, máu chàng càng sôi lên. Chàng bực bội vô cùng.

– Nhanh lên, Donnelly! – Ông Mike nói một cách sốt ruột – Bọn Rital khốn nạn đang muốn phá hủy cái lán gỗ.

Ông Bourke vừa trèo lên võ đài miệng vừa lập bập điệu xì gà, nói to:

– Tôi đặt cược đấu thủ Joseph Donnelly một trăm đô la!

– Trong trường hợp đó, thì tốt hơn là ông nên vĩnh biệt số tiền ấy đi – Joseph cãi lại – Tôi không có hứng đánh đấm chiều nay.

Bọn người Ý nhào tới một cách hỗn loạn, từ vệt đường tiến tới phía Joseph, trên vai công kênh người võ sĩ vô địch của họ, vừa đi vừa la hét: "Carlo! Carlo! Carlo!".

Bọn người Ailen phản ứng bằng cách ê, a kêu lớn tên Joseph như tụng kinh.

Bọn người Ý trình trọng đặt võ sĩ của họ trên một cái bàn, ngay trước mũi Joseph. Carlo nhìn đối thủ của mình một cách cười cợt khinh chê. Hắn cởi áo sơ mi, trình diễn toàn bộ gân bắp rất đáng nể. Hai bắp đùi rắn chắc quấn băng màu hồng điều, và một thắt lưng điểm các ngôi sao và mặt trăng mạ vàng đeo ngang hông.

Người võ sĩ Ý nói cái gì đó bằng tiếng Ý; Joseph không hiểu, nhưng ý nói là hẳn sẽ cho Joseph nếm cực hình trong chốc lát nữa.

Quen thói chế giễu, hăm dọa vào không khí và khắc nhõ xuống nền nhà.

– Hừ, kẻ ứng chiến của tụi bay tệ hại chẳng khác gì một con rận, mà cử chỉ của nó của nó cũng giống như một con rận – Joseph càu nhàu và lọt vào tay bọn Ý đứng gần nhất – Nó đáng đánh đòn. Chàng quay về phía ông Bourke và Kelly – Nhưng không phải là ta đánh đòn nó. Không phải chiều nay.

Ông Bourke nhìn Joseph một lát, rồi tuyên bố:

– Ta sắp tố lên hai trăm đô la... và chia tiền lời cho cậu một nửa.

Chết điếng người, ông Kelly nâng giá:

– Tôi cũng vậy.

Bỗng cả phòng im phăng phắc, như con sóng đang hạ xuống. Tiếng đề xuất làm mọi người ngã ngửa. Tại câu lạc bộ này, đó là lần đánh cuộc lớn nhất đầu tiên. Joseph nhìn ông Bourke, rồi nhìn ông Kelly, không tin được tai mình. Tiếng nhạc khiêu vũ ngừng hẳn. Shannon và các vũ công giương mắt nhìn.

– Hai trăm đô la! – Tiếng thì thầm giữa đám đông, nếu không dân Ailen thì cũng dân Ý không bên này thì bên kia gian phòng.

Phút chờ đợi hồi hộp căng thẳng. Sau cùng có tiếng la lên:

– Joseph, hãy nhận đi!

Đó là tiếng của Shannon, vang dội cả không gian. Joseph quay lại nhìn nàng.

– Tại sao?

– Sự chiến thắng nằm trong túi anh! Nào ngựa, nào xe, tất cả! – Nàng nói một cách sôi nổi – Đừng bỏ qua cơ hội, đừng quên anh là thằng tự trọng và cứng đầu! Anh đã từng đấu với một năm xu keng, tại sao bây giờ không đấu? Chuyển này chúng ta sẽ thoát khỏi cảnh khốn cùng!

– Chúng ta hả?

– Chớ còn ai nữa!

Mọi người chú mục vào Joseph. Chàng quay lại xem mặt tên đối thủ người Ý. Hắn ta nhảy xuống bàn và hai bên gườm nhau. Thăng bé Dermody nhào ra vạch con đường ranh bằng phấn.

Joseph mỉm cười lắc đầu.

– Tôi không thích đánh với anh.

Trong chớp nhoáng, Joseph đánh một cú thẳng, rồi cú nữa. Bị đánh bất ngờ, Carlo do dự trong tích tắc, thời gian đủ để Joseph nắm cổ và đâm liên tục vào mạn sườn hắn.

Kịp chấn chỉnh, tên người Ý cầm cự bằng cú đi– réch chết người, đám đông hoan hô nhiệt liệt và reo hò:

– Đấu không hạn chế thời gian, thưa quý vị – Dermody lái nhải, giọng the thé như muốn vỡ màng tai – Đánh cuộc phụ được cho phép đến nóc ao mới ngừng!

Tiền đặt cược bắt đầu luân chuyển. Carlo tung cú đánh thẳng, cú móc, một vài cú chỗ này chỗ khác. Nhưng Joseph luôn vượt trội. Chàng đánh đâm với cơn thịnh nộ, một gò má lãnh cục bườu, môi bị tét và vô số vết bầm tím hai bên hông và nơi bụng.

Chộp thời cơ, Carlo đâm Joseph vào dưới nịt lưng, từ phía đoàn người cổ vũ Ailen la ó om sòm: "Gian! Đánh gian!". Ông Kelly cảnh cáo và trận đánh tiếp tục, Joseph nắm vững chủ động.

Trên sàn nhảy, Shannon không bỏ sót một nét nào của trận đấu, mỗi lần Josep bị đánh trúng, và hoan hô mỗi cú chàng đánh ra. Chàng ngửa mặt nhìn nàng, và như được nàng tiếp sức mới, chàng đánh tới tấp vào những cú móc như trời giáng, làm rung chuyển não bộ của đối thủ. Tên võ sĩ người Ý ngã nhào. Các khán giả hò reo.

– Kết thúc hiệp một! – Dermody rống lên và tiến tới buộc một vài băng chéo màu xanh lá quanh mình Joseph, là màu cờ của Ailen.

– Đâu phải là một cuộc đấu, ông Kelly – Ông Bourke vừa tuyên bố vừa bập bập hai hơi xì gà nhanh hơn thường lệ – Chúng ta hãy đặt lại mỗi người một trăm tờ.

Ông Kelly nuốt không trôi, vẫn hất hàm và tiến nhanh về phía Joseph.

– Tiếp tục đi, người chiến sĩ! – Ông Bourke bắt buộc ta, ta phải xia tiền, để cuối cùng vào chết trong nhà dưỡng lão, hãy hủy hình ảnh của lão đi!

Joseph lắc đầu, chùi mồ hôi trán, và nhảy vào vòng chiến.

– Kelly, tôi cảm thấy thắng cuộc – Ông Bourke nói. Ông ta lại liếc nhìn về phía Shannon, nàng đang hoa tay múa chân đánh vào khoảng không trong lúc Joseph đánh túi bụi vào địch thủ – Cô ấy thơm như một múi mít!

Ông ta lại đưa ngón tay lên hướng về phía Shannon. Nàng thấy cử chỉ của ông ta, liền thụt lùi một bước.

Ông Kelly bước tới sàn nhảy, cong ngón trở làm dấu bảo nàng tới gần, bất đắc dĩ nàng phải vâng lời.

– Ông Bourke muốn gần gũi với cô trong chốc lát.

Shannon liếc nhìn về phía ông Bourke bụng phệ, mắt ti hí như mắt heo. Nàng liền phản đối với vẻ thận trọng:

– Tôi chẳng có chút cảm tình nào với ông ta hết.

Ông Kelly với tay nắm lấy mắt cá chân của Shannon.

– Cô đã có lần đến xin tôi giúp! Hãy giúp tôi tí coi!

Joseph vẫn đeo đuổi cuộc chiến đấu, dõi theo Kell đang bắt Shannon xuống khỏi sàn nhảy và đẩy nàng về phía ông Bourke.

Carlo lợi dụng lúc Joseph phân tâm, đã đâm một cú trực tiếp chết người vào Joseph. Anh chàng dân Ailen này thờ đốc.

– Hãy coi chừng anh chàng kia! – Ông Bourke la lên, và đưa cánh tay ra ôm eo ếch của Shannon – Đồ con hoang, hãy đâm sập quai hàm của nó đi!

Joseph đánh cầu may một cú để lưu ý đến Shannon vừa lúc ông Bourke kéo nàng lên đầu gối của ông ta. Gã người Ý đáng tống một cú vào mặt chàng, Joseph né được và chọi lại một cú đi– rếch vào quai hàm hắn.

Đình chiến ở đó đã, chàng bay đến tấn công nhà chính trị tròn quay.

– Không mà, nói coi, anh tưởng anh ở đâu đây?

Vươn dài cánh tay, chàng chụp vào vai ông Bourke, đẩy ông ta ra khỏi ghế cùng với Shannon.

Ông ta phun điếu xì gà ra khỏi miệng.

– Để rồi coi! Không ai...

Trước khi Joseph kịp phân trần thì đám dân Ailen tóm lấy chàng, nâng cao lên và xô đẩy bằng ngang qua phòng. Chàng đơng đưa trên những cánh tay và bả vai của những người này, và khi họ vừa để chàng xuống, thì một cú đi-rếch của tên người Ý nhằm vào chàng mà đánh tới.

Hai bên lại choảng nhau thật sự và Joseph lại bị tiếp thêm một cú đi-rếch đánh chát nơi quai hàm. Chàng lão đảo vì cú đánh và muốn đánh trả lại, nhưng tên người Ý vượt trội hơn.

Hắn đập Joseph không ngừng, trả cả vốn lẫn lời trận trước. Để kết thúc, Joseph hết còn chống nổi sự tấn công của đối thủ, chàng sụm gối. Một giây sau đó, chàng cảm thấy như sàn nhà dâng lên đón chàng và đầu chàng chạm đất té lửa, chàng rơi vào sự tối tăm, không còn biết gì nữa.

Ông Kelly nhào tới con ngựa tơ của mình, đang cố giữ để khỏi rơi vào bất tỉnh.

– Đứng lên nào, Joseph! – Vừa thét lên, vừa lắc Joseph, ông ta lại nói: – Đứng lên nào!

Shannon giẫy giụa mong thoát khỏi tay ông Bourke. Ông ta càng nắm chặt nàng, cố giữ nàng ngồi lại, nàng bèn tống một đạp vào ống chân của ông ta.

– Joseph! Joseph! – Nàng hét lên một cách dữ dội và chạy về phía chàng.

Ông Kelly chộp lấy cánh tay nàng và giữ nàng cách xa ra.

– Hãy đến bên ông Bourke đi. Anh cô đã gây cho tôi biết bao nhiêu phiền toái rồi. Cô mà cứu lấy đồ đạc cho khỏi cháy.

– Hãy buông tôi ra! Buông tôi ra! – Nàng rống lên, nhảy xô vào Joseph.

Ông Kelly đẩy nàng lui về phía ông Bourke, và nói:

– Hãy giữ con nhỏ này lại giùm tôi!

Rồi ông ta quỳ xuống bên Joseph, lật ngửa chàng, tát vào mặt chàng, và nói:

– Đứng lên! Còn không đây một phút, một là mày trở lại lần mức, hai là chết! Đứng lên, tao bảo mày đứng lên!

Mi mắt Joseph nhấp nháy và hé mở, trong một tích tắc, rồi trợn tròn và lại rơi vào vô thức.

Bọn người Ý hò hét vang rền, vác người chiến sĩ của họ lên vai. Một lá cờ màu xanh lá và đỏ tung bay trên đầu họ, thật huy hoàng.

Ông Brouke lết chân cà nhắc tới gần, mặt đỏ bừng vì tức giận.

– Ông điều động cuộc đấu con khi gì thế, Kelly

– Ông ta hỏi – Người đánh quyền lại không đánh quyền, mà múi thơm cũng tuột luôn.

Ông ta quay tròn trên một gót chân, bước đi xiêu vẹo đến sàn khiêu vũ; một tên bồi bàn run rẩy rót rượu ra mời.

Giận điên lên, ông Kelly ra dấu cho hai tên đàn em lực lưỡng đứng chặn mỗi đầu phòng.

– Hãy mang cái thùng vô dụng này ra khỏi đây cho khuất mắt tao! – Vừa nói ông vừa chỉ Joseph đang nằm trên mặt đất – Tổng hấn ra ngoài, ném vào rãnh nước bên đường!

Một tên nắm ngực áo Joseph, tên kia cầm hai chân, kéo lết ra phía cửa.

– Joseph! – Shannon vịn vẹo người để thoát khỏi tay Gordon, hấn bắt quặt hai tay cô ra sau lưng, giữ lại – Không, thả anh ấy ra! Đồ súc sinh!

Kelly quay lại đánh tạt vào mặt Shannon kêu lên một tiếng chát, vang dội cả phòng.

– Hãy chặn cổ nó lại, đồ đĩ rạc!

Nàng liếc nhìn ông ta với tia nhìn sấm sét, rồi quan sát bọn người chung quanh. Không một ai muốn bênh vực chàng. Phần đông đứng gục mặt xuống đất. Hôm đại hội ở nhà thờ, ai ai cũng khoe mình là bạn của Joseph. Bạn hữu của chàng, bây giờ chàng thua cuộc, họ ở đâu hết?

Trong câu lạc bộ, khắp nơi người bắt đầu cãi nhau, trong lúc ai cũng muốn lãnh lấy ngay phần tiền được cược của mình. Bọn Ý đòi phải trả sòng phẳng ngay tức khắc. Bọn Ailen thực hiện, hoặc kéo dốt túi không.

Có mấy tên người Rital trèo lên bục và hạ cờ Ailen xuống. Sự trang chấp bùng nổ.

– Tất cả tội bây là đồ heo hôi thối! – Shannon la hét, song tiếng nàng chìm mất vào tiếng ồn ào cuồng loạn – Nàng vẫn tìm cách giải thoát cho mình khỏi Gordon, nhưng hai tay của hắn xiết lấy cổ nàng như một gọng kềm thép, khiến mạch máu bị nghẽn lại – Thả tao ra, đồ súc sinh! Tao đã chán cái chỗ bẩn thỉu này quá rồi! Tao sẽ đi khỏi đây!

Kelly bước tới, vuốt ve má nàng, nơi mà hắn đã vả lúc nãy.

– Chưa đi được đâu, người đẹp! Ngài Brouke muốn được gần gũi cô – Ông ta đưa ngón tay cái ra dấu chỉ về phía ông mập – và nhờ trời, cô sẽ được gần gũi với ông, thân cận với ông nữa! Đó là một đặc ân cho cô đấy, hiểu chưa?

– Không bao giờ!

– Đừng quá chắc chắn như vậy, con gái ạ! – Kelly cãi lại, sự cười mở được thay thế bởi sự giận dữ, lạnh lùng – Không bao giờ, có nghĩa là rất lâu dài.

*

Nhiều giờ sau đó, Joseph vẫn nằm dài, luôn nhìn ngắm các vì sao, xoay chuyển giữa vùng tối tăm vô thức. Từ xa xăm, chàng nghe có tiếng đàn bà gọi tên mình. Tên của chàng dịu dàng trên đôi môi cô, và chàng tiếp nhận, rõ mồn một, niềm lo âu trong tiếng nói đó.

– Joseph ơi! Joseph, hãy tỉnh lại! Hãy mở mắt để ra, anh ơi!

Shannon. Nàng đang ở đó bên cạnh chàng, tìm cách dìu chàng từ cõi chết trở về cho đến bờ cõi của sự sống. Chàng phấn đấu để trở về với nàng, nhấp nháy mắt, cố ngẩng đầu lên.

– Tôi đã chết...

Chàng không còn sức để nói nhiều hơn. Khi nhìn người thiếu nữ, chàng nghĩ đến màu tóc hạt dẻ hơn là mùa đông lúc trời nhá nhem. Gương mặt nàng chỉ còn là một hình ảnh mờ ảo, khi chàng nhìn qua đôi mắt sưng húp của mình.

Nàng trả lời:

– Không, anh chưa chết, Joseph à!

Chàng quan sát gian phòng đèn chong leo lét, và nghĩ là mình đang nằm trên chiếc ghế băng êm ái trong một quán rượu nhỏ của người Ailen.

– Tôi đã thật sự chết rồi, linh hồn tôi đã đi đủ một vòng giữa đất nước Ailen.

– Không. Đã khuya rồi, và anh đang ở Boston. Joseph chưa tin, còn cãi bướng:

– Cha tôi đã chết như tôi, bay lượn giữa cái sống và cái chết. Tôi tin chắc rằng cha tôi cũng được uống bia ở trên ấy. Cha đó hả? Có thiệt là cha không?

Nàng cúi xuống, cầm miếng vải ướt, nhẹ nhàng lau các vết thương cho chàng. Ngực nàng đầy đặn âm áp đã ép lên cánh tay của Joseph.

– Anh đừng cựa quậy.

– Và Sh...a...a...n...non! – Chàng mê mết gọi tên nàng, như để quên đi nỗi đau của thân xác.

Bàn tay nàng ngừng lại trong phút chốc, và chàng nhắm mắt lại. Rồi nàng tiếp tục lau các vết thương cho chàng.

– Joseph ơi, anh có yêu em không? – Nàng hỏi với một giọng vô cùng đau khổ.

Joseph mỉm cười cay đắng.

– Yêu em ư? Sao em có thể nói đến tình yêu khi chúng ta không ngừng cãi có nhau! Bất kể giờ nào, ngày cũng như đêm, hai ta đã đụng độ nhau tóe lửa... Anh nghĩ là hai đứa mình chỉ có ghét nhau thôi.

Nàng đặt mảnh vải xuống.

– Anh nhầm đấy, Joseph à! Đó không phải là những tia lửa thù hận.

Shannon cúi xuống hôn lên trán chàng và lặng lẽ bỏ đi.

Joseph lại chìm vào giấc ngủ, song ít sâu thắm hơn lần trước. Thần trí chàng không còn lạc lõng trong cõi hư vô, mà trong cõi mộng mơ. Chàng thấy một phụ nữ tóc hung, hai tay dịu dàng và hay ve vuốt. Một phụ nữ rõ ràng đang săn sóc chàng, nhưng lại sợ tâm tình chàng trào ra.

Tình yêu! Oán hờn! Bao nhiêu vấn nạn! Lòng trí Joseph mập mờ, không thể nào hiểu ngay được. Hiện tại chàng chỉ muốn ngủ. Ngủ để quên đi những đau khổ sắp tới và những vấn nạn đang chờ chực chàng khi thức tỉnh.

*

Ít lâu trước hừng đông, Joseph bước ra khỏi quán rượu, dáng đi lảo đảo. Trời giá lạnh và xám xịt, sương mù phủ khắp lối đi và bồng bềnh giữa các ngôi nhà tạo cho khung cảnh một không khí mộng mơ huyền hoặc. Một hình dáng cô đơn đang bước trên nền đá với những bước đi không đều, vang lên trong im lặng dày đặc.

Joseph nhìn thấy ở cuối đường, người thợ thắp đèn đường đang đong đưa người trên cặp cà kheo. Con người trẻ mà có nét nhìn của người già, đứng vững mà chán chường, cử chỉ của ông ta thiếu sự dịu dàng và hào hứng. Người ta tưởng đó là một kẻ mộng du.

Joseph có cảm tưởng mình đang bị giữ lại trong một thế giới mộng mơ và ảo tưởng.

– Mấy giờ anh lên đèn đường này đấy? Ông ta cười khúc khích:

– Đó là một việc làm không bao giờ dứt. Suốt đêm tôi thức để thắp đèn, và suốt ngày không ngủ để đi tắt.

Joseph đưa tay lên sờ khuôn mặt sưng vù của mình và nhăn nhó vì đau đớn. Chỉ có cái hàm đau nhức là hiện thực trong cái bối cảnh huyền hoặc và mờ sương, trong đó sa mù bị tháo tơi ra thành những giải băng mỏng, làm mờ mắt và làm nghẹt âm thanh.

Chàng lão đảo đi xa dần và tiến về bến cảng. Đó là con đường dài nhất để trở về nhà trọ. Cho đến chiều hôm qua, chàng còn yêu thích công việc của mình. Chàng tôn thờ nó. Nhưng cho đến lúc đó, chàng còn là vô địch. Là đấu sĩ bất bại. Là ngôi sao của Boston.

Và rồi, đêm qua, người ta nắm chàng vứt vào rãnh nước bên đường, vứt đi như vứt đồ cặn bã của xã hội, chẳng khác nào vứt đi một mớ rau úng thối.

Đúng vào lúc chàng nổi danh và làm nên sự nghiệp!

Đang khi đi qua bến cảng tối tăm, chàng chạm trán với bọn người vô gia cư, nắm cuộn tròn bên bấp lửa, hy vọng sưởi ấm trong đêm thu giá buốt. Chàng nghe một người trong bọn họ nói:

- Oklahoma... Ở đấy người ta đang cấp đất...
- Nhưng chính mày phải bỏ tiền túi ra mà chi phí.
- Có nhầm không đấy! Đẹp quá hóa không thật. Chắc là chuyện phịa.

Joseph đột ngột rẽ vào một ngõ hẻm, và điều chàng trông thấy đã làm cho máu trong huyết quản đông lại. Một con người đang đứng tại đó, giữa vùng sáng nhợt nhạt, mặc toàn đồ đen. Joseph tưởng mình còn đang trong cơn ác mộng.

Stephen Chase! Không bao giờ nhầm được... Vóc dáng mảnh khảnh áo rờ đinggốt đen, dáng đứng đầy vẻ kiêu căng. Kẻ thù truyền kiếp của chàng đang có mặt ở đây, trong nước Hoa Kỳ, bằng xương bằng thịt.

Quay mặt khỏi đám người mà ông ta vừa hỏi chuyện, Chase nói:

- Và ông, ông là ai thưa ông?

Joseph đứng yên, câm miệng vì kinh ngạc. Cuối cùng chàng mới lên tiếng:

– Ông hỏi tôi?

– Ông có thấy cô ấy không? – Chase nôn nóng hỏi – Cô ấy cùng tuổi với ông. Cô tên là Shannon Christie.

Lúc đầu, Joseph sửng sốt vì đã làm cho Chase không nhận ra. Sau vỡ lẽ là vì các vết thương và mấy cục u đã làm thay đổi hình dạng có lợi cho chàng.

– Tôi không nghĩ... Tôi không biết cô ấy.

– Ông có chắc không? Tôi đã gạn hỏi khắp thành phố. Nếu ông có tin tức gì, thì xin báo về cho gia đình của cô ấy. Gia đình cô đang ở tại Quảng trường Jefferson.

– Tôi đã thưa với ông rằng, tôi không biết.

Cung cách bực bội trong giọng nói đã làm Joseph bại lộ. Do xem nét mặt Chase, Joseph biết là anh ta cũng đã nhận ra mình.

– Thì ra là anh! – Chase kêu lên.

Joseph quay mặt lại và chạy vắt chân lên cổ. Chàng len lỏi xuyên qua các đám người không nhà, chàng bay qua các đám lửa, làm những tia sáng vọt lên, tro tàn bắn tung tóe.

Stephen Chase bay theo như một mũi tên, chạy vòng quanh các chiếc xuồng úp trên bờ cảng, xô đổ các thùng gỗ, vấp ngã trong bóng tối. Cuộc đuổi bắt còn tiếp tục cho đến con đường Cực Bắc và xuyên qua các nghĩa trang Copp's Hill, giữa những rác rưởi dồn cao như núi trên các con đường nhỏ.

Joseph tin chắc Chase sẽ bắn hạ mình trong giây lát và chờ nghe viên đạn chì xuyên qua người nóng bỏng. Không giây phút nào chàng không thôi nghĩ đến việc Chase đã đến Boston, đã đến lúc cùng, lúc tận. Cuộc đời của Shannon sắp kết thúc. Người thiếu nữ này sắp bị cướp đi.

Chàng cũng không có chút thì giờ để tự hỏi mình về nỗi buồn kỳ lạ xâm chiếm cõi lòng, dù đang lúc phải chạy trốn để cứu lấy mạng sống của mình. Chàng sẽ nghĩ tới việc đó sau... nếu Chúa cho chàng còn sống.

Tập trung mọi năng lực còn sót lại, Joseph bỏ được Chase, một quãng xa đủ để tìm một nơi trú ẩn. Chàng leo lên một cái thang chữa cháy và nép mình sát vách.

Chẳng bao lâu sau đó, Chase xuất hiện trên con đường nhỏ. Đứng lấy hơi, ngay dưới chân cầu thang, anh ta ngó bên này bên kia, rồi lại ngược đầu nhìn lên. Joseph nín thở.

– Hay đem cô ấy đến trả cho chúng tôi! – Chase la to, và tiếng anh vang dội trong ngõ hẻm – Tôi đến đây, có cả cha mẹ cô ấy nữa. Cô ấy thuộc dòng dõi quý tộc, anh không thấy sao? Không bao giờ anh leo lên đến đẳng cấp của cô ấy được cả. Anh chỉ là một kẻ bình dân. Anh chỉ làm cho cô ấy bị giảm giá trị mà thôi.

Anh ta im lặng, như để nghe ngóng câu trả lời. Joseph đứng im, tiếng nói của Chase như lưỡi dao bén lạnh róc vào da thịt chàng.

– Anh hãy trả lại cô ta cho chúng tôi – Chase lại lên tiếng – Chúng tôi biết cách lo cho cô ấy đủ tiện nghi và bảo vệ cho cô. Anh từ chối tức là anh hủy hoại đời của cô ấy... nếu anh chưa làm thế.

Chase chờ đợi, nghe ngóng, sục tìm trong bóng đêm. Sau cùng anh ta quay nửa vòng và rời khỏi con đường nhỏ. Tiếng đôi ủng của anh ta vang lên trên con đường lát đá rồi biến mất ở đằng xa.

Joseph vẫn nằm sát vào vách một lát, ra sức phục hồi sức lực. Toàn thân chàng như bị nổ tung bởi lời kêu gọi của Chase.

Chàng nhớ lại hình ảnh của Shannon đang khiêu vũ trên sân khấu, ăn vận hở hang, trưng bày sắc đẹp cho bọn cùng đinh xem. Chàng lại thấy nàng trên đầu gối của ông Bourke, thấy lại cảnh tên phạm phu tục tử đè hèn ôm ấp nàng, kéo nàng sát vào lòng.

Ôi Shannon! Ôi Bourke!

Nàng còn ở câu lạc bộ, chỉ có Chúa mới biết chuyện gì đang xảy ra cho nàng! Chàng tuột xuống khỏi thang, và chạy bay đến đó. Chỉ nghĩ đến chuyện giúp đỡ nàng, là chàng quên mất bao đau đớn của thân xác.

Quên luôn cả Stephen Chase.

Số khách ở câu lạc bộ thưa dần. Chỉ còn vài người nấn ná lại xem một anh hề mệt mỏi, rút ra những bông hoa từ cái mũ, khăn choàng hoặc lỗ tai mình để làm trò cười cho khán giả, hay đuổi bắt các cô vũ nữ trên sân khấu để béo vào mông.

Shannon đứng chống nạnh trước bàn giấy của ông Mike Kelly, tỏ thái độ thách thức và tự tin... ít ra là nàng đã nghĩ như thế.

– Xin ông trả lại cho tôi phần nợ ông còn thiếu, thưa ông Kelly. Xong, tôi sẽ trở về nhà và để cho ông yên.

– Cô có đáng công không? – Ông chủ cãi lại, mà cặp mắt vẫn không rời quyển sổ.

Shannon cảm thấy sợ. Nàng đã nhảy múa, có phải thế không? Nàng đã to ra hèn kém khi khoác lên người bộ áo quần ghế tởm, đồng hóa mình với số chị em dĩ thỏa và phô bày vẻ duyên dáng của mình trước mắt mọi người, đó là điều ông ta đòi hỏi.

Còn phải làm gì thêm nữa cho ông ta đây? Nàng không dám nghĩ đến bước đường cùng.

– Tôi cần số tiền này, thưa ông Kelly – Nàng khẩn khoản nói, tưởng đâu giọng nói van nài may ra xoa dịu được ông chủ – Tôi van ông!

– Thế thì, làm việc đi, con đĩ con!

– Tôi đâu phải là một con... – Nàng cắn môi. Bây giờ không phải là lúc nổi giận. Lần cuối cùng, nàng đã nổi xung, nên nàng mất việc – Tôi đã nhảy múa. Ông còn muốn gì hơn?

Ông ta ngó lên và nhìn nàng một cách khó hiểu.

– Cô đã nói với tôi là cô muốn mau có tiền. Thì bây giờ là cơ hội, hoặc sẽ không bao giờ có nữa. Ông Bourke đang đợi cô ở sau đăng hậu trường.

Shannon cảm thấy hai gối mình mềm nhũn, muốn sụm. Nàng nghĩ đến hai cánh tay của ông già mập bự ôm riết eo lưng của nàng, hai bàn tay xâm xấp mồ hôi với những ngón tay như chuối mẫn,, sẵn sàng tấn công, và nàng đã tạt ra. Ruột gan nàng bắn loạn.

– Tôi sợ ông Bourke không phải là người thuộc loại tôi – Nàng cãi lại – Tôi xin nói cho ông hay, tôi không cầu mong như thế đâu.

– Vậy thì đây, tụi bây! Bọn con trai!

Kelly búng ngón tay và hai tên hộ vệ lực lưỡng bước vào tức khắc.

Shannon không cần suy nghĩ đến lần thứ hai để kết luận, với ai, hai tên đó hay là với ông Bourke, nàng thích vật lộn với ai hơn. Nếu cuối cùng nàng bí nước, có thể nàng thà giữ khoảng cách với lão chính trị gia bụng phệ còn hơn.

– Được rồi – Nàng nói – Tôi đến... tôi đến.

*

Joseph chạy vội vào phòng, rào mắt hoảng hốt ngó chung quanh để tìm gương mặt xinh đẹp thân thương của người con gái mà mái tóc cũng dể dãi không thua gì tính nết. Song chàng chỉ thấy ông Mike Kelly, Gordon và một nhóm nhỏ đang tính toán chuyện thua thiệt nơi bàn giấy của ông chủ.

– Cô ấy đâu? – Chàng hỏi.

Kelly ngược mắt lên, thấy Joseph liền dấm tay xuống bàn thét:

– Mà không còn quyền công dân ở đây nữa! Cút ngay!

Joseph chẳng để ý đến lời ông ta nói của ông ta, chạy một mạch đến sân khấu đã vắng người.

– Shannon! – Chàng kêu lên – Shannon, có cô ở đó không? Shannon ơi! Nếu có, hãy ra mặt ngay đi!

Nghe tiếng, ông Kelly búng ngón tay, bọn người lực lưỡng giữ trật tự trong câu lạc bộ liền bu vào đánh Joseph. Joseph dấm một cú vào Gordon, làm giập cái sừng mũi bị thương chưa lành, khiến hấn ta đau đớn la làng. Thấy thế, bọn kia tạm thời rút lui.

– Shannon! – Joseph lại la lên.

Chàng vọt lên sân khấu, tìm xem có gì ở hậu trường tối thui không.

– Shannon ở đâu? Cô ở đâu vậy?

– Joseph, giúp tôi với! Tôi ở đây!

Chàng nghe có tiếng nàng la, nhưng dường như có bàn tay ai đó bịt miệng lại. Chàng vọt ra đằng sau, chỗ để đồ đạc cảnh sân khấu. Joseph lại phải giải vây bọn người giữ trật tự, trở lại đánh chàng theo lệnh của ông chủ.

Trong chỗ tranh tối tranh sáng của hậu trường, chàng phân biệt có hai bóng người vật lộn trên chiếc xô-pha xệch xoạc. Chàng phóng tới và thấy ông Bourke đang kèm giữ Shannon dưới mình lão.

Đang lúc tức giận điên cuồng chàng mở mắt khi thấy áo xống của người thiếu nữ bị xé rách một nửa. Nàng vừa hất vừa đá vào ông Bourke, nhưng ông ta vừa to bè vừa nặng, dùng sức nặng đè lên nàng chặt cứng.

Trong tiếng gầm thét, Joseph nhào đến bên họ, muốn đánh nát cái mặt bị thịt của ông ta. Bourke không cảnh cáo, luồn tay xuống áo vét và đưa khẩu súng lục lên nhắm ngay mũi Joseph.

– Không được nhúc nhích, thằng bé kia! – Ông ta nói với một giọng lạnh lùng – Bằng không, tao sẽ hạ mày như một con chó!

Joseph cười... song nụ cười không vui.

– Còn mấy ngày nữa bầu cử? – Chàng đối đáp mĩa mai – Hãy tưởng tượng một chút xem, những hàng tit lớn trên báo chí. Chàng bước thêm ba bước nữa, và mau như chớp, chàng vươn vai cướp lấy cây súng. Nhìn Shannon, chàng thấy nàng đã hết sợ. Hãy đến đây, cô nàng, chàng nói và cố không tỏ ra là bằng lòng.

Bằng lòng về mình thì có. Đã lâu lắm mới có xảy ra chuyện một chàng hiệp sĩ đầy dũng cảm, đã cứu cô Shannon thoát khỏi móng vuốt ô nhục, và cả cái chết.

– Joseph, chờ tôi chút – Nàng vừa nói vừa gỡ mình ra khỏi sự kiềm chế của ông bụng bự, tôi có chút quà cho lão Bourke.

Nói chưa dứt lời, nàng lên gối thúc vào háng của ông ta. Joseph rùng mình khi thấy ông ta, cuộn mình lại, rên rỉ và té từ trên ghế xô-pha xuống đất, hai tay bụm vào hạ bộ.

Ông Kelly và hai gã phụ tá nằm giữa người mà lặn trên sân khấu. Joseph đưa súng lên... ngó bộ chắc ăn hơn lần thử lửa đầu tiên ở Ailen.

– Đứng lại! Không được nhúc nhích! – Chàng đưa tay ra sau, nắm chắc Shannon kéo nàng theo, rời khỏi hiện trường, qua ngã các diễn viên mà đi ra – Xin quý vị vui lòng tha lỗi, chàng nói lớn tiếng – Chúng tôi cần đi ngay.

Shannon và chàng xuyên qua cửa lớn với một tốc độ thật nhanh, và lên vào một con đường nhỏ tối tăm. Joseph lôi Shannon bước đi lỏng chỏng vì gót chân trần chưa quen. họ vọt qua con đường bên cạnh, chọn lối đi chữ Z, hy vọng bỏ rơi bọn người đuổi theo bất ngờ.

Không nghe phía sau có tiếng bước chân, Joseph đứng lại, xô Shannon vào một xó tối.

– Chúng ta không nên nằm đóng mốc tại Boston. Shannon ạ – Chàng nói không kịp thở – Ở đây hết an toàn cho chúng ta rồi!

Shannon níu chặt cánh tay chàng như một người chết đuối, và cảm thấy người mình run lẩy bẩy, cả hai ôm lấy nhau

– Chúng ta đi đâu đây?

Joseph điều hòa hơi thở trước khi trả lời:

– Cô phải trở về với gia đình thôi. Tôi tin chắc gia đình cô sẽ giang tay đón tiếp cô.

– Không! Tôi sẽ không trở về Ailen. Tôi sẽ không từ bỏ ước mơ của tôi.

Joseph ôm chầm lấy nàng, kéo cả con người nàng sát vào mình, muốn truyền qua cho nàng một chút hơi ấm của mình.

– Em có chắc không, Shannon? Chắc một trăm phần trăm chứ?

– Vững vàng và chắc chắn. Không bao giờ em tha thứ cho em, nếu em bỏ cuộc ngay tại đây!

Lời tuyên bố kết quả là trấn an lương tâm bối rối của Joseph... không có gì hơn. Những lời của Stephen Chase còn vang dội trong đầu của chàng, là Shannon không thuộc thế giới của chàng; cả hai ở hai hành tinh khác nhau.

Và từ khi chàng dính dấp vào đời nàng, nàng luôn luôn gặp biết bao điều phiền lụy và cực kỳ nguy hiểm.

Dù vậy, đưa tin cho chàng hay gia đình nàng đã đến Boston, là một điều quá sức của chàng. Chàng mở miệng để nói ra những lời đó, song lời nói chẳng chịu vượt khỏi bờ môi.

– Trong trường hợp này, chúng ta chẳng có chương trình nào khác hơn là đi về hướng Tây, và tập trung số tiền để dành của chúng ta lại – Chàng nói một cách vô tư.

– Nhưng em sẽ chỉ là gánh nặng cho anh nơi miền Tây hoang dã.

Chàng cười.

– Chuyện đó là cái chắc.

Nàng tách mình ra khỏi chàng, và dò xem nét mặt chàng qua dòng nước mắt.

– Sao anh có thể tỏ ra độc ác với em như thế, trong khi em đang khóc trong tay anh?

Chàng vuốt ve mái tóc nàng, và mỉm cười với nàng một cách yêu thương.

– Bây giờ thì chúng ta lại nằm đường, Shannon à! Có thể nói, chúng ta sinh ra là để sống bên nhau... thế thì, chúng ta hãy chịu đựng nhau.

– Em sợ, số tiền em đóng góp vào không được bao nhiêu! – Nàng nói mà mắt nhìn xuống đất.

– Không sao... ở vào địa vị em, anh chẳng có gì xấu hổ đâu, chàng vừa nói vừa ôm siết lấy nàng vào lòng – Mười tám đô la, một số tiền khá đấy chứ!

Nàng lại tách mình ra.

– Joseph! Anh đóng vai gián điệp đấy!

– Chớ còn em, em không lụy lợi trong đồng đồ đạc của anh chắc?

Nàng do dự, rồi nhoén miệng cười:

s– Anh có tới sáu mươi bảy đô và năm mươi xu cho tới xế trưa nay.

Cả hai nhìn nhau, những con số nhảy múa trong mắt họ, cả hai cùng đạt tới con số chung một lượt.

Cuối cùng, Shannon kết luận:

– Thế là đủ!

– Bây giờ thì, tiến hành!

*

Tay kéo Shannon, Joseph chạy nhanh như gió, qua hết con đường để về ngôi nhà trọ. Suýt nữa tông nhằm bà Molly ở tiền sảnh.

– Trời đất, thánh thần ơi! – bà chủ nhà la toáng lên vừa với tay chống vào khung cửa – Cô cậu chạy chằng khác nào lửa đổ trong quần!

Lửa? Không phải, mà là những chuyện khó khăn tày trời, nếu chúng tôi không làm nhanh lên – Joseph cãi lại. Chàng ném khẩu súng lục cho bà Molly – Di Molly, nhờ di giữ giùm cửa. Không cho ai vào cả!

Bắt bà già đứng canh cửa với tâm trạng sững sốt, tay cầm súng, cô cậu vọt về phòng, cài cửa lại.

Cả hai nhìn quanh căn phòng, không biết bắt đầu từ đâu.

Shannon quay về phía Joseph, chàng thấy vẻ khiếp đảm và cuống quít trong mắt nàng. Nàng đã qua một đêm gay cấn, và dù Joseph đã cứu nàng khỏi sa vào số phận còn xấu xa hơn cái chết – vì thế nàng một lòng biết ơn chàng mãi mãi – nàng vẫn chưa hết khổ cực.

Joseph thò tay lấy cái bình bằng gốm từ dưới giường lên, và đổ tất cả ra giường. Shannon cúi xuống để móc số tiền đã giấu trong yếm. Joseph sững sốt ngó nàng chăm chăm, hai mắt trợn trừng vì kinh ngạc.

– Đã đến mức cùng rồi, thì ném sự hổ thẹn cho quý! – Shannon nói một cách dửng dưng.

Cánh cửa phòng bật mở, cả hai giật mình, nhưng chỉ có bà Molly.

– Hai em đi Oklahoma, phải không? – bà ta hỏi.

– Cửa trống dì ơi! – Joseph vừa nói vừa hất hàm ra dấu.

Bà Molly quay ra đóng cửa.

– Tôi có thể mua giúp hai người một con ngựa, một cỗ xe và các dụng cụ, lương thực, tất cả hết chín mươi lăm đô và chín mươi xu.

– Cám ơn dì Molly – Shannon kêu lên, cảm động. Bà Molly lắc đầu và bỏ đi ra.

Shannon quay sang Joseph:

– Joseph, chúng ta có đủ số tiền.

– Đã vậy, xếp hành lý và lên đường ngay!

Họ tom góp quần áo và một ít của riêng bỏ vào mấy cái va li của Shannon. Áo quần của Joseph thì cuốn vào cái chần của chàng.

Chàng ngừng tay một giây để quan sát Shannon. Sắc mặt nàng đỏ bừng vì xúc động, những lọn tóc óng ánh của nàng rơi xuống trán và chảy xuống bờ vai. Nàng vẫn còn mặc nguyên bộ đồ nhảy trên sân khấu, càng biểu lộ nét thanh tú của cơ thể.

– Theo ý em, chúng ta có chịu đựng nhau được không? – Chàng hỏi và miệng mỉm cười.

Nàng liếc nhìn qua:

– Không!

Cả hai cùng bật cười vang, và lại tiếp tục làm việc.

*

Ở tầng trệt, bà Molly đang canh chừng. Chống lại ai, chống lại cái gì, bà không biết. Các cô gái điếm đứng tựa cửa, hay nằm ưỡn ra trên ghế xalông, có vẻ ngao ngán. Trong nhà này, một việc chẳng đáng gì cũng dao động và viễn ảnh của một cuộc ồn ào, không có gì là mới lạ. Họ liếc qua một cái, khi ông Mike Gordon và khoảng một tá người ứa khoác lác bước vào cửa.

Bà Molly đưa súng lên, nhắm vào toán người đang xâm nhập.

– Đứng lại, không được bước thêm, ông Mike! – bà ra lệnh – có chuyện gì vậy? Một cuộc đột kích à? Nếu đúng thế thì ông phải lùi đi ít nữa là hai người bạn của ông ra khỏi nhà này.

– Không phải, tôi có chuyện nói với các bạn tôi, bà Molly ạ, tôi nghĩ là bà đã biết. Bây giờ, bà hãy tránh ra trước khi lãnh một viên đạn vào đầu.

Bà Molly chia súng ngay vào ông ta:

– Tôi đã bảo, ông không được tiến lên!

Ông Kelly bước tới phía bà mấy bước nữa.

– Nếu bà muốn giết người, bà Molly, thì hãy chọn tôi làm đích. Tôi là người duy nhất có quyền đóng cửa căn nhà này.

Dứt lời, ông ta đá cây súng văng lên trời. Cây súng rơi xuống đất đánh cách.

– Hãy đi theo tôi, các chàng trai! – Ông ta vừa la lên vừa ra dấu cho đám người đi theo – Chúng ta hãy bào sạch!

*

Joseph đưa mắt kiểm soát lại căn phòng. Shannon đang nhét những gì còn sót lại vào một cái rương. Trong vài phút nữa họ sẽ rời xa nơi này. Cuối cùng, họ cũng sẽ thoát được mà không thiệt hại gì.

Cùng lúc ấy cánh cửa phòng bị đập tung, một đợt sóng người đổ ập vào, đi đầu là ông Kelly.

– Hãy bắt lấy chúng, ông ta ra lệnh.

Hai tên lực lưỡng kẹp cứng Joseph, còn hai tên khác nắm vào hai cánh tay của Shannon. Joseph cố tìm cách thoát ra, nhưng họ nắm giữ thật chắc. Còn bọn kia, mở các hành lý ra.

– Không! – Shannon hét lên khi thấy áo quần và các vật dụng tùy thân của nàng bị đổ ụp xuống đất.

– Câm cái mồm của mày lại, con đĩ! – Ông Kelly thét lên – Nếu mày không khé cái mồm lại thì tao và vào đó cho mà xem.

Vả nàng? Đêm hôm qua hẳn đã vả nàng rồi sao?

Cơ thịnh nộ của Joseph dâng lên như sóng cồn. Tên này tự cho là bạn của mình, rồi lợi dụng khi mình không có mặt, mà đánh vợ mình!

Tuy còn qua mới mẻ, nhưng Joseph cũng coi Shannon như là vợ của chàng. Một ý nghĩ ngu đần!... Dù sao, cũng phải nghĩ đến chuyện này về sau, khi nào thuận tiện.

Để cho bọn bộ hạ trấn lột, ông Kelly đến bên giường, vợ vét đồng tiền đồng, tiền giấy.

– Ôi, xin ông hãy thương xót! – Shannon năn nỉ van xin – Ông đừng lấy mất tiền bạc của chúng tôi! Chúng tôi sẵn sàng làm tất cả những gì ông muốn... nhưng xin đừng tịch thu tiền của dành dụm của chúng tôi! Chúng tôi đã phải làm việc cực nhọc như những con vật để có được từng xu, và...

– Không có một xu nào trong đó mà chúng bay có được, nếu không nhờ tao – Ông Kelly nói. Ông ta ra cửa, và thét lên ở hành lang – Molly Kay! Hãy đến đây một phút, người đẹp!

Bà Molly xuất hiện ngay lập tức.

– Mấy đứa này bị trục xuất – Ông Boss nói – Dù chúng nó muốn ngủ một đêm dưới mái nhà mụ, cũng không được, ta sẽ đóng cửa cái nhà thổ đó, hiểu chưa?

Bà Molly nhìn Shannon mà lòng buồn thấm thía. Rồi bà quay sang Joseph lắc đầu.

– Vâng, thưa ông Mike! – bà quay sang Joseph và Shannon bà lẩm bẩm – Dì nấu cả ruột các cháu ạ!

Tuân lệnh ông chủ, bọn lâu la lôi cổ hai cô cậu xuống thang lầu và tổng cổ ra khỏi nhà. Cả hai té ngồi xuống vỉa hè.

Nổi xung thiên, Joseph đứng dậy, nghiêng răng, co hai bàn tay lại. Gordon và bọn người đi theo, vỗ vào lưng chàng.

Mặt đối mặt nhau, ông Kelly nói:

– Đời mày tàn rồi, thằng khốn ạ!

Joseph dẫn lòng để không nhỡ vào mặt hắn ta. Làm rắc rối thêm tình trạng này, ích gì.

– Mà sẽ không còn tìm được việc làm ở Boston, mà không bao giờ được đánh đấm, dù chỉ nhích ngón tay út lên cũng không được! – Ông ta nói thêm – Thiệt là tai hại, chẳng cần phải nói nữa, nhưng tao đã đề phòng từ khi mày bước xuống khỏi tàu.

Joseph vẫn luôn luôn cựa quậy. Tuy nhiên, lời nói của ông Kelly đã làm cho chàng muốn nghe.

– Ông đã đề phòng? Đề phòng cái gì?

– Cô gái kia – Ông ta lắc đầu và chỉ ngay Shannon còn nằm dài nơi vỉa hè, nước mắt đầm đìa, tuy vậy vẻ mặt vẫn còn cao ngạo như bao giờ – Cô ta là người Tin Lành, nhìn đôi mắt thì biết. Cái hạng người đó và chúng ta không thể hòa lẫn vào nhau được, ông bạn trẻ ạ. Chính vì sự chuyên chế của bọn chúng mà chúng ta đã phải trốn chạy.

Gordon giải tỏa cho Joseph và xô chàng ngã xuống đất, gần bên Shannon. Sau đó, Kelly và bọn hộ vệ quay gót bỏ đi không một lần ngoái lại. Chàng ngó theo chúng, mang đi cái nghề đấu quyền Anh của chàng, cái nghề đầy danh vọng song ngắn tuổi thọ, mang theo cả mơ mộng trở thành vĩ nhân và cả nguồn hy vọng về tương lai của chàng. Vô cùng ganh ghét, chàng muốn đưa nắm tay lên trời... Để được gì? Cái gì đã qua, cho qua.

Và tất cả đã qua đi.

Liếc nhìn Shannon, chàng thấy nàng thốn thức, hai bàn tay che mặt.

– Đây, người bạn trẻ, đừng khóc nữa, anh xin em! Lòng anh như thế này cũng đã khá nặng rồi!

– Chúng nó lấy tất cả của chúng ta! Tất cả tiền bạc mà chúng ta đã đổ mồ hôi sôi nước mắt mới kiếm được! Bây giờ chúng ta còn nghèo hơn cả ngày mới tới. Chúng ta chẳng còn gì trên cõi đời này nữa!

Joseph ôm nàng vào lòng và bắt đầu vỗ về đứa bé trong nàng và cả trong chàng nữa. Trong đời chàng chưa bao giờ chàng tuyệt vọng đến thế này. Nhưng vì Shannon, chàng phải to ra can đảm – Em còn có mái tóc hung

tuyệt vời của em, còn anh, anh chưa mất đi sự tươi vui và vẻ xinh trai của anh.

Chàng cố làm vẻ tươi vui hài hước, song hoàn toàn thất bại. Nàng khóc lóc càng thảm thiết hơn nữa.

– Chúng ta làm gì được với mái tóc hung và vẻ điển trai của mình! – Nàng nói lên giữa hai tiếng nấc.

Chàng vuốt ve mái tóc của nàng và hôn nhẹ lên những lọn tóc dợn song của nàng.

– Rồi chúng ta sẽ thành công thôi, Shannon ạ! Hãy tin vào anh – Chàng biết làm gì hơn để cho nàng tin đây!

*

Trong khu vực sang trọng của thành phố Boston, nơi những người Ailen giàu có cư ngụ, những cỗ xe bóng loáng, những gã xà ích bận đồng phục sắc sỡ, ngựa kéo xe cũng là thứ khỏe mạnh, đầu tô điểm những chùm lông vũ, chạy ngang qua những dinh thự to lớn. Một lớp tuyết đầu mùa phủ xuống các lâu đài và cây cối một màu trắng muốt lấp lánh, trả lại màu xanh thanh khiết trinh nguyên cho các tòa nhà cổ xưa.

Bên trong một trong những tòa nhà ấy ở quảng trường Jefferson, bà Nora Christie cắt mũ, lột bao tay và khăn choàng, đập đập đôi giày cao cổ bằng da dê mịn trên tấm nệm rơm chùi chân ở tiền đường để rũ tuyết.

– Mang đồ đã mua trên xe vào nhà, ông Danty, nếu ông làm nổi... lão đàn! – bà quát người đánh xe còn ngồi trên yên ghế.

Ông già cảm rằm trong miệng:

– Nói hoài, nói mãi!

– Ông nói cái gì?– Tôi nói, tôi làm ngay đây!

– Thế thì tốt.

Bà Nora đóng cửa, đưa áo choàng cho người tớ gái, cô ta vội vã mang đi rồi trở lại với cái khăn san mỏng có viền ren.

Bà vào thư viện, bắt gặp chồng đang dẫu một chai rượu Gin đằng sau một đồng cây khô chất bên lò sưởi. Với một vẻ tự do quá trớn, ông Daniel gác nón nơi cái ghế dựa có tai bèo và ngồi xuống đó. Ông đặt chân lên cái dẫu con, và cầm lấy tờ báo Công An, rồi đánh rơi xuống đất khi bà tới. Ông dùng tay trái thử che bớt trang bìa một tờ báo chí, trình bày hình một cô gái trẻ, mình mặc vồn vẹn có cái nịt vú và xí líp.

– Ông đã bôi bẩn cả linh hồn và thể xác ông, theo những gì tôi thấy – bà Nora nói vừa đi lại cái ghế dựa của bà một cách uể oải.

Bà cầm cái áo len đan dở.

– Tôi chỉ giải trí chút đỉnh thôi mà! – Ông cãi lại, vẻ bất bình – Một người đàn ông có thoát được những vấn đề của mình ở ngay dưới mái nhà của mình không đây?

– Vấn đề gì mà ông muốn tránh né, Daniel? – Những chiếc kim đan bắt đầu kêu lách cách như giận dữ – Tôi không thấy trong thời gian gần đây có những trách nhiệm mới mẻ nào đã làm cho ông suy sụp.

– Nhiều hơn những gì em có thể tưởng tượng, em thân yêu ạ – Ông cự nự, vẻ bất bình – Stephen và anh, suốt cả buổi sáng ở bên ngoài, làm náo động cả cảng lên để tìm kiếm Shannon.

Những cây que đan ngừng kêu lách cách trong giây lát.

– Và kết quả?

– Trống tay từ đầu đến cuối.

– Trời đất!

Bà Nora lại bắt đầu đan, một nếp nhăn trên trán bà, nơi chưa bao giờ có một đường nhăn, song từ đây sẽ có nhiều đường mỗi ngày mỗi sâu thêm mãi.

– Còn em? – Ông hỏi và cố làm ra giọng vui vẻ hồn nhiên – Em ra ngoài như vậy có gặp gì mạo hiểm không?

– Không, ngoài việc phải xếp hàng theo đuôi nửa dân thành phố để mua cho được một khúc sườn heo giá một xu, nếu anh cho đó là mạo hiểm. Đời

sống thoải mái ở thành thị làm em đâm ra suy nghĩ tợn. Ở thôn quê mình, chỉ bước chân ra khỏi nhà là có heo đẽ mà giết thịt.

– Em muốn nói, là sai ai đó giết con heo đẽ lấy thịt – Ông có ý sửa câu nói cho bà.

– Vì vậy, để anh đâu là vấn đề thực. Điều em hối tiếc nhất khi đến đây, là đám tôi tớ giỏi giang mà em đã có ở Ailen.

Ông Danty đi vào nhà, qua tiền sảnh với những bước đi nặng trĩu, hai tay bưng các đồ bà chủ đã mua sắm. Khi tới thư viện, ông ta trượt chân té ngổ, là số thực phẩm vung vãi trên nền lát gạch bông.

– Cũng tại vì tuyết – Ông ta cảm rằm, thay giải thích sự việc.

– Hãy bỏ đồ nhà bếp lại đó – Bà Nora ra lệnh. Người ta đang chết rét đây này. Đi đốt lửa lên đi!

Ông Daniel liếc trộm về phía lò sưởi, và cảm thấy mình đóng vai con chuột cống. Ông lo sợ khi thấy là Danty vội vàng thực hiện điều bà chủ bảo, chất thè củi nhỏ vào số củi đang có, vì thế sẽ chôn vùi chai rượu Gin của ông đã cất giấu.

– Nora này, anh có một vấn đề cần bàn với em về tiền bạc – Ông nói, chớp ngay lý do đầu tiên xảy đến trong đầu, để che lấp vẻ luống cuống của mình.

– Về vấn đề tiền bạc?

– Ừ.

– Còn gì nữa?

– Em có sẵn không?

– Có.

– Thế thì tốt rồi, đó là vấn đề anh lo.

– Anh đừng bận tâm gì cả, Daniel ạ – Bà xếp các cuộn len vào rổ may – Em lo cho anh như em đã thường làm mọi khi, chẳng qua là một cách nói trắng ra mà thôi! Em đi nằm đây.

Daniel mặt mày sáng rỡ bước ra khỏi phòng. Khi bà đã đi khuất trên đầu cầu thang, ông liền chạy tới bên lão Danty đang thu nhặt đồ hàng tung tóe nơi tiền sảnh.

– Ông giữ nó phải không? – Ông chủ thì thào hỏi, mắt liếc về các bậc thang không người.

Lão Danty luồn tay vào áo vét và đưa ra một chai nước trong.

– Tôi muốn rượu, thưa ngài, nhưng rượu đâu có phải là kem mút. Rượu ứt ki hàng lậu, sản xuất tại Ballyshannon, mọi chi phí đều gian lậu.

– A ha, Danty Duff! Số mệnh đã mỉm cười với hai ta vào cái đêm mà ông đốt nhà tôi và hy sinh tự do của ông! Hãy tới chạm cốc với tôi để mừng vận may đó nghe ông già!

Cả hai rón rén đi vào thư viện, tới thẳng cái tủ âm tường bằng sồi. Ông Daniel mở chai rượu và moi ra hai cái ly từ phía trong và hấp tấp rót đầy.

– Hãy nói cho tôi biết... – Ông Danty uống một ngụm rượu, rồi lật ngửa bàn tay đưa lên chùi miệng...

– Bà biết là ông nhậu. Tôi không biết ông thu xếp cách nào với bà.

– Tôi cũng không biết làm sao, ông Danty à, tôi không biết. Tốt hơn là đừng tìm hiểu. Hôn nhân là một khái niệm kiểu nồi cất rượu mà thượng đế đã soạn thảo công phu. Đó là một màu nhiệm và cứ để tồn tại mãi như thế.

Cả hai nâng cốc và uống nguyên chất, không pha nước; rượu mạnh đã ngắt hơi thở của họ trong giây lát. Ông Daniel vội vàng châm đọt hai. Cửa lớn bật mở trước khi hai người kịp kê môi vào.

Ông Daniel đẩy cả ly cả chai vào cái hốc tủ tường và quay mình ra. Stephen Chase bước vào phòng, vẻ mặt mệt mỏi còn hơn mấy hôm trước. Chung quanh mắt có quầng đen và da mặt xanh xao bệnh hoạn.

– Có gì lạ không, Stephen? Cậu có được tin tức gì về Shannon không?

Daniel quá khôn để hy vọng có được câu trả lời. Trong lúc này, không có gì lạ cả, du là đang ở trên đất Mỹ. Đã bao nhiêu tuần lễ nay họ đi kiếm Shannon mất công vô lối thôi. Tại sao ngày kia lại khác?

Stephen hít vào một hơi rất sâu.

– Con có tin của Shannon.

Trái tim của ông Daniel nhảy lồng lên. Ông quan sát cặp mắt thất vọng của Stephen.

– Có thể nói Chúa là không tốt.

Lạy Chúa, xin Chúa rủ lòng thương! Xin chớ đem đến tin xấu nhất. Con làm sao chịu nổi... Ông Daniel thầm thì trong lòng.

– Cô ấy đã sống trong một chỗ hư thân mất nết. Con hết sức đau lòng, bác ạ. Con không tưởng tượng nổi tin tức ấy sẽ làm bác đau khổ đến dường nào!

– Nó sống với thằng đó à?

Ông Daniel và Stephen cùng quay lại một lượt. Bà Nora đang đứng nơi thang lầu, hai tay chắp lại, mặt tái mét còn cả Chase.

– Dĩ nhiên – Chase quả quyết.

– Và chúng vẫn còn ở đó, phải không? – bà Nora, hất cằm lên như thế để cho lòng mình hóa chai đá, hòng chịu đựng những khám phá còn đau đớn hơn.

– Con ngao ngán, không. Con không muốn làm bác gái đau khổ thêm, thưa bác, nhưng mọi người đều biết chúng, họ quả quyết là chúng đã biến mất rồi. Một số cho là chúng còn ở Boston, nhưng không một ai biết gì...

Anh ta nói không ra hơi, không thành tiếng, đứng trơ mắt nhìn xuống nền nhà sạch bóng.

– Trong ngôi nhà hư thân mất nết! – bà Nora lẩm bẩm – Con bé Shannon của tôi mà ở trong những chỗ như thế! Phải đánh cho nó một trận, và treo cổ nó lên. Như thế vẫn chưa xứng với tội của nó.

– Em thân yêu – Ông Daniel vừa bước lên mấy bậc thang để cầm tay bà – Em phải giữ vững lòng tin mới được. Bao nhiêu năm nay em đã rèn luyện nó trong luân lý, phần anh, anh không thể nào tin được là con gái của chúng ta... có thể làm...

– Thôi, ông hãy im đi, Daniel! – Bà Nora kêu lên và hất tay của ông ra – Ông cũng như tôi, làm sao ông biết được người ta có thể xúi bậy nó làm gì! Làm sao biết được một đứa trẻ tinh khiết có thể sa ngã vào bao nhiêu chuyện xấu xa, chỉ vì để sống còn! – bà Nora trở gót bước lên trên đầu cầu thang – Nhưng tôi biết chắc một điều, là tại lỗi cái thằng khốn nạn đó, nó sẽ phải lấy mạng sống của nó để đền bù sự khốn khổ mà con gái tôi đã chịu! Tôi thề như thế đấy!

Ông Daniel và Stephen ngó theo bà, tỏ vẻ buồn rầu và thua cuộc.

– Con gái tôi sẽ đi xuyên qua địa ngục và từ đó trở về mà đầu vẫn ngẩng cao – Ông Daniel nói với một vẻ tự hào.

– Bác gái thật là một phu nhân cao sang – Stephen nhận xét – Con xin thề với bác là từ nay trở đi con sẽ dành cho mình danh dự và đặc ân giết chết tên vô danh tiểu tốt đã làm cho bác gái đau khổ. Tìm cho được cô Shannon và đưa cô trở về bình an vô sự đó là lẽ sống của con... cả chuyện giết chết tên Donell nữa.

*

Shannon chậm chậm bước đi bên cạnh Joseph trên con đường bùn lầy và mưa lạnh quất vào mặt. Những người ăn vận ấm áp đi trên những cỗ xe ngang qua, làm bắn bùn lên người họ. Một số khác, đi dưới những chiếc dù rộng, kẹp gói đồ dưới nách...

Shannon không khỏi bùi ngùi nhớ đến ba cỗ xe sang trọng của gia đình, những áo choàng xinh xắn và những cây dù đẹp đẽ mà nàng làm chủ ngày trước. Và đã mấy mùa trăng nay, nàng không còn đi dạo ngắm hàng trong các tủ kiếng nữa.

Từ ngày cả hai bị tống cổ ra đường, Shannon không còn xem Boston là hấp dẫn và thân hữu nữa. Đâu còn những ngày ấm áp của mùa hè? Nàng tự hỏi. Và tại sao đang giữa mùa đông, định mệnh nở đày đọa họ, ném họ vào gió bắc và thời tiết thất thường? Nhưng rồi nàng nhớ lại, không phải định mệnh, mà là lão Kelly và đám tay chân của lão đã đẩy họ đến bước đường cùng. Và vì thế, nàng vô cùng oán ghét bọn chúng.

Nhớ lại cách lũ côn đồ cướp đi những đồng xu tội nghiệp mà họ đã cật lực làm lụng để có được, nàng tưởng tượng ra bao nhiêu khổ hình tàn độc mà nàng có thể bắt họ chịu trước khi giết chết, nếu họ rơi vào tay nàng. Sự giận dữ đã làm cho nàng nóng người lên, vì vậy nàng càng khơi dậy bao nhiêu kỷ niệm và ảo ảnh.

Khi rẽ vào khúc quanh một con đường, họ thấy một toán người cả đàn ông lẫn đàn bà đang đào mương. Bùn lên đến đầu gối, họ phải xúc ném lên từng xẻng đất, hết xẻng này đến xẻng khác, trong khi người đốc công mình mặc áo choàng ấm áp, đứng dưới một cây dù an toàn, đang hò hét quát tháo.

– Nhanh tay lên! Chúng ta phải dọn sạch cái đồng phân này trước khi nó đóng băng. Làm nhanh lên, có nghe không!

Khi Joseph và Shannon đi ngang qua, người đốc công thấy bèn kêu lên:

– Đây, anh kia! Chúng tôi đang cần người tráng kiện. Ký tên vào và cầm lấy xẻng. Trả công cao đấy!

Không một chút ngần ngại, Joseph quay sang Shannon bảo:

– Em đi tìm chỗ tránh mưa. Anh đi làm kiếm bữa ăn tối cho hai đứa.

Shannon đi lần tới một cánh cổng gần đó, còn Joseph thì đi tìm người đốc công.

– Tôi là người của bác đây – Chàng khoác lác. Chàng chộp lấy một cái xẻng và nhảy xuống hố, bắt đầu xúc mạnh hơn, bằng cả hai người, một người đàn ông và người đàn bà đứng gần đó.

– Giỏi lắm! – Người đốc công nói lớn – Nhưng anh phải cho biết tên anh đã.

Ông ta rút một cuốn sổ từ áo choàng ra.

Joseph đoán chừng là cuốn sổ Domesday mà ông Kelly đã gạch tên chàng từ sớm.

– Tên tôi có gì là quan trọng – Chàng nói, và cứ tiếp tục xúc đất – Tôi đào được, thế là đủ rồi! – Anh đào bao nhiêu tùy ý, nhưng nếu anh không

ghi tên, thì tiền đâu để trả cho anh?

– Nhưng tôi làm giỏi bằng bốn lần mười người này. Chờ coi xem tôi nói có đúng không.

Người đốc công nhún vai.

– Thì anh phải thưa với ông chủ tôi. Tôi chẳng làm gì được đâu.

Joseph hạ giọng và lén nhìn các người chung quanh.

– Tôi làm việc bằng mười người... nhưng chỉ xin nhận nửa tiền công thôi.

Người đốc công suy nghĩ về lời đề nghị. Rồi ông ta cũng lén nhìn mọi người chung quanh xem có ai nghe hai người nói không. Các công nhân dường như đang bị nhấn chìm trong cơn giá lạnh và ẩm ướt.

– Thế thì, thỏa thuận như vậy đi! – Ông ta vừa nói vừa bỏ đi.

Joseph lại bắt đầu làm việc và Shannon nấp mình nơi cánh cửa cổng quan sát chàng. Chưa bao giờ nàng thấy ai lao lực đến như vậy. Chàng cầm xẻng ấn xuống và cất lên những xẻng nặng có cả bùn lẫn đá, lượm bớt những cục đá quá lớn. Joseph lao động tận lực để có bữa cơm tối cho hai người. Nói đúng hơn, chàng làm tận lực để nàng có bữa tối mà ăn.

Chàng không sợ gì nàng cả. Chàng đã thanh toán từ lâu tiền tàu qua biển cả. Chàng chịu khó vì chàng là bạn thân của nàng, và chàng lo liệu mọi sự cho nàng.

Được ấm được khô ở cửa cổng, Shannon cảm thấy thương chàng quá, không nỡ để chàng vất vả một mình.

Với một vẻ cương quyết, nàng rời khỏi nơi trú ẩn và bước nhanh đến bên cái hố... Cầm một cái xẻng, nàng nhảy xuống bên chàng.

– Shannon – Chàng la lên khi thấy nàng – Em trở chứng gì vậy? Em sắp làm ướt chân em rồi kìa!

Nàng nhìn bùn ướt nhỏ giọt xuống bắp chân.

– Muộn quá rồi!

Nàng lại cười và bắt đầu đào.

– Không, Shannon! – Chàng phản đối – Em đâu biết làm công chuyện này. Em là một quý bà, mà các quý bà thì không có đào đất!

Xẻng của Shannon dính cứng trong bùn, và nàng lôi cái xẻng của mình lên, bất kể hay hay dở.

– Ủa? – Nàng gượng lại, nghiêng rặng để khỏi run lên vì quá sức – Này anh xem đây!

Joseph nước mắt long lanh, nhìn nàng đang dính trong bùn. Những giọt nước mắt thú lỗi. Từ lúc cuộc đời của họ chập vào nhau, chàng chỉ mang đến cho nàng sự phiền nhiễu. Nhưng cặp mắt xanh của chàng cũng đủ biểu lộ sự thán phục. Vì vậy, dù chân ngập dưới bùn lỏng, xén đất như một nhân công không chuyên, chưa bao giờ chàng thấy nàng thanh cao tuyệt vời như thế.

*

Gần bến cảng, có một số người rui bị mùa đông ập xuống, không có mái che trên đầu, thu mình núp dưới dạ cầu, ngồi quanh những đống lửa may có được, để sưởi ấm. Joseph và Shannon gặp được nơi trú ẩn giữa những con người lạc lõng này, họ chấp nhận cô cậu với lòng tử tế đáng ngạc nhiên. Họ biểu cho hai người một ít quần áo cũ, một bát cháo – thứ cháo lỏng, nhưng vẫn là cháo – và một vài cành củi nhỏ để đốt lò sưởi.

Joseph để những mảnh gỗ nhỏ trên gối để đập vụn ra. Shannon thật đáng thương, đang run rẩy bên chàng, chàng cũng chưa hề thấy màu da nàng xám xịt như thế này. Kể từ khi quen biết nhau đến giờ, bây giờ là lần đầu tiên chàng thấy nàng chẳng nói tiếng nào. Chàng thấy thói quen nói ba hoa không ngớt của nàng đã chấm dứt.

– Ngọn lửa sắp cháy lên rồi, em ạ. Rồi em sẽ được sưởi ấm, tùy thích.

Nàng lắc đầu nhẹ nhẹ và vẫn làm thinh. Rồi nàng bắt đầu ho, cơn ho từng đợt như xé phổi, như muốn bẻ đôi nàng thành hai mảnh. Bệnh ho của nàng mới khởi phát từ sáng hôm qua, và xem ra càng lúc càng trầm trọng. Joseph chẳng lạ gì, vì nàng đã đào đất dưới mưa vào lúc xế trưa. Chàng tự

rủa mình đã để nàng làm. Chẳng có gì ngạc nhiên nếu nàng bình nặng như thế.

Joseph cũng đã từng nghe thấy tiếng ho giống như thế ở bên Ailen. Và chàng cũng đã thấy những người ho giống như nàng, những người có nước da màu đất, những người có tính lãnh đạm, luôn luôn run rẩy, tất cả họ đều đã chết. Vì vậy, nỗi lo của chàng thành gấp đôi.

Phải kiếm chút gì cho nàng ăn. Thức ăn liền và có chất lượng, không phải toàn nước, lỏng bồng một chút cà rốt, một chút hành tây. Phải để nàng ở nơi nào tránh gió lạnh và ẩm ướt.

Muốn thực hiện được việc này, cần phải có tiền. Mà tiền bạc, ở bến tàu này rất khó kiếm. Chàng đã lặn lội hết ngày này qua ngày khác, mong kiếm được việc làm, nhưng luôn luôn bị từ chối. Các ông chủ thường tỏ ra thành kiến với người Ailen, và có nhiều công trình treo bảng: KHÔNG TUYỂN NHÂN CÔNG NGƯỜI AILEN.

Joseph sốt ruột đến độ chót, chàng phát họa ngàn lẻ một cách có thể có, một ngàn lẻ một phương tiện để trợ giúp nàng và cứu nàng ra khỏi cuộc sống bần thiu này. Cách giải quyết rõ ràng nhất là – đem trả nàng về với cha mẹ nàng ở quảng trường Jefferson. Cách ấy luôn nhảy múa trong đầu chàng, nhưng chàng đã xua đuổi nó đi.

Chàng thử thuyết phục mình rằng chàng phải giúp người thiếu nữ thực hiện những điều nàng mơ ước... Trừ phi đó không phải là một ước mơ mà là một cơn ác mộng và chàng không trông thấy ở cuối đường hầm.

– Bệnh tình của cô bạn anh xem ra khá nặng đấy! – Một ông già bình thân đi tới phía Joseph nói, và thả cho chàng mảnh gỗ khác.

– Đúng thế ạ! – Joseph đáp và lén ngó Shannon đang quy xuống một sọt gỗ phân nửa đã mục nát – Từ trước tới nay, cô ấy sống được nuông chiều và không quen thiếu thốn.

– Theo ý tôi, chẳng còn bao lâu nữa cô ấy sẽ về với Chúa! – Ông già vừa nói vừa đưa tay chà xát vào đám râu xồm xàm trên cằm với những ngón tay có nhiều vết chai.

Shannon lại bắt đầu ho, và Joseph thì co quắp người lại. Ông già lạ mặt, móc trong bọc áo quần ra một cái chăn đã bị sâu cắn lung nhiều lỗ, đưa cho Josep và bảo:

– Anh hãy cầm và đắp cho cô ấy.

Josep lòng đầy biết ơn, đôi mắt rưng rưng ngấn lệ.

– Cám ơn bác, xin Chúa ban ơn lành cho bác. Ước gì bác luôn có một áo sơ mi sạch, lương tâm trong trắng và có một đồng xu trong túi.

Ông già mỉm cười, để lộ hai hàm đã rụng hết răng.

– Giờ này, tôi rất sung sướng có được cả ba.

Ông ta quay gót, trở lại bếp lửa của mình.

Josep mượn hộp quẹt và đánh một que diêm, giữ gìn ngọn lửa vô cùng cẩn thận, che bằng hai bàn tay và cả thân mình. Chàng châm ngọn lửa và nó bén củi cháy bùng lên. Đoạn chàng nhìn Shannon.

– Em xem, anh mang cái gì đến cho em đây! Chàng hân hoan nói và trao cái chăn cho nàng. Ông già tử tế đằng kia biểu em đấy. Chúng ta mà từ chối, thì ông sẽ nổi giận. Em cầm đi!

Chàng tới bên nàng, bó nàng trong tấm chăn và kéo nàng tới gần ngọn lửa. Khi đã đặt nàng nằm yên rồi, chàng nhét những mép chăn quanh người nàng, giữ cho nàng được ấm hơn.

– Đấy, chàng ấm nàng lên và nói – có khá hơn không?

Shannon ngóc đầu lên và rúc sát vào chàng. Cử chỉ ấy làm cho chàng vững tâm. Có thể nàng sắp khỏi bệnh, cuối cùng là thế.

Nhờ ảnh hưởng tốt bởi sức nóng của ngọn lửa và cái chăn, Shannon có vẻ khá hơn. Nàng quan sát đám người lúc nhúc xung quanh. Một bà mẹ đi qua, trên tay bồng một em bé. Cả mẹ lẫn con áo quần không đủ che thân. Mặt đứa bé tái mét, còn bà mẹ trẻ thì chà xát hai tay và ồng chân để giúp cho máu huyết lưu thông.

Joseph nhìn hai mẹ con người đàn bà mà lòng đầy thương cảm. Chàng định cho họ cái áo choàng của chàng, trong lúc đó Shannon lại cởi cái chăn

ra khỏi vai và đưa cho người mẹ.

– Em làm gì vậy, Shannon? Joseph hỏi – Em đang bệnh nặng như thế, chính em cũng cần phải ấm.

Shannon nhún vai.

– Họ cần nó hơn em – Nàng nói không có vẻ gì là miễn cưỡng.

Joseph nhìn nàng, lòng chàng đầy cảm phục. Có thể nàng không hư hỏng và ích kỷ như chàng đã tưởng.

Nàng ngược mắt lên và bắt gặp chàng đang chăm chú nhìn mình.

– Có gì vậy, anh? – Nàng hỏi, giọng rần rỏi. Joseph mỉm cười.

– Không có gì. Không có gì cả.

Bỗng có tiếng còi tu huýt nổi lên, cùng với tiếng la, tiếng chửi thề và tiếng tru tréo của đàn bà. Cảnh sát! Chúng săn đuổi họ một lần nữa.

Bọn cảnh sát người Ailen lòng lạnh như băng, phá hủy trạm dừng chân của họ, xô ngã đập đổ những mái lều tạm bợ, đã tung mấy nhóm lửa, bộ dùi cui lên đầu một số người.

Chúng la ó:

– Nào, trời dậy đi! Bọn chúng mày không được phép ở chỗ này, bọn chấy rận!

Joseph kéo Shannon đứng lên. Chàng cởi áo măng tô của mình choàng lên vai nàng.

– Đi em – Chàng nói một cách dịu dàng. Xem ra chúng ta cũng chẳng tìm được nơi trú ẩn ở nơi này. Phải... cha của anh đã có lý – Không thể nào có chỗ nghỉ ngơi cho một con người mệt mỏi.

Một tên cảnh sát hét vào mặt hai người:

– Cút đi!

– Thế thì, ông bảo chúng tôi đi đâu đây? – Josep chống đối, chàng đã kiệt sức, không còn đủ sức để chế giễu hay nổi khùng.

– Dễ thôi anh chàng – Tên cảnh sát cười khẩy – Đi với quý.

12.

Joseph còng lưng dưới cơn gió buốt, kéo lê Shannon đi theo. Đến cuối con đường, chàng thấy có tấm bảng đề: Ở đây cần người giúp việc. Chàng muốn cầu may. Những cơn gió lạnh như cắn vào da thịt chàng, chẳng kể gì đến chiếc sơ mi mỏng manh, nhưng chàng chẳng màng tới, chàng chỉ lo cho Shannon. Shannon mặc cái áo choàng của Joseph ra bên ngoài áo của nàng, chừng đó đâu có đủ sưởi ấm cho một người khỏe mạnh, càng không đủ cho một bệnh nhân như nàng; nàng ho dữ dội, ho như muốn văng cả phổi ra ngoài.

Cả hai đến trước cửa hàng, bước vào mái hiên để núp cho khỏi cơn gió lốc.

– Anh chỉ mất thì giờ thôi, Joseph à!

Chàng cảm thấy rất rõ sự mệt mỏi và nỗi thất vọng ẩn giấu trong tiếng nói của nàng, chàng cố dẫn nỗi chán nản của riêng mình. Ích lợi gì đến trình diện tại cái quán này để rồi lại bị tống ra cửa, dù vậy, chàng vẫn phải thử xem. Chàng phải cố gắng hết sức mình đã.

– Cứ đến – Chàng nói – Ít ra chúng ta tránh được cái lạnh trong thời gian họ tính chuyện đuổi mình đi.

Cả hai bước vào quán, khua cái chuông nhỏ treo ở năm cửa. Mùi thịt, mùi gia vị và mùi xúp bay vào mũi họ, làm cho tò vọ họ gào lên.

Người bán hàng nhìn họ một cách thận trọng từ sau quầy hàng.

– Tôi giúp được gì cho anh đây? – Ông ta hỏi mà lòng thiếu tin tưởng.

– Bác thuê làm việc gì, tôi xin vui vẻ nhận hết.

Joseph vội vã nói, cố làm ra vẻ dạn dày và can đảm.

Người chủ quán do dự. Joseph tưởng ông ta sắp tống mình đi như bao nhiêu người khác trước đó. Nhưng ông ta hít vào một hơi thật sâu, và hỏi:

– Cô này có vẻ không làm nổi, nhưng anh thì được đấy. Anh tên gì?

Trái tim của Joseph đập mạnh trong lòng ngực. Chàng sắp phải nói dối lần nữa! Thời gian gần đây, tâm hồn chàng đen như than bùn.

– Tôi tên John Smith.

Ông ta dò tìm nơi cuộn giấy

– A... chỉ có một John Smith. Còn tên thứ hai là gì?

Joseph hiểu mình đã tính đúng. Làm sao chàng nặn ra được tên thứ hai này? Chàng liếc nhìn Shannon, thấy hai má nàng đã hết xanh mét, bây giờ trở nên hồng hào do đang lên cơn sốt. Nàng nhìn chàng với đôi mắt lơ mơ và gương mặt sợ hãi.

Chàng lại đối diện với ông chủ quán, quyết tỏ ra mình là một người đàng hoàng, ít ra là một lần. Có lẽ Chúa nhân lành sẽ ban thưởng cho chàng.

– Thưa ông – Chàng thú thật – Chúng tôi không được ghi tên trong sổ này. Nhưng chúng tôi ở trong một tình thế tuyệt vọng! Chúng tôi làm mà chỉ xin ăn cơm thôi. Nếu ông vui lòng!

Ông ta lắc đầu.

– Tôi thật hết sức khổ tâm. Tôi muốn giúp anh chị, song...

– Em đã nói với anh rồi, vô ích thôi! – Shannon kêu lên – Không bao giờ chúng ta sống sót qua mùa đông!

– Ôi, em! Đừng nói những chuyện như thế! – Chàng phản đối, bực mình về những gì Shannon nói, mà đó cũng là tiếng dội của tâm tư chàng. Chúng ta là dân Ailen, và người Ailen không thể chết như thế đâu! Em hãy hất cằm lên coi... ! Hãy tỏ cho anh thấy bên trong em có gì nữa!

Với cố gắng vượt bực, nàng hất cằm lên, và trong phút chốc, Joseph thấy lại người thiếu nữ đầy nghị lực đã cầm cái chĩa ba đâm mình. Cái hành động chẳng mấy nghĩa lý đó, lại làm động lòng chàng.

– Chúng ta sẽ thành công em ạ! – Chàng vừa nói và quàng cánh tay qua vai nàng, kéo sát nàng vào mình – Chúng ta chưa nói tiếng cuối cùng đâu!

*

Tuyết sa dày đặc, đến nỗi Shannon và Joseph gần như chẳng nhìn thấy được gì trong lúc đi lang thang vô định trên những con đường tăm tối. Gió đã ngừng thổi, nhưng không khí giá buốt lại càng tăng thêm.

Shannon bám lấy tay Joseph, nàng có cảm giác là trong đời chưa bao giờ nàng biết nóng ấm là gì, và sẽ không bao giờ còn biết đến sự nóng ấm nữa. Hai bàn tay nàng bị mất cảm giác vì tê cứng, nhưng như thế là may cho nàng. Trái lại, toàn thân nàng nhức nhối, và hai lá phổi không thể nào hít vào cho đủ không khí, dù đó là khí lạnh. Dường như có một người khổng lồ độc ác dùng hai bàn tay bóp nghẹt ngực của nàng làm cho nàng vô cùng đau đớn.

Có khi, hai chân nàng như biến mất ở phần dưới, không cho nàng cất bước nổi. Nàng quỳ xuống gần một cái cổng sắt, hai chân run rẩy, hơi thở hỗn hển không đều.

– Joseph ơi!...Em không thể... Em không thể tiếp tục nữa!

Mỗi tiếng nói là một sự cố gắng. Không khí lạnh giá đến nỗi đầu nàng, mũi và cuống họng nàng dường như đông cứng lại.

– Anh biết, em ạ – Chàng nói và quỳ xuống tuyết bên cạnh nàng – Nhưng chúng ta phải tiếp tục. Nếu chúng ta dừng chân nghỉ, chúng ta sẽ bị đông cứng lại trong tuyết thôi, em à.

– Em không còn sợ nữa – Nàng đáp lại thành thật – Bây giờ cái chết đối với em là một sự giải thoát – Quả thật, ít ra chết sẽ làm cho nàng hết biết lạnh và ngực nàng không còn đau đớn.

Joseph đưa mắt nhìn quanh và đưa mắt nhìn quanh và ước lượng độ dày của mưa tuyết, nó vẫn còn âm thầm lặng lẽ rơi. Những nụ tuyết rơi phản chiếu ánh sáng nhấp nháy như hàng ngàn sao băng. Trong những trường hợp khác, đó là một quang cảnh tình tứ tuyệt vời để in lên các bưu thiếp, nhưng trong trường hợp này, thì đó chỉ là bối cảnh của sự sống và sự chết tranh giành nhau một cách bí hiểm.

– Chúng ta phải tìm cho ra một nơi trú ẩn, Shannon ạ! Anh sẽ đưa em đi, nếu cần, nhưng chúng ta phải được sưởi ấm đã, bằng không thì chết vì lạnh

mất.

Shannon nhìn cánh cổng sắt có những hoa văn đắp nổi, và ngang qua nền tuyết trắng, nàng nhìn những mái ngói của những biệt thự, nơi đó ánh sáng chiếu qua các kính màu ấm áp, dội xuống mặt đường trinh trắng.

– Những ngôi nhà sang trọng thật sang trọng, Joseph à! – Nàng nói như để tự trấn an rằng họ sắp khám phá ra một chỗ để nghỉ ngơi, dù nàng không hình dung ra được nó ở đâu và ra sao.

Joseph bước thêm mấy bước nữa, chỉ vào một tòa lâu đài không có ánh đèn dội ra.

– Đây là cái chúng ta cần.

Sau một lúc, Shannon dựa vào cánh cửa phía sau tòa nhà, áp sát tai vào cánh cửa gỗ lạnh, nàng nghe tiếng của một tấm gạch lát vỡ. Joseph đã vào trong và cửa sắp mở ra.

– Xin chào mừng em đến ngôi nhà xinh đẹp và sang trọng của anh – Chàng reo lên để mời nàng vào.

Vô cùng xúc động, Shannon bước vào bên trong, ngó quanh ngó quất. Tòa nhà âm u và vắng lặng. Rất có thể là chủ nhà đi chơi đâu đó buổi tối. Ít ra, nàng đã hy vọng như vậy.

Trong nhà thật ấm, ấm hơn bên ngoài rất nhiều, do đó Shannon cảm thấy toàn thân nàng bắt đầu có cái gì đó lăn tăn, châm chích, là do khí huyết trong người nàng bắt đầu lưu thông tới những vùng bị tê cóng. Hai lá phổi của nàng cũng bắt đầu phồng lên, nàng hít vào những ngụm không khí ấm áp, lòng nàng cảm thấy vô cùng biết ơn.

Cô và cậu lần hồi xông xáo các nơi trong gian này, đi ra các gian khác, vấp phải bàn ghế, vấp vào những tấm nệm trải ở chỗ này chỗ nọ.

– Anh không thể nào tìm ra được một cây đèn – Joseph nói.

– Em cũng vậy – Shannon đưa tay mò mẫm theo chiều dài của một cái kệ và vớ phải một cái hộp nhỏ. Nàng lắc nó và tiếng kêu làm cho nàng mừng rơn – Em tìm được hộp quẹt đây rồi! – Nàng reo lên, phấn khởi.

Một tích tắc im lặng.

– Em đã tìm ra diêm quẹt rồi sao? Em nói thế, phải không?

– Vâng, đúng thế.

– Thế thì, em còn đợi gì mà không quẹt lên một que thử coi.

Shannon đồng ý, và ánh sáng của ngọn lửa soi tỏ mặt hai người. Cả hai nhìn nhau, người này sửng sốt khi nhìn thấy sắc mặt xanh xao gầy guộc của người kia.

– Trời ơi! Chắc người ta tưởng anh là ma! – Shannon kêu lên.

– Còn em, em là vợ của ma! – Joseph nói.

Shannon đánh lên cây diêm thứ hai, và Joseph phát hiện trên cái bàn một chân, có cây đèn. Shannon thắp đèn lên. Liền lúc đó, một làn ánh sáng màu vàng hổ phách tràn ngập khắp gian phòng khách thanh lịch, trong một góc phòng có một gốc thông lớn, trang trí nhiều giầy hoa vải, nhiều cái chuông nhỏ, nhiều đèn sáp và nhiều bánh kẹo.

Cả hai chiêm ngưỡng cây thông và các thứ trang trí nhấp nháy một cách thán phục.

– Noel, Joseph à! – Shannon nói mà nước mắt tuôn trào – Sao chúng ta quên ngày Noel được nhỉ?

– Chúng ta có quá nhiều nỗi lo lắng... chẳng hạn như chúng ta phải lo làm sao để sống còn.

Joseph giơ cao ngọn đèn, bắt đầu thám thính ngôi nhà. Shannon theo sau bèn gót. Mỗi một món đồ được ánh sáng chiếuọi vào, đã khơi dậy tưởng tượng của Shannon. Nàng đưa bàn tay lướt qua các mặt bàn đánh xi láng bóng, và trên các ghế ngồi bọc gấm, vui thích trước cảnh huy hoàng và sung túc này.

Tự cho mình có nhiệm vụ riêng thực tế hơn, Joseph lục lọi trong các tủ âm tường của gian phòng dọn thức ăn. Gạt qua một bên các bánh kem lạnh, chàng nhanh tay bỏ vào túi các đồ thực phẩm, và đút vào miệng những thứ gì có thể ăn ngay được.

– Shannon... lại đây... Em ăn đi. Chúng ta cần bồi dưỡng. Hãy cầm lấy...

Nhưng Shannon thấy cái mà Joseph không thấy – Một con gà tây quay, chằm chằm trên một cái kệ.

– Em muốn ăn tối – Nàng nói.

Joseph trao cho nàng một miếng bánh mì và một miếng pho mát.

– Em ăn đi, ăn tối đi – Chàng vừa nói vừa nhai nhóp nhép.

– Không, em muốn ngồi xuống và ăn đàng hoàng, Joseph à! Ăn như con người, không ăn như súc vật. Ăn như em đã từng ăn ở bàn ăn của gia đình trong ngày Noel. Anh đem con gà tây lại đây cho em.

Đường bệ như một nàng quận chúa, nàng bước đi như lướt nhẹ đến bàn ăn và ngồi xuống, Joseph cầm lấy con gà một cách thích thú và đi theo nàng. Nàng ném con gà lên bàn, nơi nàng ngồi, nghe một tiếng thịch.

– Phải đặt con gà lên một cái đĩa – Shannon vừa nói vừa nheo mắt.

Joseph thở ra, vẻ bức bối.

– Shannon, chúng ta là những tên trộm! Chúng ta sẽ bị treo cổ, nếu bị bắt.

– Xin cậu vui lòng cắt con gà ra từng miếng. Joseph xé con ra bằng tay.

– Thừa bà đây – Chàng nói và trao cho nàng cái tỏi.

– Ta thích một miếng sườn, nếu không ta...

– Đồ chết giẫm! Bà đã có cái đùi đây rồi!

Nói xong, chàng ném cái đùi gà ngang qua bàn, đến cho Shannon.

Cô gái giật nảy mình co người lại vào lòng ghế. Bị giật mình, nàng xuýt khóc òa lên.

– Joseph, xin anh vui lòng ban cho em một ân huệ! Thân xác của em ít cần thức ăn hơn là tinh thần của em. Xin anh giúp em chỉ một lát thôi. Anh hãy làm như nhà này là của chúng ta vậy.

Lời van xin tế nhị này nói ra với tất cả chân tình, đã làm cho Joseph xúc động.

– Nhà của chúng ta?

– Không bao giờ chúng ta có được những cái đẹp dễ này, trừ trong tưởng tượng. Anh hãy làm như anh là chồng của em. Hãy ngồi xuống đi và ăn với em đi anh.

Đôi mắt của Joseph không rời khỏi mắt của Shannon, tràn trề xúc động, một nỗi xúc động chưa từng có, khiến Joseph vâng lời nàng. Ánh sáng vàng của ngọn đèn soi gương mặt chàng, bộc lộ những tâm tình rối rắm đang xâu xé chàng.

Cả hai không ai nuốt được một miếng nào.

– Chúng ta sẽ làm gì... nếu chúng ta trở thành vợ chồng? – Chàng hỏi, giọng khản đặc.

Hai má ửng hồng, Shannon nghiêng mình xuống gần chàng hơn.

– Em nghĩ rằng anh phải tỏ ra rử tể với em... và yêu em hơn đôi chút.

Mấy lời nói này đã làm cho cả hai bừng đỏ mặt, và cùng cụp mắt xuống, nhìn vào con gà còn nguyên.

– Anh chẳng có kinh nghiệm gì về chuyện yêu đương cả – Joseph thú nhận.

Shannon tin lời chàng. Giọng nói và sắc diện của chàng chứng minh rằng chàng đã nói thật. Nàng lại nhớ đến cô Grace, và cảm thấy nhẹ đi một nỗi buồn. Chàng không si mê cô ấy. Cuối cùng là thế.

– Anh chẳng mơ mộng gì hay sao? – Nàng nói tiếp, nhớ lại bao đêm hai đứa cùng ngủ chung phòng, gần biết bao mà vẫn xa biết bao.

Chàng nhún vai.

– Có thể là thế.

Câu trả lời làm Shannon mạnh dạn lên.

– Trong nhiều tiểu thuyết em đọc, một khi người nam và người nữ phải lòng nhau, thì họ... hôn nhau.

Nàng phải khổ tâm hết sức mới nói lên được tiếng cuối cùng đó. Trái tim nàng đập mạnh đến nỗi nàng tin chắc Joseph có thể nghe thấy được, và

nàng run lên cầm cập đến nỗi phải xếp hai về lại với nhau để kiềm chế.

Nàng càng ngoay ngang khoái trá khi thấy Joseph cũng run lên như vậy.

– Người ta không làm bộ hôn nhau – Chàng nói cách tự nhiên – Hoặc là người ta hôn nhau, hoặc là người ta không hôn nhau, chớ không làm bộ!

– Anh có lý.

Nàng nghiêng mình qua phía chàng, và chàng ngả mình sang phía nàng. Nàng đưa miệng ra và dùng miệng mình lướt qua miệng chàng một cách chớp nhoáng. Nhưng dù có phớt qua đi nữa, nàng cũng cảm thấy hưng phấn với đôi môi ướt của chàng, bằng cảm nhận trọn vẹn của giới tính... Nàng cũng thấy rõ ràng mong ước được hôn chàng lần nữa... sớm chùng nào tốt chùng nấy.

Nhưng nàng phải hành động xứng đáng là một phụ nữ quý phái. Nàng đè nén sự thèm muốn lại, tự hỏi không biết Joseph có chiêm đấu chống lại bản thân chàng không.

– Ôi, Joseph! – Nàng phàn nàn, tại sao vận may lại chẳng đến với chúng ta? Hồi còn ở bên Ailen, em mù quáng đến độ tưởng rằng mình sẽ xây dựng một vương quốc ở bên Mỹ? Anh hãy cầm tay em – Nàng đưa tay ra và chàng cầm lấy – Cảnh khó nghèo đã làm hỏng bàn tay em, khiến nó chai cứng sần sùi cũng như bàn tay anh.

Nàng bóp mạnh các ngón tay của Joseph, tìm cách san sốt sức mạnh mà nàng đang cầm. Hỡi ôi! hai bàn tay chàng cũng nóng ran lên và đầy nhục cảm giống như đôi môi của chàng, khiến Shannon cảm thấy nỗi thèm khát lại bùng cháy lên trong lòng.

Joseph quan sát hai bàn tay sần sùi vì lao động và đỏ au lên vì giá lạnh của Shannon, và nói:

– Em đã sống một cuộc đời sung sướng trước khi trốn đi với anh. Anh cứ nghĩ là em đã bị phản bội.

– Anh nghĩ gì là vậy, Joseph? Tại em không có tài chịu nổi gian truân chứ. Phần anh, anh đã sẵn sóc giúp đỡ em trên suốt cả đoạn đường dài. Không có anh, chỉ có Chúa biết, bây giờ em đã tàn tạ đến mức nào!

Cả hai cùng im lặng một lúc và nhìn thẳng vào mắt nhau. Những tia lửa đã lóe lên trong lần đầu tiên gặp gỡ, bấy lâu được bít kín nay lại bùng lên, Shannon không còn sức để đè nén thềm muốn của mình hơn nữa. Nó nhận chìm nàng vào cơn dục vọng.

– Anh hãy làm như thể anh yêu em đi, anh! – Nàng năn nỉ.

– Được.

Họ ôm chầm lấy nhau, khiến cái ghế mất thăng bằng, đổ nhào, làm cả hai người ngã ra sàn nhà mà vẫn quấn lấy nhau.

Shannon phủ lên người Joseph, làm mặt chàng bị chìm vào suối tóc mượt mà của nàng.

– Ôi em yêu!... – Chàng thì thầm khi môi chàng gặp môi nàng.

Nụ hôn này tì sát nhiều hơn nụ hôn phớt lần đầu, và môi của Joseph nóng bỏng hơn. Dẹp qua một bên tất cả sự dè dặt, Shannon vút vào sọt rác tư cách của một phụ nữ quý tộc, sự bảo toàn đạo đức của nàng và không kể gì đến các bài giảng đạo đức mà mẹ nàng đã rót vào tai nàng biết bao nhiêu lần trước đây. Nàng quên tất cả, trừ vòng tay ôm riết của Joseph, và sự say đắm mà nụ hôn của Joseph đã làm nổ bùng trong nàng.

Được một người đàn ông hôn là như vậy đấy, nàng thầm nói trong lòng, trong khi miệng của Joseph lướt qua lướt lại trên miệng nàng và nàng hé môi đáp lại sự mời mọc của chàng. Hình như cả hai đang ở trên thiên đường!

Bỗng Joseph lật ngược nàng xuống và nằm lên trên nàng. Nàng thích thú khi sức nặng của thân thể nam nhi đè xuống thân xác mình, tấm nệm xa hoa lộng lẫy, và nàng tưởng thức cái cứng nhắc của chàng chỏi lại cái mềm mại của mình.

– Ôi, Joseph! – Nàng thì thầm.

Giờ phút này không phải là lúc nghĩ đến việc phân biệt giai cấp, Joseph là một gã bình dân còn nàng là một người quý tộc. Đây, nàng chỉ xem Joseph là đối tượng của nàng, là người bạn vô cùng thân thiết... và trong trường hợp này là nhân tình của nàng.

– Sao, em thân yêu? – Chàng nói, tránh miệng nàng để hôn lên má và lên cổ nàng.

– Em muốn...

– Muốn gì em yêu?

– Em muốn anh...

– Há?

Em muốn anh... muốn anh âu yếm em.

Rồi, nói ra rồi! Nàng đã thốt ra những điều cấm kỵ. Nàng đã bất chấp tinh thần và ý nghĩa của nền giáo dục mà mẹ nàng đã hun đúc cho nàng, nhưng sự đòi hỏi xem ra quá tự nhiên, ý nghĩ thật quá thích thú – thật thích đáng trong lúc này. Nàng mơ ước cái cảm giác của đôi bàn tay nóng bỏng, thô ráp và mạnh mẽ của Joseph mơn trớn vuốt ve nàng như một nhân tình nàng mong ước điều đó hơn bất cứ gì trên thế gian này.

– Em có chắc là em muốn như thế không em yêu?

– Chàng hỏi, hơi thở gấp gáp hai tay rờ rẫm khắp người nàng, các ngón tay áp vào hông nàng.

– Vâng, chắc, chắc chắn.

Chàng không đợi gì nữa. Hai tay chàng chậm chậm tiến dần lên và đặt trên hai vú đầy tròn thây lầy của nàng.

– Ôi. Shannon! – Chàng kêu lên, hơi thở hỗn hển

– Em đẹp biết bao! đã quá lâu rồi, anh chết thèm được vuốt ve làn da mịn màng của em, đôi tay anh muốn lên với em rằng anh yêu em biết bao! Nhưng anh cứ sợ là em chê ghét anh.

– Chẳng đời nào, Joseph ạ! Em chẳng đời nào chê ghét anh, mà lại nghĩ rằng anh chê ghét em!

Vẻ nhẹ nhàng trân trọng, bàn tay chàng mân mê hai núm vú nàng.

– Ôi dịu ngọt biết bao! – Chàng thì thầm với lòng cung kính – Còn lớn lao hơn cả trong những giấc mơ của anh – Chàng nhìn chăm chú vào đôi mắt nàng, còn nàng thì nghĩ là chưa bao giờ thấy chàng đẹp trai, đầy nam

tính như thế này, và dù vậy, vẫn dịu dàng xiết bao – Shannon ơi! Anh cảm ơn em. Cảm ơn em đã ban cho anh vinh dự và đặc ân này.

Chàng mở hàng nút trên chiếc áo dài của nàng, nhẹ nhẹ hôn lên đôi vú no tròn của nàng. Shannon luồn các ngón tay vào mái tóc chàng và hôn vào trán chàng.

– Em ơi, không bao giờ anh ghét em đến hết. Không một giây phút nào cả. Thật ra...

Bỗng toàn thân chàng như tê liệt, Joseph ngoảnh mặt nhìn quanh.

– Ôi, Joseph! Cái gì thế anh?

– Suyt! Anh nghe có tiếng động.

Phía tiền sảnh có tiếng cách, và có tiếng trầm trầm hỏi:

– Ai đó? có ai đó?

Joseph vội đứng lên tắt đèn. Shannon cũng hấp tấp đứng lên và chộp lấy bàn tay chàng. Những bước chân nặng trĩu vang lên xuyên qua ngôi nhà rộng lớn, khiến con tim của hai người nhảy thình thịch.

– Trốn ngay! – Chàng thì thào và dắt Shannon đi mò mẫm trong bóng tối.

Nàng vấp chân vào một cái bàn, làm ly tách văng tung xuống đất.

– Đứng lại! – có tiếng hét to – Ai đó?

Chàng và nàng thấy ánh sáng của chiếc đèn đang đi lần tới phía sau lưng họ. Cả hai đang thử tìm một chỗ trống trong dãy dài những gian nhà nối liền nhau.

– Mẹ kiếp, cánh cửa lớn ở chỗ nào? – Joseph lẩm bẩm hỏi.

– Ở đằng kia kìa! – Shannon khẽ reo lên và lôi chàng đi.

Cả hai mò mãi vẫn không tìm ra cái nắm cửa, và tiếng bước chân phía sau mỗi lúc một tới gần.

– Đứng lại! Đừng nhúc nhích, lũ ăn trộm bản thủ, bằng không tao sẽ bắn bẻ đầu cả hai đứa – Tiếng đàn ông gầm thét.

Một luồng gió lạnh buốt thốc vào hai người, trong lúc họ bước qua ngưỡng cửa vọt ra ngoài hàng ba. Joseph nửa lôi nửa đẩy Shannon bay qua các bậc cấp, kéo nàng vào lớp tuyết sa dày đặc làm khuất cả khu vườn sau tòa nhà.

– Mau lên, Shannon! Mau lên! – Chàng la lên.

Shannon cố gắng hết sức mình, nhưng hai chân lúng túng trong chiếc váy nên bị té sấp xuống đất. Joseph xốc nách đỡ nàng đứng lên và đẩy nàng bước tới.

Một tiếng nổ chát chúa trong sân, tiếp theo một lần chớp sáng lóa cả mắt. Một viên đạn nóng hồi xuyên vào lưng đau nhói, rồi có thứ nước ấm chảy dài theo hông nàng.

– Ôi, Joseph – Nàng kêu lên và ngã sòng soài vào cánh tay chàng – Em chắc đã bị thương rồi!

Ôm chặt lấy nàng, chàng vội vã bươn ra hàng rào. Khi cả hai đến sát chấn song thì một tiếng nổ khác lại vang lên, kèm theo một lần chớp.

– Đứng lại, bọn đều cáng! Tao biết là tao đã bắn trúng một đứa trong hai đứa bay rồi!

Nhưng Joseph ôm Shannon sát vào ngực và vọt qua cửa cổng.

– Em thân yêu, đừng buồn. Anh đang săn sóc em đây. Chúng ta đi tìm người giúp đỡ, em đừng lo.

Nhưng Shannon không lo thật. Nàng chẳng nghĩ đến cái gì khác ngoài hai cánh tay của Joseph đang ôm chặt lấy nàng.

– Xin cứu chúng tôi! Ai đó, xin giúp chúng tôi! – Joseph vừa la lên vừa ôm Shannon chạy qua các con đường tăm tối.

Tuyết dồn dập rơi và gió lại nổi lên, cắn vào da thịt chàng chỉ phong phanh một mảnh áo mỏng và mang tiếng nói của chàng đi xa thật xa. Chàng đi ngang qua trước một cánh cổng để coi, rồi một cánh cổng khác chống chọi với gió tuyết, trên tay mang nặng một vật vô giá. Chàng kêu réo

đến khàn cả cổ, nhưng không cánh cửa nào mở ra, không một người nào xuất hiện nơi cửa sổ treo các màn đăng ten.

– Joseph!... Shannon rên rĩ.

Nàng thở phà hơi nóng vào cổ chàng, tóc phủ lên mặt chàng. Chàng càng ôm chặt nàng vào mình hơn nữa

– Cái gì em? Có anh đây!

– Có phải đây là lúc em phải lìa bỏ anh không? Nàng nói một cách yếu ớt.

Nỗi lo sợ ngập tràn lòng Joseph. Nàng không thể chết vào lúc chàng có ý nghĩ là đã tìm được nàng.

– Em ơi, hãy cố gắng thêm chút nữa – Chàng nói và hôn nhẹ lên trán nàng – Em hãy cố gắng thêm chút nữa, đi em!

Nàng đưa bàn tay lên áp vào má nàng. Chàng khiếp sợ vì bàn tay nàng lạnh ngắt. Làm sao sống nổi với viên đạn sau lưng và cơn lạnh giá của sự chết?

– Em đã bắt đầu... nàng nói thều thào, em đã bắt đầu vượt qua biên giới của sự giả vờ. Em đã bắt đầu... bắt đầu yêu anh. Em không nói dối đâu.

Joseph nghe những lời mà con tim chàng mơ ước được nghe, khi chính trí khôn lại cho chàng là khủng. Phải chăng đây là sự thật? Làm sao Shannon, ái nữ của một lãnh chúa Tin Lành giàu có, lại có thể yêu một nông dân thấp hèn như chàng?

Dù vậy, các bà già thường quả quyết là người sắp chết không bao giờ nói dối. Thật sự, chàng sợ nàng đang chết trên đôi tay chàng. Cuối cùng, nàng đã nói lên sự thật chăng?

Chàng vùi mắt vào các búp tóc mềm mại của nàng, và nhắm mắt lại trong chốc lát để hưởng hạnh phúc khi Shannon thu nhận tình yêu. Nhưng sự vui mừng thật là ngắn ngủi.

Nàng ngó chàng với đôi mắt chứa chan đau khổ.

– Em đau đớn lắm anh à! – Nàng thều thào. Joseph cảm thấy nàng đang run rẩy.

– Anh biết em ạ! Ước gì anh có khả năng cắt bỏ được sự đau đớn ra khỏi người em. Em có tin như thế không?

– Đúng thế – Nàng rên rỉ – Em tin chắc như thế.

Chàng ngó quanh, nơi này nơi nọ, ở các cửa sổ hắt ánh đèn vàng ấm áp ra đường. Ước gì chàng vào được bên trong để tránh cơn giá buốt và tìm thầy chạy chữa cho nàng.

– Vì lòng kính mến Chúa, xin ai đó giúp chúng tôi! – Chàng lại la lên.

Nhưng cũng như các lần trước, không có ai đáp lại.

– Em, em không thể nào giữ cho khỏi hôn mê – Nàng nói và nhắm mắt lại.

Tay nàng tuột khỏi má Joseph, và cơ thể nàng mềm nhũn trong tay chàng.

– Ôi, Shannon đừng!... Đừng em ơi!

Khó khăn lắm chàng mới vạch được một lối đi ở giữa đường, bước những bước lóng chổng trên những đống tuyết bị gió dồn lại, có chỗ đã đóng thành băng. Hai má chàng giàn giụa nước mắt, chàng khóc òa, khóc một cách buông thả, không cần cầm giữ.

Bỗng chàng nghe có tiếng ngựa hí đằng xa, ở giữa đường, và nhận ra một cỗ xe hòe màu đen do ngựa kéo, mỗi góc có treo một ngọn đèn lồng. Chàng bước tới, lảo đảo về hướng chiếc xe, cố tìm cho ra người xà ích.

– Ê, anh bạn kia, anh ôm cái gì trong tay đó? – có tiếng người lớn tiếng hỏi.

Joseph nhìn xuống Shannon: khuôn mặt xinh đẹp của nàng được ánh đèn lồng chiếu rõ. Hai mi mắt khép lại giống như người đang ngủ. Nhưng Joseph biết không phải là một giấc ngủ tự nhiên.

– Đây là người tôi yêu dấu – Chàng thì thào trong nước mắt – Tôi sợ nàng ra đi trong cánh tay của tôi. Xin ông thương xót chúng tôi. Chúa sẽ

biết tôi đang cần một tấm lòng từ ái và một bàn tay giúp đỡ.

Người đánh xe nhảy xuống khỏi ghế và đi nhanh đến bên Joseph. Ông ta xem xét Shannon, rồi lắc đầu.

– Ôi lạy Chúa! Thật là rủi ro! Một cô gái vô cùng xinh đẹp! Nhưng tôi biết làm gì cho anh đây, anh bạn?

– Nếu ông rủ lòng thương, thì xin ông cho chúng tôi đi nhờ. Tôi muốn giao trả nàng cho gia đình nàng, điều mà tôi cứ hẹn rày hẹn mãi mãi.

– Thế là thế nào?

– Không bao giờ nàng thuộc về tôi cả. Tôi muốn mang nàng trả lại cho những người thân yêu của nàng.

*

Stephen Chase đang ngồi ở phòng khách của dòng họ Christie, dăm dăm nhìn ngọn lửa trong lò sưởi. Mặc dù thuộc dòng dõi quý tộc, nhưng anh không còn nét sống động như thưở nào, đôi mắt nâu bộc lộ một niềm thất vọng cùng cực. Anh đã trải qua bao nhiêu ngày tìm kiếm Shannon, nóng lòng chờ đợi giờ phút cứu nàng thoát khỏi nanh vuốt của tay nông dân khốn kiếp và cứu nàng vì nàng nữa.

À, mà có thể là nàng đã đương đầu với anh ngay từ đầu. Anh đâu có ngờ phản ứng của nàng lại như thế. Sau cùng, nàng đã trốn đi, trốn đi một cách tự nguyện với thằng con hoang ấy. Nhưng miễn sao anh đưa được nàng về đây với cha mẹ nàng, nàng sẽ phục hồi tinh thần và sinh lực, rồi nàng sẽ biết ơn anh.

Một ngôi nhà thổ! Chỉ nghĩ đến việc Shannon ở trong một ngôi nhà chứa, cũng làm cho lòng Stephen tan nát rồi. Người ta đã làm cho con bồ câu thanh khiết của anh hoen ố chưa? Bọn vô lại đã lạm dụng nàng chưa?

Stephen cố xua đuổi khỏi đầu óc những ý nghĩ quá ghê tởm ấy. Không, thà nghĩ là người tình yêu quý của anh đã có cách chống trả lại những cám dỗ về nhục dục. Bằng cách này hay bằng cách khác, đạo đức của nàng biết cách thắng vượt được mọi yếu hèn tội lỗi.

Stephen Chase vốn là một con người trọng danh dự, không thể tự tưởng tượng ra cách sống bại hoại của một nhân vật mà mình tôn thờ. Và thực sự là anh đã tôn thờ Shannon. Cho dù nàng từ chối tình yêu của anh để đi với người khác chẳng nữa – dù hẳn ta có là kẻ thù bất cộng đái thiên – thì anh vẫn bức xúc tìm cơ hội để tha thứ cho nàng, và mừng ngày trở về của nàng.

Stephen ngồi trên cái ghế bành bọc da, đang mân mê chiếc đồng hồ vàng trong túi nhỏ mà anh đã thừa hưởng của ông nội, tưởng tượng mình đang xông xáo vào ngôi nhà tồi tàn, tay hươ súng bắn bỏ bất cứ ai ngăn cản đường tiến của mình. Anh thấy Joseph Donnelly đang cố chen vào giữa anh và Shannon, thích thú bấm cò bắn chết hẳn.

Rồi Stephen lại tưởng tượng thấy mình đang ôm Shannon trong vòng tay và đưa nàng về với ông bà Chrisie, đánh dấu mối dây liên hệ với cả ba người đến muôn đời. Cho đến ngày hai ông bà Chrisie qua đời, họ sẽ chúc phúc lành cho Stephen, vì anh đã cứu được con gái duy nhất mang trả về cho họ.

Chắc chắn ông Christie sẽ cho anh làm người kế nghiệp – hay là những đứa con mà anh với Shannon sinh ra sẽ làm người kế nghiệp. Stephen, với danh nghĩa là người quản lý gia tài của ông lãnh chúa, sẽ có địa vị hơn bất cứ ai để biết dòng họ Christie làm chủ những gì.

Nghĩ đến của cải mà một ngày nào đó sẽ thuộc về mình, Stephen mỉm cười: nụ cười không thể có trong thói quen của anh, đó chỉ là cái nhếch mép làm xấu vẻ xinh trai của anh.

Stephen đứng lên, tới bên lò sưởi, lấy que cời lửa làm cho lửa trong lò bốc lên thành ngọn. Anh bỗng ngẩng đầu lên, vánh tai nghe... Dường như có tiếng động ở bên ngoài... Có thể là tiếng gió reo, hoặc là có tiếng ai đó đang kêu la.

Đêm đã khuya, đường sá vắng tanh từ bao giờ. Đã lâu, ông Daniel và bà Nora lui về phòng ngủ trên lầu. Ai đó lại liêu lĩnh trong đêm tối bão tuyết kinh khiếp này?

Đúng vào lúc Stephen kết luận, đó chỉ là có thể là tiếng gió hú và tiếng vang vọng lại, thì lần này không thể nào nhầm lẫn được, đây là tiếng người, một người đàn ông đang kêu cứu. Mặc dù Stephen không hiểu tiếng kêu ấy nói gì, nhưng không nghi ngờ gì nữa, người ta đang kêu cứu.

Stephen chạy lại bên cửa sổ, lấy khăn tay lau lớp sương mờ trên mặt kính. Anh thấy giữa đường có một đống lù lù, đó là chiếc xe ngựa và một hình người đang ôm cái gì đó trong tay.

Stephen ra mở cửa. Đứng trên bậc cấp thềm nhà, anh nhận diện ngay được người khách, và tim anh bùng bùng nổi giận. Donnelly! Thăng lý lợm!

Luồn tay vào dưới áo choàng ngăn, định rút súng ra, nhưng chợt nhớ là mình không mang súng. Anh quát lớn:

– Donnelly! Mày là loại con hoang, hãy cút khỏi nhà tao ngay, nếu không... Bấy giờ anh ta mới thấy Joseph đang bồng cái gì trong tay. Shannon! Anh chết sững. Nàng có vẻ bệnh rất nặng; có thể đã chết rồi cũng nên...

– Xin hãy giúp tôi! – Joseph vừa nói vừa bước tới một bước – Tôi van ông! Hãy vì cô ấy, không vì tôi...

Stephen, con người linh hoạt thường ngày là thế ấy mà bây giờ đứng trôn không cử động, cũng không lên tiếng được. Anh cứ đứng trôn trối nhìn hình dáng Shannon xụi lơ mềm nhũn trong tay Joseph.

– Xin đừng để mất một phút nào nữa, Joseph năn nỉ – Hãy cho chúng tôi vào trong để tránh giá lạnh. Cô ấy đang chết, không mong gì sống được!

Hai mắt của Joseph đầy vẻ van nài. Bỗng Stephen đứng nghiêm như một quân nhân trong quân kỷ. Anh mở rộng cánh cửa ra và tránh sang một bên.

– Đưa cô ấy vào đây.

Joseph bước lên bậc cấp, từng hai cấp một.

– Shannon, em ơi! – Stephen kêu lên khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của vị hôn thê – Hẳn đã làm gì em vậy?

Joseph nhăn mặt, vội vã nói:

– Không nên để mất một phút nào nữa. Ngoài việc chết cồng, người ta còn bắn một phát đạn vào lưng cô ấy. Phải tìm ngay một bác sĩ bây giờ, nếu không có chết mất!

– Trời đất! Người ta đã bắn vào lưng!

Stephen giơ áo của Shannon để tìm chỗ bị thương. Từ trên cầu thang, có tiếng đàn bà hỏi:

– Stephen, con đây hả?

– Thừa bác Nora, con đây. Xin hai bác đến đây mau.

Joseph nhìn hai ông bà Christie đi xuống thang lầu, đoạn nhìn Shannon đang đau đớn quần quai, chàng thì thầm:

– Bây giờ thì cô đã được an toàn trong ngôi nhà đẹp đẽ của cô rồi, Shannon ạ! Cô hãy nghỉ ngơi, ngủ yên... và hồi phục. – Chàng đặt nàng vào hai cánh tay của Stephen và nói – Ông hãy yêu mến nàng, vì đã theo chân nàng qua tới đây. Hãy săn sóc nàng. Chỗ của nàng là ở bên ông. Nàng không thuộc về giai cấp của tôi. Tôi xin ông hay đối xử thân thiết với nàng.

Chàng nói mà hai mắt rưng rưng ngấn lệ. Stephen ôm Shannon vào ngực mình, nhìn Joseph trở gót, chạy nhanh xuống các bậc thềm và băng ra con đường lớn.

Trong nháy mắt, anh chàng chìm mất vào cơn bão tuyết.

13.

Joseph chạy thật nhanh hết sức mình trong cơn gió tuyết, không một lần quay ngó lại, biết chắc nếu mình không rời xa khỏi ngôi nhà của dòng họ Christie – nói đúng hơn là nhà của Shannon – thì chàng sẽ không thoát khỏi nàng và nàng cũng chẳng thoát khỏi chàng. Một trong hai người, có thể là nguyên cơ làm cho người kia phải chết. Từ nay trở đi, chàng biết điều đó một cách tuyệt đối. Người ta đã từng báo và lặp lại nhiều lần cho chàng được biết, không ai lẩn lộn khăn lau mặt với khăn ăn. Nói như thế là đúng. Vì tìm cách phớt tỉnh, Shannon và chàng xuýt đã mất mạng.

Đối với Joseph, Shannon đã chết rồi, và chết vì lỗi của chàng. Chàng sẽ không bao giờ biết được nàng có qua khỏi đêm nay không, nếu gia đình tìm được lương y kịp thời và ông ta đã cứu nàng thoát chết.

Joseph dừng chân giữa con đường tăm tối, hai cánh tay khép chặt dọc theo hông, trán đầm mồ hôi lạnh. Không, chàng bỏ đi sao được. Chàng phải biết chắc về nàng đã. Nếu chàng đi luôn, Shannon sẽ ám ảnh chàng đến tận ngày chàng nhắm mắt.

Joseph quay mình và chạy trở lại tòa nhà ấy, đặt chân theo dấu đã để lại trên tuyết.

Hê biết được tin của nàng, là chàng biến đi ngay. Điều ấy, chàng đã thề như vậy.

*

Đứng nấp sau hàng rào phía bên kia đường, Joseph không rời mắt khỏi ngôi nhà của dòng họ Christie. Nhiều giờ trước đó, chàng đã thấy một gia nhân ra đi, và chạy tới một nhà gần đó. Chàng đã nghe tiếng gọi lương y, và một người đàn ông lớn tuổi đi theo gã gia nhân một cách vội vã.

Bây giờ Joseph đứng núp quan sát những bóng người thấp thoáng bên trong cửa sổ lầu một, và đoán mò những diễn tiến bên trong. Chàng tưởng tượng thấy người ta đang mổ Shannon để lấy viên đạn ra.

Thỉnh thoảng, chàng lần mò tới gần cửa, có ý thay đổi cảm nghĩ, nhưng rồi mau chân trở lại chỗ núp sau hàng rào, và giẫm chân, đập hai tay vào nhau để chống lại cái lạnh.

Thật sự thì rất lâu, vào lúc trước hừng đông ông già mới ra khỏi ngôi nhà, tay xách cái túi đựng vật dụng y khoa, hai vai còng xuống vì mệt mỏi. Bị tê cứng vì đã đứng bao nhiêu giờ bất động, Joseph thấy đôi chân mình chao đảo khi chàng vọt qua đường níu lấy tay áo mưa của ông già. Ông ta quá sợ, đã lùi lại.

Joseph tự hiểu hình dáng của mình – rách rưới, bần thiu và gần chết lạnh.

– Thưa ông, xin ông đừng sợ. Con không có ý cướp của ông. Nhưng có điều con muốn biết.

– Muốn biết. Biết cái gì?

– Ông nói cho con biết, cô gái còn sống hay... hay đã chết rồi?

– Cô ta còn sống, – ông lão trả lời với vẻ kiệt sức. – Nhưng rất ít...

– Ông có tin cô ta sẽ thoát chết không?

Có cái gì đó trong đôi mắt của Joseph đã làm cho ông già động lòng; ông đặt tay lên vai chàng tỏ vẻ an ủi.

– Ờ, có đấy! Cô ta sẽ thoát nạn thôi. Cô ta là một qua đấm chuông, cô ta như thế đấy!

– Vâng, đúng như thế đấy ạ! – Joseph nở một nụ cười khô héo – Bằng cách nào đó, có thể nói cô ta xứng đáng với các danh hiệu là "hay gây sự" hơn con.

Joseph nhìn theo ông già bước vào nhà của ông. Đến lúc lương tâm của chàng nhắc chàng nhớ lại lời hứa, và chàng bước đi theo hướng ngược chiều.

Mình sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa, chàng tự bảo, lòng tràn ngập một nỗi buồn da diết. Không bao giờ mình quay trở lại lối này. Mình thề như vậy!

*

Nhưng Joseph đã không đủ sức giữ lời hứa. Trong những ngày đầu xuân, thành phố Boston vẫn còn bị tuyết phủ; các cây thủy tiên bắc và những cây nghệ tây đã đâm chồi, nhú lên mặt tuyết trong các vườn nhà khá giả, và Joseph lại đứng trực bên kia đường, sau dãy hàng rào cũ, ngay trước mặt nhà họ Christie. Mặt trời sáng chói trên nền trời xanh ngắt, không gợn một chút mây, và tuyết đã bắt đầu tan từng vùng.

Joseph sững sốt thấy hai người đàn ông từ trong nhà đi ra, tay cầm xẻng và khởi sự dọn tuyết ở lối ra vào. Một người, chàng nhận ra ngay: đó là kẻ thù muôn thuơ của chàng, ông lãnh chúa Daniel Christie. Còn người kia, chàng nhận diện chẳng khó khăn gì, nhưng lại không tin ở mắt mình. Ông ta đang hát: "Đôi mắt đẹp như nhung của nàng là một tai họa". Chính ông Danty Duff, người bạn tốt nhất của cha chàng!

Và kìa, cái lão già vô lại ấy đang xúc tuyết cùng với ông lãnh chúa, vừa làm vừa hát như hai bạn nhậu tốt.

Ông Christie hợp tấu bài hát với lão già kia.

Lão già Danty ném tuyết vào mặt ông lãnh chúa, và hai người cười khúc khích với nhau một cách thân hữu.

– Tên phản bội bản thú! – Joseph thầm rủa lão Danty. – Lão đã giao thiệp như thế với kẻ thù!

Hai người vừa làm việc vừa ca hát với nhau. Một cánh cửa sổ ở tầng lầu một mở ra, và Joseph càng thu mình nấp đằng sau dãy hàng rào. Chàng thấy một người đàn bà nghiêng mình xuống.

– Ông Daniel! – Bà Nora lên tiếng – Đừng có nhúng tay vào, hãy để lão Danty làm lấy. Đừng có quên anh là một người hào hoa phong nhã!

Ông Danty và ông Christie nheo mắt với nhau và cười rúc rích như những tên học trò nghịch ngợm.

– Anh lên bây giờ đây, em yêu!

Khi bà vợ vừa khép lại cánh cửa sổ, ông lãnh chúa cúi xuống nhặt tuyết nắm thành viên tròn, ném vào mặt kính, khiến nó văng ra tung tóe. Hai ông cười như điên.

– Thôi, để tôi vâng lời bà ấy cho yên, ông bạn già ạ – vừa nói, ông Christie vừa để tay lên vai ông Danty – Bà ấy mà nổi điên lên thì tôi lôi thôi lắm!

Ông ta vác cái xẻng lên vai, và lê chân bước vào nhà một cách miễn cưỡng.

Khi ông Christie vừa đi khuất, thì Joseph huýt gio chậm chậm. Lão Danty ngừng tay ngó lên, vẻ mặt kinh ngạc.

– Ai đó? – ông ta hỏi. Joseph đáp vừa đủ nghe:

– Bác Danty! Tai họa gì đã buộc bác vào với gia đình Christie thế?

Sửng sốt, ông ta đặt cái xẻng xuống và băng qua đường, nhắm theo tiếng nói mà tới.

– Trời đất ơi! – Ông ta la lên khi phát hiện ra Joseph – Con trai của Jeo Donnelly!

Nhìn thấy nét mặt cau có và tức giận của Joseph, ông ta muốn quay trở lại bên kia đường. Nhanh như cắt, Joseph lao tới chụp cổ ông ta, giữ lại.

– Đến đây đã, lão già địch! – Chàng vừa nói vừa xoay ông già lại đối diện với mình – Lão đã sai tôi đi giết hăn, thế mà bây giờ lão lại ca hát với hăn!

– Tôi... tôi... – ông già mở miệng tìm lời giải thích trước khi bị ăn đòn – Tôi bị bắt làm tù binh, bị... bị bắt ngay giữa trận chiến, bị làm nô lệ, bị hành hạ vô cùng cực khổ!

Joseph lắc mạnh hai vai ông ta, mạnh đến nỗi đã làm cho hai hàm răng và vào nhau lộp cộp.

– Đừng nói bậy nói bạ nữa! Bác hãy nói cho tôi biết một chuyện... Cô con gái của họ, cô Shannon còn sống không, có khỏe mạnh không?

– Có – ông Danty đáp, thận trọng, nhưng lo kiếm cách chuồn đi – Joseph này, cô ta ghét cậu đấy!

– Cô ta ghét tôi hả? Tại sao?

– Mọi người đều ghét cậu. Họ đã dứt khoát cấm nói đến tên cậu, hay đề cập tới bất cứ gì liên quan tới cậu!

Từ phía bên kia đường, cửa chính vào nhà mở ra, và người mà Joseph ghét nhất trên đời xuất hiện. Đó là Stephen Chase.

– Danty, ông ở đâu?

Tiếng nói của hắn ta hách dịch, kiêu căng, vang dội vào đầu óc nóng nảy của Joseph.

Danty lợi dụng cơ hội này để chuồn. Còn Joseph thì thu mình nấp thật kỹ phía sau hàng rào.

Đúng vào lúc ấy, chàng nhìn thấy Shannon đeo vào cánh tay của Stephen, phục sức toàn lông thú và gấm vóc lụa là, dáng vẻ còn xinh đẹp hơn là chàng mong muốn thấy trong mấy tháng trời dài đằng đẵng của mùa đông.

– Ôi, Shannon! – chàng thầm thì gọi tên nàng. Và tên nàng chưa bao giờ dịu ngọt đến thế trên đôi môi chàng.

Nhưng đó là Shannon mà không phải là Shannon. Cách đi, dáng đứng, kiểu ngồi... của ngày trước đã biến mất, đôi mắt tươi sáng long lanh cũng không còn nữa. Qua những ngày họ sống chung với nhau, dù trong thời kỳ khốn đốn nhất, chưa bao giờ nàng có cái vẻ kiệt quệ và suy sụp tinh thần như thế này.

Một sự mong manh bao phủ lấy nàng, dường như từ tâm hồn hơn là thể xác.

Joseph gần như hối hận vì đã tới đây. Chàng đã thề độc đây là lần chót, nhưng lại chối từ không muốn lưu giữ trong tâm trí hình ảnh này của nàng.

Phải chăng thương tích đã làm cho nàng trở nên như thế? Chàng nghi ngờ điều đó.

– Danty, ông ở đâu? – Stephen hỏi mà không chờ trả lời. Anh ta lại nói thêm: – Đánh xe ra đây. Ông đưa chúng tôi đi dự buổi hòa nhạc dương cầm.

Lão Danty vội vã vâng lời, và cái tính cách nô dịch của ông ta đã làm cho máu Joseph sôi sục lên trong huyết quản, Stephen đỡ Shannon lên xe, và Danty đóng cửa xe lại khi họ đã vào trong. Ông ngó qua Joseph một cái, rồi lên ngồi ở chỗ người đánh xe và chiếc xe chuyển bánh.

Joseph nhìn theo cho đến khi chiếc xe khuất sau một ngã rẽ đàng xa, con tim chàng tan nát. À, ra thế! Chàng hối tiếc vì được thấy lại nàng!

– Ôi, Shannon... điều gì đã xảy đến cho em thế? – chàng lẩm bẩm và quấn cái áo khoác quanh người thật chặt.

Chàng thọc tay vào túi, quay lưng lại với ngôi nhà và những người ở bên trong, đã từ lâu họ là những kẻ xa lạ, và còn xa là mãi.

*

Stephen cầm bàn tay của Shannon đặt vào tay mình và khẽ bóp nhẹ, có lẽ để cho cô chú ý đến. Nhiều lần anh đã gọi chuyện với cô trên đường đi đến chỗ hòa nhạc, nhưng vô ích.

– Xem ra em đã hồi phục rồi đấy, Shannon ạ! – Stephen nói – Hãy mỉm cười với anh đi!

Cô nhìn anh ta, vẻ mặt thê lương.

– Ôi, Stephen! Tôi rất ân hận vì đã không làm cho anh được vui. Anh đã lo lắng cho tôi với sự nhẫn nhục của một thiên thần, dù chính vào lúc tôi đối xử với anh một cách đáng ghét nhất!

– Đừng cảm ơn anh, em à! – Stephen cầm tay Shannon đưa lên môi hôn – Được săn sóc em là một hạnh phúc cho anh rồi... Anh yêu em vô cùng!

Shannon ngó xuống hai bàn tay mình bị Stephen cầm giữ trong tay anh ta.

– Sự nghèo túng đã làm hỏng hai bàn tay của tôi, cô lưu ý anh ta – Nó không sao làm cho tôi quên được.

– Thời gian sẽ trả lại vẻ mỹ miều của đôi bàn tay em cho em thôi.

Shannon quan sát Stephen, một tia kinh hoàng ánh lên trong đôi mắt.

– Sao lại đối xử tàn tệ như thế được? – cô rên rỉ, hai hàng lệ dâng lên trên mi mắt – Sao lại bỏ tôi như thế? Bỏ rơi tôi như tôi chẳng là gì của anh ta...

– Cuộc đời chẳng có giá trị đối với một tên hạ cấp như thế, Shannon à! Mẹ của em và anh thường nói với em điều ấy mà! Nếu đêm hôm đó mà anh không phát hiện ra em, thì em đã nằm chết ở trong mương nước bên đường rồi.

Shannon bắt đầu khóc tấm tức. Stephen nâng đầu Shannon lên đặt tựa vào vai mình, và vuốt ve mái tóc cô.

– Nhưng anh đã cảm ơn Chúa đã cho anh gặp lại em và mang em trả lại cho những người thân yêu của em. Anh tự hỏi, không có em, anh biết sống ra sao!

– Cảm ơn anh, Stephen! – Shannon nói vì những lời an ủi của anh ta – Tôi xin cảm ơn anh đã cứu sống tôi.

*

– Hãy sẵn sàng! Hô đến ba là châm ngòi nổ, được chưa? Một... hai... ba!
Đám người đang cho nổ mìn để làm đường hầm tàu lửa.

Theo lệnh của người đốc công, nhóm thợ điện châm kíp nổ cho quả núi rung chuyển theo từng tiếng nổ liên tục. Tiếng gầm thét của đá rơi xuống làm tắt nghẽn những tiếng hoan hô của các nhân công làm đường tàu lửa; bụi đá cuộn lên từ cửa hầm vọt ra.

Khi tiếng gầm thét vừa lắng dịu và không khí đã trở lại trong suốt, thì đoàn người tuôn vào trong hang hầm, chở ra từng xe đá vụn và đá cục.

Joseph là thành viên của toán nhân công này. Anh làm hơn cả phần nhiệm vụ của mình, và mồ hôi chảy từ trán xuống, tạo thành những đường cầu ghét.

Các công nhân khác, nói chung, họ có nhiều cách biểu lộ tâm tình trên nét mặt, đi từ sợ hãi đến kích thích, xuyên qua sự cực nhọc phải lao động cật lực, còn cảm xúc của Joseph thì mơ hồ; nét nhìn trống rỗng, dường như

tâm trí anh còn phiêu lưu ở nơi nào xa xăm... trong một thời đại nào khác... ở một nơi chốn nào khác.

*

– Anh yêu em, Shannon à! – Joseph lẩm bẩm trong miệng, – anh không giả vờ đâu – Anh gọi nhớ lại lúc hai người ngồi trong phòng ăn nơi tòa nhà lộng lẫy tại Boston, với con gà tây lấy trộm đang đặt trên bàn trước mặt họ.

– Em cũng vậy, em yêu anh, Joseph à! – nàng đáp lời chàng và đôi mắt rực sáng – Em yêu anh từ giây phút đầu tiên gặp gỡ. Em ân hận vì đã đối xử với anh một cách khả ố dường ấy, và dùng những từ ngữ ghế tởm như gọi là thứ móc than bùn. Em không bao giờ có ý xúc phạm anh. Không bao giờ.

– Còn anh, không vì ác tâm mà nhấn chìm em trong bồn tắm. Nếu anh không mang em ra khỏi bồn tắm và sắp chết ngộp. Chỉ có Chúa mới biết anh đã làm gì em rồi! Chúa biết anh muốn làm gì em!

Nàng cúi xuống gần chàng hơn, đôi môi ngọt ngào và đầy đặn, hai má ửng hồng vì cũng thèm muốn như chàng.

– Và thế là gì, Joseph? Anh muốn làm gì em cái đêm hôm ấy đấy?

– Làm như vậy nè! Và anh muốn làm như thế này cho em mỗi đêm, kể từ khi anh nhìn thấy em lần đầu.

Chàng lấy ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng lên má nàng, thích thú vì làn da mịn màng như nhung.

Nụ hôn của chàng lúc đầu dịu dàng, chỉ mấy giây sau là cuồng nhiệt, và Shannon cũng đáp lại một cách đam mê, không do dự cũng không nhờm gớm chút nào. Được khuyến khích, Joseph luồn các ngón tay lên mái tóc hung của nàng, trên mặt nàng, nơi cổ nàng, rồi trên cặp nhũ hoa tròn trịa của nàng.

– Ôi, Shannon!... Được sờ vào em là một hạnh phúc lớn lao cho anh biết chừng nào!

Môi dưới của nàng khẽ rung động.

– Cái gì thế em! Em muốn anh ngừng tay lại không?

– Không, đừng! Em... em còn... còn muốn nhiều hơn thế nữa.

Joseph tưởng mình nghe nhầm; dù thế nào thì sự mời mọc của nàng không chối cãi được.

– Hơn nữa ư? – Joseph hỏi, nhấn mạnh từng tiếng một.

– Vâng, em... muốn tất cả – nàng thì thầm – Em muốn đi cho đến tận cùng...

Không trả lời, Joseph đứng lên, bồng nàng ra khỏi ghế, đem sang phòng khách, đặt nàng nằm xuống trên chiếc ghế xô-pha một cách ý tứ và bắt đầu mở móc nịt vú, phát hiện một làn da trắng nuột trên ngực nàng. Kinh ngạc trước vẻ đẹp tuyệt vời đến như vậy, lòng chàng tràn ngập biết ơn khi nghĩ rằng nàng đã ban cho chàng cái ân huệ này.

– Shannon ơi, anh muốn em biết cho là anh...

*

– Chạy nhanh lên các cậu! Coi chừng mìn nổ! Một giọng nói răn ròi đập vào tai Joseph, cắt ngang ngay cái cảnh huy hoàng tuyệt diệu mà anh đang nghĩ đến. Mọi người chung quanh anh chạy đi tìm nơi ẩn núp.

Người đốc công bắt đầu đếm ngược:

– Đến ba... Một... Hai... Ba!

Kíp nổ bật lên. Mọi người đều đưa tay lên bịt tai, cúi đầu chờ tiếng sấm gầm. Không có gì. Im lặng! Không có tiếng mìn nổ, không có đá vụn ụp xuống.

– Mẹ kiếp! – Người đốc công chửi thề, giựt mũ khỏi đầu, ném xuống đất, lấy chân giẫm lên. Rồi ông ta quay về phía đám đàn ông vẻ mặt khiếp hãi – Các cậu... các cậu biết tại sao như thế không? Tôi cần một người tình nguyện.

Không một ai nhúc nhích.

– Vậy thì, không có bữa ăn khuya!

Joseph đang nằm trên mặt đất, liền trời dậy. Với cặp mắt vô hồn, như đã chết, anh đi tới phía người đốc công.

– Phải có một người tới đó chứ – anh nói – Như tôi đây chẳng hạn.

– Cám ơn Joseph. Tôi sẽ lưu ý khoản tiền thưởng cho anh khi lãnh lương vào thứ bảy này.

Trong khi Joseph bước vào cửa hầm, thì có ai đó nói:

– Phải gan dạ lắm mới vào trong đó mà thu hồi một kíp mìn chưa nổ!

Một người khác lắc đầu.

– Theo ý tôi thì sự can đảm chẳng liên quan gì đến việc này cả. Anh chàng trẻ tuổi kia có nỗi buồn không chịu đựng nổi, nên chuyện gì cũng làm để quên đi. Kể cả chết.

Vào trong hầm rồi, Joseph dò theo đường dây mìn, trèo qua các tảng đá đã nổ vỡ, đá cục và cát bụi. Có cái gì đó trục trặc trong bộ phận máy, anh có bốn phận phải tìm cho ra, sửa chữa và vọt đi thật lẹ trước khi bị núi sập đè chết.

– Ta là một thằng ngu cực kỳ! – anh thầm kêu lên – Mà ngu vì một con đàn bà... thì lại còn tệ hơn hết trên quả đất này!

Lại một lần nữa trí tưởng tượng đưa anh trở về với mùa đông lạnh lẽo, quá khứ che mờ hiện tại, đúng vào lúc tánh mạng anh lâm nguy mà lẽ ra anh phải tập trung tư tưởng để hoàn thành nhiệm vụ. Quay mình về phía nào anh cũng thấy khuôn mặt Shannon với hai má bầu bĩnh, làn da mịn màng, và đôi mắt xanh tươi sáng có pha lẫn chút màu hoa cà.

Lại một lần nữa, tâm trí anh quay về tòa nhà ở Boston – lần này thì ngôi nhà còn sang trọng hơn, mà chàng và Shannon không phải là kẻ trộm xâm nhập trái phép, nhưng là những nghiệp chủ có tước vị, chủ nhân của tòa nhà tráng lệ này và tất cả các đồ đạc tuyệt vời bên trong. Tất cả thuộc về họ: Joseph và Shannon, vợ của anh.

Áo quần sờn rách của họ đã được thay thế bởi những bộ trang phục lộng lẫy. Joseph đóng bộ bánh bao, có một đồng hồ vàng bỏ túi và đầu đội nón

hình quả dưa hột thời trang. Shannon thật tuyệt vời trong chiếc áo dài lụa có thêu ren, mà màu ngọc lam đã làm đã làm nổi bật đôi mắt xanh của nàng. Mái tóc hung của nàng được vén gọn lên và giữ lại bằng cách cài một cái trâm kim cương lấp lánh. Các món trang sức bằng ngọc thạch phản chiếu ánh đèn, mỗi cử động của nàng làm cho chúng lấp lánh như sao sa.

– Chiều nay chúng ta làm gì, em nhỉ? – chàng hỏi, giọng nói không còn quê mùa nữa – Em thích đến nhà hát kịch nghệ, hay đi nghe hòa nhạc?

Nàng đi ngang qua phòng khách và đưa tay cho chàng. Một viên kim cương to lớn trên chiếc nhẫn nàng đeo ở bàn tay trái. Đó là chiếc nhẫn cưới của nàng. Một trong năm viên chàng đã tặng cho nàng vào ngày hôn lễ...

– Em không thích ra ngoài chiều nay đâu, anh yêu! – nàng nói và mê mê tấm ngực áo sơ mi hồ cứng của chàng.

– Vậy thì em thích làm gì, em thân yêu của anh?

Nhanh như chớp, nàng kéo chàng xuống và hôn lên môi chàng say đắm. Nàng làm cho chàng ngộp thở, nàng cọ xát đôi môi nàng lên môi chàng mãi không biết chán.

– Joseph ơi! Em thèm muốn anh! – nàng kêu lên, banh áo chàng ra, tìm thân thể chàng. Nàng giục: – Mau lên anh!

– Tốt hơn, chúng ta lên lầu, em ạ. Lên giường tiện hơn.

– Bỏ đi! Em muốn ngay tại đây, liền tức thì! Cái gì đàn bà muốn là...

– Tốt... đồng ý – chàng lúng búng trong miệng, nàng kéo chàng xuống đất và bắt đầu cởi quần.

Ngoài cửa hầm, ca toán công nhân đang nín thở chờ đợi. Người ta ngó quanh ngó quất với đôi mắt bồn chồn, rồi lại ngó về cửa hang. Ông đốc công rút đồng hồ túi ra xem và quan sát mặt trời đã khuất sau đỉnh núi.

Có người lên tiếng:

– Hẳn đã ở trong đó được một lúc lâu rồi, thưa ông.

– Biết rồi, đồ ngu!

– Chắc có chuyện gì xảy ra. Có thể hấn đã bị đá sứt lở đè lên làm cho bị thương. Có thể là hấn đang bị thương nằm trong đó đầy máu me...

– Thế thì, ông đốc công nói, tôi phải hiểu là ông muốn tình nguyện đi tìm anh ta.

– Ồ, không đâu. Tôi đâu có muốn thế. Chúng ta có thể chờ thêm mấy phút... Bỗng một tiếng nổ long trời lở đất, mọi người đều nằm úp mặt xuống đất, hai tay che đầu.

– Lạy Chúa nhân lành! – một người Ailen nói. – Chắc anh ta đang đứng trước mặt Chúa!

Cửa hầm bay khói bụi ra mù mịt. Người ta đang nghe những tiếng chuyển động chết người, cát và đá vụn đang rơi rào rào. Joseph đã làm nổ mìn, không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng đáng giá gì?

– Thật tội nghiệp! – Ông đốc công kêu lên. – Tôi hy vọng anh ta chết ngay lập tức lúc mìn nổ.

– Mà nếu anh ta bị kẹt dưới đá và bụi cát thì sao?

– Chúng ta hãy đi xem nào. Nào, đi! Không một ai nhúc nhích.

– O, nhìn kìa! Hấn ta đấy!

Gã Ailen chỉ về phía một bóng người lơ mờ, dilạng quạng từ hầm ra, áo quần tơi tả, mặt nám đen vì bụi và cấu ghét.

Mọi người chạy đến chúc mừng Joseph. Khi họ chưa tới nơi, thì nghe anh ta la lên những câu không ai hiểu gì hết.

– Ước gì cái con tóc hung này bị tổng khứ xuống hỏa ngục! Nó làm cho tôi chết mất!

Rồi anh chàng lão đảo té ngửa ra mặt đất.

*

Trời đã tối sẫm, đám công nhân xếp hàng để nhận khẩu phần thực phẩm của mình – phần ăn bữa trước còn lại, thêm một nắm đại mạch, một vài củ khoai tây và một thứ rau gì đó không tên tuổi.

Joseph sống cô đơn nên đâm ra cứng cỏi, suốt bữa tối anh ngồi cách xa các bạn, mắt ngó chăm chăm các ngọn đèn. Nhiều lần, người này người nọ tới gạ chuyện với anh. Mỗi lần như thế, tính lầm lì của anh đã làm cho những người hảo tâm nản chí.

Joseph quan sát các bạn từ xa, bắt gặp những nét nhìn lén lút, anh hiểu anh là đầu đề câu chuyện của họ. Anh cho là họ chế nhạo anh.

Trong thời gian gần đây, Joseph Donnelly coi thường tất cả.

Chiều thứ bảy ấy là ngày trả lương... Đám thợ rủ nhau ra phố để giải tỏa bớt sự bức dọc trong tuần. Còn Joseph thì tu rượu tì tì và miệng bô bô:

– Hồi trước, tôi là đấu sĩ quyền Anh số dzách ở Boston... – anh nói lè nhè.

Ông chủ của anh nắm vào cổ anh và nói:

– Nghe cho kỹ đây, tên Ailen gàn dở. Tao không biết hồi đó cái gì đã ảnh hưởng tới mày, nhưng bây giờ thì mày đã mất cái đó rồi. Charlie, lại đây – ông ra lệnh cho một người ở gần đấy – giúp tao một tay.

Thế là chỉ ba giây sau Joseph bị tổng cổ ra ngoài.

*

Khi con đường hầm đã được dùng mìn để khai thông, thì người ta dọn dẹp sạch sẽ và đặt đường sắt...

Tiếng búa đập vào các con tán sắt rào rào, tạo thành một âm thanh kỳ lạ. Joseph giơ búa lên, đập xuống, giơ lên đập xuống... không ngừng.

Bỗng có tiếng người đốc công nói:

– Ta đang muốn kiểm bọn có tài, có tật đây!

– Có một người đây, thưa xếp – một gã nói lớn và đẩy người ngồi gần ra phía trước.

Nhưng ông đốc công không chú ý, ông lại hỏi:

– Có tên điên nào ở trong góc kia không? Người ta đang cần một số trai trẻ can đảm để đưa đi Galveston làm cầu (ông ta do dự ngó quanh). Thế, anh chàng Ailen đâu rồi? Cái tên Ailen ngu ngốc ấy? Nó ở đâu?

Joseph ném búa, bước ra:

– Có tôi đây, thưa ông. Tôi đặt mình dưới sự điều động của ông. Đối với tôi, thì làm đâu cũng thế.

*

Joseph nằm trên sàn một toa xe lửa, áo gấp lại để gối đầu. Lần đầu tiên anh ngủ mê theo điệu rung lúc lắc đều đều của con tàu. Anh đang trải qua một giấc mơ...

– Joseph, con là một đứa con lạ lùng, cha thường nói thế, và bây giờ cha đã hiểu con. – Ông chỉ tay vào một đám vong hồn đứng chung quanh – Con là một sự tổng hợp lạ lùng: một chút cái này, một chút cái nọ, một chút cái kia, lấy từ người trong chúng ta. Thời đại của chúng ta đã qua rồi, thời đại của con mới bắt đầu thôi. Chúng ta đã cho con cái gì chúng ta cho được... Con hãy đi theo đường của con.

Tàu ngừng lại cấp tốc, khiến Joseph thức giấc bất thành linh. Anh chạy lại bên cửa sổ và khó tin như thế đó. Đoàn người kéo tới Oklahoma mỗi lúc một đông thêm, đến độ biến thành một cuộc di dân khổng lồ. Hàng trăm hàng ngàn con ngựa và xe chở lũ lượt kéo đi thành hàng dài ngút ngàn tận chân trời xa thẳm.

Biết bao loại hạng người, biết bao tâm hồn dững cảm, biết bao ước vọng được theo đuổi một cách cố chấp.

Và phần khác, ngoài cái biến hy vọng đó còn có giấc mơ của Joseph. Một giấc mơ đã ít nhiều thất thoát trong cuộc hành trình lâu dài của anh, nhưng nó chưa mất hẳn.

Có cái gì đó lại bùng lên trong người Joseph như biến thành một lò lửa hừng hực. Bao nhiêu công nhân khác đang quan sát cuộc xuất hành này với một vẻ đấng cay và thất bại.

Con tàu chuyển bánh chậm chậm. Lò lửa đã nhen nhúm trong lòng Joseph lại lan ra đến độ chàng chỉ có nghe tiếng gầm thét của đoàn người. Tất cả những cái đó mạnh hơn chàng nhiều, chàng vọt qua cửa sổ và chạy dọc theo toa tàu như một mũi tên.

Đến chỗ đứng ở đầu toa tàu đang lăn bánh, Joseph do dự trong chớp nhoáng, rồi phóng mình nhảy khỏi con tàu đang chạy. Anh lao đảo giữa đám bụi mù.

– Kìa, anh chàng Ailen! – Ông đốc công la lên – Anh đi đâu vậy?

Joseph mỉm cười hớn hở nhìn ông ta và ra hiệu cho đoàn công nhân đang đổ dồn ra cửa sổ:

– Tiếc quá, các bạn ạ! – Anh la lớn – Tôi đã lầm đường!

14.

Thành La Mã đâu chỉ một ngày mà dựng lên được, Joseph tự bảo khi nhớ lại câu tục ngữ ửng ý nhất của anh; nhưng cái thành phố này, thì xem ra nó được khai sinh vào chính ngày hôm nay.

Một thành phố gồm toàn là lều trại mọc lên giữa đồng cỏ xanh tươi, ồn ào, náo nhiệt. Con người hối hả đi từ lều này qua lều khác, từ các quán hàng bán thực phẩm khô qua các sòng bạc, vào quán rượu, nhà thổ... Những cửa hiệu mở suốt hai mươi bốn trên hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Những ông già, các thanh niên, các phụ nữ và trẻ con đủ mọi lứa tuổi, những người có vẻ sung túc bên cạnh những kẻ ăn xin rách rưới. Tất cả hội tụ về đây để cảm mốc cho một cuộc đời mới. và tất cả nôn nóng đợi chờ ngay thực hiện ước mơ.

Nhưng Joseph không quan tâm gì đến sự nhộn nhịp này. Anh bước đi, giữa đám đông, chỉ nuôi mộng ước của mình sớm thành hiện thực. Anh có sứ mạng riêng, không cho phép mình xao lãng.

Từ cửa vào một cái trại lớn, một mục đàn bà bận áo xa tanh đỏ, chân mang vớ đen, réo gọi Joseph:

– Ở anh da nâu kia! Có thích yêu nhau một tí không, vào đây. Giá năm mươi xu!

Joseph không dừng bước, nói toẹt vào mặt mục ta:

– Một xu cũng không, nữa là!

Vào trung tâm thành phố mới, Joseph chen lấn giữa đám đông, đàn ông thì ngồi trên sọt đựng đồ, trước khách sạn lợp gỗ thay ngói, và một lò rèn đóng móng ngựa. Xa hơn, đoàn người xếp hàng trước một căn lều có tấm bảng đề: **VĂN PHÒNG RUỘNG ĐẤT.**

Joseph đứng vào cuối hàng dài vô tận, chờ đợi lâu nhiều tiếng đồng hồ, dưới ánh mặt trời thiêu đốt. Có người bỏ hàng ngũ đi kiếm bia lạnh uống ở

một phòng khách cạnh đấy, nhưng Joseph kiên trì không bỏ chỗ.

Sau cùng tới phiên Joseph và anh bước vào căn liêu. Một sĩ quan phát những cái cọc và hướng dẫn cách sử dụng:

– Mỗi mảnh đất được đánh dấu bởi một cọc mốc, – ông ta nói. – Bạn tham dự vào cuộc chạy đua, nhổ cây cọc mốc và thay vào đó cây cọc của bạn. Cuộc đọ sức sẽ bắt đầu vào trưa mai.

Joseph đi ra, cây cọc quý báu cầm trên tay. Anh còn nghe ông sĩ quan hướng dẫn cho người tới sau, miệng đọc như máy các qui định:

– Mỗi mảnh đất được đánh dấu bởi một cọc mốc, Anh tham dự vào cuộc chạy đua...

Joseph đi tới bãi thả gia súc; nhiều người đàn ông ngồi trên các cái sọt, nhai thuốc, nói chuyện gẫu.

– Mua ngựa ở đâu, các ông? – Joseph hỏi – Tôi có nhiều tiền nhờ làm ở đường sắt, có ai vui lòng nhường cho tôi một con ngựa không, ngựa xấu cũng được!

Một anh cao bồi, mặt mày có nét sắc cạnh như được chạm khắc, vì hết ngày này qua ngày khác cưỡi ngựa đi dưới ánh nắng mặt trời, đứng lên và dùng cái roi ngựa đập bụi nơi ống quần. Anh ta găm cứng cái tăm xia răng vào miệng.

– Trận chiến xong rồi anh mới đến, anh bạn ạ! Không còn sự lựa chọn diên khùng nào nữa đâu.

Joseph đưa ra mấy tờ giấy bạc, tên kia giật lấy rồi nhét vào túi.

– Tôi có hai con – Hẳn hất cầm chỉ hai con ngựa, một con hiền, một con hung hăng – Con hung hăng thì để giết thịt, còn con kia thì không. Anh có thấy sự khác biệt không?

Joseph lắc đầu.

– Không.

– Con ngựa đê giết thịt thì đáng tin cậy hơn. Thế nhưng, con kia thì chạy nhanh hơn.

– Vì vậy, nó là con tốt hơn.

Anh cao bồi huýt gió qua cây tằm nơi miệng và to vẻ hoài nghi.

– Có thể là phải, có thể là không. Người ta không thấy trước phản ứng của nó. Nó có khả năng chở ông phi một mạch tới Canada.

Anh ta đẩy Joseph cách xa khỏi hàng rào, trong khi con ngựa đực tung bốn vó sắt, bứt tung một thanh gỗ ở đó.

Joseph giựt mình, anh chờ cho hơi thở trở lại bình thường và nhịp tim ổn định.

– Anh bán cho tôi con ngựa cao lớn này.

Hành diện như Artaban, Joseph dắt con ngựa tên là Père Peinard – con ngựa đầu tiên trong đời mà anh có – đi đến trung tâm thành phố và buộc nó vào một thanh sắt trước lò rèn, giữa hàng chục con ngựa khác. Đúng vào lúc đó, người thợ đóng móng ngựa, một cụ già râu ria, ném một miếng sắt ra mặt đường, nó chạy tới chân Joseph và cái vành móng ngựa đó chạm vào mũi giày ống của anh.

Lòng tin dị đoan đã trở dậy trong anh. Trước đây, cũng đã có lần một cái vành móng ngựa rơi xuống bàn chân anh, anh ngược mắt lên và thấy...

Nàng từ khách sạn đi ra, men theo một con đường và chui vào một cái lều, biến dạng trước con mắt chiêm ngưỡng của Joseph.

Shannon! Sao nàng lại có mặt ở đây? Tại sao nàng lại cố chấp theo đuổi mình như thế? Thật là đồ chết giẫm! Sao nàng lại không ngừng ám ảnh các giấc mơ của anh hết đêm này tới đêm khác, kể từ khi đặt đầu xuống gối để tìm giấc ngủ?

Giữa bao nhiêu phụ nữ sống trên quả đất này, tại sao phải đúng là nàng?

Joseph chụp tay vào thanh sắt buộc ngựa để lấy lại thăng bằng.

– Mình đã bị quỷ ám rồi! – anh lẩm bẩm.

Ngay khi đã điều hòa được hơi thở, lấy lại bình tĩnh, Joseph đi theo con đường Shannon đã đi, mong thấy lại nàng. Nhưng thay vì thế, ông lại thấy

ông già Danty Duff từ trong một nhà lều đi ra, một cân bột cặp dưới nách, và ném lên chỗ ghế ngồi của một cỗ xe.

Mắt ngó chừng căn lều mà Shannon đã chui vào. Joseph chạy lại bên chiếc xe và chụp lấy cánh tay lão Danty.

– Danty, bác là một con quỉ già! Tôi đâu có mong gặp lại bác nhanh như thế này đâu!

Lão Danty liếc nhìn quanh một cái.

– Ồ, lại gặp lại cậu, chàng thanh niên của ta. Rõ ràng là cậu có duyên để xuất hiện nơi mà sự có mặt của cậu là chuyện khó ưà nhất.

– Tôi đã thấy cô ấy... cô Shannon... ở cuối con đường. Cô ấy làm gì ở đây vậy?

– Thì cũng làm một việc như cậu thôi, cứ cho là vậy đi. Nhưng cậu hãy đứng ra xa, nếu không, vị hôn phu của cô ấy bắn nát đầu cậu đấy!

– Vị hôn phu của cô ấy? Thế thì, họ chưa cưới nhau...

– Cái đó nằm trong kế hoạch của họ. Họ chờ đến khi đã nhận được chủ quyền đất. Còn độc thân, mỗi người nhận được một phần.

Joseph mỉm cười buồn bã.

– Thế là cô ấy chưa từ bỏ mộng làm chủ đất! Một đám đàn ông đàn bà từ trong lều đi ra, và râu mép của lão Danty nhúc nhích.

– Cô ấy mạnh khỏe lắm, chắc vậy – ông lão nói thêm – Cô lôi cả gia đình cô về miền Tây này và cả các người khác...

Ngay vào lúc ấy, Danty và Joseph thấy một cây dù đỏ trên đường. Shannon đang đi đến xe, hai bên có cha mẹ cô và Stephen.

– Lạy Chúa nhân từ! – lão Danty kêu lên, và đẩy Joseph về phía sau chiếc xe – Cút về ngã kia đi, chàng trai, không thì lôi thôi đấy!

– Nói xong tôi mới đi! – Joseph đáp và đoàn người tới gần.

– Cậu là một thằng điên! Cô ấy không muốn nói chuyện với cậu đâu, tôi đoán chắc với cậu như thế!

Từ chỗ núp quan sát hiện trường, từng phút Joseph chờ đợi bị phát hiện, trong lúc ông Daniel đỡ bà Nora lên xe. Lúc bấy giờ Shannon rất gần Joseph, gần đến nỗi anh có thể đưa tay sờ được nàng, khi Stephen đỡ nàng lên xe. Vừa bước lên xe thì nàng làm rơi cây dù, Stephen cúi xuống lượm, nhưng Joseph đã nhanh tay hơn anh ta. Joseph từ chỗ nấp vọt ra lượm cây dù và đưa trả cho người thiếu nữ.

Shannon cầm lấy cây dù, đôi mắt xanh tròn xoe vì kinh ngạc. Rồi bình tĩnh trở lại, nàng phang cây dù đánh cốp lên trán của Joseph.

– Đôđf hèn nhất, bắn thiu! – nàng thét lên.

– Hèn nhất hả? – Joseph lặp lại, rưng rờ trước phản ứng của nàng.

Người ta xô anh ra một cách tàn nhẫn, và Stephen nhảy phóc lên xe.

– Bác gái đã nghe chưa, thưa bác? – Stephen nói

– Cô ấy không muốn dính dấp gì đến hẳn ta nữa. Này tên kia, hãy đi đi, trước khi ta bắn vỡ óc.

– Hãy khoan, Shannon! Tôi có chuyện cần nói với cô.

– Cô ấy không có gì để nói với cậu cả, – bà Nora can thiệp – Hãy để cho con gái tôi yên! Cậu đã lôi kéo con gái tôi vào một nơi bắn thiu, và thiếu chút nữa là giết chết nó rồi!

– Nói dối!

Bà Nora giựt cây dù trên tay Shannon và đập túi bụi vào Joseph.

– Hãy đi đi cho khuất mắt, chàng trai! – Ông Daniel nói. – Sự thiệt hại mà cậu đã gây ra cho con gái tôi là vô phương sửa chữa.

– Tôi muốn nghe từ miệng của cô ấy!

Joseph thử xem nét mặt của Shannon, song nàng đã úp mặt vào vai của Stephen.

– Đừng có chối, Stephen nói lớn. – Mày đã bỏ rơi cô ấy. Nếu tao không gặp cô đúng lúc, thì cô đã chết vì mất hết máu trong tuyết rồi!

Trước câu nói láo khoét ấy, lòng Joseph ngập tràn thù hận. Anh rống lên:

– Và cái chàng hoàng tử đẹp trai nào đã phát hiện ra cô ấy trong câu chuyện láo khoét của mày đã bịa đặt ra đó? Mày, phải không?

– Thì đúng là thế.

– Tao có nguy hiểm gì cho mày đến nỗi mày phải bịa chuyện dối người mày yêu như thế, hả?

– Mau lên, Danty – bà Nora ra lệnh. – Đưa chúng ta ra xa cái tên xảo trá này.

Lão Danty leo lên ghế xà ích và ra roi cho ngựa chạy đi. Joseph chạy theo ngang với đầu xe.

– Shannon, cô tin điều đó hả? – Joseph hỏi, trong lòng nóng như lửa đốt. Anh bị thụt lại đằng sau khi xe bắt đầu chạy nhanh. – Shannon, cô có thực sự nghĩ là tôi bỏ cô chết trong đống tuyết không?

Shannon quay đầu lại và nhìn Joseph qua vai chàng.

– Xin anh vui lòng, Joseph! Tôi van anh! – nàng nói với đôi mắt lờ đờ buồn bã. – Tôi van anh để cho gia đình tôi và chính tôi được yên!

– Nhưng, Shannon, đừng có tin lời hăn! Hăn là một tên nói dối – Joseph la to lên đằng sau chiếc xe đang khuất dạng.

Chắc là nàng đã không nghe anh nói.

Mà cho dù có nghe, nàng có tin không? Có thể là không. Cuối cùng, anh chỉ là một tên móc than bùn tằm thường.

*

Không đủ điều kiện lấy phòng ở khách sạn, Joseph đang tìm nơi ẩn náu tại bờ sông cùng với một đám di dân nghèo khổ khác. Xem ra, dù ở ngay giữa vùng đất Oklahoma, anh cũng chỉ được liệt vào hạng người thua thiệt.

Mỏi mệ và cõi lòng đã chết, Joseph quỳ gối bên bờ sông, khoát nước lên mặt, thứ nước lạnh lạnh làm cho khỏe người của con sông, cuối cùng đã làm cho anh nhẹ bớt nỗi nhục nhã do gia đình Christie gây ra.

Một người đàn ông hỏi:

– Có phải anh là Joseph Donnelly không?

– Đúng vậy.

– Tôi thường thấy anh đấu quyền ở Boston. Các con ơi, đến đây mau! Đây là người mà chúng ta vô cùng biết ơn.

Bây giờ Joseph chỉ còn là một bóng ma của ngày trước, dơ dáy, rách rưới, nhưng gia đình của người đàn ông đã xem anh như một người có quyền phép ở trên thế gian này.

– Biết ơn? Các người biết ơn tôi sao?

– Vâng! Nhờ đánh cuộc về anh mà gia đình chúng tôi có đủ tiền đi đến miền Tây này. Mời anh đến dùng cơm tối với chúng tôi. Chúng tôi có dư dả đôi chút, anh nhận lời thì chúng tôi lấy làm vinh dự lắm.

Bà vợ dọn ít đậu trên đĩa, và Joseph nhận lấy với lòng biết ơn.

Đang khi ăn, anh nhìn quanh.

– Số người muốn có đất, dám có đến cả quân đoàn, anh nói.

– Đây là một cơn sốt truyền nhiễm, nó lôi cuốn đủ hạng người. Anh ngó lên trên phía xa kia kìa! Anh có thấy một bà đạo đức không? Tôi nghe nói trước bà làm đi.

Joseph quay nhìn về phía ông ta chỉ. Gần bên con ngựa và một chiếc xe thồ, một người đàn bà quỳ gối xuống đất cầu nguyện, tay ôm cuốn Thánh Kinh. Joseph để cái đĩa xuống và đi tới bên bà.

– Ôi, lạy Chúa nhân lành! Joseph kêu lên. – Tôi tin là tôi đã nhận ra dì, dì Molly Kay!

Bà Molly đưa tay xuống dưới quyển Thánh kinh, rút ra một cây súng ngắn.

– Nếu cậu còn dính dấp đến đời sống trước kia của tôi, thì mời cậu đi đi cho! Tôi đã hoàn lương rồi!

– Chính cháu đã cho dì khẩu súng này đây, dì Molly, Joseph mỉm cười nói.

Anh rời khỏi chỗ tối và đến ngồi bên đống lửa trại.

Bà Molly liếc nhìn Joseph, rồi vọt đứng dậy.

– Joseph! Ngày tôi đuổi cậu ra khỏi nhà tôi, tôi ân hận quá chừng. Nhưng từ nay tôi sẽ cải hóa. – Một tay cầm sách, tay kia cầm súng, bà ta ôm lấy Joseph vào lòng. – Rồi bà chỉ vào cuốn Thánh Kinh và đọc: "Nếu tội lỗi của con mang màu đỏ sẫm, thì chúng sẽ trở nên trắng như tuyết". Đó là lời tuyên bố của tiên tri Isaia.

– Kể từ ngày cuối cùng cháu gặp dì đến nay, bây giờ dì thắm nhuần Kinh Thánh tới tận xương tủy, dì Molly à!

Anh ngồi lên cái sọt do bà Molly trao cho.

– Tôi có mài để rửa sạch linh hồn tôi, vì những người đàn ông mà tôi đã hôn! Hãy tiến tới! Nói lại chuyện cũ như thế này là không tốt. Thật là khó đặt một người tội lỗi như tôi vào con đường chính.

Joseph cười, vỗ vào vai bà.

– Cháu cũng vậy, cháu đã vác thánh giá trong tình yêu. Cháu đã đóng đinh tán trên hàng triệu cây số đường rầy. Nhưng cô ấy theo cháu đến tận đây; vừa rồi cháu đã thấy cô ấy lại, và đã bị cô làm cho điên đảo.

– Đó không chỉ là ái tình, đos là định mệnh. Hai em bị lôi cuốn đến nhau như những con thiêu thân bị thu hút bởi ánh đèn.

Joseph nghĩ đến Stephen Chase, và cảm thấy lòng đau như cắt.

– Cháu đã trao cô ấy cho người khác, một tên bố lão nhất trên đời. Cháu phải làm gì bây giờ đây, dì Molly?

Bà Molly gãi gãi lên mũ, vẻ vô cùng bối rối.

– Nếu dì còn là một gái điếm, thì dì chỉ vẽ cho cháu chẳng khó gì. Bây giờ dì đã thay đổi cách sống, dì không hiểu tí gì về việc đó cả.

– Dì chỉ trả lời cháu theo tiếng lòng của dì.

Bà Molly ngó thẳng vào mắt Joseph, đôi mắt đầy đau khổ và đam mê.

– Joseph này, nếu cháu yêu cô ấy, thì hãy đi gặp cô, làm hòa với cô. Bao lâu cháu còn lần lữa, cháu sẽ gặp cảnh rối ren thôi.

*

Tại một quảng trường ồn ào người ta mời mua đủ thứ, bất kể thứ gì, từ cái bánh xe bò đến chai nước suối. Những luật sư ngồi trên các sọt hàng đang tranh cãi nhau, những anh cao bồi gà bán ngựa, những chị đàn bà giặt quần áo, những anh mê cờ bạc đang thư thơi vận bên bàn rulét, những chiếc đàn băngjô và khẩu cầm ni non đây đó, và những bác thợ mộc đang cưa đục làm nghề.

Khách sạn được dựng lên cạnh quảng trường, làm bằng gỗ và sơn phết mặt tiền đỏ chói. Trước cửa vào khách sạn, Stephen Chase đang thương lượng với bọn cao bồi.

- Giảm giá cho tôi năm đô đi, tôi mua cả hai đây.
- Người mua, lấy xéng mà xúc cũng không hết!
- Ông già cãi lại.

Một cánh cửa sổ mở ra, Shannon đang nhìn xuống.

– Anh nhớ là phải mua con ngựa nào không có chứng, Stephen! Em không thích những con ngựa chứng, mà ngựa nhát gan em cũng không thích đâu.

- Em đừng có lo, anh biết mà!

Stephen lên ngựa chạy thử, trong khi Shannon bực mình, ngoan ngoãn khép cánh cửa sổ lại. Cô quay sang bà Nora, đang sắp xếp trật tự trong phòng.

– Cái anh Stephen này làm cho con tức chết đi được! – nàng nói, – đôi khi anh ấy độc tài quá trốn!

– Con đừng có đóng vai một con bé con hay hờn dỗi. Mua ngựa là việc của đàn ông.

– Nhưng ngựa mua cho con mà mẹ! có thể là con cần phi nước đại, Shannon nói mỉa mai.

- Đối với một người ở vào địa vị con, tự do như thế là qua đủ rồi!
- Mẹ này, ở đây là khách sạn! Mẹ đâu có bốn phận lo về bụi bặm.

– Mẹ chỉ sắp xếp trật tự phần nào trong cái mớ lộn xộn này thôi – Bà Nora nói và ngo con gái như có ý phê bình – Shannon, con buộc tóc lại đi!

– Ở hay, có gì quan trọng đâu mẹ! – Cô con gái đáp lại và quan sát bóng mình trong tấm gương soi một cách vô tư.

– Con đừng có bướng! Nếu con không sẵn sóc nhan sắc của con, thì Stephen sẽ hết trọng nể con đấy!

Bà lấy cái bàn chải nơi bàn trang điểm, chải những mớ tóc dài rối rắm của con, túm gọn lại thành một búi thật gọn gàng. Shannon nhìn vào gương, nhăn mặt và lè lưỡi như một em bé gái đang bị kéo tai.

– Mẹ xem con như khi con còn bé, à mẹ?

– Chỉ khi nào con tỏ ra như thế thôi. Nào, đứng lên! Quay người lại! Cài nút lại, nút kia nữa! Bây giờ thì mỉm cười đi! Như thế không phải là nụ cười mỉm, mà là một cái nhếch mép khinh người thôi.

– Ôi, mẹ! – Shannon dậm chân, bực dọc – Con chả có chút tự do nào cả!

– Con đã thử sống tự do, và kinh nghiệm cho con thấy là suýt nữa thì mất mạng. – bà Nora đi lại bên giường – Con lại đây. Cái nệm này mẹ thấy chưa được. Con giúp mẹ lật ngửa nó lên.

Shannon vâng lời mẹ; phía bên kia cái nệm cũng chẳng sạch hơn gì. Dần dần, cô con gái dăm thăm trở lại. Mẹ cô nói chung, chỉ mớm cho con những nguyên tắc sống mà bà cho là căn bản. Còn Shannon thì đã đụng chạm đến những sự thật chua chát của cuộc đời, nên ngả về chuyện soát xét lại những giá trị mà mẹ cô vô cùng ưa chuộng. Nhưng từ đó về sau, cô nghĩ rằng nên chia sẻ với mẹ.

– Mẹ này,... mẹ có nghĩ là cha và mẹ, người này đã được tạo ra cho người kia không?

– Không.

– Nhưng một ngày nào đó, cha mẹ phải như vậy. Nếu không, tại sao cha và mẹ lấy nhau.

Sau khi đã phủ xong tấm ra trái giường, bà Nora ngồi xuống bên mép giường và ra hiệu cho Shannon ngồi kế bên.

– Khi cha mẹ còn trẻ, cha mẹ yêu nhau như điên đảo. Mỗi tình của cha mẹ là một sự đam mê, lãng mạn và liều lĩnh nữa. Nhưng chúng ta thuộc một giai cấp được ưu đãi. Chúng ta có bốn phận phải bảo vệ luật pháp. Hôn nhân là một sự thỏa hiệp, Shannon ạ! Trong đó, người chồng và người vợ phải từ bỏ một phần của bản thân mình.

– Nhưng dù vậy, cha và mẹ cũng chẳng thiếu... đam mê và táo bạo, phải không?

Bà Nora nắm lấy bàn tay con gái bà.

– An toàn là hơn hết, con gái tân thời của mẹ ạ. Đam mê là phù du ngắn ngủi. An toàn nó mới dài lâu.

Shannon chân thành muốn xem lời mẹ là thực tế, nhưng đâu phải dễ. Cô nghĩ đến sự an toàn mà Stephen đem đến cho cô... và cũng nghĩ đến nỗi đam mê mà cô đã chia sẻ với Joseph.

Gặp lại Joseph khiến những nhu cầu ngày trước, những thèm muốn đã qua trôi dạt trong lòng cô. Điều này khá mạnh, đến nỗi cô muốn tin lời mẹ, nhưng lại thấy trong vài trường hợp, chính đam mê cũng có thể kéo dài một thời gian lâu không chịu nổi.

*

Bà Molly và Joseph đi lững thững trên con đường tăm tối dẫn vào trung tâm thành phố đang chong đuốc sáng trưng. Cảnh náo động ban ngày được thay thế bằng cảnh ồn ào ban đêm. Giữa những tiếng súng nổ ngẫu nhiên của các vụ gây lộn, có những người đàn ông say rượu, miệng càu nhàu, đi trên đường càng lúc càng đông, do căng thẳng bởi viễn cảnh cuộc chạy đua sắp tới.

– Đây là Sodome và Gomorrhe, Joseph ạ – bà Molly quả quyết nói – chất lưu huỳnh đã nhập hai thành làm một rồi.

Joseph cầm lấy cánh tay bà, kéo bà tránh một kẻ say rượu đang đi tới, hẳn ta đã bị ném ra khỏi một quán rượu, bước chân quờ quạng, đầu đi

trước.

– Làm sao lại tìm được nàng trong cái đám hỗn độn này! – Joseph than, và sục tìm khắp các đám đông. – Làm sao giữ nàng lại được để nói chuyện và dàn hòa với nàng?

– Hãy phó mặc cho định mệnh, rồi sẽ có cách thôi! – bà Molly nói, giọng quả quyết.

Trong lúc hai người đi ngang qua một gian nhà thô lộp vải bạc, thì một trong các cô gái – cũng là cô đã mời mọc Joseph mới đây – vén váy lên để giới thiệu một đôi chân tuyệt mỹ.

– Em sẽ hoàn toàn thuộc về anh đêm nay, cô ta nói. – Năm mươi xu thôi!

– Ồ, lại là cô? – Joseph mệt mỏi đáp.

Bà Molly chen vào giữa hai người, tha thiết muốn bảo về Joseph khỏi bị cám dỗ về nhục dục.

– Nay em, đừng hạ giá mình, bà nói với cô gái điếm, và nhìn cô ta từ đầu tới chân với con mắt của một nhà chuyên nghiệp – Em đáng giá ít ra cũng phải một đồng!

Trong khi hai người đi vào trung tâm thành phố, thì bà Molly và Joseph nghe một ban nhạc chơi điệu nhạc dân gian. Những người di dân khắp nơi tuôn tới và dành chỗ để nhảy vũ điệu cadri. Không khí mỗi lúc một căng thẳng, dễ trở thành một cuộc vui huyên náo, rộn ràng.

Phía bên kia quảng trường, ngoài tầm mắt và tầm tai của Joseph, bà Nora Christie xuất hiện dưới mái hiên của khách sạn.

– Daniel Christie, ông ở đâu? – bà réo lên – Thật là kỳ quặc!

Stephen Chase xuất hiện đằng sau bà, đưa cánh tay cho Shannon. Bàn tay mang găng trắng của người thiếu nữ khẽ đặt nhẹ lên cánh tay anh ta bằng sự đoan trang cố hữu.

Ông Daniel xuất hiện, theo sau là lão Danty Duff. Cả hai đội nón rộng vành kiểu cao bồi, giày có gấn cây đinh thúc ngựa bằng bạc kêu leng keng.

– Kính chào bà Nora – ông nói, hai ngón tay cái móc vào sợi dây nịt – bà có vui lòng làm vợ tôi không?

Bà Nora liếc xéo ông, tỏ vẻ miệt thị bộ đồ ông mặc. bà đáp:

– Làm vợ của ông hả? Thì tôi đã làm rồi! Người đâu mà đàn độn!

Ông phóng tới, nắm lấy tay bà:

– Ta đi nhảy, Nora.

– Không bao giờ, Da-na-an-niel!

Bà la eo éo phản đối và trì lại, nhưng ông vẫn lôi bà đi. Lão Danty vọt theo sau, trong lúc người xướng ngôn lên tiếng giữa tiếng nhạc vĩ cầm:

Hãy quay vòng

Qua bên trái!

Rồi giáp lại

Bàn tay trái...

Một điệu vũ Cadri bắt đầu, điểm xuyết bằng những tiếng súng ngắn và những tiếng hò la khoái trá.

Shannon và Stephen đứng quan sát hiện trường từ trên hàng rào hiên cao của khách sạn. Họ rất đẹp đôi, cả hai đều nghiêm trang và đầy phẩm cách.

Shannon nở một nụ cười buồn.

– Em mong cha mẹ em có được niềm vui sống trong lúc xa quê hương như thế này. Xứ Ailen xa cách ngàn trùng, mà cha mẹ em thì đã lớn tuổi rồi, họ làm sao bỏ được thói quen!

Shannon quan sát vẻ mặt của vị hôn thê, lòng đầy lo lắng.

– Điều gì làm cho em phiền muộn, Shannon?

– Anh nghĩ thế à?

– Giữa chúng ta, không nên có chuyện bí mật. Anh đọc được sự bức mình trong mắt em. Em hãy thành thật nói hết cho anh nghe đi.

Nàng do dự.

– Em ngại lắm. Nói ra, em sợ anh nổi giận.

– Em nói đi. Không có gì có thể làm tổn thương đến tình yêu của anh đối với em cả. Nói đi em...

Câu nói của Stephen đã làm cho Shannon can đảm hơn.

– Những người ấy làm, cho em khiếp sợ. Cách họ sống, kiểu họ hành động... Đôi khi, em sợ bị sa ngã trở lại và lao đầu vào hư hỏng.

Stephen quay lại, cầm lấy hai bàn tay nàng.

– Shannon, em và anh, chúng ta đủ sức phi ngựa nhanh hơn bất cứ ai. Ngày mai, hai ta sóng ngựa bên nhau, chúng ta sẽ công bố quyền làm chủ một vùng đất khá đẹp, để chúng ta tránh hết mọi người. Em sẽ có ở đó một ngôi nhà bằng đá và một trại chăn nuôi cho riêng mình.

Shannon nín lấy ngực áo của Stephen:

– Ôi, Stephen! có bao giờ anh tha thứ cho em về việc em đã bỏ trốn anh trước đây không?

– Em đã được tha thứ, ngay bây giờ đây em ạ.

– Em chưa bao giờ thấy cha cư xử với mẹ như thế này cả, anh ạ.

Stephen quan sát ông Daniel đang đưa bà Nora đi những bước ngập ngừng trong điệu vũ Cadri.

– Đừng sợ, em yêu. Anh không buộc em phải tham gia cái đám nhảy mọi rợ này đâu.

– Nhưng, có thể là em cũng muốn nhảy, Shannon nói cách miễn cưỡng.

– Em nói đùa rồi!

Shannon buông tay Stephen ra và nhìn chàng:

– Stephen, hãy ngó ngay vào mặt em đây. Em biết, em là một con người hời hợt. Cũng vì tính hời hợt đó mà em đã tự chọn một cuộc sống ổn định bên anh. Dù sao, thì em cũng chỉ là một người đàn bà. Em rất thèm cuộc sống.

Stephen nhìn thẳng vào mắt nàng, và nói một cách bình tĩnh:

– Em hãy kiểm điểm lại đi! – Nói rồi chàng cầm lấy cánh tay nàng, đưa nàng ra khỏi thềm khách sạn

– Chúng ta hãy đi dạo một vòng, xa cái đám người buông thả này đi!

*

Ông già Danty đứng riêng rẽ, nhìn chăm chăm vào đám người đang khiêu vũ, vừa hò hét vừa vỗ tay hâm mộ. Bỗng có ai đó nắm tay ông. Joseph.

– Xin trời đất thánh thần phù hộ cho cậu, chàng trai! Cậu đã bị cuộc đời hắt hủi như thế chưa đủ sao?

– Cảm động vì đọc được sự quyết tâm trong đôi mắt của Joseph, nên ông ta thở dài và hát hàm về phía khách sạn – Tôi mới thấy cô ấy đứng trên hiên trước khách sạn... với vị hôn phu của cô – ông dụng ý nói thêm.

Joseph quan sát đám đông, và nhìn lên hàng hiên khách sạn vắng vẻ. Anh bực dọc, xúi các ngón tay vào đầu tóc rối bù.

– Dì Molly, dì xem hình dáng cháu thế nào?

– Cậu giống một con bù nhìn đẹp trai. Nhưng cậu đừng bận tâm về chi tiết đó. Cậu hãy tỏ ra tự nhiên, dễ thương, rồi cậu sẽ làm cho cô ấy xiêu lòng.

Joseph hít vào một hơi rất mạnh, rồi lui vào đám đông, để bà Molly đứng đụng đầu với ông lão Danty.

– Tôi tên là Danty Duff.

Bà Molly mỉm cười một cách đồng đánh với ông già.

– Còn tôi là Molly Kay.

Ông Danty nghiêng mình chào, và bà Molly cũng làm như thế.

– Theo tôi thì bà là một phụ nữ đam mê tôn giáo.

Ông nói, chỉ vào cuốn Thánh Kinh bà Molly đang ôm trên ngực.

Bà Molly nhìn đám người đang khiêu vũ, rồi nhìn vào quyển Thánh Kinh. Cuối cùng, bà nhìn vào ông Danty một lúc lâu như tìm hiểu, còn ông

ta thì nhìn bà, miệng điểm một nụ cười rạng rỡ.

Bà Molly thấy cuốn Thánh Kinh ra sau lưng một quăng, rồi vén váy lên, nắm chặt cánh tay của ông Danty:

– Đạo đức ít hơn là anh tưởng – bà nói, và lôi ông ta vào vòng khiêu vũ.

Tiếng cười hoạt náo viên vang lên ngang qua quảng trường:

Thành vòng bên tay trái.

Và phi nước đại, phi nước đại!

Nhảy điệu Alơmăn, hấp!

Với bàn tay trái...

Ông Daniel giơ chân lên cao, quay bà Nora. Khi Stephen và Shannon đi ngang qua hai người, cô ý tránh những người đang khiêu vũ, ông Daniel chộp lấy tay con gái, và bảo Stephen:

– Chuồn đi con! Bố nhảy với con gái của bố!

– Nhưng...

Khi Stephen chưa kịp nói gì thêm, thì bà Nora túm lấy Stephen. Anh chàng chững hững, bước theo nhịp nhảy của ông Daniel và quay vòng theo điệu vũ.

Ông Daniel vừa nhảy, vừa la ó vì cảm thấy hạnh phúc.

Shannon cười.

– Có thể nói miền Tây hoang dã thích hợp với bố mẹ, phải không bố?

– Cám ơn cô bé đã đưa đẩy chúng tôi đến nơi này. Mà cô bé có hạnh phúc không? Đó mới là vấn đề!

– Có đấy bố ạ – nàng đáp, nhưng ít phần khởi hơn cha nàng. – Con có hạnh phúc!

Sau khi đi được nhiều vòng tại chỗ, Stephen lại chộp lấy Shannon. Vào lúc đó thì ông Danty và bà Molly đang bước chân theo nhịp nhảy.

– Trông anh cục mịch thế mà lại nhảy rất mềm dẻo. Danty Duff à! – bà Molly nói.

– Thì bà cũng thế mà, Molly Kay!

Lại thay đổi đối tượng. Ông Danty đối diện với bà Nora, bà suýt ngất xỉu vì phải rơi vào chính tên gia nhân của bà.

Còn Shannon, lúc bấy giờ lại rơi vào tay Joseph.

– Joseph!

Nàng sợ hãi kêu lên và Joseph xem ra cũng hãi hùng không kém. Rồi anh tập trung tất cả sự ngạo nghê của nam tính của thời xuân trẻ, ưỡn ngực nói:

– Theo tôi nghĩ, thì cô và tôi, chúng ta đã yêu nhau.

– Anh nhầm rồi!

– Đã vậy, tại sao định mệnh lại khước từ, để chúng ta phải sống xa nhau?

Một cặp khiêu vũ húc cô cậu đứng trước, một cặp khác húc hai người đứng sau, làm cho cô và cậu tông vào nhau. Cả hai thở hổn hển do sự đụng chạm này.

– Anh đâu phải là định mệnh của tôi! – Shannon hét to lên – anh đừng có cư xử như một con người đàn độn!

Nàng quay lưng lại và đi xa dần. Joseph giữ nàng lại trong đôi tay mình.

Người hoạt náo viên lại hô lên:

Người cùng nhảy bên phải

Hãy quay đi, quay tròn!

Tay trong tay...!

Phi nước đại!

Đôi tay chắc nịch của Joseph ôm quanh người Shannon, bắt nàng quay vòng, quay vòng. Bà Nora đang nhảy với Stephen rống lên:

– Kìa, cái thằng quý kia đấy kìa! Stephen, nếu anh đã giết hẳn như anh định làm khi đấu súng, thì cơ sự này làm sao xảy ra được!

Bà đẩy Stephen về phía Joseph và Shannon đứng và lúc thay người nhảy, khiến Shannon lại ngã vào tay vị hôn phu của nàng.

– Em đừng để mình bị hư hỏng, Shannon! – Stephen cảnh cáo. – Tương lai của em là sống với anh.

Rồi có cuộc thay đổi bạn nhảy Joseph lại kéo Shannon ra khỏi vòng tay Stephen.

– Cô có muốn lấy tên khờ khạo ấy làm chồng không? Joseph hỏi. – Cô đã trốn khỏi Ailen với tôi cơ mà!

Lại một loạt người cùng ra nhảy, Shannon nhảy với bố nàng, với Danty, rồi với một người đàn ông xấu như ma. Nàng la lên khi ông ta thè lưỡi qua hàm răng sứt mẻ và có vẻ là lời.

Một lát sau, nàng lại rơi vào cánh tay của Stephen. Đã bao lần xoay tròn, khiến Shannon chóng mặt.

– Tôi đã ra rồi rồi! – Nàng hét lên và đứng im tại chỗ.

Tiếng kêu hoảng loạn của nàng đã làm cuộc khiêu vũ ngừng hẳn. Các nhạc sĩ ngừng chơi, tất cả mọi con mắt đều hướng nhìn về nàng. Quá xúc động nước mắt nàng tuôn trào.

Stephen ôm lấy hai vai nàng, lờm Joseph như muốn ăn tươi nuốt sống.

– Em xem thử, nó đã làm gì em?

– Tao hả? Chắc chắn là không rồi! – Joseph phản đối.

– Mà là một thằng nhà quê. Cô ấy chẳng thương yêu gì mày đâu. Cô ấy yêu tao. Tao có học thức, tao có đầy đủ tư cách và có thể khoe với thiên hạ rằng, tao là một thiện xạ có hạng. Mày thử kể cho tao xem, mày giỏi cái gì nào?

Lòng tự ái của Joseph bị tổn thương, anh ưỡn ngực đẩy Stephen ra:

– Đã một thời, chính tao đã làm nên lịch sử thành phố Boston. Tao là một đấu sĩ quyền Anh bất bại. Nhiều người sang trọng đã khâm phục tao!

Stephen cau mày khinh bỉ:

– Đấm đá là môn thể thao ngoại đạo!

– Nó đáng quý hơn là môn bắn súng của mày. Cả hai đều nổi khùng, xông vào nhau đấm đá, ngã quay xuống đất, vùng vẫy trong bụi bặm.

– Cả hai ông, thôi đủ rồi! – Shannon rú lên – Chính tôi là nguyên nhân để hai ông đánh lộn.

Cả hai ngồi bệt trên mặt đất, nhìn nàng, đầu đối đầu.

– Ấy... thế thì. Shannon quyết định đi! – Stephen nói, có vẻ tiu nghỉu.

– Các anh có thể chạy đua! Cả hai đều vênh váo, đều khoác lác, khoe khoang, cho rằng mình đánh hay, bắn giỏi. Vậy thì các anh hãy chứng minh ai là người giỏi hơn hết!

– Ơ kìa, Shannon! – bà Nora thét lên.

– Trời đất ơi, bọn đàn ông! – Shannon dậm chân kêu lên. – Bọn đàn ông chỉ biết khoe khoang, lòe bịp! Trong hai người, không ai xứng với tôi hết. Tôi sẽ tự tham gia cuộc giành đất một mình.

Joseph và Stephen miễn cưỡng đứng lên. Stephen đưa tay ra:

– Nhưng Shannon này...

– Một mình! Tôi đi một mình! – Shannon hét lên, gạt tay Stephen ra. – Suốt đời, tôi sống chung với mấy con ngựa của tôi là đủ rồi, cảm ơn! Lũ ngựa còn hơn bọn đàn ông. Chúng ngủ đứng!

Ông Daniel quay mặt đi và găm lên giận dữ. Bà Nora thì phun nước bọt, tức giận. Shannon lẫn vào đêm tối. Joseph đứng như trời trồng. Anh chán ngấy; tất cả câu chuyện này làm anh phát điên lên.

– Dì Molly, cháu có làm gì lầm lẫn đâu? – Joseph vừa hỏi vừa đập quần, làm bụi bay lên tứ phía.

– Tại cậu đã để cho tính kiêu căng cản đường. Và tính kiêu căng luôn làm cho người ta thất bại.

– Nếu vậy, cứ để cho cô ấy đi với qui! Danty, bác đã nghe cha tôi nói trên giường trước khi chết. Ông bảo tôi phải kiếm cho được đất, tôi đã đi theo Shannon khá xa như thế. Cô ta có thể ích kỷ, vậy, nhờ trời, tôi cũng ích kỷ được!

Joseph bước đi ngược lại với hướng con đường mà Shannon và Stephen đã đi.

Ông Danty thở dài.

– Thật đáng thương khi tình yêu đã trở thành lệch lạc!

Bà Molly mỉm cười như một người giàu kinh nghiệm.

– Ôi, anh đừng bực tức về hai đứa chúng nó. Không còn lâu nữa đâu, chúng sẽ tới đích thôi. Anh hãy chờ xem tôi có nhầm lẫn không! Từ ngày mai, anh chàng ấy sẽ lượn quanh cô ả thôi mà!

15.

Sau khách sạn, có một cái sân chằng chịt những dây phơi đồ. Nào là ra trải giường, quần dài áo sơ mi, nịt ngực, vớ dài, quần cụt, áo ngủ ngắn, quần ông tai tượng, gió đánh kêu phành phạch. Quỳ trước một cái chậu giặt, bà Nora Christie, người đàn bà sang trọng, đang thận trọng xả áo sơ mi của chồng, nhưng chỉ cầm nó một tay thôi.

Shannon xách cái giỏ đồ giặt của nàng, đi thẳng đến phía mẹ, vừa đi vừa dọn các món đồ đang phơi lòng thòng.

– Trời đất! Má giặt áo quần mà sợ ướt tay thì làm sao nó sạch cho được!
– nàng quì xuống và giũ cái áo sơ mi của bố nơi tay mẹ – Má xem đây này. Má phải nhúng nó vô nước và vò, rồi nhúng lại và vò.

Nàng thực nghiệm trước con mắt thán phục của mẹ nàng.

Bà lấy lại cái áo sơ mi và bắt chước làm như con gái.

– Má làm như vậy nè!

Nàng nhìn mẹ mỉm cười thân thương, dường như có một mối cảm tình nào đó mới nảy sinh.

– Làm vậy, nhưng mẹ phải đọc lớn hai tiếng: nhúng và vò, nhúng và vò, nhúng vò, nhúng vò. Điều này rất quan trọng trong lúc mới học cách làm... Dù sao, đó cũng là điều người ta đã nói với con.

Tiếng vó ngựa dồn dập cắt đứt câu chuyện của hai mẹ con. Hai chàng kỵ mã đang sai ngựa chạy tới. Ông Daniel đầu luôn che khuất bởi cái nón cao bồi rộng vành, đang cỡi một con ngựa hồng, mình mặc áo sơ mi mới, cắt theo kiểu miền Tây độc đáo, và một cái quần jeans. Còn Stephen Chase thì cỡi con Pinto.

Ông Daniel gò ngựa đứng lại và nhảy xuống. Ông la lớn:

– Nora, người ta nhắm bắn tôi!

Bà Nora thả cái áo sơ mi xuống chậu giặt:

– Nhắm bắn anh! Oái, lạy Chúa! Daniel!

– Vậy đó, người ta đã kê súng lên vai, nhắm vào tôi, dù sao – ông vội chữa lại câu nói khi thấy Stephen nháy mắt ra hiệu. – Đoan kỵ binh đã bắn dọa chúng tôi. Chúng tôi đã vượt qua đường biên xuất phát, vi phạm qui định.

– Ông không được dự cuộc chạy đua, ông già điên à! – bà ra lệnh.

– Bà đừng cho như thế là chắc – Ông Daniel lật cái mũ khổng lồ ra sau gáy, và nhét hai ngón tay cái vào thắt lưng, dáng vẻ đĩnh đạc với một chút chống đối trong ánh mắt – Miền Tây hoang dã hợp với tôi quá rồi, bà có biết không. Chưa ai biết tôi còn liêu lĩnh đến thế nào nữa đâu.

Trong khi ấy, Stephen vội tới bên Shannon. Còn nàng thì chẳng có gì phải lo lắng cho cha nữa, vội cúi xuống tiếp tục giặt giũ.

– Shannon này, anh đã nhìn thấy đất rồi! – anh khoe, không cầm được sự xao xuyên trong lòng – Ở phía Tây, chừng năm chục cây số là đất mà em mơ.

Shannon không trả lời, nàng vắt nước áo sơmi và đặt nó vào cái giỏ xách.

– Stephen, con hãy tả lại cho Shannon nghe đi – ông Daniel nói.

– Em sẽ yêu thích nó. Tại đó đất khô và nhuyễn. Có một con sông chảy ngoằn ngoèo ngang qua nơi chúng ta sẽ sinh sống, cỏ mọc rậm rạp, xanh um, tươi tốt trên những ngọn đồi thoải thoải chung quanh.

Đất của nàng mơ ước... và của Joseph nữa. Trong phút chốc, Shannon để mình hồi tưởng lại biết bao lần nằm dài trong đêm tối, cô và cậu trao cho nhau những ước vọng của mình. Từ lúc đó, nàng đã nom thấy đất ấy có màu lục bảo như ngọc, con sông chảy rầm rì, những ngọn đồi thoải thoải và xanh tươi, nhắc nàng nhớ lại quê hương của thời thơ ấu.

Stephen đứng bên nàng, vẻ mặt bực bội. Tất cả những gì nàng đã cảm thấy đối với chàng, đó là sự giận dữ – giận vì chàng đã cho vào ước mơ của nàng.

– Đó là thiên đàng, em ạ! – Stephen nói tiếp. Bao lâu chúng ta chưa thành hôn, chúng ta có quyền đòi hai mảnh.

Không nói một tiếng, Shannon lấy một cái sômi khác trong giỏ và nhúng vào nước.

– Có phải đúng đó là điều em đã nói với anh là em muốn không? – Stephen hỏi với vẻ hăn học, tức tối.

– Có thể.

Nàng quì một gối xuống đất, sau khi đã cẩn thận quan sát mặt đất để khỏi bị lấm bẩn quần. Nàng nuốt một hơi vào bụng. Cái phong thái như thế này của nàng, phải chăng là tiêu chuẩn của Stephen? Trước kia nàng cho là quý phái và điều độ. Ngày nay nàng xét thấy là giả tạo và tự hỏi, có lần nào trong đời, anh ta chịu để cho dơ tay không. Anh ta sẽ nghĩ gì về nàng, nếu anh ta được biết nàng đã từng dìm đầu gối xuống bùn giá lạnh để đào hào, đến độ ngất xỉu?

Joseph thì lại thấy nàng can đảm và làm việc cật lực. Anh ta cũng đã nói nàng điều đó. Còn Stephen, chắc anh ta cho như thế là dung tục.

– Shannon, em có giận anh không?

Vừa nói, anh vừa nâng cằm của Shannon lên, ép nàng phải nhìn mình.

Nàng đẩy tay anh ta ra và đứng lên.

– Theo ý anh thì sao, Stephen? – Nàng xách cái giỏ đầy đồ giặt, đem đến dây phơi. – Chiều hôm qua tôi đã tuyên bố với anh sau cuộc nhảy, là tôi sẽ tự mình đi tìm đất mà!

Stephen lại đứng lên, nói tiếp:

– Shannon, hãy dẹp cái kiểu con nít đó đi! – Anh ta nói với cái giọng hạ cố của một kẻ có quyền lực, mà chính cha của nàng cũng chưa bao giờ dùng đến đối với nàng – Nào, không phải là vì em, mà cha mẹ em và anh đã xiêu lạc đến cái vùng đất mà Chúa cũng quên này hay sao? Anh không thể mang em đi theo. Công việc quá nguy hiểm.

– Tôi không phản đối sự do dự vì nguy hiểm đây hay đó – Nàng nói, nét mặt thách đố, giống nét mặt của cha nàng khi ông đang hoạch định một kế hoạch gì bí mật.

Với một cử chỉ cứng cỏi, Stephen chụp lấy tay nàng. Nét mặt nghiêm nghị, anh nói:

– Ngày mai, chúng ta cùng phi ngựa bên nhau, và tuy hai mà là một. Chúng ta sẽ tuyên bố quyền của chúng ta trên đất của chúng ta, rồi làm đám cưới và xây dựng một tổ ấm gia đình. Em có muốn xây dựng một tổ ấm với anh không, Shannon?

– Có – nàng đáp trong một tiếng thờ dài.

Tình hình đã trở lại êm dịu, Stephen cúi xuống hôn nhẹ trên trán nàng.

– Thế có hơn không. Anh không thích thấy em hờn giận. Tình em đâu phải vậy! Em là một con người dịu dàng là thế, dễ mến là thế...

Dịu dàng, dễ mến hả? Nàng mà thế hả? Hỏa bốc trên đầu, nàng ngó anh ta đi theo ông bà Daniel và Nora về khách sạn. Nàng không thích người ta coi nàng là một con người dịu dàng và dễ mến. Joseph chưa bao giờ đánh giá nàng bằng những tính từ ấy.

Chàng đã nói với nàng là một con người đấu tranh, và nàng thích cái hình ảnh hơn nhiều.

Dịu dàng và dễ mến, đừng hòng! Nàng thầm nghĩ.

Nàng bắt đầu rũ áo quần ra phơi, nàng làm một cách giận dữ, cố gắng dẫn lòng nổi phẫn nộ của mình. Sao Stephen dám đi chọn đất thay nàng? Sao anh ta dám xen vào mộng ước mà nàng đã phải trả giá đắt đến như thế... Cái mộng ước mà nàng đã dám liều mạng sống của mình và xuýt mất mạng?

Cuối cùng, nhờ hăng say làm việc mà lòng nàng yên ổn trở lại và đưa tay lên trán lau mồ hôi.

– Hê lô, Shannon! – một tiếng gọi thân quen.

Trái tim đập mạnh. Shannon quay lại và đối diện... Joseph đang ở sau lưng nàng, miệng mỉm cười tinh nghịch.

Nàng ngó chàng một cái, rồi quay lưng lại tiếp tục phơi đồ giặt.

– Tôi bất ngờ gặp lại anh, mặc dù đã có biết bao nhiêu ngăn trở anh trong các lần trước.

– Nhưng, chưa bao giờ tôi có cơ hội dù chỉ là một phút, để nói chuyện riêng với cô. Cha mẹ cô và cái gã vị hôn phu ngờ nghệch của cô canh chừng ngăn chặn. Trông cô đã có vẻ hoàn toàn bình phục rồi, Shannon à!

Joseph nhìn nàng, như thể nhớ lại từng nét trên khuôn mặt, từng đường cong trên thân xác của nàng.

Luống cuống bởi luồng phân quan của Joseph khi chàng quan sát mình. Shannon rút từ cái giỏ ra một tấm ra trải giường và vắt lên dây phơi, tạo thành một vách tường ngăn giữa hai người.

– Sao anh tới đây được? – Nàng hỏi gằn bằng giọng chuyện trò tự nhiên giữa hai người bạn cũ. – Chúng tôi đến đây bằng tàu lửa!

Joseph nhìn bên sau tấm vai ra; Shannon vội treo lên một tấm khác.

– Tôi cũng đến đây bằng xe lửa.

Nàng hỏi chàng lấy tiền ở đâu mà mua vé tàu, vì lần cuối cùng họ gặp nhau thì chàng đang túng quẫn. Nhưng Shannon đã biết chàng quá đủ, vì khi chàng đã quyết định một việc gì, thì không có chướng ngại nào có thể cầm chân chàng được. Tự trung, Joseph cũng là một anh chàng thích đấu tranh.

– Tôi nghĩ là ngày mai anh sẽ tham gia vào cuộc chạy đua, phải không?

– Nàng hỏi, nhưng đã biết trước câu trả lời.

– Tôi đã luôn luôn quả quyết rằng tôi sẽ có phần đất của tôi. – Joseph vệt tấm ra qua một bên, Shannon phơi tiếp quần lót của mẹ dưới mũi anh, chắc hẳn là anh sẽ không dám sờ đến.

– Tôi cũng đi mua một con ngựa – anh ta thêm với vẻ tự hào. – Một con ngựa rất đẹp, thiệt đấy!

Shannon mỉm cười, nửa buồn buồn, nửa ngượng ngịu.

– Thời gian bù đắp mọi sự, phải không nào? Giai đoạn này dường như trở lại thời Đại hồng thủy.

Trong tâm trí, nàng thấy lại căn phòng khiêm tốn, những con đường họ đã cùng đi với nhau, những buổi chiều trên chiếc ghế bành vá víu, Joseph cố gắng học đọc.

– Phải... Boston... lúc bấy giờ... – Hai mắt của Joseph mờ lệ trong chốc lát, chẳng khác gì nàng cũng thấy lại giai đoạn đó và khung cảnh đó. Rồi chàng lắc đầu và ra khỏi cơn mộng mị – Cha mẹ cô và cô sẽ được an tâm khi hay biết rằng cô đã bỏ cuộc, không còn tìm cách để hai đứa sống với nhau nữa. Theo tôi nghĩ, các sự việc rồi ra chúng sẽ tự sắp xếp theo cách chúng sẽ phải như thế. Cô có đồng ý với tôi không?

– Joseph hỏi mà thử phân tích nét mặt của nàng.

Người thiếu nữ hất hàm, không có vẻ gì là bị thuyết phục, đó là lẽ dĩ nhiên.

– Tôi tha thiết muốn làm hòa lại với cô – Joseph kết thúc – Cuối cùng rồi chúng ta cũng thoát ra được, tôi chẳng thấy sao chúng ta lại trở thành thù địch với nhau.

– Chúc anh may mắn ngày mai, Joseph!

Nàng đưa tay ra cho chàng, tạm gác lại mọi đau khổ và giận hờn, mà nó có thể là nguyên nhân của việc bỏ nhau.

Chàng nắm lấy các ngón tay nàng trong tay mình, và sự rung động của bàn tay chàng đã làm cho người nàng bừng lên. Sao chỉ đụng vào tay chàng thôi mà đã ảnh hưởng đến nàng như thế, trong lúc nụ hôn của vị hôn phu thì chẳng gây nên một chút rung động nào?

– Tôi cũng chúc cho Shannon gặp được mọi điều may mắn, chàng nói mà mắt buồn rười rượi.

Joseph quay gót bước đi. Nhưng rồi anh do dự, quay lại và nói với đôi mắt xanh ánh lên một tia sáng long lanh:

– Shannon Christie! Cô chưa bao giờ là người bỏ cuộc! Cô biết, khi còn ở Ailen cô muốn gì, và cô hãy xem... Bây giờ cô đang ở Oklahoma, sẵn sàng tham dự cuộc đua! –

Chàng mỉm cười và lắc đầu với đôi mắt đầy thán phục – Cô phải là một người như thế nào chứ, Shannon? Đúng, phải là một con người như thế nào mới được!

Rồi chàng xa dần khuất dạng sau bao nhiêu thứ phơi phóng đập phành phạch theo cơn gió.

Đầy tràn cảm xúc, Shannon đứng chết cứng, hai mắt rưng rưng ngấn lệ, nhìn vào chỗ Joseph vừa mới đứng mà nay đã vắng bóng chàng. Điều gì đã xảy ra, nếu cái đêm kinh hoàng ấy chàng bỏ nàng trong tuyết? Nàng tự hỏi. Hai đứa ngày mai có tham gia vào cuộc chạy đua chung với nhau không? Có thực hiện cho kỳ được giấc mộng cùng nhau không?

Nàng lắc đầu khép lại hai bờ mi, cô ngăn lại những kỷ niệm, những mộng mơ và những cảm xúc của tình yêu đang trào dâng trong lòng. Dứt khoát là Joseph đã bỏ rơi nàng, may mà nhờ Stephen tìm gặp lại. Từ nay chỉ có điều này mới là quan trọng. Con người đó không còn quan trọng nữa.

*

Bị dăng co bởi một bên là hạnh phúc được gặp gỡ Shannon, và bên kia là nỗi thất vọng phải chia lìa nàng, Joseph vệt những áo quần chăn màn ướt treo lòng thòng để ra đi. Khi vừa giở lên cái áo gối cuối cùng thì đụng đầu Stephen.

Ngay lập tức, máu dồn lên mặt, hai má anh ta phừng phừng vì tức giận. Chase nói:

– Mà làm gì ở đó? Tao đã cảnh cáo mà, là mà bỏ đi đâu thì đi. Mà trả lời tao đi, mà làm gì ở đó?

– Tao chẳng có cái gì để nói với mà cả. Ít ra là chẳng có gì mà thích nghe đâu.

Joseph trả lời xong, liền tiếp tục bước đi. Chase đón đường:

– Mà y đã đem cô ấy trả lại cho tao trong cái đêm tuyết lạnh ấy, và mà y đã xin tao sẵn sóc cho cô. Đó là điều tao đã làm và làm hơn thế nữa. Bây giờ mà y hãy tránh xa cô ấy đi, nghe không? Mà y có cóc gì để dâng hiêng cho một người đàn bà có địa vị như cô ấy cơ chứ?

Sư nhục mạ đã đánh thẳng vào Joseph một cách chuẩn xác, khiến chàng nổi khùng có hai bàn tay lại.

– Còn mà y, mà y đã dâng hiến cho cô ấy thứ gì?

– Đất mà cô ấy mơ ước. Tao đã nhìn thấy mảnh đất ấy rồi, và ngày mai tao sẽ tuyên bố chủ quyền.

– Hãy tránh ra!

Stephen vạch hai vạt áo rờ-đinh-gốt, tỏ cho thấy hai cây súng lục nằm trong bao.

– Tao báo trước, thẳng khốn! Mà y không được nói chuyện với Shannon và không được tới gần tao trong lúc chạy đua. Trong này có một viên đạn chờ mà y từ buổi sáng mà mà y đã trốn đi một cách hèn nhát trong cuộc độ súng.

Trốn đi một cách hèn nhát hả? Máu sôi sục trong người chàng. Joseph dẫn cơn giận xuống.

– Tao muốn đi đâu thì đi. Mà y đâu còn ở trên đất xứ Ailen nữa. Và tao chạy đua cho tao, không cho Shannon, và không cho ai cả. Cho tao, mà y nghe chưa!

Có cái gì đó trong đôi mắt của Joseph, khiến Chase lùi lại và nhường đường cho chàng đi qua.

Như thế là hăn sắp hiến đất cho Shannon, mà nàng thì hăng mơ ước có được đất, Joseph vừa đi vừa suy nghĩ và có cảm giác như cặp mắt của đối thủ đang dán sau lưng mình. Thế là hăn cóc biết Shannon Christie! Nàng không muốn một người đàn ông cho nàng bất cứ thứ gì, nàng chỉ thích tự mình kiếm lấy.

Những ý nghĩ ấy chẳng làm cho Joseph nhẹ bớt nỗi lòng, mà cũng chẳng làm giảm bớt cơn đau buốt trong tim. Shannon bào giờ cũng xinh đẹp... và chàng đã mất nàng rồi.

*

Vào lúc xế chiều, Shannon ngồi trên bìa giường, chải lại mái tóc dài của nàng. Nàng bận một cái áo sơ mi dùng vào ban đêm bằng lông vải, có thêu ren ở cổ tay và cổ áo. Không nên ăn mặc như một người đàn bà ngoại đạo, dù là ở miền Tây hoang dã, mẹ nàng thường bảo như thế, khi họ soạn hành lý để lên đường.

Cốc, cốc, cốc, cha nàng vừa gõ cửa vừa thò đầu vào.

– Mời vào, nàng nói. Bao giờ nàng cũng cảm thấy hạnh phúc khi ở chung với cha nàng.

– Con xinh đẹp chẳng khác nào một cây nến, bé con ạ. Con có cho ba hôn một cái chúc con ngủ ngon không?

– Rất vui lòng, cha ạ.

Ông Daniel đến ngồi cạnh con gái. Ông im lặng lắng tai nghe những tiếng ồn ào ngoài đường, một nụ cười nở ra trên gương mặt bầu bĩnh của ông.

– Ái chà, thật là liêu lĩnh! Cái đó cũng là vì con đấy, con bé cứng đầu của cha ạ! – Ông lại lặng thinh và quan sát nét mặt con. Shannon làm ra vẻ xa vắng như cha nàng thường bắt gặp nhiều lần trong năm qua – Con đã không vâng lời cha! – ông trách con một cách nhẹ nhàng.

– Có chứ, con vâng lời cha đấy chứ... Nàng cầm tay cha nàng lên.

– Con có tin là hấn đã theo chân con cho đến nơi này không?

Shannon ngỡ ngàng vì cha cô đã đoán trúng tư tưởng của cô.

– Không, Shannon nói – Hấn không cần đến con. Mà con cũng không cần tới hấn.

Chẳng nói một lời, ông Christie nhìn con mà lòng buồn rười rượi.

– Cha tưởng là con đã dối cha, phải không?

– Điều cha nghĩ hay là không nghĩ, không quan trọng, con của cha ạ! Trong tình yêu, điều người trong cuộc nghĩ mới là quan trọng.

Shannon thở dài và tựa đầu vào vai cha nàng. Ông Daniel quàng tay ôm lấy con, siết con vào lòng, tha thiết an ủi con.

– Thế là, Shannon chậm rãi tỏ bày tâm sự, con nghĩ là con phải quên anh ta đi... Nhưng con không thể nào quên được những ngày chúng con đã chung sống với nhau, đôi khi thật buồn cười, đôi khi thật cảm động, mặc dù lý trí con ra lệnh cho con phải quên.

Ông Daniel Christie siết con thêm vào lòng và hôn lên má con.

– Trước đây, cha đã khuyên con đi theo tiếng gọi của lòng mình, rồi cha lại hối hận, sợ như thế sẽ đưa con vào nơi hư hỏng. Bây giờ thì cha lại ngại khuyên con như thế, con à, mặc dù cha biết hẳn là một người tốt.

– Thừa cha, con hiểu. Nhưng lần này, thực tình, con không muốn ý kiến của cha. Con đã biết con phải làm gì.

– Vậy con sẽ làm gì nào, con thân yêu của cha?

– Nghe theo lý trí mà thay đổi, chứ không nghe theo tiếng lòng. Chỉ trừ việc đó không làm cho con quá đau đớn.

Ông Daniel hối tiếc là đã không làm gì được, hay nói gì được để an ủi đứa con gái duy nhất của mình. Nhưng ông biết rõ, một con tim tan nát cần nhiều thời gian chữa lành hơn là một cánh tay, một bàn chân.

Nhưng bao giờ vết thương lòng của con gái ông mới lành hẳn? Biết bao nhiêu ngày qua, đã qua đi mà không mang lại chút gì rõ ràng là được cải thiện...

Lạy Chúa, ông cầu nguyện, xin cho sự việc đến sớm hơn!

*

Joseph nốc rượu uýt-ki không pha nước, để thưởng thức sức đốt của nó từ cuống họng xuống đến tì vị. Rượu mạnh, cộng thêm vào những thứ mà chàng đã uống trước đó, chạy rần rần trong huyết quản, làm chàng nhớ lại cái cảnh tượng đã diễn ra trước mắt chàng. Bọn cờ bạc, bọn rượu chè, và

các cô gái điếm, đều có cùng một nụ cười thỏa mãn, vui vẻ và nồng nhiệt như chàng. Thật ra, mọi người trong cái thế giới bé nhỏ này đã

ngà ngã say, và Joseph cũng không có sức quyết đoán cho đúng sự thực, có phải các bạn bè của chàng mỉm cười thật, hay chỉ là cái bĩu môi. Ôi, mặc... lo nghĩ đến chuyện đo làm gì cho no mệt!

Chàng đặt lý xuống bàn, ngửa đầu ra sau, hát nghêu ngao.

Một lát sau, chàng ngừng hát, tâm trạng phấn chấn cũng bay thành mây khói.

– Ôi, đàn bà, đàn bà, thật không tưởng tượng nổi!

– Chàng lẩm bẩm, giọng lè nhè – Nàng nói, nàng đã đến đây bằng tàu lửa. Tàu lửa! Biết bao nhiêu tháng trôi qua ta đã cố quên nàng bằng cách nổ mìn, phá núi, xiết ốc, đóng rivê làm đường xe lửa... Thậm chí ta đã nằm trên đường rầy mà xe lửa đã đi qua để đưa nàng đến đây!

Bước đi chệnh choạng, Joseph phải dựa vào vách. Nhưng vì đang ở trong nhà lều, vách bằng vải, đầu chịu nổi sức nặng của chàng. Chàng ngã té nhủi. Đám đông reo hò khi chàng cố gắng đứng lên một cách khó khăn.

– Nộp loài người cho quỷ sứ đi! – Chàng hét lên

– Đó là ý nghĩ của tôi đêm nay. Ngày mai tôi sẽ phi ngựa để dành đấy cho tôi, cho chỉ mình tôi thôi. Và tôi sẽ đi đâu tôi thích... trên mình con ngựa đẹp của tôi. Chàng kéo cái áo vét, và nối những chỗ rách cho dễ xem, rồi bước qua cửa chệnh choạng đi ra đường.

Chàng đi qua quảng trường và đi đến cái thanh sắt chắn ngang cửa lò rèn, nơi cột ngựa. Bỗng chàng dừng chân lại và đưa tay làm dấu thánh giá.

– Lạy Chúa, lạy Đức Mẹ Đồng trinh, xin che chở chúng con!

Ông thợ đóng móng ngựa từ trong lều chui ra, bước chân chệnh choạng. Ông ta nói:

– Tôi chưa bao giờ thấy con ngựa nào già như con ngựa này. Thế mà cũng có người chơi đẹp, cho tiền để giết nó!

Trên mặt đất, Joseph nhìn thấy con Père Bernard đang nằm yên. Chỉ liếc qua, chàng biết ngay con vật đã chết.

*

Sáng hôm sau, cái thành phố sinh động bằng lều vải đã biến thành một thành phố ma. Đám đông lúc nhúc đã nhổ trại, bỏ lại những cái lều bị tanh banh và những đống rác to như núi. Một sự im lặng ma quái ngự trị trên con đường bụi bặm mà trước đây người ta gọi là Đại lộ của cái thành phố quái đản này.

Tiếng vó ngựa đập dồn, khuấy động không gian im ắng. Shannon cưỡi trên lưng một con ngựa lang trắng hồng bờm đen, đang phi nước nhỏ tới và dừng lại giữa những đống rác rưởi bề bộn.

– Cha ơi! mẹ ơi! – Nàng réo lên và đưa mắt nhìn quanh.

Con ngựa thứ hai rải dài đằng sau các lều trại, trên tay người kỵ mã cầm hai cọc điểm mỗi cây một lá cờ màu vàng, đánh phần phạt trong gió.

– Stephen! Em không thấy cha mẹ em đâu cả!

– Anh cũng vậy – Stephen đáp, và cho hai con ngựa đi song song với nhau. – Cuộc chạy đua chẳng bao lâu nữa sẽ bắt đầu.

– Biết ông bà ở đâu bây giờ?

– Anh cũng đâu biết, nhưng hiện tình không cho phép chúng ta lo lắng về điều đó. Anh tin là ông bà bình yên thôi. Shannon, mau lên!

Sau khi cuống cuồng ngó xem lần cuối khắp nơi. Shannon tiếp lấy cây cọc mà Stephen đưa cho, rồi cả hai tể ngựa phóng đi.

Thẳng tới đường xuất phát.

*

Những con ngựa kéo xe dẫm chân lên biết bao vết xe lồi lõm, va vào nhau liên tục. Những người lái xe la ó, chửi thề, làm bùng lên những đám bụi bay mịt mù. Cuộc chạy đua lớn nhất trong lịch sử Oklahoma sắp khai triển và sự được thua là chiếm hữu đất.

Như một cơn sốt, nhiều gia đình vội vàng sửa lại những chiếc xe đang long cốt, những anh chàng cao bồi khuỳnh cùi chỏ để đẹp chỗ trống chung quanh họ. Lùi lại đằng sau, đám người da đỏ nhìn quang cảnh này một cách tò mò, trong khi sự căng thẳng mỗi lúc một tăng.

Giữa đám đông lộn xộn, một cuộc náo động khác làm mọi người ngóc đầu lên xem, dù có bận việc đến mấy. Một thanh niên tóc nâu, cưỡi một con ngựa giống, chạy như bị quỷ đuổi.

– Hô! – Joseph la lên, đang cố gắng kèm chế con ngựa chàng mới mua một giờ trước đây. Hô là! – Đồ quỷ nhập! Đứng lại!

Chàng bám vào bờm con ngựa một cách tuyệt vọng, còn con ngựa thì gặp ai đá nẩy. Đoàn người chạy tránh xa con ngựa để khỏi bị táng mạng, nhiều chiếc xe rời khỏi con đường mòn khi nó đến gần, nhiều con ngựa chồm lên khi thấy nó. Một vài kẻ hiếu kỳ cười lên hô hố, một số khác thì chửi rủa chàng thậm tệ.

– Ôi, quỷ sứ! – Chàng than vãn – Cha ơi xin cha cứu con khỏi cảnh nguy nan này, nếu không con quỷ này nó mang con sang Canada mất!

*

– Chúng ta đã vi phạm luật. Nora à! – Ông Daniel nói với vợ trong khi hai người đang ngồi chồm hồm trên một luống cày làm ranh giới cho một vùng đất màu mỡ xanh um. Ông đưa cái cọc có lá cờ lên một cách hoan hỉ – Thật là kích thích, phải không? Kết cuộc, chúng ta đã nắm chắc phần đất của chúng ta, chúng ta thật mạo hiểm!

Hai người quan sát chung quanh, xa hết tầm mắt, nhưng chẳng thấy một ai ngoài con ngựa của họ.

– Tôi không thích thấy ông đứng ra lo lắng mọi công việc, bà Nora khịt mũi nói.

Ông Daniel vỗ vai vợ như vỗ vai một người bạn nhậu ở quán rượu.

– Thế sao? Bây giờ bà nghe tôi nói đây. Công việc của bà là cầm cái cọc này xuống đất khi nghe tôi bảo. Trong lúc đó, tôi phải cưỡi con ngựa chạy

một vòng cho nó tháo mồ hôi và kiệt sức... Nếu có thể, nó chết được, càng tốt. Bà đã hiểu chưa?

– Rồi, nhưng... tôi thích sống với lũ con hơn. – bà Nora buồn buồn nói.

– Shannon đâu còn là một đứa con nít!

Bà Nora nhìn thảo nguyên một cái và rùng mình.

– Chỗ này thật là buồn thảm – bà thu nhận như là bà xứng một tội gì đó rất nặng. – Tôi không ngớt nghĩ rằng, một người da đỏ sắp xuất hiện để lột da đầu chúng ta.

– Ở đây đâu còn người Da đỏ, Nora. Hồi xưa thì có đấy. Đây là đất của họ, trước khi nhà nước đuổi họ đi.

– Người ta đã đuổi họ đi khỏi đất của họ ư?

Một thoáng buồn lướt qua đôi mắt của ông Daniel.

– Phải. Người ta luôn luôn đuổi một ai đó ra khỏi mảnh đất của họ ở đâu đấy trên quả đất này – Ông nghiêng mình đặt vôi một cái hôn lên má bà, đó là cử chỉ yêu thương đột ngột đầu tiên từ nhiều năm nay. Bà Nora trở mắt ngạc nhiên – Ôi, em bận tâm làm gì cho mệt, em yêu! Chúng ta sẽ thành công thôi. Em hãy xem cuộc đời của chúng ta như đang ở vào lúc bình minh, chứ không phải vào lúc xế chiều.

Bà Nora nhìn chòng chọc vào mặt chồng, như nhìn một người xa lạ. Rồi nét mặt bà dịu lại và dường như trẻ ra.

– Vậy thì, tại sao chúng ta không thử xem, anh Daniel... – bà nói và khẽ mỉm cười trong khi e lệ hôn trả ông – Phải, tại sao ta không thử xem nhỉ!

*

Stephen và Shannon cười ngựa chạy tới mức khởi điểm, vệt đường xuyên qua giữa đám đông mỗi lúc một đông hơn. Căng thẳng và dễ gây gỗ, Stephen thúc con ngựa mình lấn lên trên con ngựa của Shannon đang cản đường của anh ta.

– Có cái gì ở đằng kia kìa? – Anh ta la lên.

Shannon thấy một đám mây bụi và nghe tiếng người ta la o và tập trung vây tròn một vụ gì đó thật lộn xộn và dữ dội.

Khi đến gần hơn, Stephen biết nguyên nhân của sự ồn ào và mỉm cười. Shannon ghét ngay anh ta vì cái nu cười khinh người ấy.

Joseph luôn luôn bám giữ dây cương và cái mui yên, chàng sức chống chọi với con ngựa đang hăng tiết, bốn vó tung tẩy tứ phía.

– Cuộc đua ở ngay đây, ông bạn ạ! – Stephen hét lên, cười cợt.

Anh ta cho ngựa mình tới gần con ngựa giống của Joseph và cố tình huơ huơ cây cọc có cờ trước con ngựa kia. Khiếp sợ, con ngựa cất cao hai vó trước, hất Joseph té nhào đầu xuống đất.

– Mà y hầy bo con ngựa của mà y đi, mà đi gặm bùn ở cái thềm đất đầu tiên mà mà y gặp được ấy! – Stephen còn rống to lên về phía Joseph.

Rồi cười lên ha ha và bỏ đi.

Shannon dùng con ngựa của nàng kèm sát con ngựa của Joseph.

– Giữ cái hàm thiếc cho vững, Joseph! – Nàng la lên khi chạy ngang qua – Nắm cái hàm thiếc cho chặt, và cho nó biết ai là chủ của nó!

Joseph từ dưới đất ngược mặt lên và ngó theo nàng đang cho ngựa chạy về đường ranh phát xuất. Đường ranh mà chàng phải đến kịp, nếu chàng muốn thử thời vận.

Chàng nhảy lên yên, túm chặt dây cương và bộ hàm thiếc. Con vật lại lồng lên, cất cao chân khỏi mặt đất, rồi bắt đầu đá hậu và vạy vẹo thân mình muốn hất chàng xuống đất.

Trong chốc lát bị treo người trên không, Joseph thầm nghĩ, rồi ra nó sẽ biết ai là chủ... Cái con ngựa bất trị!

*

Những người lính kỵ mã mặc đồng phục màu xanh sẫm, nút áo bằng đồng bóng loáng, đứng gần đường mức khởi hành, đưa ra nào là kèn, đồng hồ và súng ngắn. Gần đấy, mấy khẩu đại bác sẵn sàng khạc đạn. Một hàng

chật ních nào ngựa, nào xe và người di dân lòng đầy hy vọng, rải ra bên trái và bên phải, xa tít tầm mắt còn thấy được.

Shannon lấy khăn quàng ở cổ ra để che mũi và miệng. Không mấy chắc chúng sẽ cản được bụi.

Stephen thúc ngựa tới trước, lấn những người khác một cách hung bạo.

Tiếng kiền đồng vang lên báo hiệu. Các đồng hồ cho biết, chỉ còn mấy giây nữa là khởi hành. Sự căng thẳng cũng đậm đặc trong không khí giống như bụi đang mù mịt. Một sự im ắng phi thường đè xuống đám người dự cuộc thi.

Bỗng một người một ngựa xông ra sớm; ngay lập tức, một người lính rút súng ngăn hạ ngay người đó rơi xuống đất.

Nhiều con ngựa chồm hai vó trước lên, thật là hỗn độn. Có tiếng kêu la, rồi lại im lặng.

Đúng trưa, súng đại bác gầm lên.

Shannon ra roi quất vào con ngựa thuần chủng của nàng, nó lao đi như có một lũ quỷ đuổi theo, như một luồng sóng quái gỡ, nhanh đến nỗi nàng chưa từng gặp như thế bao giờ. Nàng còn tỉnh táo trên mình con ngựa đang lao với tốc độ của đã hỏa ngục, mà nàng sẽ còn nhớ, sẽ còn sống lại các cái giây phút ngất ngây ấy cho đến hết đời. Cơ hội duy nhất sẽ không bao giờ xảy ra lần thứ hai, và nàng cho ngựa phóng như điên. Nàng đang chiến đấu... chiến đấu cho giấc mộng của mình.

Chung quanh nàng, nào ngựa, nào xe lớn, xe nhỏ, xe đạp và người chạy bộ nhào tới như sâm sét, xuyên qua miền đất nước còn bỏ ngỏ. Đất rung chuyển, cát bay mù mịt.

Sự xông xáo vào miền đất Oklahoma mới bắt đầu!

16.

Trong khi đoàn ngựa và xe chạy ngang qua trong tiếng gầm của địa ngục, thì cát bao trùm lấy Joseph và chàng rất hoảng sợ. Nếu chàng không điều khiển được con ngựa này, thì biết bao giờ chàng mới có may mắn đạt được ước mơ?

Những kỷ niệm hiện ra trong đầu khi chàng thử sức một lần nữa. Con vật chàng cười như không còn dưới thân mình chàng. Chàng nghĩ đến bao nhiêu sự hắt hủi mà chàng đã phải chịu đựng để đến được đây, nơi chàng đang đứng hôm nay; nhớ lại mùa đông cam go mà chàng và Shannon xuất chết lạng và bất tỉnh ở trên đường. Chàng nghĩ đến bao ngày ở dưới ánh mặt trời thiêu đốt, để tán đĩnh đặt đường rầy xe lửa. Con vật quý ám này sắp làm tan nát tất cả.

Joseph đeo cứng vào hàm thiết, và ngó ngay vào mắt con ngựa giống.

– Tao chẳng thích gì đánh mày cả! – chàng nói với một lòng kiên định.

Một tích tắc sau đó, chàng giáng một cú đấm như búa tạ vào mũi con ngựa, đánh cho nó xừng vừng trong chốc lát đủ để chàng nhảy được lên yên. Lần này, hai chân chàng không rời khỏi bàn đạp nữa. Chàng hồi hải thề trên năm mộ của cha chàng, quyết đem con ngựa giống này vào tới trung tâm của địa ngục mà không rời khỏi lưng nó.

Con ngựa phóng chạy. Joseph cuồn nhiệt kéo dây cương, nhưng bỗng thấy nó mang chàng trở lại đường ranh xuất phát.

Chàng vẫn chạy đua!

Rồi nó vượt lên trên các con khác. Nó phóng như bay, dường như nó có cái đuôi bằng lửa, vượt qua khỏi đám di dân mà mộng ước của họ tan biến trong đám bụi đất mù mịt. Nhiều chiếc xe bị lật úp, nhiều bánh xe bị gãy vụn, nhiều con ngựa hoảng loạn, nhiều con chồm lên, bứt đứt giây cương; những con khác và chạm vào nhau... Khắp mọi nơi, vang lên tiếng kêu la, chửi rủa và đau đớn.

Joseph điều khiển được con ngựa, nó mang chàng đi nhanh như một cơn bão, chàng phải nằm mẹp xuống trên bờm nó, đến độ lông bờm đập vào má và vào mắt. Chàng chẳng hề hay biết... Tất cả những gì mà chàng nhìn thấy, đó là giấc mơ... đất đai của chàng... nó ở ngay trước mắt chàng... chàng cảm nhận thấy nó!

Đằng xa, chàng thấy được hai bóng người quen thuộc, một người đàn ông cao lớn và mảnh mai, bận áo đờranhgốt đen và một phụ nữ có mái tóc màu đồng sáng loáng tung bay hỗn loạn trong gió. Stephen và Shannon đang ở ngay phía trước. Chàng thúc ngựa tiến lên san bằng khoảng cách. Chàng làm đủ cách để hướng con ngựa về phía hai người.

Shannon không rõ ai đó đã phóng ngựa theo sau, nàng ra sức tìm lại chỗ nàng đã đến – chỗ thân yêu – nơi con tim nàng biết rõ, nhận ra ngay khi nhìn thấy.

Nàng bắt kịp Stephen và hạ cái khăn che miệng xuống. Nàng đã thấy người thanh niên đang quất roi và thúc ngựa.

– Mau lên, Shannon! – Stephen réo lên.

Anh ta ra roi quất ngựa, khi thì hông trái, khi thì hông phải. Anh đến sau lưng một người đàn ông, và thúc ngựa vượt lên trước thừ qua mặt người kỵ mã đó. Hai con ngựa chạy đều ngang nhau chừng một phút, rồi Stephen thò tay rút cái cọc ló ra ngoài túi yên của con ngựa kia và ném xuống đất, bắt buộc người cưỡi ngựa phải quay ngựa lại để kiểm tìm.

Stephen vượt lên trước, cười đắc thắng.

Stephen và Shannon bỏ lại đằng sau họ bao nhiêu cảnh hỗn loạn và náo động. Trong tiếng la hét và mất trật tự, nhiều người đẩy các bà vợ nhảy xuống khỏi xe để cắm mốc trên mảnh đất mình, rồi đóng trại tại đó để bảo vệ, súng cầm tay. Nhiều cuộc cãi cọ dữ dằn nổ ra – ẩu đả, bẻ cọc, súng nổ và người chết, cả một vùng bỏ ngỏ để người ta đâm chém nhau.

Nhưng Shannon không cho phép mình để mắt xem, càng ít muốn dính dấp vào. Ở nơi nào đó, có thể là bên kia ngọn đồi sắp tới, sẽ là nơi mà nàng

ước mơ... và nàng sẽ không ngừng nghỉ trước khi tuyên bố quyền làm chủ của mình.

*

Bà Nora Christie bị kích động thần kinh, hai tay ôm lấy cây cọc, trong khi chồng bà cười ngựa chạy vòng vòng chung quanh bà, để cho con ngựa kiệt sức, và mồ hôi.

– Con ngựa xem đã gần sụm rồi đấy, Daniel! – bà nói cách giận dữ.

Bà Nora cảm thấy đất dưới chân mình như rung chuyển và sấm sét vang rền từ xa. Thần kinh của bà như loãng ra.

– Xin Chúa che chở chúng con. Daniel ơi! – Bà kêu to, trong khi nào xe nào ngựa từ trên đồi đổ xuống như một trận tuyết lở – họ đã đến kia rồi!

– Hãy ý tứ, bà ơi! – Ông Daniel nói với một vẻ bình tĩnh, làm bà hổ thẹn thâm. – bà hãy làm ra vẻ đã kiệt sức.

– Ông muốn tôi giả vờ hả? Trái tim tôi đã trào lên tận cổ đây rồi!

Ông Daniel ra roi cho ngựa đi theo hướng đoàn xe đang đến, rồi ông quày ngựa phi về nơi ông đã ra đi, hết sức mau. Ông nhảy xuống ngựa và hô to:

– Cầm cọc xuống đi, Nora!

Bà Nora cầm sâu cây cọc có cờ xuống đất.

Đoàn người di dân cho ngựa xe chạy ngang qua họ trong tiếng ồn của địa ngục. Ông Daniel Christie choàng tay qua ôm lấy vai vợ, hai ông bà xếp hàng hãnh diện đứng bên lá cờ vàng đang tung bay trước gió.

Bây giờ họ chỉ là một cặp vợ chồng điền chủ như bao nhiêu người khác.

*

Đoàn người trước đây chèn ép nhau, tranh nhau, đã tỏa ra như rẻ quạt, khắp cánh đồng mênh mông từ nay rải rác những cây cọc có cờ vàng. Song, một số di dân thì mừng rỡ, mừng cho tương lai, còn một số khác chết lặng trong lòng, quay xe trở về trên con đường cũ.

Stephen và Shannon đến gần một con sông nhỏ, anh quất con ngựa, ép nó lội qua. Shannon thấy đá có rong trơn trượt, nên do dự.

– Đến đây, Shannon! Mau lên! – Stephen la lối.

Không còn kiên nhẫn, anh đứng chờ phía bên kia bờ sông. Bị Stephen giục, Shannon liền thúc ngựa qua sông không nhìn nên bị vấp ngã. Shannon té xuống nước, va mạnh vào đá cứng làm nàng hụt hơi.

– Stephen, giúp em đi! – nàng hỗn hển kêu lên.

Nàng đưa tay về phía anh ta. Stephen ít khi giúp ai, nên trách nàng:

– Em làm cái gì thế? Đứng lên đi. Nín lấy sợi dây cương! Một đứa con nít cũng làm được!

Nàng đứng lên, người nặng thêm vì váy ướt. Rồi nàng lại thấy Joseph đến bên nàng, ngựa buông cương. Chàng hãm con ngựa, khiến nó thối hậu, nhưng Joseph vẫn ngồi vững trên yên.

– Mọi việc đều tốt đẹp cả chứ, Shannon? – Năm lấy tay tôi! – Nàng vâng lời, nhưng con ngựa giống lại lồng lên – Con ngựa này chỉ muốn làm theo ý nó!

Shannon đưa tay và ngó sâu vào đôi mắt xanh của Joseph. Nàng đã quyết định.

– Không, Joseph ! – nàng bảo – Đi đi! Đi đi! Đi đi!

Được lệnh của nàng, Joseph vững dạ, thúc ngựa chạy qua sông, té nước như hoa cải. Stephen giơ roi lên. Joseph đâm vào cựa hấn một cú như trời giáng. Chase té chúi đầu xuống nước. Joseph cho ngựa phi tới nơi có cột mốc.

– Khốn nạn cho cô, Shannon! – Stephen hét lên như điên – Cô muốn đất cho cô, có hay không hả?

Joseph phóng ngựa như bay, rút cây cọc từ túi yên, không nhanh cũng không chậm, chàng nhảy xuống ngựa và nhổ cây cột mốc lên khỏi mặt đất. Chàng ngược mặt lên, chỉ thấy con ngựa chạy biến đi như một vòi rồng

phía bên kia ngọn đồi. Con tim thắt lại, chàng có cảm giác rằng con ngựa không giảm bớt tốc độ cho đến khi nó tới biên giới Canada.

Chàng giơ cao cây cọc lên, nghỉ trong chốc lát, thường thức giây phút thành công của mình. Shannon và Stephen từ trên đồi phi ngựa xuống.

– Mảnh đất này thuộc về tao... – Joseph thét lên. Đó là định mệnh!

Nhưng lúc bấy giờ chàng nhìn Shannon và do dự, cái cọc cách vài phân trên dấu cũ của cột mốc.

– Cứ việc đi, Joseph! Hãy tranh lấy nó!

– Tranh lấy nó? – Stephen la lên. – Shannon, tại sao... Đó chỉ là...

Stephen quan sát Shannon, rồi Joseph và giận như điên. Hẳn quất con ngựa đang cười, đâm thẳng vào tình địch, Shannon rú lên khi con ngựa sắp giẫm lên người Joseph; vào lúc đó, chàng liền chụp được dây cương làm cho con ngựa chệch choạng.

– Coi chừng, Joseph! – Nàng la to.

Muộn quá rồi. Con ngựa giống tràn lên mình Joseph, xô ngã chàng xuống đất, mạnh đến nỗi gãy xương.

Đầu chàng chạm khá mạnh vào đá, và chàng nằm yên bất động, máu từ thái dương rịn ra.

– Lạy Chúa! – Shannon la lên và nhảy phóc xuống ngựa, chạy đến bên Joseph.

Stephen nắm tay nàng giữ lại.

– Cứ để mặc nó, Shannon! Đừng lo lắng gì đến hấn cả. Đất bây giờ là của chúng ta!

Shannon quay vòng và đẩy Stephen ra, làm hấn chệch choạng về phía sau.

– Hãy để tôi yên, Stephen! – nàng la to, mặt đỏ bừng lên vì giận. – Ông làm điều xấu như thế là đủ rồi! Ông hãy đi đi!

Nàng quay lưng lại với Stephen và chạy tới bên Joseph, quỳ xuống gần chàng, đỡ đầu chàng lên trên hai cánh tay mình.

Stephen đứng xa xa nhìn lại, vô cùng đau khổ.

– Joseph! Joseph!... – Shannon vén tóc chàng, xem xét vết thương – Joseph, hãy ngó tôi đây!

Joseph nghe lời nàng nói, nhưng không đủ sức.

– Tôi chắc chết, tôi cảm thấy thế! – Chàng thều thào.

– Không! Anh cứ ngó chăm vào mắt tôi!

Chàng cố gắng vâng lời, nhưng mi mắt khép lại.

– Shannon... tất cả đất đai trên thế giới này sẽ chẳng có nghĩa gì nếu không có cô. Cha của cô đã cướp đất của cha tôi, và tôi đã thử chứng minh trước mắt cô. Thế nhưng, tôi đã chứng minh được gì? Tôi chẳng biết đọc cũng chẳng biết viết, chẳng biết mặt trời, mặt trăng, cái nào xoay quanh cái nào...

– Có quan trọng gì đâu, Joseph? – Nàng khóc và dựa đầu chàng vào ngực mình – Tất cả những cái đó, chẳng có gì là quan trọng cả!

– Nhưng tôi biết một điều – chàng nói tiếp – Joseph yêu Shannon! Mọi cái còn lại chỉ là đêm đen lạnh lẽo...

Joseph thở một hơi thật dài, rồi ngoẻo đầu xuống.

– Không! Không! Joseph, Joseph, không!

Nàng đặt chàng nằm dài xuống đất, cầm hai tay đặt lên ngực. Trái tim chàng đã ngừng đập. Nàng dán tay vào môi, không còn hơi thở nữa!

– Joseph ơi!, Joseph yêu dấu của em ơi! Joseph hiền lành của em ơi!

Stephen đến quỳ gối cạnh hai người. Lòng kiêu hãnh, tự mãn của anh ta đã hết rồi, và một tiếng nói chân tình từ tổn của anh thốt ra.

– Shannon, anh đã lừa dối em suốt trong những tháng qua. Anh ấy không bỏ rơi em trong cái đêm đáng nhớ ấy. Anh ấy đã đem em trả lại cho gia đình em và đặt em vào tay anh. Anh đã lừa dối em để em quên anh ấy đi. Anh xin em, em hãy hiểu cho anh là vì muốn chiếm được em mà anh đã làm như vậy.

Shannon tập trung tất cả đau khổ mà nàng đã chịu, tát vào mặt Stephen một cái hết sức mạnh bằng lưng bàn tay.

– Đừng có nói dối nữa, Stephen Chase! Ông đã làm thế để bảo vệ mình! Anh ấy đã yêu tôi, vì thế mà ông đã ghét anh. Bây giờ thì hãy rút đi, Stephen. Đừng bao giờ để tôi thấy mặt ông nữa!

Stephen đứng dậy một cách khó khăn, toàn thân cứng đờ, dường như sự sống đã ra đi. Đưa mắt nhìn quanh, anh thấy tất cả đất đai đều đã bị chiếm hữu. Anh đi tới chỗ cột ngựa, cầm lấy cây cọc của anh quăng thật xa. Rồi anh lên ngựa và đi xa dần.

Shannon ôm lấy người Joseph.

– Ôi, Joseph! – nàng rên rỉ, – Em đã quá giận anh! Đó là niềm ước mơ của hai đứa mình! Anh là một gã ích kỷ đáng tởm! Anh có đui mù không!

Từ rất xa, Joseph như nghe tiếng Shannon năn nỉ chàng quay lại. Chàng mở mắt ra, chàng sững sốt thấy lại mình trôi nổi... tận trên cao, trong tình trạng vô trọng lượng, như một áng mây bay lên trời. Chàng ngó xuống, Shannon đang cúi xuống van nài mình trở lại.

Một sức mạnh chưa bao giờ chàng thấy trong đời mình, cứ đẩy chàng càng lúc càng lên cao giữa ánh sáng vàng của mặt trời. Chàng có cảm giác nàng là một con chim... nhẹ nhàng hơn, trong lúc bay lên như một mũi tên, bỏ lại mọi khổ đau thể xác và cay đắng tâm hồn. Ánh sáng mời mọc chàng, kéo chàng lên trong vùng các tia sáng ban phát sự sống. Linh hồn chàng hân hoan, say sưa trong sự tự do mới. Một sự thoát ly kỳ lạ.

– Trở về đi, đồ điên!

Trong khi chàng leo lên những đỉnh cao không thể tới được trong cung lòng của ánh sáng, thích thú vì ấm áp, chàng bỗng nghe tiếng Shannon gọi.

– Xin Chúa ban ơn cho con! Joseph ơi! Em yêu anh! Em cần anh!

Cô ấy yêu mình!

Linh hồn chàng ngừng lên cao, bị neo lại bởi lời cầu xin của cô gái.

Shannon yêu anh... hơn thế nữa, cô ta cần anh.

Liếc nhìn một cách buồn bã vào ánh sáng ấm áp màu vàng kim, Joseph ngó xuống bên dưới chàng. Shannon đang lắc lắc cái xác chàng, còn đầu chàng thì lật qua lật lại do thân xác bị lắc.

– Hãy trở về đi, Joseph! Em van anh, hãy trở về đi!

Joseph cảm thấy một sức đẩy phi thường, một cảm giác mạnh đang rời, giống như đang lao mình từ trên chót ghềnh đá cao xuống. Chàng rùng mình một cái và biết linh hồn đã trở về với thể xác. Chàng cảm nhận được hai tay của Shannon trên vai mình, vị ướt và mặn của nước mắt nàng trên má mình.

– Em đã yêu anh từ giây phút em cầm cái chĩa ba mà đâm vào đùi anh! – chàng nghe nàng nói – Em đã yêu anh kể từ lần đầu nhìn thấy anh.

Chàng mở to mắt, nhìn vào gương mặt xinh đẹp của nàng.

– Anh thường tự đặt cho mình câu hỏi về điều đó, chàng nói với một nụ cười tinh nghịch.

– Ôi! Joseph! Anh còn sống! Nhưng... nhưng anh đã chết rồi kia mà!

– Quả thật vậy. Tuy nhiên, anh xin thề... anh không chết lần thứ hai!

Shannon bắt đầu hôn chàng tới tấp, hôn lên môi, lên má, lên trán và hôn cả lên vết thương. Mỗi cái hôn đem Joseph trở về với cuộc sống một ít, và rồi chàng cố gắng ngồi lên.

Cuối cùng, chàng bỏ đi bằng hai tay và hai chân với Shannon trong đám cỏ cao, bằng cây cọc đang cắm trên mặt đất.

Chàng cầm lấy cây cọc và trao cho nàng.

– Chung nhau hả?

– Ừ!

Cả hai như hóa làm một, cùng giơ cao cây cọc có trang trí lá cờ vàng, xác nhận quyền sở hữu cho tương lai... Hai cuộc đời, hai trái tim... một mộng ước duy nhất.

NĂM NĂM SAU

– Joseph! Jo-seeeph ơi!

Shannon bước xuống mấy bậc cấp hàng hiên của trang trại xinh đẹp, và ngắm nhìn cánh đồng chung quanh.

Những đé lúa mì đang chín mọng dưới ánh nắng mặt trời, tạo thành những đợt sóng vàng lượn theo chiều gió.

Shannon đi ra chuồng ngựa, một kiến trúc tuyệt vời mới sơn màu đỏ, và đóng yên con ngựa cái trắng bạch tuyệt đẹp. Nàng phi ngựa nước đại, hướng về phía đường cái, mái tóc dài màu hung tung bay trong gió, chiếc váy phồng lên quanh đôi chân.

– Joseph! Joseph, anh ở đâu?

Ở bìa một thửa ruộng, một cái đầu nhỏ ngoi lên khuôn mặt tươi cười của một cậu bé bốn tuổi.

– Cúc cu, Joseph, con trai bé bỏng của mẹ! – Shannon xuống ngựa, đến bỗng đưa bé lên tay. – ba con đâu?

– Thế em tưởng anh ở đâu, hỡi cô bé tóc hung ngó ngẩn? – có tiếng đáp lại sau lưng nàng. Nàng quay lại nhìn thấy chồng, một tay cầm cái hái, tay kia cầm một nắm lúa chín – Anh đã xong một ngày lao động mệt nhọc nhưng lương thiện.

Tay trong tay, Shannon cùng với cậu bé Joseph con, đi tới phía cha nó. Shannon quan sát số hạt lúa trong tay chồng và mỉm cười.

– Mùa gặt này hứa hẹn tuyệt vời, Joseph à!

Chàng mỉm cười với nụ cười tinh nghịch luôn đi thẳng vào lòng người vợ trẻ.

– Em tin như thế chứ?

Shannon nhìn đứa con trai và nhận ra nụ cười giống hệt cha trên gương mặt non choẹt của nó. Nàng cúi xuống lặng lẽ hôn chồng một nụ hôn thật dài.

– Em tin chắc như thế, anh yêu ạ! – nàng đáp với niềm tin chắc chắn, làm Joseph xúc động sâu xa đến tận đáy lòng – Em chắc chắn như thế.

HẾT

(*) Chữ Thần (Chén) trong tên Phong Bính Thần âm Hán Việt có hai cách đọc: Thần và Thìn. Trong cuốn Nữ hoàng tin đồn là Phong Bính Thìn, còn trong 1.000 nụ hôn nồng cháy là Phong Bính Thần vì theo như cách giải thích của chính nhân vật ở trang 32 là Phong trong xuân phong (gió xuân), Bính trong bính trú (sáng ngời) chứ không phải chữ Bính (ngôi thứ ba trong mười can), bởi vậy chữ Chén (Thần, Thìn) chúng tôi chọn chữ Thần (ngày) tên Phong Bính Thần với nghĩa là “Ngày gió xuân tươi sáng”. (*) Good Will Hunting là một bộ phim tâm lí tình cảm kể về một thanh niên tên Will mồ côi, ham đọc sách, có trí nhớ tốt, là một thiên tài về toán học, lớn lên trong một xóm xỉnh của thành phố Boston, đánh bạn với những thanh niên không có tương lai, suốt ngày chỉ biết cong lưng với công việc phụ hồ, vào quán bar rồi quậy phá và phạm tội. (***) Oliver Twist (1838) của Charles Dickens là câu chuyện kể về cậu bé mồ côi, lớn lên trong trại tế bần, sau đó có một cuộc đời lang bạt nay đây mai đó, cho đến khi gặp được một tấm lòng cao cả nhận cậu về nuôi. (*) Đây là câu thơ trong bài thơ Vọng Lư sơn bộc bố (Xa ngắm thác núi Lư) của Lí Bạch - một trong những nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung, được hậu bối tôn làm Thi Tiên. Dịch nghĩa: Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây. (***) Josef von Sternberg (1894-1969) là đạo diễn người Mỹ gốc Áo nổi tiếng ở Hollywood. (***) Marlene Dietrich (1901-1992) là một diễn viên, ca sĩ người Mỹ gốc Đức từng được đề cử giải Oscar. Bà được coi là diễn viên Đức đầu tiên thành công ở Hollywood. (***) Greta Garbo (1905-1990) là một diễn viên người Mỹ gốc Thụy Điển và là một trong những diễn viên nổi tiếng nhất trong thời kì vàng son của Hollywood. (*) Shanghai Express là bộ phim Mỹ nổi tiếng của đạo diễn Josef von Sternberg, do nữ diễn viên tài sắc Marlene Dietrich thủ vai chính. (***) Đây là câu thành ngữ có nghĩa đen là: Một vị tướng khi đã tấn công vào thành trì thì sẽ dẫn đến cả vạn người chết. Ở đây được dùng để ví với tướng mạo của Phong Bính Thần đã đánh gục biết bao trái tim các cô gái. (***) Runaway Bride (Cô dâu chạy trốn) là một bộ phim hài Mỹ của đạo diễn Garry Marshall, được công chiếu năm 1999. (*) Raúl González Blanco (1977) là một cầu thủ bóng đá người Tây Ban Nha chơi ở vị trí tiền đạo. Raúl có một kiểu ăn mừng bàn thắng riêng

biệt. Sau mỗi bàn thắng anh đều hôn lên chiếc nhẫn cưới, với ý dành tặng bàn thắng cho vợ anh, Mamen Sanz. (*) Tuyết liên hoa (hoa sen tuyết) là một loại dược thảo truyền thống quý hiếm của Trung Quốc, xuất xứ từ Tân Cương. Nó phát triển trong các vách đá và giữa các kẽ nứt băng giá, nơi vô cùng lạnh và được bao phủ trong tuyết quanh năm. (**) Michelin là một hãng sản xuất vỏ (lốp) xe và nhiều thiết bị khác trong ngành giao thông của Pháp từ cuối thế kỷ 19. Từ đầu thế kỷ 20, vào tháng ba mỗi năm họ cho xuất bản một cuốn guide rouge (cuốn sách hướng dẫn có bìa màu đỏ) nổi tiếng về các khách sạn và tiệm ăn. Nhờ lối làm việc rất nghiêm túc và nhất là nhờ sự sắp hạng tương đối “chí công vô tư”, cuốn guide rouge từ lâu đã nghiêm nhiên trở thành một thứ “thánh kinh về nghệ thuật ẩm thực” ở Pháp và một số nước trên thế giới. (*) Đây là một bộ phim hành động hài rất nổi tiếng của Mỹ do David Shore đạo diễn. (**) U2 là một ban nhạc rock đến từ Dublin, Ireland, được thành lập năm 1976 khi các thành viên còn ở tuổi vị thành niên với một kiến thức âm nhạc còn nhiều giới hạn. U2 đã bán được hơn 140 triệu album trên toàn thế giới và đã giành được nhiều giải Grammy hơn bất kỳ ban nhạc nào khác. (***) Marguerite Duras (1914-1996) là một nhà văn, đạo diễn người Pháp nổi tiếng. (*) Sidney Sheldon (1917-2007) là một tiểu thuyết gia người Mỹ từng đoạt giải của Viện Hàn Lâm nghệ thuật Mỹ, là một kịch gia và một người viết kịch bản phim và chương trình truyền hình chuyên nghiệp. (**)' OMG - Oh my God. (*) Na Tra là một vị thần trong thần thoại dân gian của Trung Quốc, do đánh chết Ngao Bính của Đông Hải Long Vương, nên gia đình Na Tra bị bắt, ép phải đền mạng để giữ trọn đạo hiếu, và không làm liên lụy tới gia đình, Na Tra đã lóc thị trả mẹ, lóc xương trả cha. (*) Alfred Hitchcock (13/8/1899-29/4/1980) một nhà làm phim nổi tiếng người Anh. Ông được xem như một trong những đạo diễn lớn nhất của lịch sử điện ảnh. (**) William Hogarth (10/11/1697-26/10/1764) họa sĩ nhà phê bình và nghệ sĩ biếm họa người Anh. Hogarth được coi là người khởi xướng nghệ thuật biếm họa trong hội họa phương Tây. (*) Vì chim trống và chim mái rất chung thủy nên người xưa gọi là chim tương tư. Chúng còn có biệt danh là Hồng Chùy Ngọc, Hồng Chùy Lục Quan Âm, Liên Điểu. Người phương Tây gọi chúng là chim tình yêu.

Chúng thuộc bộ Sẻ, họ Họa mi. Khu vực cư trú của chúng trải rộng từ lưu vực sông Trường Giang đến Giang Nam. (*) Dịch nghĩa: Một nhánh hoa lê đèo lên hải đường. Đây là câu thơ trong bài thơ Nhất thụ lê hoa áp hải đường của Tô Đông Pha làm để nói đùa Trương Tiên lấy vợ trẻ. Trương Tiên đã tám mươi tuổi, lấy một người thiếp mười tám tuổi. “Lê hoa” là chỉ Trương Tiên, “hải đường” là chỉ thiếu phụ mười tám tuổi, “áp” là đèo lên, áp cũng là áp đảo, vượt trội hơn hẳn. (***) Phong tao: Lả lơi, làm đóm, làm dáng. (*) Taobao.com là trang web bán lẻ trực tuyến lớn nhất Trung Quốc. Được tập đoàn Alibaba Group đầu tư thành lập năm 2003. (***) Tên Việt là Người đàn bà đẹp của đạo diễn Garry Marshall do diễn viên Julia Roberts thủ vai chính. Bộ phim là câu chuyện Lọ Lem thời hiện đại. Bối cảnh chính của phim là Hollywood thập niên 1990. (***) EQ là viết tắt của cụm từ Emotional Quotient - chỉ số cảm xúc. (*) Milan Kundera (1929) là một nhà văn Tiệp Khắc, hiện mang quốc tịch Pháp. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là tiểu thuyết Đời nhẹ khôn kham. (*) Michelangelo (1475-1564) là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhà thơ và kỹ sư thời kỳ Phục hưng ở Ý. (***) Keith Rupert Murdoch (1931), thường được biết đến với cái tên Rupert Murdoch, là một ông trùm truyền thông toàn cầu người Úc-Mỹ. (***) Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro (1985) là cầu thủ bóng đá người Bồ Đào Nha, hiện đang thi đấu ở giải vô địch Tây Ban Nha cho câu lạc bộ Real Madrid với vị trí tiền đạo và là đội trưởng của đội tuyển bóng đá Bồ Đào Nha. Cầu thủ này thích chơi trần, được coi là thành viên của đội chơi trần đẹp nhất Euro 2008. (***) Diệt Tuyệt Sư Thái là một nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp Ý Thiên Đồ Long Ký của nhà văn Kim Dung. .sup (*) “Dục tốc tắc bất đạt” là một vế trong câu nói nổi tiếng của Khổng Tử trích trong “Tử lộ” của Luận ngữ: “Vô dục tốc, vô kiến tiểu lợi. Dục tốc tắc bất đạt, kiến tiểu lợi tắc đại sự bất thành”. Nghĩa là: Chớ muốn mau, chớ thấy lợi nhỏ. Muốn mau thì không đạt, thấy lợi nhỏ thì việc lớn không thành. Ý này được đúc kết trong câu thành ngữ “Dục tốc bất đạt”. (*) Chu Khải Hoàn là một trong mười phụ nữ châu Á được tôn vinh trong lĩnh vực kinh doanh năm 2006. 1. Swimmy: Tên tác phẩm của nhà văn Leo Lionni (ND) 2. Khanh Khanh phiên âm tiếng Trung là QingQing, nhưng vì người ngoại

quốc phát âm không chuẩn nên QingQing biến thành Qi Qi, giống với phiên âm số 7 trong tiếng Trung. (ND) 3. Nọ Mễ (Nuomi) tên thật là Cầu Nặc (QiuNou) nhưng chữ Nặc và Nọ có cùng phiên âm là 'nuo', hơn nữa trông cô có vẻ béo trắng giống như hạt gạo nếp nên mọi người gọi cô là 'Nọ Mễ' - gạo nếp (ND).

1. Là phản ứng quá mức của cơ thể đối với một protein lạ (kháng nguyên) xâm nhập vào cơ thể và tạo ra sự xung khắc kháng nguyên - kháng thể (BTV).
1. Một đoạn trong bài The twelve days of Shakespeare của Zane và Gabriel (nguồn: trang Folger Shakespeare Library), (BTV).
2. Lysander và Hermia là hai nhân vật chính trong vở Giấc mộng đêm hè của Shakespeare (BTV).
3. Thái Thượng Lão Quân là một tôn hiệu một trong ba vị tiền tối cao trong Đạo giáo của Trung Quốc (BTV).
4. Nhana Chân Khanh (709 - 785) là nhà thơ pháp hàn đầu và là quan thái thú trung thành của nhà Đường (BTV).
5. Tên gốc của cuốn sách là :Tippi of Africa (BTV).
1. Một bộ phim truyền hình của Mỹ sản xuất năm 1982 (BTV).
1. Hắc hương chính khí - một loại thuốc giải nhiệt trong Đông Y (ND).
1. ACDSee là phần mềm quản lý và chỉnh sửa ảnh thông minh (ND).
2. Lạc vào chốn hoang dã (ND).
3. Có cơn ác mộng trong tử vách của tôi (ND).
4. Một khu phát triển ngoại ô của nhóm phát triển Trung Quốc (ND).
1. Charlotte và Wilbur: Cuốn sách thiếu nhi nổi tiếng của nhà văn Mỹ E.B.White (1899 - 1958) (BTV).
2. Maria Montessori (1870 - 1952)
3. Crush (từ lóng): Phải lòng ai, mê ai (BTV)
4. Mực Tuần là cháu thứ sáu trong gia đình, vì thế được người lớn gọi là Tiểu Lục Tử (ND).
5. Bộ truyện thiếu nhi nổi tiếng của nhà văn Anh Beatrix Potter (BTV).
6. Adrenaline là một hormone do tuyến thượng thận tiết ra, chất này có tác dụng gây cho người ta sự kích thích cao độ (ND).
1. Hoàng Lập Hành: Hoa kiều Mỹ, ca sĩ, nhạc sĩ Đài Loan (BTV).
2. Thế hệ thứ hai hoặc thứ ba của Hoa kiều. Họ đều là người tóc đen da vàng nhưng không biết tiếng Trung (ND).
3. Tiramisu; Một loại bánh ngọt tráng miệng nổi tiếng của ý (BTV).
1. Teletubbies: tại Việt Nam còn gọi là các em bé rối Teletubbies;, là một series chương trình dành cho trẻ em, chủ yếu dành cho trẻ em mầm non (BTV).
1. Schindler's List: Bản danh sách của Schindler là một bộ phim truyền sản xuất năm 1993 của Mỹ về Oskar Achindler, một doanh nhân

người Đức đã bảo vệ cuộc sống của hơn một nghìn người Do Thái Ba Lan trong nạn diệt chủng trong Thế chiến thứ hai bằng cách đưa họ vào làm việc trong các nhà máy của mình (BTV). 2. Giấc mơ của thiên hà Andromeda, (ND). 1. Thăng Gù ở nhà thờ Đức Bà (ND). 1. Chuyện về chú cá nhỏ Swimmy Khanh Khanh đọc ở chương đầu (BTV). 1. Chỉ những nhà dòng dõi Nho học. 1. Vải nhuộm sáp là sản phẩm thủ công mỹ nghệ in nhuộm truyền thống của Trung Quốc. 1. Khu bảo tồn thiên nhiên nằm ở độ cao 4.000 mét so với mực nước biển, thuộc miền Bắc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc. 2. Audrey Hepburn (1929 - 1993): diễn viên điện ảnh huyền thoại thập niên 1950, 1960 của Anh. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ XX. 1. Trích trong bài thơ Gặp Lý Quy Niên tại Giang Nam của Đỗ Phủ. Trần Trọng San dịch. 1. Sakai Noriko, sinh năm 1971, nữ diễn viên, ca sĩ người Nhật nổi tiếng một thời. 1. Trích trong bài thơ Sương thiên hiếu giác của Phạm Thành Đại - thi nhân đời Nam Tống. 1. Một nhân vật trong huyền sử Trung Quốc. Tương truyền là một mỹ nhân nổi tiếng và là một trong những nguyên nhân chính gây nên sự sụp đổ của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc. 1. Dịch nghĩa: “Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi; Bên tây lầu hoa, phía đông nhà quế; Thân ta không có đôi cánh phượng lông lẩy bay cao; Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông”. (Các chú thích trong cuốn sách này là của người dịch.) 2. Trăng mới mọc, sương thu mỏng. 1. Đó là tên một website mua bán nổi tiếng của Trung Quốc. Con gái lớn, con vợ cả. Con gái thứ, con vợ lẽ. Thầy mo, thầy phù thủy. Lầu hái sao. Nơi cao không chịu nổi giá lạnh. Con người một khi đã lên tới những vị trí quá cao sẽ phải chịu nổi cô độc hơn hẳn người thường. Bì ối Nguyên văn: “Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri” - Trích Việt nhân ca, bài ca dao lưu truyền ở nước Sở thời Xuân Thu. Nguyên văn: “Kiêm hà thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương”, dịch nghĩa: “Rừng lau bạt ngàn, sương giáng trắng tinh. Người đẹp kia đó, bên bờ sông kia” - trích bài “Kiêm gia” trong Kinh Thi. Trong tiếng Trung, “càn rỡ” và “xòe bốn ngón tay” có cách phát âm giống nhau. Nguyên văn: “Thiên trường địa cửu hữu thì tận, dĩ hận miên miên thử tuyệt kỳ”, hai câu cuối

trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị – nhà thơ đời Đường. Lấy ý từ câu thơ “Lê hoa nhất chi xuân đái vũ” - cành hoa lê lấm tấm vài hạt mưa xuân, một câu thơ trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị đời Đường, miêu tả vẻ đẹp của mỹ nhân khi khóc. Triều Dương: Ánh mặt trời buổi sớm. Ngoài ra chữ Triều trong hiệu Triều Dương có cùng âm đọc và chữ viết với chữ Triều trong họ của Triều Triệt. Trong tiếng Trung, từ “Hồ Lô” - tên nhân vật và “hồ lô” - một thứ đồ vật có âm đọc giống nhau, khó phân biệt nên Diệp Khuynh Thành đầu óc đơn giản đã hiểu nhầm. Từ “thụ” và từ “thú” có âm đọc giống nhau nên Diệp Khuynh Thành nghe nhầm. Hay còn gọi là đèn chong, loại đèn được thắp sáng liên tục, thường dùng cho việc thờ cúng. Tinh linh của cây đèn Vui đùa giải trí để trút bỏ phiền muộn. Chơi chữ, “tiêu khiển” và “Tiểu Thiển” đồng âm, “Cục thị” hiểu nhầm. Ý chỉ “nhục kế” hay “đỉnh kế” hoặc “Ushnisha” - búi tóc xoắn trên đỉnh đầu của Đức Phật Thích Ca. Thuật “tâm ý tương thông”. Sau khi Tiểu Thiển uống máu Thương Hạo, hai người có thể liên hệ với nhau bằng ý nghĩ. Lấy ý từ hai câu thơ trong bài Sử chí tái thượng của Vương Duy – người được mệnh danh là Phật Thi đời Đường. Câu thơ đại ý: Tại phong hỏa đài đốt một cột khói, bốc thẳng lên trời cao trên sa mạc rộng lớn. Con sông Hoàng Hà uốn khúc quanh co, càng làm nổi bật ánh chiều tà đỏ như máu. Trong tiếng Trung, từ “Tiểu Tiểu” – tên người, và “tiểu tiểu” tức là “cười lên” có âm đọc giống nhau, ban đầu Thiên Thiên hiểu nhầm. Lấy ý từ trong Kinh Thi, Bản Phong. Tháng Năm, Đại hỏa (tinh) (sao Antares) mọc ở giữa trời vào lúc hoàng hôn, sau đó hạ dần xuống hướng Tây trong suốt tháng Sáu, cũng là tương ứng với thời điểm thời tiết đã dần bớt đi cái nóng của mùa hạ, bắt đầu bước vào mùa thu mát mẻ. Kinh Thi viết: “Thất nguyệt lưu hỏa” ý nói: sang tháng Bảy (thất nguyệt) trời mát dần, sao Đại hỏa xuống thấp, trời đất vào thu thôi. Trong tiếng Trung “Chiêu Sài” (tên nam chính) và “Chiêu Tài” có âm đọc giống nhau nên cô bé này nghe nhầm. Thuật ngữ Phật giáo, ý chỉ người lúc nào cũng từ bi đối đãi với tất cả chúng sinh. Sau cơn mưa trời lại sáng. Sống. (1) Henry Ford - Nhà sáng lập hãng ô tô Ford, Thomas Edison - Nhà phát minh vĩ đại của thế kỷ XX, Andrew Carnegie - “vua” ngành công nghiệp thép Mỹ, Wilbur và Orville Wright - hai ông tổ của

ngành hàng không. (2) Cuộc Đại khủng hoảng kinh tế thế giới 1929 - 1933. (3) Mahatma Gandhi (1869-1948): Còn được người dân Ấn gọi là Thánh Gandhi, người chủ trương giành độc lập từ tay Anh quốc bằng con đường bất bạo động. (4) Albert Schweitzer (1875-1965): nhạc sĩ, triết gia, lý thuyết gia, nhà hóa học người Đức được giải Nobel Hòa Bình 1952 với công trình triết học 'Reverence for Life', tạm dịch 'Sự kính trọng cuộc sống'. (5) inch: đơn vị đo chiều dài thông dụng ở Anh, Mỹ, 1 inch = 2,54 cm. (6) F. W. Woolworth (1852-1919): Cha đẻ của ngành bán lẻ thông qua hệ thống chuỗi cửa hiệu giá rẻ. Nhà sáng lập tập đoàn bán lẻ Woolworth trị giá 65 triệu đô la với hơn 1.000 cửa hiệu vào năm 1919. (7) Trong tiếng Anh: 'a can do attitude' có thể ví với câu 'nothing is impossible', tạm dịch 'không có gì là không thể'. (9) Boomerang: một loại vũ khí của thổ dân Úc, có hình bán nguyệt, khi được ném đi sẽ bay theo hình vòng cung và quay trở lại vị trí của người ném. (10) O. Henry: Bút danh của tác giả người Mỹ chuyên viết chuyện ngắn William Sydney Porter (1862-1910). (11) Jack London (1876-1916): Nhà thám hiểm, thủy thủ, tiểu thuyết gia lừng danh thế giới người Mỹ, nổi tiếng với tác phẩm Tiếng gọi nơi hoang dã (The Call of the Wild - 1903), Tình yêu Cuộc sống (Love of Life - 1905),... (12) Charles Dickens (1812 - 1870): Tiểu thuyết gia người Mỹ lừng danh thế giới với các tác phẩm David Copperfield (1849-1850), Little Dorrit (1857), A Tale of Two Cities (1859), Great Expectation (1861),... (13) Harry Truman (1884 - 1972): Tổng thống thứ 33 của Hoa Kỳ qua hai nhiệm kỳ (1945-1949; 1949-1953). (14) Những nhà tư tưởng, triết gia lớn của thế giới. (8) Civil War: Cuộc Nội chiến Mỹ 1861 - 1865. Maupassant (1850-1893), nhà văn hiện thực Pháp. Tức Napôlêông III (1808-1873), người đã theo đuổi cuộc chiến tranh can thiệp vào Mêhicô (1862) Nguyên văn Nguyên văn: lính bổ sung, ý khinh miệt Nguyên văn: đã hơi bị sứt mẻ Trong hai chương này Pauptõpxki đặc biệt nói về ngôn ngữ Nga, sự giàu có của nó, xuất xứ của các từ, liên quan về âm của các từ và ngôn ngữ nói chung đối với nghề văn. Chúng tôi không dịch, vì khó mà truyền đạt được cái vẻ đẹp trong sáng, cái đặc thù của tiếng Nga. Nhà thơ lớn Xô VIết. José Maria de Herédia, nhà thơ Pháp, sinh ở Cu ba (1842-1905). Sarah Bernhart, nữ diễn

viên kịch nổi tiếng của Pháp (1844-1923). Chopin, nhạc sĩ thiên tài Ba Lan (1810-1849). Một loại đường hóa học phổ biến trong thời gian xảy ra câu chuyện. Nguyên văn: đen như chè, ý so sánh với chè đen. Phiêu nham là đá lẫn không có chân ăn liền với đá gốc (thuật ngữ địa chất) Dịch theo nghĩa gốc từ zov (tiếng gọi) và prizvanie (sứ mệnh, thiên chức) Edouard DouZes Dekker, biệt hiệu là Multatuli (1820-1887) Nhân vật trong các truyện dân gian Hà-lan Nhân vật trong các truyện dân gian Hà-lan Nhân vật trong các truyện dân gian Hà-lan Vincent Van Gogh, họa sĩ Hà-lan (1853-1890) Antonio de Canaletto, nhà danh họa người Ý (1697-1786). Ngài thi sĩ, tiếng Ý, tỏ vẻ kính trọng. Bức họa ghép bằng các mảnh đá màu hoặc sứ màu. Nữ thần săn bắn, bà chúa rừng, theo thần thoại La-mã. Antonio Canova (1751-1822), nhà điêu khắc nổi danh người Ý Emile Zola (1818-1892), nhà văn lớn, tiến bộ của Pháp, tác giả cuốn tiểu thuyết Germinan nói về cuộc đấu tranh của công nhân mỏ. Phần xây trên cao của những thành phố cổ Hy-lạp dùng làm nơi phòng thủ, chống giặc. Khi viết hoa là để chỉ riêng cho thành phố Athènes. Jean Paul Marat (1743-1793), nhà hoạt động xã hội, học giả, chiến sĩ cách mạng trong cuộc Cách mạng Tư sản Pháp 1789. Một tước của các nhà quý tộc Tây Ban Nha trước thế kỷ thứ 19. Crixtop Côlông (1451-1506), nhà thám hiểm, người đã tìm ra châu Mỹ. Một đạo diễn bậc thầy của nền điện ảnh Xô Viết và thế giới. Nhà văn Nga chuyên viết về cuộc sống của thủy thủ. Mark Twain (1835-1901), nhà văn trào phúng, tiến bộ Mỹ, tác giả cuốn 'Chuyện phiêu lưu của Tôm Xoayơ', 'Chuyện phiêu lưu của Hắcơnbêri Fin'. Một truyện thơ của Puskin. Một bài ca cách mạng do nhạc sĩ Pháp Rouget de Lisle sáng tác năm 1792, sau lấy làm quốc ca Cộng hòa Pháp. Dante, nhà thơ vĩ đại, người thầy của nền thi ca Ý. Nhà văn Pháp (1840-1897) Nhà văn Pháp (1822-1896) Nhà văn Pháp (1864-1910) Nguyên văn là 'trở nên', 'thôi trở nên' hoặc 'bắt đầu"thôi' Ý nói những chữ rườm rà, lủng củng như những chữ 'thì', 'là', 'mà'. (N.D) Ý nói những từ nước ngoài. Những từ này tuy vậy ngày nay vẫn thường dùng trong văn Nga. Chỉ nhà văn Tsêkhốp. Nguyên văn có gạch nối ở hai chữ tình yêu – đau khổ và tình yêu – sung sướng. Nhà văn Pháp (1852-1935). Những nhân vật chính trong tiểu thuyết Những người khốn khổ của Vichto Huygô.

Những tên tuổi lớn của nền văn học Pháp. Henri Muruguet (1617-1682) nhà văn Pháp. Nhà văn lớn Xô Viết, nổi tiếng về mô tả thiên nhiên. Một tác giả ở châu Mỹ. Một thứ nhạc cụ của nông dân Nga thời trước làm bằng sừng bò. Kôtopxki (1881-1925) anh hùng Hồng quân Liên Xô, sư trưởng một sư đoàn kỵ binh nổi danh trong thời kỳ Nội chiến 1918-1920. Robert Burns (1759-1796), nhà thơ lớn của Ecốt. Natxon X.Ia (1862 – 1887) nhà thơ Nga. Xenvinxki I.L. Nhà thơ Xô Viết (1899-1968). Truyện lịch sử bằng thơ nói về Hoàng thân Igô Xviatôxlavich dẫn quân chống lại giặc Thổ Nhĩ Kỳ lúc ấy đang xâm chiếm nước Nga-Kiếp. Người anh hùng này, không nhờ vả sự giúp đỡ của các hoàng thân khác cùng cát cứ trên đất Nga (Thế kỷ thứ 12). Nhà thơ vĩ đại Ukraina. Kant, nhà triết học duy tâm Đức (1724-1804). Nhà văn Nga (1826-1889) Nhà văn Pháp (1799-1850) Mùa đông ở xứ lạnh, người ta thường dán kín các khe hở của cửa kính. Những ngày cực lạnh tuyết đóng thành băng nhỏ như bụi. Một họa sĩ danh tiếng Nga. Monet (1840-1926), một danh họa Pháp thuộc phái ấn tượng. Một trong những danh họa lớn nhất của thế giới người Ý (1483-1520). Những nhà đại danh họa của thế giới cận đại và hiện đại. Những nhà đại danh họa của thế giới cận đại và hiện đại. Những nhà đại danh họa của thế giới cận đại và hiện đại. Đất nước mà theo kinh thánh chúa Trời đưa người Do Thái từ Ai-cập về đây theo lời hứa của Chúa (Palestin). Câu thơ có nhiều chữ cùng một mẫu tự (allitération) Nơi ở và làm việc của Lép Tônxtôi Saadi (hoặc Sadi), nhà thơ lớn Ba tư, tác giả 'Vườn hồng', (khoảng 1184-1291) Diderot, nhà văn, nhà triết học duy vật Pháp thế kỷ 18. Một nhà chỉ huy quân sự lỗi lạc của Hồng quân Nga, thời kỳ Nội chiến. R.L. Stevenson (1850-1894), nhà văn Anh, tác giả Đảo giấu vàng. Tên một làng Nga, nơi xảy ra trận đánh lớn giữa quân Nga và quân Napôlêông (1812). Nhân vật trong truyện của nhà văn Anh Rudyard Kipling. Người Nga tin rằng ai có bàn tay lạnh tức là có trái tim (tâm hồn) nóng. Nhà văn Xô Viết (1880-1932). Nhà văn Anh (1812-1870). Nhà văn Pháp (1783-1842). Tạm biệt, ông nhà văn Nga Xô Viết (tiếng Pháp). Nhà văn Pháp, thế kỷ 18. Nhà thơ lãng mạn Anh (1788-1824). Nhà văn Nga (1822 – 1881) Ivan Pêtrôvich Pôgiatôxtin (18-7-1909), nhà khắc gỗ xuất thân nông dân, viện sĩ hàn lâm từ 1871. Họa sĩ

Nga (1837 – 1887). Ioócđan P.I., nhà khắc gỗ Nga (1803 – 1882). Thorvaldsen (1779 – 1884). Hans Christian Andersen (1805 – 1875), nhà văn Đan Mạch, chuyên viết truyện cổ tích. Nhà văn lớn Ukraina (1876-1916). Nhà văn Tây Ban Nha, thế kỷ 17. Nhà văn lớn Đức. Nhà khoa học lớn Đức (1879-1955) sống lưu vong và chết ở Mỹ. Nhà văn lớn Đức. Nhà văn lớn Áo. Nhà văn Xô Viết, chuyên viết truyện thiếu nhi (1904-1911). Chủ đề quán xuyên, khúc điệu chính trong một bản nhạc. Thừa quý ông và quý bà! Xin chào! (tiếng Ý) Một loại đá vôi trong bảng phân chia địa tầng của ngành địa chất. Loại từ đầu lấy theo chữ cái G, loại từ thứ hai lấy theo chữ cái L Bọn phiến loạn ở vùng Trung Á trong thời gian xảy ra câu chuyện Lối trị bệnh bằng cách dùng dần dần những liều cực nhỏ của chính những chất gây ra bệnh (ND) Tên Sátxki, gọi thân mật trong gia đình Nhà soạn nhạc Nga, thế kỷ 19. Một thành ngữ trong tiếng Nga chỉ sự khoái trá ngây ngô thậm chí ngu xuẩn. Nguyên văn: một con bò đực thiến. Nguyên văn: cái thêm vào. Jeanne d'Are, nữ anh hùng dân tộc Pháp, lãnh đạo nhân dân chống xâm lược Anh. (1412-1431). Ở đây: bác đánh xe được gọi theo tên thánh. (Igonachi Lôôiôla là người sáng lập ra giòng Giêđuýt (Jésuites), năm 1622 được Giáo hoàng La-mã phong Thánh). Một thứ thuốc lá rất nặng. Nguyên văn – Đùng như vua Đavít ngồi trên ngai vàng mà nhiều họ. Một chức trong cộng đồng những người Do Thái, chuyên trách về đời sống tinh thần, phong tục, tập quán của những người này. 1. Một tờ báo nổi tiếng của Nhật (ND). 2. Trong nguyên tác, từ này là Enca, một loại nhạc truyền thống của Nhật có âm điệu hoà cổ giống nhạc vàng của Việt Nam nên người dịch tạm để là nhạc vàng (ND). 3. Tư lệnh quân đoàn Liên hợp quốc tại Nhật: Tổ chức được thành lập sau Thế chiến thứ hai và đóng quân tại Nhật để thực hiện Tuyên ngôn Postdam về kết thúc chiến tranh Thái Bình Dương (ND). 4. Edward Bach (1886-1936) là một bác sĩ, nhà vi khuẩn học người Anh. Ông nổi tiếng với việc phát triển phương pháp chữa bệnh gọi là “Liệu pháp hoa” để thay thế thuốc thông thường (BT). 5. Reiki (‘Rei’ nghĩa là Trí tuệ của Thượng đế hay Sức mạnh cao hơn, ‘ki’ nghĩa là năng lượng lực sống) là một kỹ thuật “đặt bàn tay” nhằm giảm căng thẳng, thư giãn, do đó có thể chữa bệnh. Reiki dựa trên quan điểm có một “năng lượng lực

sống” chảy qua mỗi con người và khiến chúng ta sống. Nếu “năng lượng lực sống” thấp, con người dễ bị ốm hoặc cảm thấy stress; nếu “năng lượng lực sống” cao, chúng ta có khả năng cảm thấy hạnh phúc và khỏe mạnh hơn (theo www.reiki.org - BT). Nguyên văn bằng tiếng Tây Ban Nha. Tên một mục mỗi trong hài kịch 'Người keo kiệt' của Molière. Một thứ bài lá, xuất xứ từ nước Anh, đánh bốn người chia làm hai phe. Nhân vật chính trong vở hài kịch cùng tên của Molière. Táctúp đã thành một danh từ chung chỉ những kẻ giả đạo đức bịp bợm. Ở nước Pháp, vào những năm 20 của thế kỷ XIX, những tiểu thuyết lịch sử của nhà văn Anh Oantơ Xcốt rất phổ biến. Cuốn truyện cuối cùng nói đây là cuốn Quentin Durward xuất bản năm 1823, sau đó được dịch ngay ra tiếng Pháp. Tiểu thuyết triết lý của nhà văn Pháp Môngtexkiơ ở thế kỷ XVIII, viết dưới hình thức thư. Lilibulơ là một bài hát có thể, tùy theo cách hát, diễn tả được mọi khía cạnh của tính tình ông chú Tôbi. Chú Tôbi là nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết của Lôrenxơ Xtơ, nhà văn Anh ở thế kỷ XVIII. Giuyli muốn nói đến vở ca vũ kịch 'Mahômét đệ nhị' (1820) của Rốtixini. Những cuộc khiêu vũ quý phái do em dâu hoặc nàng dâu cả của vua tổ chức. Sarlơ Pôchiê (1775 - 1838) là một anh hề nổi tiếng của Nhà Hát Tạt kỹ ở Pari. Trong thế kỷ XIX, con gái nhà quý tộc ở Pháp thường được gửi vào nhà tu để được giáo dục. Nhân vật trong anh hùng ca Enêidơ, người bạn trung thành nhất của Euê. Loại kịch lấy phương ngôn làm chủ đề. Tiếng người nhắc vở cho các diễn viên. Tên một bài thơ của nhà thơ Anh Bairan, trong đó ông làm thức tỉnh cảm tình của Âu Châu đối với người Hy Lạp đang bị áp bức (1813). Bài thơ đó thuật chuyện một phụ nữ tên là Lâyla vì phản bội chồng nên bị bỏ vào một cái bao và vớt xuống biển. Hoàng đế Thổ Nhĩ Kỳ (1785-1839), lên ngôi năm 1808. Tên chung chỉ người Âu ở Trung Cận Đông, trong thế kỷ XIX. Tiếng đệm tên, chỉ người quý phái Anh. Một thứ dao hình cong của người Thổ Nhĩ Kỳ. Cơ quan ngôn luận chính thức của chính phủ Pháp hồi bấy giờ. Thống lĩnh quân đội hoặc tỉnh trưởng ở Thổ. Thuộc vùng Giêorgi, ở phía Tây Nam dãy núi Côcadơ. Cho mãi đến thế kỷ XIX, Manhgrêli phụ thuộc nước Thổ nên phải cống con gái cho hoàng đế Thổ. Một hòn đảo trong quần đảo Iônien (Hy Lạp). Trong cuốn 'Nhật ký của Xêda', nhà sử gia cổ

đại Hy Lạp Plutarco thuật rằng một hôm thuyền của Xêda bị bão đánh giạt ra cửa sông Alô, người chèo thuyền không chịu chèo nữa và muốn lên bờ, Xêda bèn bảo: 'Chú ơi! hãy can đảm lên và đi về phía trước, không sợ gì cả. Chú đang chờ Xêda và vận mệnh của Ngài đấy!' Nhân vật trong tiểu thuyết Pôn và Virgini của nhà văn Pháp Bernadanh Đơ Xanh Pie tả một mối tình lãng mạn ngây thơ (1787). Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp. Prômê-tê đánh cắp lửa Trời đem cho loài người. Để trừng phạt, Trời sai xiềng Prômê-tê vào núi Côcacrô và cho chim kền kền ngày ngày mổ gan Prômê-tê. Mỗi đêm gan đó lại mọc lại khiến Prômê-tê bị hình phạt ấy mãi mãi. Tên một thung lũng ở gần Côngxtăngtinôp, nơi nghỉ mát của kiều dân Châu Âu ở đó. Một công trình bất hủ của nền kiến trúc Bida-granh ở vùng Côngxtăngtinôp. Nhân vật trong truyện thần thoại Hy Lạp. Nàng yêu Lê-ăng-đơ, một thanh niên Hy Lạp, nhưng sau Lê-ăng-đơ chết đuối. Tên một báo của phe phản đối tự do ở Pháp và thời kỳ Phục hồi nền Quân chủ (1814 - 1830). Một giáo phái xuất hiện từ thế kỷ XVII, lấy tên của Cornê-li-uyt Giăng-xen. Đặc điểm của phái này là quan niệm khe khắt về luân lý. Thị trấn có nhiều vườn hoa ở Pari, xưa kia là nơi ở mùa hè của các vua nước Pháp. Vào thời kỳ đó ở ngoại ô Pari, nhiều chủ nhà hay sửa lại mặt trước biệt thự của mình thành cửa hàng để cho thuê kiếm lời. Rào chắn dựng ở đầu thành phố Pari hồi bấy giờ. Giống câu tục ngữ 'Chở củi về rừng' của ta. Trong hài kịch 'Người yếm thế' của Mô-li-ê, hai thanh niên quý tộc là An-xét và Ô-rông cùng đến nhà Xê-li-men yêu cầu nàng phải chọn một trong hai người làm chồng. Tên một ngọn núi ở phía Đông dãy núi Pyrê-nê nằm giữa nước Pháp và Tây Ban Nha. Nguyên văn: 'en terre' nghĩa là 'ở dưới đất', nhưng lại còn có nghĩa là 'bằng đất', do đó mới có sự hiểu lầm ở câu sau. Charlemagne (742-814), vua Pháp, người đầu tiên đã thành lập một đế quốc lớn gồm lãnh thổ của nhiều nước Tây Âu hiện nay. Louis Philippe (1773-1850), vua Pháp, lên ngôi năm 1830 và thoái vị năm 1848. Một trò chơi gần giống quần vợt. Tên một cung điện thời xưa ở Pari. Tên một nhà điêu khắc nổi tiếng của Pháp hồi cuối thế kỷ XVII, đã tạc nhiều tượng rất đẹp để ở cung Tuylô-ri. Một nhà điêu khắc nổi tiếng thời cổ Hy Lạp. Đơn vị đo chiều dài cổ bằng 1,949m. Một thành phố lớn ở Tây Ban Nha. Tượng người chơi một trò chơi cổ của La-mã; hai

người chơi đồng thời xòe ra một số ngón tay và nói một số nào đó, người nào nói đúng tổng số ngón tay là người thắng cuộc. Tướng La-mã nổi tiếng về những chiến thắng chống các bộ lạc Gierman, vì thế được Thượng nghị viện La-mã tặng danh hiệu là Biermanicux. Chỉ Đế quốc La-mã từ thời vua Côngxtăngtanh và Đế quốc Đông La-mã từ thời vua Thêôđôđơ đến năm 1453 là năm người Thổ đánh chiếm được thành Côngxtăngtinốp. Ở đây và ở một số chỗ sau này, chúng tôi không phiên âm ra tiếng Việt những chữ cổ trong truyện này, cốt để bạn đọc hiểu việc phân tích ngữ nguyên của những chữ cổ đó. Tiếng La-tinh trong nguyên văn, nghĩa là: 'Nhà bác học nói sao'? Theo thần thoại La-mã, là thần lửa và luyện kim. Một số nhà thơ La-mã ở thế kỷ I đã gọi Vuncanh là chồng của Vệ-nữ. Một thành phố lớn ở Phê-ni-xi thời Nô lệ, sau trở thành một thương cảng quan trọng vào bậc nhất hồi đó; từ thế kỷ XII trước C.N. dân thành Tyr bắt đầu đi chiếm nhiều nơi ở Địa trung hải làm thuộc địa. Ngày trước ở phương Tây, các ông già bà già thường có thói quen lấy thuốc lá vụn cho vào mũi hít. Lối nghiện này ngày nay gần như không còn nữa. Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, và vua xứ Argốt, một anh hùng trong trận Troa. Trong khi chiến đấu với Ênê con của Aphơrôđít, tức là thần Vệ-nữ, Điômét đã làm Ênê bị thương, Aphơrôđít lúc đó đến cứu con, đã hóa phép làm ra một đám mây bao bọc lấy người Điômét. Sau vì một người bạn của Điômét xúc phạm đến Aphơrôđít, nữ thần bèn làm phép biến tất cả những người đi theo Điômét thành chim trắng. Ngày thứ ba đầu tiên sau lễ Tro trong đạo Thiên Chúa, kết thúc một đợt lễ có tổ chức vui chơi và trò trá hình. Ở các nước theo đạo Thiên Chúa, người ta cho lễ cưới vào ngày thứ sáu sẽ mang lại tai họa cho chú rể. Là ngày của sao Kim, còn gọi là sao Vệ-nữ (tức là Sao Hôm, Sao Mai hay Sao Thái Bạch). Tiếng La-tinh trong nguyên văn, trích ở tác phẩm Enêiđơ của Virgilơ, nghĩa là 'Hãy dâng những bông huệ bằng một bàn tay hào hiệp'. Tên một thành phố cổ ở vùng Bankăng trên bờ biển Adriatie. Tiếng Tây Ban Nha là 'Thù này có ngày mà phải trả'. Theo truyền thuyết là tên một bộ lạc ở cạnh thành La-mã thời xưa. Dân thành La-mã toàn đàn ông: bộ lạc Xabin khinh họ là hạng người hạ cấp không chịu gả con gái cho. Người La-mã bèn tổ chức hội hè mời nhân dân xung quanh đến dự, nhân đó cướp con

gái của bộ lạc Xabin về làm vợ. Văn hào Pháp ở thế kỷ thứ XVI. Nữ văn hào Pháp ở thế kỷ XVII. Tên gọi các giáo sĩ của người Gô-loa, thủy tổ người Pháp. Nguyên văn tiếng Hy Lạp. Đây là lời nói của Hecto lúc sắp chết hương án(2), những điện thờ, những bình đựng nước phép, với Asin, trong thiên anh hùng ca Iliat của Ômerơ. Asin là nhân vật Hy Lạp anh hùng nhất trong Iliat; trong cuộc vây đánh thành Troa, chàng giết được Hecto, dũng tướng số một của thành này, nhưng sau chàng chết vì bị Parixơ, em trai của Hecto, bắn trúng một mũi tên độc vào gót chân. Còn Fêbuxơ - Apôlông là tên một vị thần trong thần thoại Hy Lạp; theo Iliat, thần Apôlông đã giúp Parixơ giết Asin. Vợ công tước Angulêm con trai cả và thừa kế của vua Sácơ X nước Pháp. Bà ta có tư tưởng rất bảo thủ phản động và có nhiều ảnh hưởng đối với vua Luy XVIII và Sácơ X. (1778 - 1851). Vách gỗ hoặc tường gạch phía sau hương án, chạm trổ hoặc đắp nặn đẹp để dùng để trang trí nhà thờ. Chỉ bạn đọc. Đây chỉ thứ khám thờ thường thấy trong các ngôi đền Hồi giáo. Khi vào đền, người Hồi giáo dựa theo vị trí của cái khám đó là có thể nhận biết đâu là hướng đông, vì cách bố trí của nó làm cho người lễ bao giờ cũng quay mặt về hướng đông. Đơn vị đo chiều dài bằng 1m188. Một Li-vơ bằng 0kg453. Đây là một loại bánh mì lớn. Một loại tiền cổ ở Pháp, bằng 5 phơ-răng. Tiếng Latinh sanotum sanctorum trong nguyên văn nghĩa là thần thánh nhất trong những nơi thần thánh. Tê-ta-nốt: bệnh uốn ván. tên người lái đò trên sông Xtic, chở linh hồn của những người mới chết từ dương gian qua âm phủ. (Thần thoại Hy Lạp). Giường làm bằng hai cái gọng căng những sợi dây da hoặc một mảnh vải thô thay ván, nệm của những người mộ đạo dùng để tự hành xác chuộc tội. Một loại cây thờ của người theo đạo Thiên Chúa. (1) Tên một thứ thuốc an thần bằng thảo mộc. Tên mà người Âu Châu đặt cho những con chó yêu của mình. Một thứ tiền vàng ở nước Pháp thời xưa. Tên mà người Âu Châu đặt cho những con chó yêu của mình. Comédie Francaise hoặc còn gọi là Théâtre Francaise, một rạp hát nổi tiếng chuyên diễn những vở kịch cổ điển, thành lập năm 1680 do lệnh của vua Lu-y XIV. Variété, tên một rạp hát ở Pari. Câu này, trích trong tác phẩm Những bức thư Ba- Tư của Môngtxkiơ, xuất bản năm 1721 ở Pari, trong đó tác giả

giểu tính hiếu kỳ lỗ lã của giới thượng lưu Pháp. Khi thấy một người Ba-Tư đến Pari, họ nói: 'Sao người ta lại có thể là người Ba-Tư nhỉ?' Jacques Amyot (1513-1593) tặng chức Pháp, dịch tác phẩm của Pluytaco, sử gia kiêm luân lý gia và của Lôngut, tiểu thuyết gia cổ đại Hy Lạp, Amyot có công trong việc trau dồi ngôn ngữ văn học Pháp trong thế kỷ XVI. Tên một rạp Ôpêra ở Pari, thành lập năm 1820, còn gọi là Rạp Quận Chúa. Gôngra (1603-1675) là một nhà văn Pháp sáng tác rất ít, khiến nhà phê bình văn học Boslô đã viết câu thơ chế giễu nổi tiếng như sau: 'Tôi bắt chước thái độ im lặng khôn ngoan của Gôngra' (J'imite de Conrart le silence prudent). Tiếng Ý trong nguyên bản, nghĩa là: Từ già em Têrêxa, em Têrêxa từ già nhé! Khi nào anh về, anh sẽ lấy em. Thực ra đây không phải là một bài hát chèo thuyền xứ Naplơ (Ý) là l' điệp khúc trong một bài hát của những tân binh nghĩa vụ. Nhân vật chính trong vở kịch Ôtelô của Sêchxpia. Đây ám chỉ mấy lời Ôtelô nói một mình trong vở kịch đó. Tên một khách sạn nổi tiếng hồi bấy giờ ở Pari. Tức là Mác. Chỉ quý Xatăng. ấp úng, không tìm ra được câu nào để nói, nhưng nàng Theo truyền thuyết, Arguyt là một hoàng tử có 100 mắt, lúc nào cũng có 50 mắt mở. Từ Arguyt nay dùng để chỉ những người kiểm soát cực kỳ tinh tế và hay dòm ngó phiền phức. Tên một đô đốc Pháp (1782-1835). Thống lĩnh quân đội hoặc tỉnh trưởng ở Thổ. Đại thi hào Anh, tác giả của những tập thơ Chayđơ Harôn, Đông Gioăng, v.v. (1788-1824). Một tỉnh trước thuộc Thổ, nay thuộc Bungari. Một tướng nổi danh dưới thời Napôlêông đệ nhất. Ở nghĩa trang Cha Lasedơ (Pari) có mộ và tượng ông (1775-1825). Tiếng Hy-Lạp trong nguyên văn. Đây là mấy câu thơ của nhà thơ Hy-Lạp cổ đại Paladát sống vào thế kỷ V trước C.N. Súng ngắn nòng loe từ giữa, một vũ khí cổ, thường làm bằng đồng. Tiếng Tây Ban Nha nghĩa là quán trọ. Chỉ những tỉnh Tây Ban Nha hồi bấy giờ được hưởng một số đặc quyền là: Alava, Bixcay, Guypuycôa và một phần xứ Navarơ. Ở những nơi đó, nhân dân nói tiếng Baxcơ. Lực lượng công an vũ trang cưỡi ngựa cầm giáo. Thậm chí ở các thành phố Tây Ban Nha hồi đó. Trong thần thoại Hy Lạp, Artêông là một chàng đi săn gặp nữ thần Dianơ đang tắm. Nữ thần tức giận hóa phép biến chàng thành hươu và lập tức chàng bị những con chó săn của chàng cắn chết. Tiệm giải khát có tử

ướp lạnh, hay nói cho đúng hơn là có tủ giữ tuyết. Làng nào ở Tây Ban Nha lúc bấy giờ cũng có tiệm giải khát như thế. (Chú thích của tác giả). Ở Tây Ban Nha, người ta tưởng rằng tất cả những người khách không mang theo những mẫu vải chúc bầu hay lụa đều là người Anh. (Chú thích của tác giả). Tiếng Tây Ban Nha nghĩa là phụ nữ bô-hê-miêng. Nhà văn Pháp ở thế kỷ thứ XVIII hay quan sát về phái đẹp. Một loài rắn mối, có bộ da thay đổi màu sắc theo chỗ nó nằm. Chức thẩm phán hàng tỉnh ở Tây Ban Nha thời bấy giờ. Người thuộc dòng dõi quý phái ở Tây Ban Nha. Giai cấp quý tộc ở Tây Ban Nha dưới thời Mêrimê được hưởng 'đặc ân' ấy. Người ta đưa phạm nhân vào nhà nguyện để người đó xám hối trước tượng Chúa trước khi bị hành hình. Gậy đầu bịt sắt của người Baxcơ. Viên phụ trách cảnh sát và cai trị ở thành phố Tây Ban Nha thời bấy giờ. Y phục thông thường của nữ nông dân xứ Navarơ và các tỉnh Baxcơ. Cô gái bô-hê-miêng. Thời xưa ở Tây Ban Nha, người đàn bà nào bị kết tội làm phù thủy thì bị đem đi giễu ở ngoài đường, đặt trên lưng một con lừa đi trước và ông co-rê-gi-đo, đi sau là hai tên hầu của ông ta. Thừa ông, vâng (tiếng Baxcơ). Tiếng Baxcơ nghĩa là vườn cây, mảnh đất. Tiếng Baxcơ nghĩa là anh chàng khoác lác, anh hùng rơm. Tất cả các kỵ binh Tây Ban Nha hồi đó đều được trang bị bằng dáo. Chào bạn. Sân trong nhà. Một thứ phách. Lòng đỏ trứng trộn đường. Một thứ kẹo nu-ga. Vua Đông Pêđrô hay đi chơi đêm trong các phố ở Xêvilơ. Một đêm, nhà vua gây chuyện với một thanh niên đang chơi đàn trước cửa sổ nhà một cô gái. Hai người đấu gươm và vua giết chết người kia. Nghe tiếng xô xát, một bà già ló đầu ra cửa sổ và cầm đèn soi. Nhà vua có tật ở chân, nên bị bà già nhận ra ngay. Hôm sau, quan án tâu vua: \- Tâu bệ hạ, đêm qua trong phố nọ có một vụ đấu gươm khiến một người chết. \- Khanh đã tìm ra ai là hung thủ chưa? \- Tâu bệ hạ, đã. \- Thế sao người đó chưa bị trừng trị? \- Tâu bệ hạ, thần đang chờ thánh chỉ. \- Khanh hãy thi hành pháp luật. Khi đó, vua vừa mới ra lệnh chém đầu bất cứ ai dám đấu gươm, và đầu người đó sẽ bị bêu ở nơi đánh nhau. Viên quan án đã giải quyết vấn đề gay go này một cách tuyệt khéo. Ông ta sai cửa đầu một pho tượng nhà vua, rồi đem bêu giữa cái phố đã xảy ra thảm kịch. Tiếng bô-hê-miêng, rôm nghĩa là chồng; rômi nghĩa là vợ. Tiếng bô-hê-miêng chỉ đàn

bà bê-hê-miêng. Tên một giống chim màu vàng giống loại hoàng yến, nghĩa bóng là chàng ngọc. Lính long kỵ binh Tây Ban Nha hồi đó mặc quân phục màu vàng. Phần lớn người bê-hê-miêng cho rằng họ gốc ở Ai Cập. Tục ngữ bê-hê-miêng. Đức bà đồng trinh. Ý nói cái giá treo cổ, vì nó là 'quả phụ' của người bị treo cổ cuối cùng. Tiền Tây Ban Nha. Carmen có ý chế giễu Giô-dê, vì anh này là long kỵ binh còn gọi là lính đầu rồng. Một thứ rễ cây giống củ đậu. Tiếng bê-hê-miêng. Ông thánh mà bọn trộm cướp coi như thánh hộ mệnh của mình. Ngọc. Phụ nữ lịch sự. Người Tây Ban Nha hồi đó hay gọi người Anh là tôm hùm, vì màu binh phục Anh giống màu vỏ con tôm hùm (Chú thích của tác giả). Chỉ nơi hỗn độn có nhiều người nói tiếng khác nhau nên không hiểu nhau. Người tình. Cây gậy bịt sắt. Phương ngôn bê-hê-miêng: kỳ tích của anh lùn là nhổ được xạ. (chú thích của tác giả). Chi Châu Mỹ. Kỵ sĩ đấu bò mộng bằng dáo. Đối với một người pi- ca- ão không có gì lịch sự hơn là giật được chiếc nơ ấy trong lúc con vật đang còn sống, rồi đem nơ ấy tặng một phụ nữ. Trận này diễn ra ngày 21-10-1805 ở gần mũi đất Trafanga (eo biển Gibranta), trong đó hạm đội Anh do đô đốc Nêxon chỉ huy, đánh tan hạm đội liên hợp Pháp-Tây Ban Nha. Tên một hòn đảo thuộc Anh ở biển Măngơ. Đây muốn nói đến hòa ước ký kết giữa Pháp và Anh sau khi nền đế chính của Napolêông sụp đổ (1815). Tên bọn con buôn người da đen tự đặt cho mình. Đơn vị đo chiều dài ở Châu Âu thời xưa bằng khoảng 32 cm. Còn pu-xơ thì bằng 2,5 cm. Tên một hải cảng lớn ở bờ biển phía Tây nước Pháp. Tên một thuộc địa cũ của Pháp ở Tây Phi. Một loại tiền cổ ở Pháp, bằng 5 phơ-răng. Tên một đảo thuộc Pháp ở Trung Mỹ. Hồi đầu thế kỷ XIX ở các đồn điền trồng mía ở Martinich, phần lớn công việc trông trọt đều do người da đen nô lệ bị buôn từ Châu Phi sang làm. Tên của một trong những bộ lạc lớn nhất ở Xê-nê-gan. Bi kịch của thi sĩ Pháp Cadimia Đơ Lavinơ (1793 - 1813), đã kích phong kiến. Tiếng Bồ Đào Nha trong nguyên văn, nghĩa là trò giải trí. Danh từ này đã đi sâu vào ngôn ngữ của bộ lạc da đen Vô-lô-phơ. Thứ đàn của người da đen, gồm 20 miếng gỗ rất rắn, ở phía dưới có buộc những nửa quả bầu già phơi khô để làm cho tiếng kêu to. Tiếng gọi đùa người cầm gậy, cầm roi, đây ý nói sợ đòn. Roi làm bằng giầy thừng bện lại, hồi trước dùng để trừng

trị thủy thủ. Tên một bộ lạc da đen ở Xê-nê-gan. Đội trưởng da đen nào cũng có chiến ca riêng. Một người quý tộc thời xưa vì xung đột với thứ dân, bị buộc phải rời khỏi La Mã. Về sau ông mang quân về vây thành, khăng khăng cự tuyệt mọi đề nghị giảng hòa của nghị viện La Mã; mãi sau có một phái đoàn phụ nữ trong đó có mẹ, vợ và con gái ông đến xin cầu hòa, ông mới chịu. Thủ đô đảo Giamaica ở Trung Mỹ, nguyên trước là thuộc địa Anh. Thủ đô đảo Giamaica ở Trung Mỹ, nguyên trước là thuộc địa Anh. Tên hai thứ rượu mía. (1) Kiểu lều truyền thống của người Mông Cổ. (*) “Phân vượn” đồng âm với “duyên phận”. (1) Trong tiếng Trung phiên âm của chữ “tình” là “qíng” và “cầm” là “qīn” đọc gần giống nhau. (2) Chữ “cầm” có chữ “kim” bên trên, chữ “y” bên dưới. (3) Niệm Cầm có nghĩa là nhớ đến, hoài niệm cái chẵn. (4) Bản dịch của Trác Văn Quân@thivien.net. (5) Tương truyền nhà thơ pháp thời Đông Tấn Vương Hiến Chi có một ái thiếp tên gọi Đào Diệp. Mỗi khi nàng qua lại hai bờ Tần Hoài, Vương Hiến Chi đều rất lo lắng, thường ra tận bến phà tiễn nàng, còn làm bài thơ Đào Diệp ca. Từ đó bến phà trở nên nổi tiếng, lâu dần được gọi là bến Đào Diệp. (1) Khẩu hình của từ “khung ảnh” và “nhớ tôi” khá giống nhau. (1) Chữ “nhất” và chữ “y” phát âm giống nhau. Gia đình Farkle: là gia đình nhân vật chính trong một show truyền hình của Mỹ bao gồm những mẫu truyện hài ngắn có tên Rowan & Martin’s Laugh-In. Trong đó, ông bố và bà mẹ Farkle có mái tóc sẫm và thị giác rất tốt, nhưng thật đáng ngạc nhiên khi tất cả những đứa con lại đều có mái tóc màu đỏ và đeo kính cận, giống hệt “người bạn hàng xóm tốt bụng và đáng tin”. Điều này ám chỉ giữa bà vợ nhà Farkle và ông hàng xóm có gì đó hơn là tình bạn, nhưng lại không bao giờ có lời giải thích nào về chuyện này. Chứng hưng trầm cảm: một bệnh có 2 biểu chứng xuất hiện cùng một lúc ở người bệnh: hưng cảm và trầm cảm. Người mắc bệnh này thần kinh rối loạn, lúc thì quá hưng phấn, vui đến phát cuồng, lúc thì quá ưu sầu, quá suy sụp. Amaretto: Một loại rượu của Ý làm từ quả hạnh nhân. Enchilada: Món ăn Mexico, bao gồm bánh mì ngô cuộn thịt gà, pho mát, đậu... phủ bên ngoài là sốt cà chua, ớt hoặc sô-cô-la rồi nướng lên. Mel Gibson: Diễn viên kiêm đạo diễn, nhà biên kịch, nhà sản xuất phim nổi tiếng của Mỹ. Hannibal Lecter: Nhân vật

phản diện trong bộ phim kinh dị Sự im lặng của bầy cừu. Lecter là một bác sĩ, bị giam giữ trong bệnh viện tâm thần Maryland vì tội ăn thịt người. Nhờ sự giúp đỡ của hắn mà sinh viên tập sự FBI là Claire Starling đã bắt được tên sát nhân giết người hàng loạt Buffalo Bill và giải thoát cho con gái bà Nghị sĩ. Kết thúc phim, Lecter thoát khỏi bệnh viện tâm thần và trở thành mối nguy hiểm cho xã hội. một trong những kỳ thi chuẩn hóa cho việc đăng ký vào một số trường Đại học ở Mỹ Một loại thuốc mọc râu, tóc Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, vị vua đầy bi kịch của Thebes, đã vô tình giết chết cha đẻ và kết hôn với mẹ Nguyên văn “short-sheet a bed”: một cách trải ga giường nhằm bẫy người nằm bằng cách gấp đôi tấm khăn trải giường lại sao cho nhìn từ bề ngoài thì giường đã được soạn sửa xong, nhưng thực ra người nằm không thể duỗi thẳng chân. Alex chơi chữ. Nguyên văn Nina dùng từ “Turgid”, từ này phát âm có âm điệu giống tiếng Nga nhân vật chính trong cuốn truyện Những cuộc phiêu lưu của Peter Pan, một truyện nổi tiếng trong mảng truyện thiếu nhi của Mỹ. Peter Pan là một cậu bé không bao giờ muốn lớn lên, lúc nào cũng chỉ muốn mình vẫn còn là trẻ con để được chơi đùa thỏa thích và không phải lo nghĩ thuật ngữ y khoa, là triệu chứng ban đầu cho thấy tim có vấn đề chất Liti, một loại kim loại. Theo khoa học, pha liti vào nguồn nước uống sẽ có tác dụng điều hòa chứng rối loạn tinh thần cho những người mắc bệnh trầm cảm. Charity: có nghĩa là Từ thiện. Đẳng cấp Hướng đạo Đại bàng là cấp hiệu danh dự cao nhất dành cho các hướng đạo sinh căn cứ vào các thành quả đạt được về nghệ thuật chỉ huy, nghĩa vụ công dân, phát triển những đức tính tinh thần và rèn luyện thể chất. Paul Gauguin: là họa sĩ người Pháp, thuộc hàng đầu của trào lưu hậu ấn tượng. Ông là người rất thích phiêu lưu, mạo hiểm và yêu hội họa. Thời còn trẻ, khi còn ở trong hải quân, ông đã đi vòng quanh thế giới trong vòng 13 tháng. Về sau ông đã bỏ nhiều công việc quan trọng ở hải quân, ngân hàng, chứng khoán để cuối cùng có thể tập trung hoàn toàn vào hội họa. Chơi chữ, trong tiếng Anh “guy” có nghĩa là “gã”, chỉ người đàn ông trong cách nói không trang trọng. Loại mũ học sinh nam hoặc sinh viên năm nhất đại học thường hay đội. “Mày gằm gừ tao á?” là câu thoại của diễn viên nổi tiếng Robert De Niro trong phim kinh dị Tài xế

Taxi (Taxi Driver). Nguyên văn là “Terrible Twos”: Một giai đoạn phát triển của trẻ nhỏ thường xuất hiện quanh độ tuổi lên hai, có khi là sớm hơn, biểu hiện là trẻ không chịu nghe lời và quậy phá. Jell-O: một thương hiệu đồ tráng miệng vị trái cây của Mỹ được làm từ bột gelatin (dạng rau câu) Du Pont: một công ty hóa chất nổi tiếng ở Mỹ (ở đây ám chỉ bộ ngực đã được phẫu thuật thẩm mỹ). Nguyên văn là “play the devil’s advocate”: xảy ra trong tranh luận, khi một người giả làm người phe địch tấn công bạn mình, để bạn mình nghiên cứu cách chống đỡ. Các luật sư luôn làm việc này hàng ngày để xây dựng hệ thống lý luận vững chắc cho mình. Sigmund Freud: nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển nghiên cứu về lĩnh vực phân tâm học. Carl Jung: một bác sĩ tâm thần, một nhà tâm lý học người Thụy Sĩ. Ông là nhà tâm lý học hiện đại đầu tiên cho rằng: tinh thần con người là nền tảng của mọi tôn giáo. Tư tưởng của ông gây ảnh hưởng lớn đến nhiều nhà tâm lý học và các phong trào tâm linh hiện đại. Chơi chữ. Trong tiếng Anh, trẻ trung là “young”, phát âm giống như Jung. Lassie là một chú chó – nhân vật chính trong bộ phim Lassie Come Home (Lassie về nhà). Đây là con chó rất thông minh, đã làm rất nhiều việc giúp chủ của mình (trong đó có cậu bé Timmy) vượt qua nhiều hoàn cảnh khó khăn và nghèo khó. Alcoholics Anonymous: một tổ chức quốc tế cung cấp các dịch vụ hỗ trợ những người muốn cai rượu bia. 1\.. Tên một điệu waltz của nhà soạn nhạc nổi tiếng người Áo Johann Strauss II (1825 - 1899), dịch ra tiếng Anh là Tales from the Vienna Woods (BTV). 1\.. Trang web bán hàng online của Trung Quốc (BTV). 2\.. Trong tiếng Trung, Lý và Lễ đồng âm. Phi Lễ, Mạc Sâu có nghĩa là vô lễ, đừng buồn (ND). 3\.. Sadako là nhân vật trong bộ phim kinh dị có tên là 'The ring' của Nhật (ND). 1\.. Trong tiếng Trung, Tạ Ý có nghĩa là lòng biết ơn. Vì thế Tiêu Tinh nói để bày tỏ lòng biết ơn của mình cũng có nghĩa là bày tỏ 'tạ ý' của mình (ND). 1\.. Kế thứ nhất trong ba mươi sáu kế binh pháp Tôn Tử, có nghĩa là dùng những lời nói dối và sự nguy trang để che giấu ý định thực sự của mình (BTV). 1\.. Hoá thân của Lý Vũ Xuân, ca sĩ nhạc Pop nổi tiếng Trung Quốc, từng giành ngôi quán quân

trong cuộc thi tiếng hát Super Girls năm 2005 (ND). 1. Con hoẵng 3. (Từ cổ) chỉnh sửa. 2. Ba cái lò sưởi. 3B: Cách gọi tắt của Bông Bờm Bách.

Table of Contents

Mục lục

GIỚI THIỆU

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.